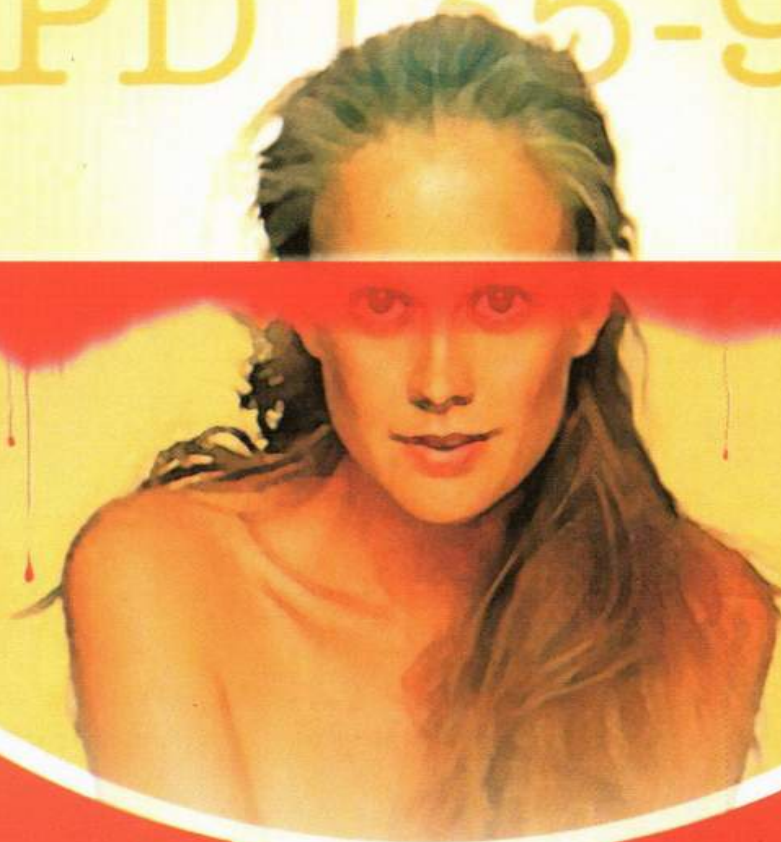




НОРА РОБЪРТС

ЗАВРЪЩАНЕ В СМЪРТТА

NYRPD 135-9721



ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС

ЗАВРЪЩАНЕ В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Мъже на средна възраст — богати, преуспяващи и щастливи — са жертвите на красивата Джулиана. Серийната убийца не се старае да прикрие своята самоличност. Напротив — след всяко убийство, извършено с помощта на отрова, тя съзнателно оставя улики, насочващи Ив Далас към нея. Джулиана не само предизвиква най-доброто нюйоркско ченге, но открито заплашва, че една от жертвите ѝ ще бъде не друг, а Рурк — баснословен богаташ и обожаван от Ив мъж. Ще успее ли тя да спре убийцата с ледено сърце, изпълнено с омраза, ще спаси ли всички набеязани от Джулиана жертви, както и своя любим.

„Някои низости са непосилни за мъжа — само жена, и то красива — е способна да ги извърши.“

Уилям Текери

„Най-сигурната отрова е времето.“

Емерсън

ПЪРВА ГЛАВА

Убийството е занаят. Смъртта е занаят за убиеца, за жертвите, за оцелелите. И за онези, които са самата смърт. Едни работят всеотдайно, други — небрежно.

За някои обаче убийството е като мъчителна любов.

Когато напусна разкошния си апартамент на Парк авеню за обичайната си утринна разходка, Уолтър К. Петибоун дори не подозираше, че само след няколко часа ще бъде мъртъв. Беше шейсетгодишен здравеняк и ловък бизнесмен, който бе увеличил и без това значителното си наследство благодарение на цветята и човешката чувствителност.

Беше богат, здрав и само преди около година беше се оженил повторно. Новата му съпруга — млада блондинка, притежаваше сексуалния апетит на разгонен доберман и мозък на кокошка.

Според Уолтър Петибоун неговият свят беше съвършен.

Обичаше работата си и бе спокоен, че след като се пенсионира, децата му от първия брак ще се заемат с управлението на компанията, тъй както навремето самият той бе заместил баща си. Поддържаше приятелски отношения с бившата си съпруга — симпатична и здравомислеща жена, гордееше се със сина си и с дъщеря си, които бяха добре възпитани и интелигентни млади хора.

Имаше и внук, който му бе скъп като зеницата на окото му.

През лятото на 2059 година „Светът на цветята“ беше могъща междугалактическа компания, притежаваща парници и магазини на всяка населена планета.

Уолтър обичаше цветята не само защото му носеха солидни печалби. Обичаше уханието им, багрите им, красотата на зелените листа и на разцъфналите цветове — непрестанно го удивляваше чудото на сътворението им.

Всяка сутрин се отбиваше в няколко от своите магазини — да провери дали разполагат с богат асортимент и как са подредени

цветята, но най-вече за да вдъхне зашеметяващите аромати и да побъбри с хората, които също като него ги обичат.

Два пъти седмично ставаше в ранни зори, за да посети градинарския пазар в центъра на града. Той бродеше из него, възхищаваше се, поръчваше или отправяше критични забележки.

Придържаше се към този навик повече от половин век, но ритуалът никога не му омръзваше.

Днес щеше да се отклони от обичайната си програма. Възнамеряваше да прекара час-два сред разцъфналите цветя, след което да отиде в службата, за да даде на съпругата си достатъчно време за подготовката на празненството по случай рождения му ден.

При мисълта, че тържеството беше замислено като голяма изненада, го напушваше смях. Милата му женичка, каква сладурана е! Не може да пази тайна, дори ако устните ѝ са залепени с лейкопласт. Още преди няколко седмици беше научил за празненството и с детинска радост и нетърпение очакваше събитието.

Естествено ще се престори на изненадан — тази сутрин дълго бе стоял пред огледалото, опитвайки да си придаде изумено изражение.

Докато изпълняваше ежедневните си задължения, той леко се усмихваше... без да подозира каква невероятна изненада го очаква.

Ив си мислеше, че никога досега не се е чувствала толкова добре — беше отпочинала, заредена с енергия, спокойна и изгаряща от нетърпение да се върне на работа. Накратко, беше в прекрасно настроение, докато се подготвяше за първия си работен ден след двуседмичната почивка, по време на която най-тежкото ѝ задължение бе да реши дали да се нахрани или да спи.

Първата седмица бяха прекарвали във вилата в Мексико, следващата — на острова, принадлежащ на Рурк, но и на двете места не липсваха възможности да се правят слънчеви бани и секс.

И този път Рурк се бе оказал прав — изпитваха потребност да бъдат заедно, далеч от големия град. И двамата имаха нужда да се откъснат от работата си и от обкръжението си. Ако се съди по настроението ѝ тази сутрин, почивката им се беше отразила благотворно.

Плъзна встрани вратите на огромния дрешник и смутено се загледа в безбройните тоалети, с които я беше отрупал съпругът ѝ. Объркването ѝ не се дължеше на факта, че през последните четиринайсет дни се беше разхождала гола или полугола. Или допускаше сериозна грешка, или Рурк тайно беше прибавил нови дрехи към богатата колекция.

Извади дълга синя рокля от някаква искряща материя, обърна се и обвинително попита:

— Виждала ли съм я преди?

— Защо питаш мен, това си е твоят дрешник. — Рурк, който се взираше в големия екран на стената, проучвайки борсовата информация, извърна поглед към нея. — Ако възнамеряваш да отидеш на работа с тази рокля, ще шашнеш всички престъпници в града.

— Тук има повече дрехи, отколкото преди две седмици!

— Така ли? Питам се как ли се е случило.

— Моля те да прекратиш безсмислените покупки.

Рурк понечи да погали Галахад, но котаракът се отдръпна. Откакто снощи се бяха върнали, домашният любимец беше в отвратително настроение.

— Защо?

— Чувствам се неловко, ето защо — промърмори тя, докато разместваше закачалките, търсейки нещо подходящо.

Рурк усмихнато я наблюдаваше, докато тя сложи блуза без ръкави и бежов панталон. Помисли си, че никога не ще престане да копнее за стройното ѝ, мускулесто тяло.

От слънчевите бани кожата ѝ беше добила златист загар, а късата ѝ кестенява коса беше изсветляла и прошарена с руси кичури. Както винаги, тя се облече набързо, без дори да застане пред огледалото, както би сторила всяка жена. Навярно пренебрежението ѝ към модата подтикваше Рурк да ѝ купува все нови и нови модни тоалети.

„Личи ѝ, че е отпочинала“ — помисли си той. Бе видял как час след час и ден подир ден се разсейват тъмните облаци на умората и безпокойството. Сега очите ѝ с цвят на уиски бодро проблясваха, а тясното ѝ, изящно лице бе олицетворение на здраве.

А когато тя препаса кобура с оръжието си, решително стиснатите ѝ устни подсказаха на Рурк, че лейтенант Ив Далас се е върнала. И че изгаря от желание да изрита някого по задника.

— Питам се защо се възбуждам, като видя въоръжена жена.

Тя го изгледа изпод око, извади от дрешника лятно сако и отсече:

— Избий си го от главата! Не искам да закъснея още първия ден само защото още не си се отърсил от отпускарската похот.

„О, да, няма грешка — помисли си той, докато ставаше. — Лейтенант Далас вече е заместила съпругата ми.“ Потръпна, като видя какво възнамерява да облече:

— Скъпа Ив, моля те, не излизай с това сако.

— Защо? — Тя се извърна и учудено го погледна. — Подходящо е за сезона и прикрива оръжието ми.

— Но не е за този панталон. — Рурк се приближи до дрешника и извади друго сако от същия тънък плат, което по цвят отговаряше на панталона в цвят таки. — Ето, това е по-подходящо.

— Няма да се снимам във филм! — навъси се тя, но все пак смени дрехата. Знаеше, че е по-лесно, отколкото да влиза в спор с него.

— Сложи и тези. — Той й подаде тъмнокафяви кожени боти.

— Те пък откъде се взеха?

— Сигурно ги е оставил вълшебникът, който живее в дрешника.

Тя подозрително го изгледа, побутна ги с пръст:

— Не ми трябва. Старите са ми удобни като пантофи.

— И изглеждат също толкова развлечени. Направи ми удоволствие, примери тези.

— Само ще ги съсия — замърмори Ив, но седна на страничната облегалка на канапето и нахлузи ботите с такава лекота, сякаш бяха чорапи. Присви очи и се втренчи в съпруга си. Вероятно обувките бяха ръчно изработени в някоя от безбройните му фабрики и струваха повече от две месечни заплати на ченге от отдел „Убийства“. — Брей, не е за вярване! Вълшебникът от дрешника знае кой номер обувки нося.

— Забележителен е, нали?

— Сигурно е безсмислено да му обясняваме, че докато кръстосва улиците и чука по хорските врати, ченгето няма нужда от скъпи боти, които може би са изработени от сръчните ръце на млада италианска монахиня.

— Той е на друго мнение. — Рурк прокара пръсти през косата ѝ, лекичко я подръпна, за да приближи лицето ѝ към своето. — И те обожава.

Ив знаеше, че до края на живота ѝ нейното сърце ще подскача, чуе ли тези думи и види ли изражението, което ги придружава. Понякога се питаше защо не потъне завинаги в очите му — тези тъмносини очи, дълбоки като океански бездни.

— Толкова си красив! — изрече неволно и се стресна от собствения си глас.

Усмивката на съпруга ѝ беше като пламък, пробягващ по лице, което сякаш беше нарисувано или издялано в скала — от него се излъчваше необикновена сила, а прелъстителните устни повече подхождаха на лицето на поет.

„Картината щеше да бъде назована «Млад ирландски бог» — мислеше си тя. — Та нали боговете са безмилостни прелъстители, загърнати с плаща на своето могъщество?“

— Време е да тръгвам. — Ив се изправи, но той не се отмести и двамата останаха притиснати един до друг. — Рурк, престани!

— И ти, и аз се върнахме към ежедневието, към действителността. Но... — Дланите му се плъзнаха надолу, напомняйки ѝ каква наслада ѝ доставят опитните му пръсти. — Мисля, че можеш да отделиш секунда, за да ме целунеш за довиждане.

— Какво? Шегуваш ли се?

— Не, наистина го искам. — В гласа му се промъкнаха шеговити нотки, съчетани с напевен ирландски акцент, което я накара любопитно да го изгледа.

— Добре, щом настояваш. — С движение, което бе светкавично като усмивката му, тя сграбчи кичур от гарвановочерната му коса, спускаща се до раменете му, привлече го към себе си и страстно впи устни в неговите.

Усети как сърцето му подскочи едновременно с нейното, заля я познатата гореща вълна, предхождаща сливането на телата им. Чу сладостния стон, който се изтръгна от гърлото му, и отдавайки се чрез целувката, докосвайки езика му със своя, тя се понесе заедно с любимия мъж към далечни висини.

След секунди леко го отблъсна и пъргаво отскочи далеч от жадните му ръце.

— Доскоро, приятелче — подхвърли, преди да излезе.

— Желая ти спокоен ден, лейтенант. — Той ѝ изпрати въздушна целувка, отново седна на канапето и се обърна към Галахад: — Е,

драги, какво ще ми струва отново да се сприятелим?

Ив влезе в Централното полицейско управление и се качи на ескалатора, за да стигне по-бързо до отдел „Убийства“. Докато лентата се движеше нагоре, тя дълбоко си пое въздух. Нито най-красивата гледка, разкриваща се от крайбрежните скали на Западно Мексико, нито ветрецът, носещ уханието на тропическите острови, не можеха да се сравнят с атмосферата в участъка. Осъзна колко са ѝ липсвали миризмите на пот, долнопробно кафе и евтини почистващи препарати, но най-вече бушуващата енергия, отприщана при сблъсъка на полицаи и престъпник.

Отсъствието ѝ сякаш бе изострило сетивата ѝ за приглушеното бучене от гласовете на много хора, говорещи едновременно, какофонията, създавана от непрекъснатото бръмчене на комуникатори и звънене на видеотелефони, припрените стъпки на ченгетата, които винаги изпълняваха някаква важна задача.

Чу как някой ругае, сливайки цинизмите така, че образуваха една безкрайна дума, изпълнена с ярост и ожесточение, която бе като музика за слуха ѝ:

— Шибано-ебано-копелдашко-ченге!

„Добре дошла у дома“ — помисли си тя и радостно се усмихна.

Преди да се запознае с Рурк, работата бе нейният дом, нейният живот, единствената ѝ цел. Но дори след като беше станала негова съпруга — а може би именно заради това — работата ѝ бе крайно необходима, за да ѝ напомня коя е и какво представлява.

Безименното момиченце от далечното минало беше жертва — безпомощна, изнасилвана и със сломен дух. Ив Далас от настоящето бе неустрашим воин.

Влезе в общото помещение, готова за предстоящите битки.

Детектив Бакстър, който се взираше в монитора на компютъра си, извърна поглед към нея, одобрително подсвирна и вдигна вежда:

— Здравсти, Далас! Направо ми събра очите!

— Какво? — Тя недоумяващо се обърна, сетне осъзна, че похотливата усмивка на младежа е отправена към нея. — Ти си извратен тип, Бакстър. Донякъде е успокояващо, че някои неща никога не се променят.

— Да бе, ама ти не си от тях. Никога не съм те виждал толкова изтупана. — Провирайки се между бюрата, той се приближи до нея и опипа сакото ѝ: — Хм, платът си го бива. Като манекенка си, Далас. В сравнение с теб всички ние приличаме на просяци.

— Престани! — възкликна тя и се изчерви от гняв и от притеснение. — Защо вдигаш толкова шум за някакво нищо и никакво сако?

— Страхотен тен вадиш! Може ли да проверя дали навсякъде имаш слънчев загар?

— Може ли да те изритам отзад? — озъби се Ив.

Младежът, който явно страхотно се забавляваше, шеговито ѝ се закани с пръст:

— Ах, каква си палавница! Я, какви са тези дрънкулки на ушите ти? — Ив машинално вдигна ръка, а той продължи: — Мисля, че се наричат „обици“. Много са шик.

Проклинайки се, задето е забравила да ги свали, тя процеди:

— Да ни би по време на отсъствието ми престъпленията да са престанали, та отделяш толкова време за обсъждане на външността ми?

— Заслепен съм, лейтенант! Буквално съм заслепен от това модно ревю. О, имаме и нови ботуши!

— Що не ме целунеш отзад? — Тя се извърна, последвана от смеха му.

— Лейтенант Далас е отново сред нас! — обяви Бакстър.

Изявлението му беше посрещнато с оглушителни ръкопляскания.

„Кретени! — гневно си мислеше Ив, докато вървеше към канцеларията си. — Всички служители от нюйоркската полиция са безмозъчни олигофрени!“

Господи, колко ѝ бяха липсвали!

Отвори вратата на канцеларията си и се вцепени.

Като никога досега върху бюрото ѝ нямаше нищичко. Нещо повече — плотът беше чист. Всъщност цялото помещение блестеше от чистота, сякаш вълшебница беше отстранила праха и мръсотията, натрупвани с години. Ив намръщено прокара пръст по стената — със сигурност беше наскоро пребоядисана.

Присви очи и се осмели да прекрачи прага. Стаичката имаше само един малък прозорец и беше обзаведена с бюро и два

разнебитени стола. Картотечният шкаф също беше почистен и изпразнен, а отгоре се мъдреше саксия с красиво декоративно растение.

Ив нададе отчаян вик, спусна се към шкафа, издърпа едно чекмедже.

— Знаех си! Знаех си! Крадливото копеле отново ме е обрало!

— Какво се е случило, лейтенант?

Ив се извърна, устните ѝ бяха разтеглени в страховита гримаса. На прага стоеше помощничката ѝ, лятната ѝ униформа беше идеално изгладена, обувките ѝ — излъскани до блясък.

— Проклетият крадец на шоколадчета е открил скривалището ми!

Пийбоди сви устни:

— Криели сте шоколадчета в картотечния шкаф, така ли? — Тя наклони глава. — Но защо тъкмо в чекмеджето, съдържащо документация, започваща с буквата М?

— Защото шоколадчетата са си *мои*, да му се не види! — Ив затръшна чекмеджето. — Как можах да ги забравя, преди да замина! Престани да се хилиш толкова тъпо, Пийбоди, и ми кажи какво се е случило тук. Ако не бях прочела табелката на вратата, щях да си помисля, че съм попаднала в чужда стая.

— Отсъствието ви беше използвано за малък ремонт. Време беше помещението да се поосвежи. Беше, меко казано, мръсничко.

— Бях свикнала с обстановката, а сега се чувствам като в чужда стая! Къде е документацията? На бюрото ми имаше купчина досиета за предишни случаи, междувременно трябваше да са постъпили докладите на съдебния лекар и на „метачите“ относно разследването на Дънуд.

— Не се безпокойте, лейтенант. По време на отсъствието ви свърших цялата писмена работа, която вие толкова много мразите. — Пийбоди се усмихна, тъмните ѝ очи игриво проблеснаха. — Имах малко свободно време...

— Наистина ли? И рапортите ли написа?

— Да, лейтенант.

— И си организираха ремонта на канцеларията ми?

— Боя се, че в ъглите се бяха развъдили странни многоклетъчни организми. Не се безпокойте, с тях вече е свършено.

Ив пхна ръце в джобовите си и се залюля на пети:

— Да не би да намекваш, че когато съм на работа, не ти давам възможност да свършиш ежедневната работа?

— Не, изобщо не ми е минало през ума. Добре дошли, лейтенант. И още нещо — изглеждате страхотно, а пък тоалетът ви е убиец!

Ив отчаяно изпъшка и се тръсна на стола зад бюрото:

— Да му се не види, какъв е обичайният ми външен вид?

— Въпросът риторичен ли е?

Тя се втренчи в помощничката си — набита млада жена с безупречно изгладена униформа и симпатично лице, обрамчено от късо подстригана черна коса.

— Опитвам се да си спомня дали са ми липсвали „духовитите“ ти забележки — промърмори, сетне отсече: — Не, ни най-малко!

— О, лейтенант, не си кривете душата. Бас държа, че поне мъничко съм ви липсвала. Между другото, имате страхотен тен. Сигурно с часове сте се излежавали на плажа.

— Вярно е. А твоят откъде е?

— За какво говорите?

— За твоя тен, Пийбоди. Да не би да ходиш на нагrevки с инфрачервена лампа?

— Не, бях на Бимини.

— На *остров* Бимини ли? Мамка му, какво си правила там?

— Бях на почивка... също като вас. Всъщност идеята беше на Рурк. Каза, че след като двамата заминавате заедно, не е зле да си взема една седмица отпуска и...

Ив вдигна ръка:

— Почакай! Добре ли чух? Наистина ли Рурк го е предложил?

— Разбира се. Твърдеше, че с Макнаб имаме нужда от почивка, затова...

Ив почувства как някакво мускулче под окото ѝ заподскача. Тикът се появяваше винаги, когато тя се замислеше за сложните взаимоотношения между помощничката си и екстравагантния детектив от Отдела за електронна обработка на информацията.

Сякаш да попречи на потреперването, тя притисна пръсти към подскачащото мускулче.

— Двамата с Макнаб! — промълви невярващо. — В Бимини... Заедно...

— Предвид факта, че с него се опитваме да подобрим взаимоотношенията си и да проверим дали съвместното ни съжителство е възможно, идеята на Рурк беше направо гениална. А когато той ни предложи да пътуваме с един от неговите самолети и да отседнем във вилата му на острова, ние буквално подскочихме от радост.

— Неговият самолет... Неговата вила! — Мускулчето под пръстите ѝ отново заподскача.

Очите на Пийбоди възбудено блестяха. Беше толкова въодушевена от преживяното, че за миг се забрави и приседна на ръба на бюрото:

— Господи, лейтенант, беше върховно! Сградата е досущ като малък дворец. Малък водопад се влива в басейна, разполагахме с джип и карахме водни ски. А водното легло в спалнята е голямо почти колкото Сатурн!

Ив затули с длани ушите си и възкликна:

— Пет пари не давам за размерите на леглото!

— Най-хубавото е, че макар вилата да се намира на брега, уединението е пълно. През повечето време се разхождахме голи като...

— Престани!

Пийбоди дяволито се усмихна и невъзмутимо продължи:

— Е, понякога бяхме полуголи. Във всеки случай — добави, преди началничката ѝ да закреши — изкарахме страхотно. Ще ми се да поднеса на Рурк някакъв подарък, за да изразя благодарността ни. Но тъй като той притежава всичко, каквото човек може да си пожелае, нямам представа какво да избира. Разчитам на вас да ми подскажете някаква идея.

— Май си объркала полицейското управление с дамски клуб!

— Не се мръщете, лейтенант, не ви отива. Не искам съпругът ви да ме помисли за неблагодарна. Мисля да му подаря покривка за легло, изработена от майка ми. Може би съм пропуснала да ви кажа, че тя умее да тъче и изработва прекрасни предмети. Смятате ли, че подобен подарък ще му допадне?

Ив въздъхна:

— Не е необходимо да му подаряваш каквото и да било. Той не очаква отплата.

— Никога досега не съм прекарвала толкова хубаво. Държа да изразя признателността си на Рурк. Жестът му е много важен, лейтенант, показва, че е помислил за нас с Макнаб.

— Да, той е от хората, които прекалено много мислят — намръщено отбеляза Ив, сетне не издържа и изражението ѝ се смекчи. — Уверявам те, че много ще му хареса предмет, изработен от майка ти.

— Наистина ли? Прекрасно. Още довечера ще ѝ се обадя.

— А сега край на празните приказки — време е да се захващаме за работа.

— В момента нямаме нищо спешно.

— Тогава ще се заемем с неразрешените случаи.

— Имате ли наум някой?

— Не, оставям избора на теб. Аз трябва да свърша нещо.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди тръгна към вратата, но преди да излезе, се обърна и заяви: — Знаете ли кое е най-хубавото на отпуската? Че свършва и се връщаш на работа.

До обяд Ив преглежда материалите по „замразените“ случаи, търсейки нишка, която не е прекъсната, възможност, която не е била проучена. Най-голям интерес представляваше смъртта на двацет и шест годишната Марша Стибс, която съпругът ѝ Бойд намерил удавена във ваната, когато се завърнал у дома след служебно пътуване.

На пръв поглед трагичният инцидент изглеждаше като нещастен случай, ала аутопсията беше показала, че Марша не се е удавила, а е била мъртва, преди да попадне във ваната.

Тъй като черепът ѝ е бил счупен, очевидно не се бе потопила сама във водата, ухаеща на ароматни соли.

Разследването бе установило, че младата жена е имала любовник. На дъното на чекмеджето с бельото ѝ бяха открити любовни писма, подписани с инициала „К“. Непознатият К. открито говореше за сексуалните им преживявания, молеше Марша да напусне съпруга си и да избяга с него — възлюбения си.

Според полицейския рапорт писмата и най-вече съдържанието им бяха потресли съпруга и всички разпитани, които са познавали жертвата. Бойд имаше желязно алиби, поради липса на улики и доказателства разследването бе попаднало в задънена улица.

На пръв поглед Бойд Стибс, регионален представител на голяма компания за спортни стоки, беше олицетворение на типичен преуспяващ американец — получаваше добра заплата, от шест години бе женен за момичето, в което е бил влюбен още като студент, за кратко време се беше издигнал в служебната йерархия. В неделните дни играеше футбол, нямаше проблеми с алкохола, хазарта или наркотиците. Според психолозите той не беше склонен към насилие, освен това доброволно се беше подложил на детектора на лъжата и успешно бе издържал теста.

С Марша нямаха деца, обитаваха просторен апартамент в красива сграда в Уест Сайд, приятелите им бяха малко, но от доброто общество, накратко казано, до деня, в който младата жена е била намерена във ваната, всички са смятали бракът им за щастлив и солиден.

Според Ив разследването беше проведено професионално и задълбочено, но така и не е бил открит тайнственият любовник, подписал писмата с инициала „К“.

Като привърши преглеждането на материалите по случая, тя се свързва с помощничката си по вътрешния видеотелефон:

— Яхвай коня, Пийбоди. Отиваме да разпитаме няколко души. — Пъхна в чантата си папката, грабна якето си, което беше праметнала на облегалката на стола, и побърза да излезе.

— Никога досега не съм работила по замразен случай.

— Погрешен подход, Пийбоди. Препоръчвам ти да действаш така, сякаш вървим по гореща следа.

— Преди колко време е било проведено разследването?

— Преди около шест години.

— Лейтенант, нима се надявате след толкова време да откриете човека, който е чукал госпожа Стибс? Той сякаш е потънал вдън земя.

— Не бързай, Пийбоди. Прочети писмата.

Помощничката ѝ ги извади от специалния плик за веществени доказателства. Зачете първото и само след секунди изненадано възкликна:

— Божичко! Това тук е истински динамит!

— Прочети го докрай.

— И още как! — Тя се понамести на седалката, сякаш изведнъж ѝ беше станало горещо. — За нищо на света не бих прекъснала. Това

си е истински наръчник по секс. — Продължи да чете, като от време на време се блещеше и преглъщаше. Накрая изпъшка: — Майчице, май получих оргазъм!

— Благодаря за сведението. Какво научи от писмата?

— Че господин К. заслужава уважение заради богатото си въображение и мъжествеността си.

— Господи! Ще перифразирам въпроса — какво не научи от тях?

— Ами... например, че той никога не изписва името си. — Предчувствайки, че е пропуснала нещо съществено, тя отново препречете писмата. — Не са в пликове, което означава, че са били предадени лично. — Въздъхна и добави: — Май ще ми пишете двойка. Усещам, че пропускам нещо, но нямам представа какво виждате.

— По-важно е какво не виждам. Никъде не се споменава как, кога или къде са се срещали, как са станали любовници. Нито дума къде са се чукали като ненормални, и то в най-невероятни пози. Именно това ме накара да се замисля.

Пийбоди недоумяващо поклати глава:

— Върху какво?

— Върху вероятността господин К. изобщо да не съществува.

— Ама...

— Разсъди сама! — каза Ив, прекъсвайки протестите на помощничката си. — Дамата е сключила брак преди няколко години, имала е престижна професия и приятели, с които е била близка от дълго време. От показанията им става ясно, че никой не я е подозирал в извънбрачна връзка. Нито поведението ѝ, нито начинът ѝ на живот са подсказвали нещо подобно. Проверихме и в службата ѝ — никога не е отсъствала безпричинно през работно време. Тогава кога се е чукала с любовника си?

— Съпругът ѝ е пътувал сравнително често.

— Вярно е. Честите отсъствия на съпруга дават възможност на брачната партньорка да му изневерява, ако е, меко казано, склонна към авантюри. Ала по всичко личи, че жената, за която става въпрос, е била вярна съпруга с чувство за отговорност. От работа се е прибирала право вкъщи. През свободното си време е излизала със съпруга си или с големи компании приятели. Не е провеждала съмнителни разговори нито по служебния, нито по домашния си видеотелефон. Е, отговори ми тогава как с господин К. са уговаряли следващата си среща?

— Може би е бил неин колега.

— Може би.

— Виждам, че не вярвате на тази версия. Добре, да речем, че на пръв поглед тя е била предана и вярна съпруга. Но съгласете се, че външните хора, дори да са най-добри приятели, не знаят истината за даден брак. Понякога дори единият брачен партньор не я знае.

— Абсолютно вярно. Човекът, който ръководи разследването, е на същото мнение, и то с пълно основание.

— Но вие не сте съгласна — тежко въздъхна Пийбоди. — Мислите, че съпругът е измислил историята с писмата, за да изглежда, че тя му е слагала рога, след което или си е осигурил алиби и тайно се е промъкнал в дома им, за да я убие, или е възложил на някого мократа поръчка.

— Това е една от възможностите. Именно затова ще поговорим с него.

Ив засили колата нагоре по рампата към второто ниво на паркинга, промуши многострадалното си превозно средство между някакъв седан и мощен мотоциклет и преспокойно продължи обясненията си:

— Той работи предимно у дома. — Кимна към жилищната сграда и добави: — Да проверим дали си е вкъщи.

Човекът, когото търсеха, се оказа вкъщи. На позвъняването им отвори мускулист и много привлекателен мъж по спортни гащета и тениска, който държеше в прегръдките си невръстно дете. Щом зърна значката на Ив, в погледа му сякаш се прокрадна сянка, напомняща за трагедията, която беше преживял.

— Тук сте заради Марша, нали? Открихте ли нещо ново? — За миг той притисна страната си към светлорусата коса на момиченцето в прегръдките си. — Божичко, колко съм неучтив! Извинете, че ви държа на вратата. Заповядайте, влезте. Отдавна не са ми съобщавали докъде е стигнало разследването. Ако обичате, седнете. Ще оставя дъщеря ми в съседната стая. Предпочитам да не... — Този път помилва момиченцето по косицата. Жестът му подсказваше, че е готов да бди над малката и с нокти и зъби да я защитава. — Един момент, връщам се веднага.

Ив го изчака да излезе и се обърна към помощничката си:

— На колко години е детето, Пийбоди?

— Мисля, че е на около две.

Ив кимна и влезе във всекидневната. На пода бяха разхвърляни играчки — ярките им цветове сякаш прилягаха на леките и красиви мебели. Чу как малката се засмя, сетне изписука с тънкото си гласче:

— Татко, иска играе!

— След малко, Трейси. Поиграй си сама, а когато мама се прибере, може би ще отидем на разходка в парка. Но само ако слушаш, докато разговарям с гостенките. Става ли?

— Люшкаш на люлките?

— Обещавам.

Като се върна, той прокара пръсти през тъмно русата си коса и промърмори:

— Не ми се иска дъщеричката ми да слуша, докато говорим за Марша и за случилото се. Имате ли да ми кажете нещо ново? Открихте ли най-сетне онзи човек?

— Съжалявам, господин Стибс. Тук сме, защото се налага да ви зададем някои допълнителни въпроси.

— Значи... убиецът още е в неизвестност... — Очите му потъмняха от мъка. — Надявах се... Сигурно ще ме помислите за наивник, задето се надявам да го заловите, въпреки че е изминало толкова много време.

— Наистина ли нямате представа кой е човекът, с когото съпругата ви е имала връзка?

— Не е имала любовник! — отсече той и лицето му се изкриви от гняв. — Пет пари не давам какво е всеобщото мнение. Марша не ми е изневерявала. Никога не съм го вярвал... Не, няма да ви лъжа... Отначало повярвах, но само защото в съзнанието ми всичко беше объркано и не бях в състояние да разсъждавам трезво. Съпругата ми не беше лъжкиня, нито прелюбодейка. Сигурен съм, че ме обичаше.

Той тежко се отпусна на креслото и малко по-спокойно продължи:

— Извинете, че ви се развихах. Не издържам, когато се злослови по адрес на Марша. Не издържам, като знам какво си мислят за нея хората... и дори приятелите ни. Повярвайте, че не го е заслужила.

— В чекмеджето ѝ са били намерени писма, които...

— Не ме интересуват никакви писма — разпалено я прекъсна Стибс. — Знам, че Марша никога не би ми изневерила. С нея бяхме... — погледна към детската стая, откъдето се чуваше тананикането на момиченцето, и добави: — Повярвайте, с нея бяхме страхотни в леглото. Затова и се оженихме толкова млади — не можехме да устоим на съблазънта, а Марша упорстваше, че ще спи с мен само след като сключим брак. Ще ви кажа моето мнение — той се приведе и напрегнато заговори: — Мисля, че някой е бил обсебен от нея, фантазирал си е какво ли не или нещо подобно. Именно този някой ѝ е изпратил писмата. Никога няма да узная защо не ми е казала. Може би не е искала да ме тревожи. Мисля, че този човек е дошъл тук, докато съм бил на планетата Колумб, и е убил скъпата ми Марша, защото е отказала да му се отдаде.

„Говори много искрено“ — помисли си Ив. Разбира се, твърде възможно бе мъката и гневът му да са престорени, но какъв е смисълът да разиграва театър? Защо да настоява, че съпругата му е невинна, след като доказателствата за прелюбодейството ѝ наливат вода в неговата мелница?

— Господин Стибс, още ли нямате представа кой би могъл да бъде въпросният човек?

— Не, никакво. Честно казано, много съм си блъскал главата по този въпрос. През първата година след... нещастieto почти не мислех за друго. Щеше ми се да вярвам, че престъпникът ще бъде заловен и наказан, че по някакъв начин ще заплати за стореното. Със съпругата ми бяхме щастливи, лейтенант. Щастливи и безгрижни. После... изведнъж всичко свърши. — Стисна устни и повтори: — Свърши!

— Съжалявам, господин Стибс. — Ив изчака секунда и добави: — Дъщеричката ви е голяма сладурана.

— Трейси ли? — Стибс прокара длан по челото си, като че за да се върне към действителността. — Тя е като зеницата на окото ми.

— Да разбирам ли, че сте се оженили повторно?

— Да, оттогава има почти три години. — Въздъхна и сви рамене: — Морийн е страхотна жена. С Марша бяха приятелки. Заедно с още няколко души тя ми помогна да преживея първата година след трагедията. Без нея едва ли щях да преодолеея стреса.

В този момент външната врата се отвори, в коридора влезе красива брюнетка, която носеше пликове с хранителни продукти, и с

крак бутна вратата:

— Здравсти, скъпи! Прибрах се! Ако знаеш какво...

Като видя посетителките, тя млъкна по средата на изречението. Впери поглед в униформата на Пийбоди и в очите ѝ проблесна страх.

ВТОРА ГЛАВА

Навярно и Бойд забеляза колко изплашена е съпругата му, затова побърза да стане, прекоси стаята, приближи се до нея и окуражително стисна рамото ѝ:

— Всичко е наред, скъпа. — Взе пликите с покупки, сетне добави: — Тук са заради Марша. Посещението е съвсем рутинно.

— Ами... щом е така... Къде е Трейси?

— В нейната стая. Оставих я да си...

Преди да довърши, момиченцето се стрелна като куршум към майка си:

— Мамо! Люшкаш на люлките!

— Ще се постареем да не ви задържаме — обади се Ив. — Госпожо Стибс, ако не възразявате, бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Съжалявам, но едва ли ще ви бъде полезна... пък и трябва да прибера покупките...

— С Трейси ще ги приберем — намеси се съпругът ѝ. — Нали, партньоре?

— Предпочитам сама да...

— Майка ти си мисли, че ние двамата няма да се справим — намигна той на дъщеричката си, — но ние ще ѝ покажем какво можем, нали, скъпа? Да вървим, захарче. Дългът ни зове в кухнята.

Малката хукна пред него, като бърбореше на почти неразбираемия език на невръстните дечица.

— Извинете, че дойдохме без предупреждение — подхвана Ив, като внимателно наблюдаваше Морийн. — Няма да ви задържаме прекалено дълго. Вярно ли е, че с Марша Стибс сте били приятелки?

— Вярно е, но искам да уточня, че бях приятелка със семейство Стибс, тоест не само с Марша, но и с Бойд. Честно казано, този факт ужасно го притеснява.

— Сигурна съм, че е така. От колко време се познавахте с госпожа Стибс?

— Срегнахме се приблизително дванайсет месеца преди смъртта ѝ. — Брюнетката отчаяно погледна към кухнята, откъдето се чуваше потракване на съдове, придружено с бурен смях. — Тя е мъртва вече от шест години. С Бойд се постаряхме да забравим миналото, да започнем нов живот.

— Даа, изминали са шест години, но си остава фактът, че някой е отнел живота ѝ. Двете с нея близки ли бяхте?

— Вече ви казах — бяхме приятелки. Тя имаше много лек характер и бързо се сприятеляваше.

— Някога доверявала ли ви е, че се среща с друг мъж?

Морийн понечи да отговори, поколеба се, сетне поклати глава:

— Не, не ми е известно нищо подобно. Навремето колегите ви от полицията ме разпитаха — казах им всичко, което знаех. Случилото се е ужасно, но не е по силите ни да го променим. С Бойд живеем спокойно, без разтърсващи емоции. Страхувам се, че посещението ви ще отвори старата му рана. Неприятно ми е да разстройвате съпруга и дъщеричката ми. Извинете, но ви моля да си вървите.

Докато вървяха към асансьора, Пийбоди се обърна да изгледа затворената врата на апартамента и тихо промърмори:

— Тази красавица знае нещо, което упорито отказва да сподели с нас.

— Имаш право.

— Питам се защо не я попитиснахте.

— Не исках да го сторя, докато се намираме на „нейна територия“ — отговори Ив. — Предпочитам да я разпитам в отсъствието на съпруга ѝ и момиченцето. Случаят с Марша Стибс толкова време не е бил разрешен, че няма да ни навреди да поизчакаме.

— Но според вас съпругът е невинен, така ли?

— Според мен... — Ив извади от чантата си досието и диска с информацията по случая и ги подаде на помощничката си: — На теб възлагам да разбереш истината.

— Лейтенант, какво искате да кажете?

— Ще работиш по този случай, Пийбоди, и очаквам успешно да го разрешиш.

Помощничката ѝ зяпна от изумление:

— Аз ли? Искате да кажете, че ще ръководя разследване за извършено убийство, така ли?

— Точно така, но ще работиш през свободното си време, особено ако ни възложат спешна задача. Запознай се с документацията и със свидетелските показания, прочети рапортите, проводи повторни разпити... Знаеш какъв е редът.

— Наистина ли ми възлагате този случай?

— Не се колебай да ме питаш за всичко, което те интересува. Винаги съм на твое разположение. Изпращай ми копия от новополучената информация, както и рапорти за онова, което си постигнала.

Пийбоди така се развъълнува, че сякаш някой я сграбчи за шията, а стомахът я сви. Криво-ляво успя да се овладее и да отговори:

— Слушам, лейтенант. Благодаря ви. Няма да ви подведа.

— Гледай да не подведеш Марша Стибс.

Докато пътуваха към Централното полицейско управление, Пийбоди притисна папката до гърдите си, като че прегръщаше любимо дете. На излизане от гаража тя погледна изпод око началничката си:

— Лейтенант, ще разрешите ли един въпрос?

— Казвай.

— Питам се дали да помоля Макнаб да ми помогне с електронната обработка на информацията. Например да се занимае със записите от видеотелефона на жертвата и от охранителните видеокамери, монтирани в жилищната сграда.

Ив пхна ръце в джобовете си и отсече:

— Прецени сама. Ти ще ръководиш разследването.

— Аз ще го ръководя — прошепна помощничката й едва ли не с благоговение. Продължи широко да се усмихва, докато вървяха по коридора към общото помещение.

— Каква е тази врява? — озадачено попита Ив и машинално посегна към оръжието си, надавайки ухо към виковете и подсвиркванията, които се чуваха от отдел „Убийства“.

Влезе първа и се огледа. Нито един от полицаите не беше на работното си място. Скупчили се бяха в средата на помещението и по всичко личеше, че са си устроили празненство.

Тя дълбоко си пое дъх и долови божествения аромат на прясно изпечени сладкиши.

— Какво става тук, мътните го взели? — извика, но гласът й почти беше заглушен от врявата. — Пиърсън, Бакстър, Делрики! —

Запробива си път през навалицата, като съумя да сграбчи Пиърсън за рамото и с лакът да удари Бакстър в корема, и така най-сетне привлече вниманието към себе си. — Още ли си въобразявате, че смъртта е излязла в отпускa? Да му се не види, откъде купихте маслените кексчета?

Тя заканително размаха пръст, но Бакстър набързо натъпка в устата си жалките остатъци от сладкиша и тъй като не беше в състояние да отговори, само се ухили с пълна уста и посочи масичката в средата на помещението.

Едва сега Ив видя кексчетата, сладките и останките от нещо, което вероятно е било плодов пай, преди да бъде нападнато от глутница полицаи, гладни като вълци. Сред групичката от служители на закона стояха кльошав мъж и пълничка симпатична жена, които широко се усмихваха и наливаха от грамадна глинена кана някаква светлорозова течност.

— Незабавно се върнете на работните си места! — намръщено отсече тя. — Кой ви разреши да си устройвате празненство в работно време?

Преди да стигне до двамата цивилни, чу как Пийбоди изпищя.

Мълниеносно се обърна и машинално извади оръжието си, но едва не беше пометена от помощничката си, която се втурна към непознатите.

Въпреки че беше кльошав, мъжът с лекота вдигна пълничката Пийбоди и я завъртя. Жената се обърна, при което широката ѝ синя пола прошумоля, протегна ръце и притисна като в сандвич Пийбоди.

— Ето го и моето момиче! Ето я моята Диди! — На лицето на непознатия беше изписано толкова неподправено обожание, че Ив отпусна хватката си върху оръжието.

— Татенце! — Помощничката ѝ нададе вик, който напомняше и на ридание, и на кикот, после склони глава на гърдите на върлинения мъж.

— Майчице, така преядох, че ще се пръсна! — изпъшка Бакстър и грабна още едно кексче. — Гостите пристигнаха преди петнайсетина минути и ни устройва пиршество. Тия сладкиши са много опасни за здравето — добави и натъпка кексчето в устата си.

Ив забарабани с пръсти по бедрото си:

— Какъв е паят?

— Превъзходен — ухили се младежът и с бавни крачки се отправи към бюрото си.

Непознатата отпускна мъртвата хватка, която беше приложила на Пийбоди, и се обърна. Притежаваше забележителна красота, а косата ѝ, която беше черна като на дъщеря ѝ, се спускаше като водопад чак до кръста ѝ. Изпод широката ѝ пола се подаваха най-обикновени въжени сандали. Дългата ѝ блуза беше с цвета на жълтурче, а на шията ѝ висяха най-малко половин дузина верижки и медальони.

Чертите ѝ бяха по-меки от тези на дъщеря ѝ, от ъгълчетата на прямите ѝ блестящи очи се разклоняваше мрежа от бръчици. Протегна ръце и тръгна към Ив, движейки се грациозно като балерина:

— Вие сте лейтенант Далас, нали? Дъщеря ми толкова пъти е говорила за вас, че бих ви познала навсякъде. — Стисна ръцете ѝ и допълни: — Аз съм Фийби, майката на Дилия.

Позагрубелите ѝ длани излъчваха топлина, пръстите ѝ бяха окичени с пръстени, на китките ѝ дрънчаха множество метални гривни.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Пийбоди.

— Нека да си говорим на „ти“. Казвай ми Фийби. — Тя сърдечно се усмихна и без да изпуска ръцете на Ив, я придърпа към себе си. — Сам, кажи на нашето момиче да те освободи, та да се запознаеш с лейтенант Далас.

Върлинезият се поотмести, но продължи да прегръща дъщеря си през раменете:

— За мен е удоволствие — промълви и взе ръката на Ив, която съпругата му още притискаше в дланта си. — И аз като съпругата ми ще кажа, че сякаш те познавам от разказите на нашата Дилия. А като си спомня какво направи за Зийк... цял живот не можем да ти се отблагодарим заради помощта, която оказа на нашия син.

Ив се посмути от вниманието на тези усмихнати хора, чиито погледи излъчваха доброта, затова побърза да освободи ръката си и да смени темата:

— Как е Зийк?

— Много е добре. Сигурно щеше да ти изпрати много поздрав, ако знаеше, че ще се срещнем.

Той срамежливо се усмихна и едва в този момент Ив видя колко голяма е приликата между баща и син — същото изпито лице на

апостол, същите сиви замечтани очи. Ала в погледа на Сам Пийбоди имаше нещо, което накара Ив да настръхне.

Този човек не беше безобиден като сина си, който приличаше на доверчиво кученце.

— Когато го видите, непременно му предайте най-сърдечните ми поздрави — промърмори тя и се обърна към помощничката си: — Пийбоди, вземи си няколко часа отпуска да се видиш с родителите си.

— Добре, лейтенант. Благодаря.

— Много мило, че я пускаш — намеси се Фийби. — Само че се питам дали е възможно да ни отделиш малко от твоето време. Знам, че си много заета — продължи, преди Ив да успее да възрази. — Но ми се щеше днес да ви поканим на вечеря заедно със съпруга ти и да ви поднесем нашите подаръци.

— Не е необходимо да ни подарявате...

— Не го правим по задължение, а с най-искрени чувство за признателност. Дано да ви харесат. Дилия толкова ни е разказвала за теб, за Рурк и за прекрасната ви къща. Навярно е истински палат. Ние със Сам с удоволствие бихме я разгледали.

Ив се почувства така, сякаш я бяха напъхали в кутия, капакът на която бавно се затваряше, Фийби продължаваше да се усмихва кротко, докато Пийбоди внезапно прояви голям интерес към тавана.

— Разбира се... — измънка Ив. — Ами... заповядайте на вечеря у нас.

— С удоволствие приемаме поканата. В осем часа удобно ли е?

— Да, ще ви чакаме. Пийбоди ще ви доведе. Между другото, добре дошли в Ню Йорк. Извинете, но сега ще ви оставя. Имам... важна работа — добави и потърси пътя за отстъпление.

— Лейтенант, ще ми отделите ли една минута? Веднага се връщам — каза Пийбоди на родителите си и хукна след началничката си. Още преди да влязат в малката канцелария, врявата в общото помещение отново стана оглушителна. — Извинете мама и татко. Такива са си и никога няма да се променят. Той обича да приготвя най-различни печива и където и да гостува, подарява на домакините кулинарните си произведения.

— Да му се не види, как са се качили с толкова багаж на самолета?

— О, те никога не пътуват със самолет, а с тяхната каравана. И по време на пътешествието татко се е потрудил с приготвянето на храната — добави тя с плаха усмивка. — Страхотни са, нали?

— Безспорно, но ги предупреди да не носят сладкиши всеки път, като ти идват на гости. Ако продължават в същия дух, ще свършим като затлъстели детективи, заплашени от опасността да изпаднат в диабетична кома.

— За всеки случай спасих за вас едно кексче. — Със сериозно изражение Пийбоди показва сладкиша, който до този момент криеше зад гърба си. — Ще отсъствам само един-два часа, лейтенант, докато настаня нашите.

— Вземи си отпуска до края на работното време.

— Добре. Сърдечно благодаря. И още нещо... — Тя потръпна и побърза да затвори вратата на канцеларията. — Искам да ви предупредя, че майка ми притежава странна способност.

— Каква?

— Да ви накара да направите онова, което не желаете, или което смятате, че не желаете. И още, че ще ви накара да кажете много неща, които не сте възнамерявали. Възможно е дори да бърборите празни приказки.

— Гарантирам, че това няма да се случи.

— Грешите — печално отбеляза Пийбоди. — Обичам я и я смятам за забележителна жена, но дарбата ѝ е доста плашеща. Само като погледне човека и разбира всичко за него.

Ив смръщи вежди и се настани зад бюрото си:

— Да не би да твърдиш, че майка ти е способна да чете мисли?

— Не. Баща ми притежава телепатични способности, но никога не се намесва във вътрешния свят на хората. Но тя е... ами тя е неповторима. Вярно, че е най-добрата майка на света, но понякога ти става страшничко от нея. Тя вижда всичко, знае всичко, върти всички на малкия си пръст. През повечето време дори не осъзнаваш, че те манипулира. И вас подчини на волята си — принуди ви да ги поканите на вечеря, въпреки че никога не го правите.

— Дълбоко грешиш.

— Не, не греша. Поканите отправя Рурк. Можехте да се измъкнете с оправданието, че сте заета, или да ги поканите на ресторант, но мама искаше да вечеря в дома ви, затова я поканихте.

На Ив изведнъж ѝ се стори, че седи върху игленик, но с усилие на волята се въздържа да не скочи от мястото си.

— Отново грешиш, Пийбоди. Просто се държах учтиво с родителите ти. Нима мислиш, че не съм способна на изискани маниери?

— Не ви обвинявам в липса на маниери. Но истината е, че бяхте впримчена в Онова, което наричам „Погледа“ на мама. Дори вие сте неспособна да му устоите. Длъжна бях да ви предупредя.

— Изчезвай, Пийбоди!

— Слушам, лейтенант! О, и още нещо. — Тя се поколеба на вратата. — Тази вечер си бях уговорила среща с Макнаб, та се питам дали е възможно и той да присъства на вечерята. Така ще се запознае с родителите ми, без да изглежда като нагласено.

Ив притисна длани към слепоочията си и глухо възкликна:

— Господи!

— Много благодаря. До довечера.

Като остана сама, Ив тежко въздъхна. Навъси се, а накрая изяде кексчето.

— Знаеш ли какво заварих в службата през първия си работен ден след отпуската? Боядисали са канцеларията ми, а някой отново е откраднал шоколадчетата ми — жалваше се Ив, докато машинално кръжеше из просторната всекидневна, украсена с изящни антики, без да забелязва, че стъпва върху безценен ориенталски килим. Рурк току-що се беше прибрал вкъщи, затова през изминалия час тя не бе имала на кого да се оплаче.

Според нея едно от най-големите предимства на брака се състоеше в това да имаш съпруг, пред когото да излееш яда си.

— По време на отсъствието ми Пийбоди е приключила с недовършената писмена работа, поради което на моя милост не ѝ оставаше друго, освен да седи със скръстени ръце.

— Как не я е срам! Представи си само — помощничката ти е свършила работата зад гърба ти!

— Не се прави на много хитър, приятел, защото и на теб ти предстои да обясниш това-онова.

Рурк очевидно не се стресна от заканата, защото протегна крака и се настани по-удобно на креслото:

— Тъй ли? Добре, но първо ми кажи дали на Пийбоди и на Макнаб им е харесало в Бимини.

— Допада ти да играеш ролята на добрия вълшебник, а? Изпращаш ги на някакъв остров, та по цял ден да се разхождат голи и да се спускат по водопадите...

— Казаното от теб ме кара да мисля, че са прекарвали страхотно.

— Да не говорим за водното легло — упорито продължаваше Ив.
— Също като маймуните...

— Моля?

Тя поклати глава:

— Престани да си пъхаш носа в... техните взаимоотношения.

— Напротив, скъпа, смятам, че намесата ми е крайно наложителна — провлечено изрече Рурк. — Кога ще престанеш да гледаш на връзката им като на ала-бала?

— Ала-бала ли? Това пък какво е? — Ив притеснено прокара пръсти през косата си. — Не смятам връзката им за ала-бала, защото нямам представа какво означава това. Ченгетата...

— Имат право на личен живот — прекъсна я съпругът ѝ. — Като всички хора. Успокой топката, лейтенант. Нашата Пийбоди има разум за двама и няма да си зареже магарето в калта.

Ив тежко въздъхна, тръсна се на едно кресло и изсумтя:

— Ала-бала! Ако въобще означава нещо, сигурно е глупаво. Между другото, днес ѝ поверих разследването на един случай.

Той протегна ръка и хвана пръстите ѝ, които нервно барабаняха по коляното ѝ:

— Допреди секунди се оплакваше от липса на работа. Вероятно пропусна да споменеш новото разследване.

— Не е ново. Разрових се из старите досиета за неразкрити престъпления. В този случай жертвата е жена, която е била убита преди шест години. Била е млада, красива, с многообещаваща кариера, имала е съпруг. Той често пътувал служебно. След едно от поредните си отсъствия се прибрал у дома и я намерил мъртва във ваната. Става въпрос за убийство, при което е направен нескоропан опит да бъде представено като самоубийство или нещастен случай. Стибс има желязно алиби и излиза от цялата история чист като изворна вода.

Всички свидетели, които колегите са разпитали, твърдят, че съпрузите са били идеална двойка и че са били щастливи като пойни птички.

— Запитвала ли си се някога кой и как е определил щастието на пойните птички?

— Обещавам по-късно да помисля по този въпрос. Случаят става още по-заплетен, защото в чекмеджето на жертвата са били намерени писма, но не какви да е, а изпълнени с недотам тънки сексуални намеци. Подписани са с инициала „К“.

— Дамата е имала извънбрачна връзка, скарала се е с любовника си и той е я очистил, така ли? — подхвърли Рурк.

— Според колегата, който е разследвал случая, именно това се е случило.

— Но според теб има друга версия.

— Имам причини да се съмнявам. Първо, никой никога не е виждал предполагаемия любовник, убитата никога не е споменавала за него дори пред най-близките си приятели... поне така са съобщили в показанията си. Днес посетих дома на Стибс и се запознах с втората му съпруга. Имат и дете — момиченце на около две години.

— Логично е да се предположи, че след известно време той се е опитал да загърби миналото и да започне нов живот.

— Да, логично е — промълви тя, но скептичният ѝ тон опровергаваше твърдението ѝ.

— Разбира се, аз не бих го сторил. Ако, не дай Боже, нещо се случи с теб, ще бъда смазан и покрусен, животът завинаги ще загуби смисъла си за мен.

Ив го изгледа с присвити очи:

— Наистина ли?

— Естествено. Сега е редно да кажеш, че без мен и твоят живот ще бъде безсмислен.

— О, да, тъй си е! — Тя се засмя, когато Рурк закачливо захапа пръстите ѝ. — А сега да се върнем към действителността. Досещам се какво всъщност се е случило. Ако попритисна този и онзи, случаят на бърза ръка ще бъде приключен.

— Така ли? Защо тогава повери разследването на помощничката си?

— А как иначе тя ще придобие опит? Фактът, че убиецът ще бъде заловен с известно закъснение, не засяга Марша Стибс. Ако Пийбоди

тръгне по погрешен път, ще ѝ покажа вярната посока.

— Скъпата ти сътрудничка сигурно е много развълнувана.

— На седмото небе е от щастие.

Той усмихнато поклати глава и попита:

— Спомняш ли си първия случай, чието разследване ти повери Фийни?

— Искате ли питане? Жертвата се казваше Томас Картър. Една хубава сутрин се качил на колата си, включил двигателя, а автомобилът се взривил, разпръсквайки парчета от жертвата из целия квартал. Човекът бил женен, с две деца, работел като застрахователен агент. Няма да е любовница, нито опасни пороци, поради което липсваше мотив за престъплението. Разследването се беше проточило, после го бяха замразили. Фийни изрови делото от архива с неразрешените случаи и ми възложи да възобновя работата по него.

— И какво излезе накрая?

— Оказа се, че човекът е бил убит по погрешка. Най-банално съвпадение на имената. Мишената е бил някой си Томас К. Картър, дребен пласьор на дрога, който е бил пристрастен и към комара. Наемният убиец взривил колата на невинен човек. — Тя вдигна поглед и забеляза, че Рурк продължава да се усмихва. — Да, имаш право — кимна, сякаш беше прочела мислите му. — Никога няма да забравя кога ми възложиха първото разследване и как успях да го приключа успешно.

— Скъпа, ти не само си добра преподавателка, но и прекрасна приятелка.

— В нашата работа приятелството не играе роля. Ако не смятах, че Пийбоди ще се справи, нямаше да ѝ поверя разследването.

— Говориш като нейна наставница. По-късно обаче ще се наложи да докажеш приятелските си чувства на амбициозната Пийбоди.

Ив отметна глава и стисна клепачи:

— Моля те не ми напомняй за тази вечеря! Какво ще правим с гостите, когато се нахраним?

— Ще разговаряме с тях — нарича се общуване. Някои хора ежедневно го правят.

— Според мен на подобни хора им хлопа дъската — отсече Ив. — Твърде е възможно съпрузите Пийбоди да ти допаднат. Казах ли ти,

че като се върнах в управлението, заварих да черпят целия отдел с кексчета и сладки. Имало е и пай.

— Така ли? Какъв?

— Нямам представа. Единственото, което беше останало от него, беше картонената чиния, но подозирам, че накрая някой излапа и нея. Обаче маслените кексчета бяха вълшебни... Ала не това е важното. Преди да отведе родителите си, Пийбоди се постара да остане насаме с мен и ми надрънка какви ли не дивотии за майка си.

Рурк прокара пръсти през косата ѝ, възхищавайки се на кичурите с медни отблясъци. Хрумна му, че е съгласен с Бойд Стибс, който твърдял, че непрекъснато му се искало да докосва съпругата си.

— Бях останал е впечатлението, че се разбират прекрасно и че са много задружно семейство.

— Да, изглежда наистина се обичат. — Ив отвори очи, изпъна гръбнак. — Все пак скъпата ми помощничка ме предупреди за необикновените способности на майка си.

— Вещери ли са?

— Тъхъ, но май не принадлежат към магьосниците, които подкрепят идеите на Свободната ера, макар Пийбоди да твърди, че баща ѝ бил медиум. Знаеш ли какво ми каза? Че майка ѝ може да те принуди да направиш нещо против волята си и да споделиш тайни, които не желаш никой да научи. Твърди, че съм поканила родителите ѝ на вечеря само защото съм попаднала в капана на „Погледа“ ѝ.

Рурк, на когото историята очевидно се стори много интересна, наклони глава:

— Така ли? Да не би госпожа Пийбоди да упражнява контрол върху съзнанието на хората?

— Един Бог знае. Пийбоди спомена, че било типично за майките, а нейната била особено надарена в това отношение. Общо взето нищо не разбрах от бръцолевенията ѝ.

— Разбираемо е, нали? И двамата с теб не познаваме майките си. Но бързам да те успокоя, че след като въпросната дама не е наша майка, двамата с теб сме в безопасност — няма начин да ни подчини на волята си.

— Кой ти каза, че се безпокоя? Просто ти съобщавам за предупреждението на Пийбоди.

В този момент вратата се отвори и на прага застана икономът Съмърсет, който ежедневно тровеше живота на Ив. Изсумтя пренебрежително, мършавото му лице се сгърчи в неодобрителна гримаса:

— Това е масичка стил „Чипъндейл“, лейтенант, не столче, на което да подпирате краката си.

— Питам се как изобщо се движиш с този бастун, забит отзад? — не му остана дължна тя и не отмести краката си от безценната масичка. — Всъщност може би не те боли, а ти причинява удоволствие, а?

— Гостите, които очаквате за вечеря, пристигнаха — надменно заяви икономът.

— Благодаря, Съмърсет. — Рурк се изправи. — Ако обичаш, сервирай ордъворите тук. — Той подаде ръка на Ив, която нарочно изчака врагът ѝ да излезе и едва тогава свали краката си от масичката.

— В интерес на добрия тон — подхвана Рурк, докато вървяха към фойето, — ще ти бъде ли възможно тази вечер повече да не споменаващ бастуна в задника на нашия иконом?

— Ще се постарая. Но ако този нещастник ме нервира, ще измъкна проклетия прът и ще го цапардосам по главата.

— Хм, ще бъде забавно.

Междувременно Съмърсет отвори външната врата, а Сам Пийбоди веднага сърдечно раздруса ръката му и възкликна:

— Много ми е приятно да се запознаем. Благодаря за любезната покана. Аз съм Сам, а това е съпругата ми Фийби. Вие сте Съмърсет, нали? Диди ни обясни, че отговаряте за всичко в този дом.

— Така е. Приятно ми е, госпожо Пийбоди. — Съмърсет вежливо кимна на гостенката. — Добър вечер и на вас, полицаи Пийбоди и детектив Макнаб. Госпожо, желаете ли да оставите багажа си?

— Не, благодаря. — Фийби още по-силно притисна към гърдите си кутията, която носеше. — Градината е прекрасна. Не подозирах, че такава красота може да съществува в самия център на милионния град.

— Благодаря, и на нас много ни харесва.

— Отново здравей — гостенката се усмихна на Ив. — А това сигурно е Рурк. Изобщо не си преувеличила, Дилия, той действително е много красив мъж.

— Мамо! — изсъска Пийбоди и се изчерви до уши.

— Благодаря. — Рурк галантно целуна ръка на Фийби. — Позволи да ти върна комплимента и ти си изключително привлекателна... ще се говорим на „ти“, съгласни ли сте? Сам, Фийби, приятно ми е, че приехте да ни гостувате. — Той леко се извърна и стисна ръката на Сам: — Поздравявам те — създал си умна и очарователна дъщеря.

— Много я обичаме. — По-възрастният мъж широко се усмихна и сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Ние също. Моля, заповядайте, чувствайте се като у дома си.

„Много го бива по общуването — помисли си Ив, докато наблюдаваше как съпругът ѝ настанява гостите в просторната всекидневна. — Умее да ласкае, а маниерите му са толкова изискани!“ Само след няколко минути напитките бяха поднесени, а Рурк охотно отговаряше на въпросите относно изящните старинни предмети и картини, които украсяваха помещението.

Като видя, че съпругът ѝ успешно забавлява семейство Пийбоди, Ив насочи вниманието си към Макнаб. Младият гений от Отдела за електронно обработване на информацията се беше издокарал с най-консервативното облекло, което притежаваше. Носеше лилава риза и копринен панталон в същия цвят. Лилави бяха и елегантните му ботуши. На лявото му ухо се поклащаха половин дузина миниатюрни златни халкички.

Беше завързал на конска опашка дългата си руса коса, а красивото му лице беше придобило цвета на варен рак.

— Май си забравил да се намажеш с крем против слънчево изгаряне, Макнаб.

— Само веднъж пропуснах, но резултатът беше фатален. — Той забели очи. — Ако пък видите задника ми...

— Не! — прекъсна го Ив и отпи голяма глътка вино. — За нищо на света!

— Не ми се сърдете, лейтенант, опитвам се да поддържам разговора. Честно казано, малко съм като на тръни. — Младежът отново забели очи и кимна към бащата на Пийбоди. — Кофти ми е да разменям баналности с него, след като знае, че чукам дъщеря му. Пък и нали е медиум, все ме е шубе, че ако мисля за чукането, веднага ще разбере какво се върти в главата ми. Шантава история, а?

— Не мисли за това.

— Няма начин — ухили се Макнаб. — Мъж съм в края на краищата!

Тя критично го изглежда от глава до пети и промърмори:

— Така казват.

— Извинявай. — Фийби, която незабелязано се бе приближила, докосна рамото ѝ. — Със Сам искаме да поднесем на двама ви с Рурк този скромен подарък. — Тя подаде на Ив кутията. — Приемете го като израз на благодарността ни заради щедростта и приятелските чувства, проявени към двете ни деца.

— Благодаря — смотолеви Ив. Винаги се чувстваше неловко в подобни моменти. Въпреки че откакто бяха женени, съпругът ѝ я обсипваше с подаръци, още не знаеше как да реагира.

Може би защото твърде дълго беше живяла без човек, който да я обича и да изразява чувствата си по този начин.

Постави кутията на масата, развърза ликото, отвори капака и разгърна фината опаковъчна хартия. На дъното лежаха два елегантни свещника в преливащи се зелени и лилави цветове, изработени от някакъв лъскав камък.

— Много са красиви. Наистина ми харесват.

— Минералът, от който са изработени, се нарича флуорит — обясни Сам. — Притежава свойството да прочиства аурата, да успокоява съзнанието и да подпомага мисловната дейност. Със съпругата ми решихме, че е особено подходящ за хора с вашите професии, които ежедневно са подложени на умора и стрес.

— Свещниците са прекрасни! — Рурк извади единия от кутията. — Великолепна изработка. Ти ли си майсторът, Сам?

Фийби чаровно му се усмихна:

— Изработихме ги двамата.

— В такъв случай подаръкът е два пъти по-ценен. Много благодаря. Продавате ли произведенията, които създавате?

— От време на време — отговори Сам. — Предпочитаме да ги подаряваме.

— Продавам ги, когато имаме нужда от пари — отново се намеси съпругата му. — Сам е прекалено сантиментален, но за сметка на него аз съм доста практична.

— Дами и господа. — Съмърсет отново беше застанал на вратата. — Вечерята е сервирана.

Ив си каза, че страховете ѝ са били неоснователни. Родителите на помощничката ѝ се оказаха много приятни и интересни хора. Освен това толкова се гордееха с дъщеря си, че бе невъзможно да не ги харесаш.

— Разбира се, много се разтревожихме, когато Диди ни съобщи като каква и къде иска да работи — обясни Фийби, докато деликатно опитваше от ордьовъра с омари. — Опасна професия в опасен град. — Усмихна се на дъщеря си, която седеше срещу нея, и добави: — Ала осъзнахме, че това е призванието ѝ. Надявахме се, че ще си върши добре работата.

— Тя е способно ченге — каза Ив.

— Какво означава „способно ченге“? — Като забеляза озадаченото изражение на Ив, гостенката широко разпери ръце. — Какъв трябва да бъде служителят на закона, за да го наречеш „способен“?

— Да обича професията си, да уважава институцията, която представлява, и чийто символ е полицейската значка. Но най-важното е да не се примирява, докато светът не стане по-добър.

— Точно така — одобрително кимна Фийби, без да отмества от нея прямите си тъмни очи.

Погледът ѝ, в който сякаш беше събрана цялата мъдрост на света, накара Ив неспокойно да се размърда на стола. „Тази жена е родена да разпитва заподозрени“ — каза си и едва сдържа усмивката си.

— Всеки от нас се ражда със задачата да промени света към добро. — Гостенката вдигна чашата си като за наздравица, сетне отпи от нея. — Някои го правят чрез молитви, други — чрез своето изкуство... Трети пък чрез защитаване на реда и закона. В обществото битува мнението, че последователите на Свободна ера не вярват в закона — в закона на земята, така да се каже. Но това схващане не отговаря на истината. Вярваме в реда и равновесието, в правото на човека да се стреми към по-хубав живот и към щастие, без да навреди никому. Онзи, който защитава закона, защитава и равновесието, както и хората, на които е било причинено зло.

— Отнемането на живот — причината за което никога не ще проумея — взима по мъничко от нашия свят, оставя пролука в него. — Сам хвана ръката на съпругата си. — Дий не обича да разказва за работата си, но често пъти ни е споменавала, че единственото ти желание е справедливостта да възтържествува.

— Не смятам, че правя нещо особено — просто изпълнявам служебните си задължения...

— А ние те караме да се чувстваш неловко — прекъсна я Фийби, усмихна се и отново отпи от чашата си. — Затова ще сменя темата и ще те поздравя за прекрасния дом, който сте създали. — Обърна се към Рурк и добави: — Надявам се, че след вечерята ще ни разведеш да разгледаме къщата.

— Разбира се, стига да разполагаш с половин година или с осем месеца — промърмори Ив.

— Скъпата ми съпруга твърди, че тук има стаи, за чието съществуване дори не подозираме.

— Но греши, нали? — Фийби вдигна вежда. — Познаваш всяко кътче на тази прекрасна къща, нали?

В този момент в дневната се появи Съмърсет и се обърна към Ив:

— Лейтенант, търсят ви от диспечерската служба.

Ив се извини и с бързи крачки излезе. Върна се след няколко минути и щом зърна изражението ѝ, Рурк разбра, че му предстои сам да забавлява гостите.

— Пийбоди, идваш с мен. Много съжалявам, задето провалихме празненството. — Огледа присъстващите, накрая впери очи в Рурк. — Викат ни по спешност.

— Лейтенант, искате ли да ви придружа? — попита Макнаб.

Тя се позамисли, сетне кимна:

— Може би ще ми потрябваш. Да тръгваме. Още веднъж ме извинете.

— Не се безпокой. — Рурк се изправи, приближи се до нея и нежно прокара пръсти по страната ѝ. — И умната, лейтенант!

— Слушам.

— Рисковете на професията — промърмори той, когато остана сам с Фийби и Сам.

— Някой е умрял — промълви гостът.

— Да, някой е умрял. А вашата дъщеря и моята съпруга ще работят, за да възстановят равновесието.

ТРЕТА ГЛАВА

Уолтър К. Петибоун, който имаше рожден ден, се прибра у дома точно в седем и половина. Щом застана на прага, сто седемдесет и тримата приятели и колеги в един глас извикаха „Изненада“.

Ала не това причини смъртта му.

Той буквално сияеше от щастие като хлапе на рождения си ден; шеговито скастри жена си, задето го е измамила, и радушно поздрави гостите. След половин час празненството вече беше в разгара си, а Уолтър не пропусна да се наслади на огромните количества изискани храни, осигурени от фирмата, отговаряща за организирането на тържеството. Хапна си пъдпъдъчи яйца и хайвер, опита от пушената съомга и попрекали със спаначените ролца.

Ала и преяждането не стана причина за смъртта му.

Няколко пъти танцува със съпругата си, прегърна децата си, а когато синът му вдигна тост за негово здраве, от умиление зарони сълзи.

Ала вълнението не му се отрази пагубно.

В девет без петнайсет той прегърна през кръста съпругата си, вдигна поредната чаша с шампанско, помоли гостите да запазят тишина и произнесе кратка, но прочувствена реч за равносметката на своя щастлив живот, който е прекарал сред добри приятели и преданото си семейство.

— Благодаря ви, скъпи приятели — завърши накрая и гласът му пресекна от вълнение, — задето споделихте с мен този ден. Благодаря на децата ми, с които се гордея и които ме направиха най-щастливият човек на света. Благодаря и на скъпата ми съпруга, благодарение на която за мен всеки ден е празник и се радвам на живота.

Присъстващите бурно заръкопляскаха, а Уолтър отпи голяма глътка от чашата си.

Тази глътка вино причини смъртта му.

Той се задави, очите му се изцъклиха, задърпа яката на ризата си, опитвайки да я разкопчее. Жена му изпищя, а синът му силно го

потупа по гърба. Уолтър се олюля и политна към гостите, поваляйки неколцина, като че бяха кегли. Просна се на пода, а тялото му се разтърси от конвулсии.

Сред присъстващите имаше лекар, който побърза да се притече на помощ. Повикаха и линейка, екипът специалисти за спешна помощ пристигна само пет минути след обаждането, ала Уолтър вече бе мъртъв.

Цианкалият в чашата с шампанско беше неочакван подарък по случай рождения му ден.

Ив размишляваше за случилото се, докато оглеждаше мъртвеца. Забеляза посинелите му устни, изцъклените му очи, в които бе запечатан ужасът от последните секунди от живота му. Долови миризмата на горчиви бадеми. Преди пристигането на линейката неколцина изплашени гости го бяха пренесли на дивана и бяха разхлабили вратовръзката му, надявайки се да му помогнат. Парчетата от чашата и от порцелановите чинии бяха разпилени на пода. Усещаше се натрапчивата миризма на цветя, вино, скариди и скорошна смърт. „Уолтър К. Петибоун — помисли си Ив, — който е дошъл на този свят и го е напуснал в един и същ ден. Всеки от нас ще умре, но хората се страхуват да мислят за сетния си час.“

— Преди всичко искам да разговарям с лекаря, който пръв го е прегледал — обърна се тя към помощничката си, после огледа пода. — Отломките от стъкло веднага трябва да се съберат, за да разберем дали и в други чаши е имало цианкалий. Никой да не напуска къщата — нито гостите, нито хората от персонала. Макнаб, започни да записваш имената и адресите им, за да ги повикаме допълнително на разпит. Не позволявайте на членовете на семейството да общуват помежду си.

— Изглежда, тук се е вихрил щур купон — отбеляза младежът, преди да се отдалечи.

— Лейтенант, това е доктор Питър Ванс — обяви Пийбоди, която придружаваше някакъв невисок човек с къса русолява коса и с къса брада. Той погледна към трупа на Уолтър К. Петибоун и лицето му се сгърчи от мъка, а в погледа му проблесна гняв.

— Беше прекрасен човек — изрече задавено. Ив забеляза, че говори отсечено, с английски акцент. — И прекрасен приятел.

— С някого не е бил приятел — промърмори Ив. — Разбрали сте, че е бил отровен и сте наредили на медиците да се обадят в

полицията, така ли?

— Точно така. Признаците на отравяне бяха като по учебник, Уолтър почина буквално след секунди. — Питър Ванс извърна очи от трупа и срещна погледа на Ив. — Ще ми се да вярвам, че се е случило по погрешка, че е било нелеп нещастен случай... но не мога да се самозаблуждавам. Уолтър тъкмо беше произнесъл доста сълзлив тост, типичен за него. Прегръщаше съпругата си и двете си деца, а техните брачни партньори стояха отстрани. Усмиваше се широко, беше се просълзил. Ние заръкопляскахме, той отпи от шампанското и се задави. Просна се на пода и се загърчи. Както вече ви казах, смъртта настъпи само след няколко секунди. Бях безпомощен, невъзможно беше да му помогна.

— Кога е взел чашата с шампанско?

— Нямам представа. Чашите с шампанско се поднасяха от сервитьорите. Другите напитки се сервираха на двата бара. Повечето гости, включително и аз, дойдохме в къщата към седем часа. Бамби много държеше всички гости да бъдат по местата си, когато Уолтър се прибере у дома.

— Бамби ли? Кого наричате Бамби?

— Съпругата му. — Ванс кисело се усмихна и добави: — Поточно втората му съпруга. Сключиха брак преди около година. Бамби подготвя тържеството седмици наред. Сигурен съм, че Уолтър е знаел какво е намислила — тя не е надарена с особено остър ум — но все пак се престори на изненадан.

— В колко часа се върна той?

— Точно в седем и половина. Според инструкциите на Бамби всички в един глас извикахме „Изненада!“. Честно казано, беше много забавно и дори трогателно. Посмяхме се, после отдадохме дължимото на храната и питиетата. Уолт танцува почти с всички дами, синът му вдигна тост за негово здраве. — Ванс въздъхна. — Съжалявам, че не обърнах повече внимание на случващото се. Сигурен съм обаче, че Уолт пи шампанско.

— Видяхте ли го да отпива от чашата, преди да падне на пода?

— Струва ми се, че... — Той затвори очи, сякаш се опитваше да възстанови картината в съзнанието си. — Май наистина отпи от чашата си — как иначе, нали синът му бе вдигнал тост. Уолт обожаваше децата си. Ако не ме лъже паметта, държеше пълна чаша,

когато произнесе импровизирана реч. Но не мога да кажа със сигурност дали е взел чашата от подноса на сервитьора, или някой му я е поднесъл.

— Приятели ли бяхте?

Лицето на Питър Ванс отново помръкна от искрена скръб:

— Да, с него бяхме много добри приятели.

— Известно ли ви е дали е имал семейни проблеми?

Той поклати глава:

— Напротив — Уолт беше на седмото небе. Откровено казано, повечето негови познати, между които и моя милост, бяха удивени, когато той сключи брак с Бамби. С Шели бяха женени от... повече от трийсет години. Разделиха се като приятели, доколкото това е възможно при един развод. Само след шест месеца Уолт започна да се среща с Бамби. Всички си помислихме, че поведението му е свързано с кризата на средната възраст и че скоро той ще се опомни, но за наше учудване връзката помежду им излезе стабилна.

— Бившата му съпруга присъстваше ли на тазвечерното празненство?

— Не. Въпреки че разводът им беше цивилизован, все пак горчивината помежду им остана.

— Сещате ли се за някого, който му има зъб и му желае злото?

— Категорично не! — Ванс безпомощно разпери ръце. — Фразата, че на този свят няма човек, който да го мрази, сигурно ще ви се стори банална, лейтенант Далас, но е тъкмо на място по отношение на Уолт. Хората го харесваха, мнозина искрено го обичаха. Имаше прекрасен характер, бе щедър работодател и предан баща.

„И е притежавал солидно състояние — помисли си Ив, след като приключи разговора с доктор Ванс. — Богаташ, който е зарязал първата си съпруга заради много по-млада и сексапилна жена.“ Тъй като по принцип хората не носят цианкалий, когато отиват на празненство, логично бе да се предположи, че някой е посетил тържеството с цел да отрови рожденика.

Разпитът на втората съпруга се проведе в будоара ѝ.

Плътните розови завеси изцяло закриваха прозорците, нощната лампа с розов абажур на райета излъчваше приглушена светлина.

Ив се огледа — мебелите бяха в бяло и розово, върху канапето бяха разхвърляни възглавнички с дантелени кальфчета. „Все едно съм

попаднала в паста със захарна глазура“ — помисли си тя. На масичките и полиците бяха подредени безброй миниатюрни украшения и статуетки, натрапчивият аромат на рози тегнеше в малкото помещение.

Сред „великолепието“, което повече подходеше за стаята на невръстно момиченце, Бамби Петибоун се бе изтегнала на кушетка с розова копринена тапицерия. Къдравата ѝ коса бе сплетена на безброй плитчици и беше боядисана в крещящо розово, което подчертаваше лицето ѝ, напомнящо на личице на порцеланова кукла. Роклята ѝ, ушита от блестяща материя (разбира се, розова на цвят), отпред бе изрязана така, че едната гърда оставаше разголена, но зърното беше закрито от тюлена роза.

В големите ѝ сини очи трогателно блещукаха сълзи и се търкаляха като бисери по гладките ѝ страни. Бамби Петибоун имаше лице на непорочен ангел, ала тялото ѝ беше на блудница.

На скута си държеше пухкава бяла топка.

— Госпожо Петибоун, ще ми отделите ли няколко минути? — от учтивост попита Ив.

Красавицата с куклено лице изхлипа и притисна страната си към пухкавата топка. Косматото валмо пискливо излая, което подсказваше, че може би е куче.

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Това е сътрудничката ми Пийбоди. Приемете най-искрените ни съболезнования.

— Бони е мъртъв! — изхленчи розовокосата. — Сладичкият ми Бони!

„Бони и Бамби“ — с отвращение си помисли Ив и се запита накъде върви светът, след като възрастни хора си лепват подобни имена.

— Знам, че ви е много трудно — продължи. Огледа се и с прискърбие установи, че няма избор, освен да седне на розова табуретка или кресло, върху което има куп възглавнички с дантелки и къдрички. — Но се налага да ви задам няколко въпроса.

— С такова нетърпение очаквах празненството, подготвих го от сума време — с плачевен тон заяви Бамби. — Присъстваха всички приятели на Бони. Толкова хубаво беше... бедничкият, дори не можа да разгледа подаръците си.

Гласът ѝ изтъня и се превърна в жален писък, при което от пухкавата бяла топка се подаде розово езиче и я близна по лицето.

— Госпожо Петибоун, ще ми кажете ли името си, за да го впиша в протокола?

— Казвам се Бамби.

— Наистина ли? Много... много необикновено име. Няма значение, да преминем към въпросите. Разбрах, че сте стояли до вашия съпруг, когато той се е строполил на пода.

— Божичко, речта му беше толкова сладка. Купонът наистина му хареса. — Тя подсмъркна, сетне изпитателно изгледа Ив: — Това поне е хубаво, нали? Беше щастлив, когато... когато се случи...

— Вие ли му подадохте чашата с шампанско, за да вдигне тост, госпожо Петибоун?

— Мъничкият ми Бони много обичаше шампанско. — Тя театрално въздъхна. — Бях поръчала любимата му марка. Искях всичко да бъде съвършено, затова и потърсих услугите на специализирана фирма. Заръчах на господин Марки неговите служители непрекъснато да поднасят шампанско и най-изискани сандвичи. Божичко, толкова усилия положих за скъпия ми Бони. А то взе, че му прилоша... всичко стана толкова внезапно! Ако знаех, че не му е добре, щях да отменя купона. Тази сутрин като тръгна на работа, му нямаше нищо...

— Разбирате ли какво се е случило със съпруга ви?

Розовокосата притисна към гърдите си пухкавата топка и нежно я целуна:

— На Бони му призля. Пит не може да му помогне.

— Госпожо Петибоун, подозираме, че шампанското е причинило смъртта на съпруга ви. Откъде е взел чашата, от която е отпил секунди преди да припадне?

— Мисля, че от момичето. — Бамби отново подсмъркна и озадачено изгледа Ив. — Че защо да му е прилошало от шампанското. Никога преди не му е ставало зле от шампанско.

— Кое момиче?

— Кое момиче ли? — повтори Бамби, красивото ѝ куклено лице бе съвършено безизразно.

Ив си каза, че трябва да се въоръжи с търпение.

— Казахте, че някакво момиче подало на съпруга ви чашата с шампанско, преди той да произнесе речта си.

— О, за това момиче ли питате? Беше една от сервитьорките. — Тя сви рамене и отново целуна по муцунката кученцето. — Поднесе на Бони пълна чаша, защото той искаше да вдигне тост.

— Той сам ли взе чашата от подноса?

— Не... — Бамби сви устни и тихичко подсмъркна. — Спомням си, че девойката му я подаде и му пожела всичко хубаво. Каза: „Честит рожден ден, господин Петибоун“. Беше много трогателно.

— Познавате ли я? Друг път сервира ли е по време на подобни празненства?

— Винаги прибягвам до услугите на господин Марки, той осигурява обслужващия персонал. Човек може да му се довери за всичко — истински вълшебник е.

— Можете ли да я опишете?

— Кого да опиша?

„Господи, дай ми сили да не наплескам тази малоумница!“ — помисли си Ив, после търпеливо обясни:

— Питам за сервитьорката, Бамби. За девойката, която е поднесла на Бони чашата с шампанско, преди той да вдигне тост.

— О, за нея ли? Че откъде да знам как изглеждаше? Никой не забелязва сервитьорките, нали? — Тя смутено затрепка с ресници, когато Ив намръщено я изгледа. Позамисли се и промърмори: — Беше спретната. Господин Марки много държи на изрядния вид на хората от персонала.

— Млада ли беше или възрастна, висока или ниска?

— Нямам представа. Изглеждаше като сервитьорка и туйто. А пък те всичките си приличат.

— Съпругът ви разговаря ли с нея?

— Благодари ѝ за благопожеланията. Бони е много учтив.

— Как мислите, дали я е познавал отпреди? Говоря за сервитьорката — побърза да уточни Ив, като забеляза въпросителния поглед на Бамби.

— Че защо да я познава?

Ив си помисли, че дори най-голямата актриса не е в състояние толкова успешно да изиграе ролята на слабоумна — изглежда, красавицата с кукленото лице не се преструваше. Макар вече да

разбираше, че едва ли ще научи нещо полезно от нея, реши да ѝ зададе още няколко въпроса:

— Познавате ли някого, който да има зъб на съпруга ви и да желае смъртта му?

— Всички обичаха Бони. Беше истински сладур — няма начин да го мразиш.

— А вие обичахте ли го, докато беше женен за първата му съпруга?

Бамби ококори сините си очи:

— Никога, ама никога не сме я мамили! Той е истински джентълмен и дори не ме целуна, преди да се разведе с нея.

— Как се запознахте с Уолтър?

— Бях продавачка в един от неговите магазини за цветя. Онзи, дето е на Медисън авеню. От време на време той идваше на инспекция и разговаряше с нас... по-точно с мен — добави с измъчена усмивка.

— Един ден се появи тъкмо когато затваряхме и предложи да ме изпрати до нас. Хвана ме под ръка и заобяснява, че бил в процес на развод, че се чувствал много самотен. После попита дали ще приема някой ден да обядваме заедно. Чудех се дали не е намислил нещо непочтено — мъжете често излизат с номера, че не са щастливи със съпругите си или че се развеждат, за да те вкарат в леглото си. Разбирам ги тия работи — не съм глупачка.

„Разбира се, че не си — помисли си Ив. — За твоето умствено състояние още не е измислена подходяща дума.“

— Но Бони не беше като другите мъже — изхлипа розовокосата хубавица, от очите ѝ отново рухнаха сълзи, предизвикани от щастливите спомени. — И с пръст не ме пипна, докато беше женен. — Въздъхна и отново допря страната си до пухкавата козина на кученцето. — Беше романтик по душа. След развода започнахме да се срещаме по-често. Водеше ме в най-изисканите ресторанти и дума не обелваше за... сецате се за какво. Накрая аз предприех нещо по въпроса, защото той беше толкова хубав, направо да го изядеш. След като го направихме, той ме помоли да се омъжа за него.

— Решението му едва ли е допаднало на първата му съпруга.

— Сигурно. Че коя ли жена няма да съжалява, задето е изпуснала такъв сладур? Обаче винаги беше мила с мен, не съм чула и Бони да казва лоша дума по неин адрес.

— А децата му как ви приеха?

— Май отначало не ме харесваха, но според Бони по-късно ме били заобичали, защото разбрали колко силна е любовта му към мен. С тях никога, ама никога не сме се карали.

— Голямо, щастливо семейство — промърмори Ив, след като още десет минути разпитва Бамби. — Живеели са в мир и любов, а Петибоун е олицетворение на добродушието.

— Тази Бамби няма и капчица мозък — отбеляза Пийбоди.

— Все има нещо в главата, щом е успяла да впримчи такъв богаташ. Може би умът ѝ стига и дотолкова, че да му пусне нещичко в шампанското... — Ив спря на площадката на стълбището и се опита да си представи сцената със смъртта на Петибоун, мислено разигравайки различни варианти.

— Трябва да притежава ум като бръснач и стоманени нерви, за да пробута цианкалий на съпруга си пред очите на близо двеста гости и обслужващ персонал. Ще я проучим, за да разберем какво се крие под захарната глазура. Всеки, който живее сред толкова розово, автоматично минава на първо място в моя списък на заподозрените.

— На мен пък всичко ми се стори много симпатично — все едно ти казва: „Харесва ми да бъда момиченце“.

— Понякога сериозно ме плашиш, Пийбоди. Като начало направи стандартно проучване. Бамби! — добави Ив и отново заслиза по стъпалата. — Хора, които дават на детето си подобно име, би трябвало да очакват, че от рожбата им ще излезе олигофренче. А сега е време да си поприказваме с господин Марки. Къде се намира той?

— Помолихме него и хората му да почакаят в кухнята.

— Добре. Да открием коя млада жена е поднесла на Петибоун шампанското и го е поздравила по случай рождения му ден.

Докато вървяха по коридора към кухнята, ги настигна Макнаб:

— Лейтенант Далас, съдебният лекар дойде. Потвърди предположението на момчетата от „Бърза помощ“ и на лекаря, който се е опитал да помогне на Петибоун, че става въпрос за отравяне с цианкалий. Но ще бъде сигурен едва когато закара одървения в резачницата на трупове и проведе съответните тестове.

— Благодаря за колоритния рапорт, детектив. Предай на съдебния лекар, че искам незабавно заключение за причината за смъртта. А ти прегледай записите на разговорите, проведени през последното денонощие по видеотелефоните в този дом. Представи си, че ни излезе късметът.

— Слушам! Веднага ще се заема. — Преди да се обърне и да хукне обратно по коридора, той съумя скришом да потупа Пийбоди по задника.

Ив намръщено отбеляза:

— Един от положителните аспекти на посещението на вашите е, че поне за известно време ще прекратиш сексуалните си игрички с Макнаб.

— Няма такава опасност, лейтенант. Поканих ги да спят у дома, но те категорично отказаха. Заявиха, че жилището ми било прекалено малко и не искали да ме притесняват. Щели да нощуват в караваната. Обясних им, че има опасност да ги арестуват за скитничество, но те казаха да не се безпокоя.

— Накарай ги да отседнат в хотел, Пийбоди, преди наистина да са ги арестували.

— Ще се постарая да ги убедя.

Влязоха в кухнята, която беше просторна, а обзавеждането беше издържано в искрящо бяло и сребристо. В момента обаче тук цареше пълен хаос. Върху плотовете бяха разхвърляни хранителни продукти, чинии бяха натрупани на купчини, напомнящи на високи кули, поставените една върху друга чаши образуваха стъклени пирамиди. Около масата в къта за хранене седяха осем униформени от обслужващия персонал и разговаряха оживено като всички, които са станали свидетели на престъпление.

На масата стоеше грамадна кана с кафе, от която си наливаха и униформените момичета, и униформените полицаи. Едно ченге пълнеше чинията си с вкусни ордъври, друго — със сладкиши, които бяха подредени върху специална количка.

Като видяха Ив, всички се вкамениха и в просторното помещение настъпи гробна тишина.

— Ако уважаемите колеги полицаи благоволят да се отделят от храната, ще помоля да застанат на пост пред двете врати на кухнята — саркастично подхвърли тя. — Тъй като причината за смъртта още не е

официално установена, ще ви напомня, че в момента се тъпчете с веществени доказателства. В случай на необходимост ще нареда да ви оперират, за да се доберем до въпросните доказателства.

— Моля, моля, храната ми не е опасна за живота на хората! — обади се някакъв мъж, а двамата униформени гузно сведоха глави и побързаха да изпълнят нареждането. Непознатият беше нисичък и грозноват, с мургава кожа и малки черни очи. Гладко избръснатата му глава блестеше като ледена топка. Носеше официален черен костюм, върху който беше препасал бяла престилка.

— Вие ли сте Марки? — попита Ив.

— Аз съм *господин* Марки — спокойно я поправи той. — Настоявам да разбере какво става. Не благоволиха да ни обяснят, само ни забраниха да напускаме кухнята. Ако вие сте главната тук...

— Аз съм лейтенант Далас и ръководя екипа. Щом толкова държиш да научите какво се е случило, ще ти кажа, че Уолтър Петибоун е мъртъв, а аз съм тук да разбера как и защо е бил убит.

— Е, лейтенант Далас, уверявам ви, че нито едно от моите ястия не е причинило смъртта на бедния господин Петибоун. Няма да позволя разпространяването на зловредни слухове по адрес на моята фирма. От години наред се ползвам с безупречна репутация.

— Успокой топката, Марки! Никой не те обвинява за нищо. — Той понечи да продължи спора, но Ив му направи знак да замълчи и се обърна към сервитьорките:

— Коя от вас поднесе чашата вино на господин Петибоун, преди той да вдигне тост?

— С колежките вече го обсъдихме. Не е никоя от нас.

Ив любопитно изгледа привлекателната млада азиатка:

— Как се казваш?

— Синг Ю. Бях в салона, когато се случи нещастиято. Ала се намирах в дъното и поднасях на гостите чаши с шампанско, за да вдигнат тост заедно с рожденика. Чарли пък — тя потупа по рамото кльощавия чернокож, който седеше до нея — сервираше ролцата с омари.

— Аз обслужвах бара на терасата — вдигна ръка друг сервитьор. — Казвам се Робърт Маклийн. А Лори сервираше на гостите, които бяха насядали там. Влязохме в салона едва когато чухме виковете.

— Аз бях в кухнята — обади се още един човек. — Казвам се...
тъъ... Дон Клъмп. Господин Марки, спомняте ли си, че бяхме тук
заедно, когато чухме врявата?

— Вярно е — кимна собственикът на фирмата за организиране
на празненства. — Тъкмо бях изпратил Чарли да поднесе ролцата с
омари и поръчвах на Дон да предложи на гостите от фаршированите
гъби. Гуен внесе купчина празни чинии и тогава чухме виковете.

— Имаме свидетел, според когото сервитьорка е поднесла на
господин Петибоун чаша шампанско тъкмо когато той се е готвел да
произнесе кратката си реч и да вдигне тост.

Хората, които до този момент не откъсваха погледи от нея,
сведоха очи.

— Сигурно е била Джули — отново заговори Синг Ю. —
Съжалявам, господин Марки, но само тя би могла да го направи и само
тя сега не е сред нас.

— Коя е тази Джули и защо не е тук? — намръщено попита Ив.

— Мразя, когато служителите ми клюкарстват по адрес на свой
колега... — подхвана Марки.

— В момента се провежда полицейско разследване! — сръза го
тя. — Показанията на свидетелите не са клюки, освен това очаквам
твоите служители да ни окажат съдействие. Коя е Джули? — повтори,
обръщайки се към красивата азиатка.

— Лейтенант Далас има право. — Марки печално въздъхна,
приблужи се до Синг Ю и я потупа по рамото. — Извинявай, скъпа, не
ти се сърдя. Става въпрос за Джули Докпорт — добави, отговаряйки на
въпроса на Ив. — Работи в моята фирма от два месеца. Нямам
представа къде е. Вероятно е напуснала къщата по време на
суматохата, която настъпи, след като господин Петибоун се строполи
на пода. Макар да чух виковете, едва след няколко секунди осъзнах, че
се е случило нещо нередно, и побързах да отида в салона. Никъде не
видях Джули. После полицаите ни наредиха да се върнем в кухнята,
докато ни повикат за разпит, но тя не дойде.

— Същата униформа ли носи? — Ив кимна към сервитьорите,
които бяха издокарани с елегантни черни панталони и колосани бели
риз.

— Да.

— Опиши ми тази Джули.

— Средна на ръст, с атлетично телосложение, доста привлекателна. Косата ѝ е червеникава и късо подстригана. Предполагам, че е на около трийсет години, но ако ви интересува рождената ѝ дата, ще проверя в картотеката с данни за моите служители.

— Пийбоди, отведи хората от персонала в друго помещение и остави някой от униформените да ги охранява. После намери Джули Докпорт.

— Слушам, лейтенант.

След като всички излязоха, Ив седна и се обърна към Марки:

— А сега ми разкажи всичко, което знаеш за тази жена.

* * *

Информацията беше доста оскъдна. Марки определи служителката си като способна и работлива млада жена, на която може да се разчита.

— Спомням си деня, в който кандидатства за работа — продължи той. — Препоръчителните ѝ писма бяха отлични, за всеки случай разговарях с предишните ѝ работодатели за потвърждение. Много съм доволен от нея, а сега не знам какво да мисля. Предполагам, че се е изплашила от случилото се тази вечер и си е отишла.

Двамата погледнаха към вратата, когато Пийбоди застана на прага и обяви:

— Няма я в къщата, лейтенант.

— Направи справка за нея и вземи адреса ѝ. Искам час по-скоро да я задържим. — Изправи се и каза на Марки: — Свободен си.

— С хората ми ще опаковаме храната и кухненските принадлежности.

— Само това няма да се случи. Май не разбираш, че това тук е местопрестъпление. Няма да пипате нищо. Ще ти се обадим кога да си вземеш принадлежностите.

След като освободи служителите от фирмата на Марки, Ив разпита сина и дъщерята на Уолтър Петибоун. Двамата седяха с

брачните си партньори в единия край на дългата маса в официалната гостна, очите на всички бяха зачервени от плач.

Мъжът, който се изправи при влизането на Ив, като се подпря на масата, беше слаб, правата му тъмноруса коса беше късо подстригана. Брадичката му издаваше мекушавост, а тънките му устни почти изчезнаха, когато ги стисна.

— Какво става? Коя сте вие? Настояваме да отговорите на въпросите ни!

— Уоли! — Жената до него го дръпна за ръкава. И тя беше руса, но косата ѝ беше по-светла и бе прибрана на кок. — Престани! Само влошаваш положението.

— От това по-лошо, здраве му кажи! — сопна се той. — Баща ми е мъртъв.

— Аз съм лейтенант Далас — представи се Ив. — Приемете съболезнованията ми и ме извинете, задето ви накарах да чакате, господин Петибоун.

— Аз съм Уолтър К. Петибоун — надменно каза той. — Съпругата ми Надин. — Той силно стисна дланта на русокосата жена. — А това са сестра ми Шерилин и съпругът ѝ Ноел Уокър. С какво право ни задържате тук? Искаме да бъдем с баща ни.

— Засега е невъзможно. Необходима е една... процедура, за да научите отговорите, които ви интересуват. Седнете, господин Петибоун.

— Какво се случи с татко? — намеси се Шерилин. Беше нисичка брюнетка, която беше поразително красива, когато лицето ѝ не бе подпухнало от плач. — Ще ни кажете ли поне това, ако обичате? — Тя хвана свободната ръка на брат си, с другата си длан стисна дланта на съпруга си. — Какво се случи с татко? — повтори.

— Причината за настъпването на смъртта още не е потвърдена.

— Чух какво казаха хората, придружаващи линейката. — Тя дълбоко си пое дъх и гласът ѝ поукрепна. — Споменаха, че е бил отровен... но това е невъзможно.

— Много скоро ще разберем. Ще ни помогнете, ако обясните къде сте се намирали и какво сте правили в мига, в който господин Петибоун е рухнал на пода.

— Стояхме до него... — подхвана Шерилин. — Всички бяхме около него...

— Шери, успокой се! — Без да изпуска ръката ѝ, Ноел Уокър я вдигна и нежно я целуна. Ив си каза, че жестът е типичен и за Рурк и символизира любов, преданост, желание да утешиш любимия човек.

Ноел беше тъмнокос и красив като съпругата си, но за разлика от младия Петибоун, неговото лице говореше за силен характер. Откровените му кафяви очи бяха подпухнали от плач.

— Уолт произнесе кратка реч — заобяснява той на Ив. — Беше много сантиментална и много трогателна, също като самия него. Бамби стоеше от дясната му страна, до нея беше Шери, а аз стоях вдясно от нея. Уоли беше отляво на баща си, а Надин — до него. Когато Уолт приключи речта, отпи от чашата с шампанско. Всички пихме за негово здраве. След секунда той се задави. Мисля, че синът му го тупна по гърба, както се прави в подобни случаи, но той залитна, а Бамби се вкопчи в него. Бедничкият Уолт задърпа яката си, като че ли изведнъж му беше отесняла, после се строполи на пода.

Ноел погледна Уоли сякаш за потвърждение.

— Задъхваше се — продължи Уоли, — затова го обърнахме по гръб. Питър Ванс — той е лекар, си проби път сред хората, които се бяха скупчили наоколо. А татко... татко се гърчеше конвулсивно. Питър нареди да повикаме линейка и Надин изтича да се обади по видеотелефона.

— Баща ви успя ли да каже нещо на някого от вас?

— Не пророни нито дума — прошепна Шерилин. — Спомням си, че впери поглед в мен... — Гласът ѝ отново пресекна. — Миг преди да падне, погледна право в мен. После всички заговориха в един глас. Смъртта настъпи почти мигновено и татко не можа да каже нито думичка.

— Откъде е взел чашата с шампанското?

— Навярно от подноса на някой сервитьор — промърмори Уоли. — Шампанско се поднасяше от момента, в който започнаха да пристигат първите гости на празненството.

— Не е вярно — поклати глава Шерилин. — Спомням си, че една сервитьорка подаде чашата на татко. Направи ми впечатление, че не носеше поднос, а само тази чаша. Взе онази, която той не беше допил, и му подаде пълната, после го поздрави по случай рождения му ден.

— Вярно, така беше — кимна съпругът ѝ. — Сервитьорката беше дребничка и червенокоса. Забелязах я, защото имаше изумителни

зелени очи. Може би се учудвате, че съм я запомнил, но съм художник-портретист, затова интересните лица ми правят впечатление.

— Какво направи червенокосата, след като подаде питието на господин Петибоун?

— Ами... чакайте да помисля. — Ноел затвори очи. — Уолт помоли присъстващите да запазят тишина. По това време повечето гости бяха в салона. Когато той заговори, разговорите замлъкнаха. Червенокосата отстъпи назад и заслуша речта му като всички нас. Струва ми се, че... да, усмихваше се. Помислих си, че е много симпатична, бях трогнат от интереса, който проявяваше към речта на Уолтър. Мисля, че дори ѝ се усмихнах, когато той приключи, но сервитьорката не ме забеляза, защото не откъсваше поглед от него. После всички отпихме от чашите си, след миг Уолт се задави и повече не видях червенокосата.

— Струва ми се, че аз я забелязах. — Надин машинално докосна тройния си наниз от перли. — Като изтичах да се обадя по телефона, тя беше в антрето.

— Какво правеше? — попита Ив.

— Ами... сигурно си отиваше. Във всеки случай вървеше към външната врата.

— Никой от вас ли не я е виждал преди тази вечер?

Опечалените родственици изненадано се спогледаха, сетне почти едновременно поклатиха глави, а Ив продължи да ги разпитва:

— Името Джули Докпорт говори ли ви нещо? Чували ли сте баща ви да го споменава?

— Не, никога! — отсече Уоли, а останалите отново поклатиха глави.

— Знаете ли дали се е тревожел за някого или за нещо? Дали е имал служебни или лични неприятности?

— Беше щастлив — промълви Шерилин. — Беше много щастлив човек.

— Щастливият човек — промърмори Ив, след като освободи членовете на семейството, — когото всички обичат, не го отравят на рождения му ден. Има нещо гнило в тази идилична картина, Пийбоди.

— И аз съм на същото мнение, лейтенант. Полицайте, които изпратих в жилището на тази Докпорт, съобщиха, че не са я намерили.

Съседът, обитаващ жилището на същия етаж, им казал, че тази сутрин тя се е изнесла. Твърдяла, че заминава за Филаделфия.

— Метачите веднага да отидат в жилището ѝ. Да огледат всеки милиметър! Сигурна съм, че няма да открият нищо, но все пак държа да направят огледа.

— Лейтенант... май нещо не разбирам — озадачено промърмори Пийбоди.

— Изглежда, че си имаме работа с професионалистка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Макар че се прибра вкъщи след един през нощта, Ив не се изненада, когато завари Рурк в кабинета му. Рядко се случваше нощем той да спи повече от четири часа, а още по-рядко — да си легне, преди тя да се е прибрала.

Ив знаеше, че за него работата беше като горивото за двигателя. Много повече го вълнуваха изготвянето на стратегията и преговорите около сключването на определена сделка, отколкото невероятно големите суми, които печелеше, финансовите игри, взаимното надхитряне с опонентите му поглъщаха цялото му време и сили.

Купуваше, защото непрекъснато изникваше нещо, което заслужаваше да бъде купено. Макар понякога Ив мислено да сравняваше с играчки компаниите, недвижимите имоти, заводите, ресторантите и хотелите, които съпругът ѝ придобиваше, тя знаеше, че той се отнася изключително сериозно към своите играчки.

И нейният хоризонт се беше разширил, откакто бяха заедно. Пътувания, посещения на театрални постановки, светски живот. Често се удивяваше от способността му да намира време за всичко, а най-хубавото бе, че за него парите представляваха само средство, за да си доставя удоволствия.

В един и петнайсет през нощта човекът, който притежаваше една от най-големите финансови империи, седеше със запретнати ръкави зад бюрото си, милвайки от време на време доволно мъркащия дебел котарак на скута си, и работеше на компютъра си като дребен чиновник.

При това, съдейки по изражението му, работата му доставяше удоволствие.

— Здравсти — поздрави го тя. — Не искам да те прекъсвам, ако работиш върху нещо важно, но ако само се забавляваш...

— По малко и от двете — прекъсна я той, нареди на компютъра да съхрани информацията, сетне се облегна назад. — А ти как си,

лейтенант? Медиите вече разгласиха новината за смъртта на Уолтър Петибоун. Мъчно ми е за него.

— Познаваше ли го?

— Бегло. Но се възхищавах от деловите му качества, пък и бях чувал, че е много благ човек.

— Точно така — добрият стар Уолт е бил едва ли не всенароден любимец.

— От новините по телевизията научих, че починал у дома по време на тържеството по случай шейсетия му рожден ден, на което и ние с теб бяхме поканени. Отказах поканата, тъй като не знаех кога ще се върнем от Мексико и дали ще бъдем в настроение за подобни празненства. По новините не казаха, че е било извършено убийство, само мимоходом споменаха за полицейско разследване.

— Лешоядите от медиите още не са се докопали до официалното заключение на съдебния лекар. Самата аз го получих преди малко. Петибоун наистина е бил убит. Някой е пуснал цианкалий в питието му. Какво знаеш за бившата му съпруга?

— Почти нищо. Доколкото си спомням, имали са дългогодишен брак и са се разделили без скандалите, типични за бракоразводните дела. След известно време той взел за съпруга много красива и много по-млада от него жена. След сватбата познатите му доста го одумваха и му предричаха скорошен развод, но както знаеш, всяко чудо е за три дни. Скоро слуховете секнаха, защото не се случи нещо, което да ги подхранва. Уолтър беше толкова праволинеен, че би било трудно да се пускат клюки по негов адрес.

Ив седна и протегна крака. Като се наведе да погали Галахад, той гърлено изръмжа, изгледа я злобно, махна с опашка, скочи на пода и величествено тръгна към вратата.

— Сърдит е, че не го взехме с нас в Мексико — обясни Рурк и едва сдържа усмивката си, като видя как Ив намръщено се визира след обидения котарак. — Преди малко двамата с него се помирихме, но май на теб още ти има зъб.

— Пет пари не давам за сръдните на някакъв тъп котарак!

— Ако го обиждаш, скоро няма да се сдобрите. Опитай с прясна риба тон. Мисля, че ще постигнеш забележителен резултат.

— Нямам намерение да подкупвам проклетия котарак. — Тя повиши глас, защото бе сигурна, че въпросното животно още е

наблизо. — Прав му път, щом не иска да го докосвам! Харесва му да се прави на обиден, защото... — Изведнъж млъкна, осъзнавайки колко детинско е поведението ѝ. — Господи, сигурно съм откачила! Докъде бях стигнала? О, да, Петибоун. Изглежда, не е бил толкова праволинеен, щом някой е желаел смъртта му. Подозирам, че този някой твърдо е бил решен да очисти стария Уоли и за целта дори е наел професионалист.

— Не е за вярване, че някой ще наеме професионалист за отстраняването на безобиден човек като Уолтър Петибоун! — Рурк вдигна вежди. — Сигурна ли си?

— Всъщност убийцата е жена. Започнала е работа във фирма за организиране на празненства тъкмо по времето, по което настоящата госпожа Петибоун е намислила да устрои тържество-изненада по случай рождения ден на съпруга си. Същата жена е била една от сервитьорките на купона и лично е поднесла на рожденика „фаталната“ чаша, заедно с най-сърдечните си благопожелания. Останала в салона, докато той произнесъл сълзливата си реч и накрая вдигнал тост. Когато отпил от шампанското и се строполил на пода, дамата преспокойно напуснала жилището и изчезнала яко дим.

Ив замислено поклати глава и проследи с поглед Рурк, който стана, наля ѝ чаша вино, после седна на страничната облегалка на креслото ѝ. Благодарил му, после продължи да разказва:

— Веднага изпратих „метачи“ в жилището ѝ, което била наела два дни, преди да получи работата във фирмата, и напуснала сутринта преди убийството. Съседите твърдят, че почти не се задържала в апартамента си. Както и очаквах, не намерихме никакви отпечатъци от пръсти, никакви веществени доказателства. Нямаше дори косъмче от косата ѝ, което означаваше, че внимателно е заличила следите си. И аз се отбих във въпросното жилище — най-обикновен едностаен апартамент в сграда, където наемите са ниски, а охраната — занижена. Направи ми впечатление, че дамата е поставила специални ключалки, за да запази жилището от набезите на крадците, които върлуват в тези квартали.

— Ще проучите ли тази... как ѝ беше името? Мъфи... не, май беше Туинки.

— Втората госпожа Петибоун се казва Бамби. Изглежда, притежава умствените способности на зелка, но все пак ще я проучим.

Може да е слабоумна, но сега е много богата слабоумна вдовица. Да не би пък бившата съпруга да е отмъстила на стария палавник Уоли — замислено добави Ив. — Преструвала се е, че не ѝ пука, задето той я е зарязал, а междувременно е подготвяла план за убийството му. Когато имаш трийсет години брак с някого, с основание го смяташ за сериозна инвестиция. Сто на сто ще ти се иска да скроиш шапка на съпруга си, ако те замени с по-нов модел.

— Ще го имам предвид — ухили се Рурк.

— Не съм от жените, дето прибягват до помощта на наемни убийци. — Тя впери поглед в неземно красивото му лице. — Ще ти окажа честта лично да те довърша.

— Благодаря, скъпа. — Той се наведе и я целуна. — Поласкан съм, че проявяваш такъв интерес към мен.

— Първата ми работа утре сутринта ще бъде да разпитам първата госпожа Петибоун. Ако тя наистина е замислила отмъщение над съпруга си, само чрез нея ще се доберем до онази Джули Докпорт.

— Хм, много любопитно — промърмори Рурк. — Наемна убийца, която избира за свое фамилно име названието на затвор.

Ив, която се канеше да отпие от виното си, остави чашата на бюрото и озадачено попита:

— Затвор ли?

— Е, наричат го Изправителен център „Докпорт“, но всъщност си е затвор. Един мой познат прекара известно време във въпросната институция. — Той се усмихна и прокара пръсти през късата ѝ коса. — Мисля, че се намира в Илинойс или в Индиана. Във всеки случай със сигурност е в Средния запад.

— Почакай, почакай! — Ив скочи на крака. — Докпорт... отрова... Господи, споменът е толкова смътен... — Тя притисна пръсти до слепоочията си. — Джули... Не, името не е Джули, а Джулиана. Джулиана Дън. Случи се преди осем-девет години, тъкмо когато станах детектив... Джулиана Дън беше отровила съпруга си по време на благотворителен концерт в Метрополитен. Възложиха разследването на мен. Никога не се бях сблъсквала с толкова опасен противник като тази жена — непрекъснато ми се изплъзваше като змиорка. Това не беше първото престъпление, което е извършила. Беше убила човек и в Чикаго, и в Източен Вашингтон. Залових я благодарение на съвместната ми работа с чикагската полиция.

Въпросната дама бе прилагала изпитан трик — омъжва се за богаташ, очиства го и изчезва, за да си изгради нов образ и да впримчи поредната си наивна жертва.

— Ти ли я изпрати зад решетките?

Ив разсеяно поклати глава и продължи да се разхожда из кабинета:

— До известна степен допринесох за осъждането ѝ. Не успях да я пречупя по време на разпитите, да я накарам да направи пълни самопризнания, но все пак знаехме достатъчно, че да я изпратим в затвора. Най-много ни помогнаха психологическите тестове. Оказа се, че Джулиана е психопатка и мъжемразка. Освен това си спечели омразата на съдебните заседатели със самонадеяното си поведение и безочливите си реплики. На основание на факта, че и тримата ѝ съпрузи са починали внезапно, оставяйки ѝ състояние, възлизащо на половин милиард долара, ѝ дадоха двацет години затвор с право на съкращаване на срока при доказано примерно поведение. Нищо повече не можехме да направим, дори извадихме късмет, че изобщо я осъдиха.

— Не може да бъде! Та нали е убила трима души!

Спомените вече нахлуваха в съзнанието на Ив.

— Полицията в Източен Вашингтон не успя да докаже вината ѝ, въпреки че престъплението носеше нейния почерк. Адвокатите ѝ бяха опитни, а ние разполагахме само с косвени доказателства, поради което бяхме принудени да се примирим с поражението. Първоначалната присъда беше намалена заради увредените ѝ умствени способности в резултат на психическа травма, която била претърпяла в детството си... и прочие бабини деветини. Джулиана похарчи парите, наследени от първия ѝ съпруг — между другото, това беше единственият ѝ коз — за постигане на споразумението и да плати на адвокатите за неколнократните обжалвания на присъдата. Загубата на толкова голяма сума още повече я озлоби. Делото се гледа в Чикаго, а аз бях в залата, когато прочетоха присъдата. За нищо на света не бих пропуснала този момент. После тя помоли да разговаря с мен...

Ив се облегна на бюрото и макар да се взираше в съпруга си, той знаеше, че се е върнала десет години назад и сякаш стои лице срещу лице с Джулиана Дън.

— Каза ми, че знае за ролята ми в задържането ѝ и изправянето ѝ пред съда. Другите ченгета... почакай, как точно го каза? —

промърмори, сетне ѝ се стори, че чува гласа на убийцата. — Другите ченгета били мъже, а тя никога не била побеждавана от мъж. Мен пък уважавала и разбирала, че не я мразя, а само върша работата си. Същото обаче се отнасяло и за нея. Сигурна била, че един ден ще го разбере и тогава отново сме щели да разговаряме.

— А ти какво отговори?

— Че ако зависи от мен, заради трите убийства ще гние зад решетките до края на живота си. Че се гордея, задето съм допринесла за изпращането ѝ в затвора, но ако съм била на мястото на съдията, госпожа Дън е щяла да излежава три последователни доживотни присъди. Добавих, че сигурно някой ден ще го разбере, защото нямам какво повече да ѝ кажа.

— Браво на теб! Кратко и ясно! Доста си била наперена за новак-детектив.

— Вероятно. Речта ми не се понрави на Джулиана, но тя се изкиска и заяви, че при следващата ни среща вероятно ще съм прозряла една-две истини за живота. Оттогава не съм чувала за нея. Собственикът на фирмата за организиране на празненства обеща още утре сутринта да ми изпрати служебното ѝ досие, но нямам търпение да го прочета. Какво ще кажеш мъничко да ми помогнеш? Необходими са ми само снимката от личната ѝ карта и рождената ѝ дата.

— Как се казва собственикът на фирмата?

— Марки.

— Много е съвестен, на него може да се разчита. — Рурк стана и заобиколи бюрото.

— Мога ли да използвам другия компютър?

— Заповядай — кимна той и се залови за работа.

Ив поиска информация за Джулиана Дън. Четеше текста на монитора, с половин ухо слушаше монотонния глас на компютъра, изреждащ нови и нови данни, и се взираше във фотографията на Джулиана.

Забеляза, че косата ѝ е дълга като преди девет години. Русите кичури, обрамчваха красивото ѝ лице, сякаш изваяно от класически скулптор. Тъмни ресници подчертаваха сините ѝ бадемовидни очи. Макар и малко плътни, устните ѝ бяха нежни, носят ѝ — прав и изящен. Въпреки че беше прекарала почти десет години в затвора, по лицето ѝ нямаше нито една бръчица, а кожата ѝ изглеждаше свежа.

Приличаше на актриса от старите филми, които толкова допадаха на Рурк.

Освободена от Изправителен център „Докпорт“ на 17 февруари 2059 година. Излежала е осем години и седем месеца. Присъдата ѝ е била намалена заради примерно поведение, отговарящо на изискванията на Изправителния център. Преминала е задължителните шейсетдневни тестове. Заповедта за освобождаването ѝ е подписана на 18 април от надзорника Ото Шулц. Понастоящем живее в Ню Йорк на 23-то авеню, апартамент 605.

— Грещиш — каза Ив на компютъра. — Вече не живее там.

— Ето информацията, която те интересува, лейтенант. — Рурк нареди на машината да изнесе данните на съседния монитор, монтиран на стената.

Ив се загледа в двете фотографии, за да прецени разликата.

— Подстригала е косата си и я е боядисала в махагонов цвят, променила е и цвета на очите си — промърмори замислено, — но не си е направила труда да промени чертите на лицето си. Което доказва, че е самонадеяна като преди. Дала е и точния си адрес, въпреки че е пребивавала там само временно. Джулиана обръща внимание дори на незначителните подробности. Питам се какво я свързва с Уолтър Петибоун.

— Смяташ ли, че е станала наемна убийца?

— Защо не? Тя обича парите. Придобиването им задоволява някаква нейна вътрешна потребност... също като убиването на мъже. Но едва ли убива срещу заплащане — не отговаря на предишния ѝ стил. Важното е обаче, че отново се е появила на сцената и че е отнела живота на Петибоун. Ще я обявя за междущатско издирване.

— Хрумвало ли ти е, че може би е убила човек именно в Ню Йорк, за да ти натрие носа?

Ив въздъхна:

— Може би имаш право. Излиза, че скромната ми личност ѝ е направила голямо впечатление.

— Веднъж запознае ли се с теб, човек трудно ще те забрави.

Тъй като не успя да измисли подходящ отговор, тя извади комуникатора си и нареди да започнат издирване на Джулиана Дън.

— Ако се придържа към предишния си стил, вече е напуснала града. Но след като преди девет години съумяхме да я заловим, и този път ще ни падне в ръцете. Възнамерявам да се обърна за помощ към Фийни. По време на процеса срещу Джулиана с него бяхме партньори.

— Скъпа, знаеш, че той ми е много симпатичен, затова ще те помоля да не го будиш посред нощ, а да изчакаш до сутринта.

— Този път ще изпълня молбата ти. — Тя погледна часовника си. — Май за тази вечер няма какво повече да се направи.

— Не съм сигурен. — Рурк отново заобиколи бюрото и я прегърна през кръста. — Хрумна ми нещо.

— Нима? На теб все ти хрумва по нещо. Любопитна съм какво си намислил този път.

— Предлагам да си легнем и да те съблека. Тогава може би ще се досетиш.

— Хм, разумно предложение. — Докато прегърнати вървяха към вратата, тя изведнъж си спомни нещо: — Хей, забравих да те попитам как мина вечерта ти със семейство Пийбоди.

— А, съвсем нормално.

— Така и предполагам. За разлика от мен умееш да водиш разговор с непознати. Пийбоди ми каза, че родителите ѝ отказали да вземат стая в хотел и настоявали да нощуват в караваната си, което неизбежно ще доведе до неприятности. Дойде ми на ум, че след като притежаваш толкова много хотели, ще им уредиш по-евтина стая.

— Не е необходимо.

— Грещиш, драги. Ако спят в караваната, рано или късно някое ченге ще ги прогони, дори има опасност да ги арестуват. Обяснимо е, че не искат да притесняват дъщеря си — апартаментчето ѝ наистина е много малко. Моля те, намери нещо подходящо, та да ми е мирна главата.

— Вече съм го намерил, но... — Влязоха в спалнята и той я поведе към леглото. — Ив, трябва да ти призная нещо.

Внезапно тя изпита лошо предчувствие.

— Какво? — попита подозрително.

— Обичаш ли ме?

Лошото ѝ предчувствие започна да прераста в страх.

— Може би — отвърна колебливо.

Рурк сведе глава и страстно я целуна, сетне промълви:

— Само кажи „да“.

— Няма, докато не разбере защо ми задаваш този въпрос.

— Представи си, че се чувствам неуверен, че изпитвам необходимост да ме окуражиш.

— Целуни ме отзад!

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие, но първо искам доказателство за голямата ти и безусловна любов към мен.

Ив му позволи да свали кобура с оръжието ѝ, мимоходом отбелязвайки, че той го остави далеч от нея, сетне да разкопчае ризата ѝ.

— Кой ти каза, че любовта ми е безусловна? Не си спомням подобна точка в договора между нас.

— Не проумявам как е възможно тялото ти винаги да ме възбужда — прошепна той и докосна гърдите ѝ — допирът му беше нежен, сякаш я галеше с перо. — Толкова си силна и едновременно толкова женствена!

— Приятел, чувствам, че увърташ, което не е типично за теб. — Тя го сграбчи за китките, преди допирът на опитните му пръсти да е разпалил огъня на страстта ѝ. — Направил си нещо и се страхуваш да не ти се разсърдя. Хайде, изплюй... — Внезапно разбра какво се е случило и долната ѝ челюст провисна почти до пода. — Господи!

— Честна дума, не знам защо го направих. Не мога да обясня защо родителите на Пийбоди се настаниха в стаята за гости в източното крило.

— Поканил си ги да ни гостуват, така ли? Говори, не ме гледай така жално! Наистина ли им предложи да ни гостуват?

— Не съм сигурен.

— Как така не си сигурен? Покани ли ги или не?

— Престани да се цупиш! — сръза я Рурк, който от опит знаеше, че нападението е най-добрата тактика, когато губиш играта. — Та нали именно ти ги покани на вечеря!

— Само на вечеря! — изсъска тя като побесняла котка. Искаше ѝ се да изкрещи, за да я чуят „гостите“ в източното крило. — Ако всички, които канехме на вечеря, остават да пренощуват ден-два, къщата ни щеше да се превърне в хотел. Да му се не види, защо не остави на Пийбоди да настани някъде родителите си? Какво ще ги правим сега?

— И на този въпрос нямам отговор. — Очите му закачливо проблеснаха, той седна на леглото и се изсмя. — Знаеш, че не съм от хората, които се поддават на внушения. Кълна ти се, че още не знам как госпожата съумя да ме манипулира. Да, точно тава направи — манипулира ме! Развеждам ги аз като екскурзовод, подчинявайки се на молбата на Фийби да разгледа къщата, а тя непрекъснато охка и ахка колко много стаи имаме, колко е уютно навсякъде, въпреки че сградата е същински замък. Като обикаляме източното крило, госпожата влиза в една от стаите за гости, приближава се до прозореца и се прехласва по гледката към парка. После се обръща към съпруга си: „Виж, Сам, какъв прекрасен изглед!“. Не пропуска да спомене колко ѝ липсват цветята, които сама е засадила, а пък аз изтърсих, че като ѝ домъчнее за градината, винаги може да се разхожда в нашия парк.

— Как поканата за разходка в парка се превърна в покана да ни гостуват?

— Фийби ме погледна.

— И после какво стана?

— Погледна ме — повтори Рурк, а тонът му изразяваше едновременно объркване и възхищение. — Невъзможно е да обясня какво се случи после, Фийби заяви, че се чувства много по-спокойна, след като с очите си е видяла колко добри и щедри приятели има дъщеря ѝ, и колко много означава за двамата им със Сам възможността отблизо да опознаят тези приятели. Не знам точно какво се случи, но изведнъж осъзнах, че изпращам човек да донесе багажа на съпрузите Пийбоди и че Фийби ме целува за лека нощ.

— Пийбоди ме предупреди за способността ѝ да подчинява хората на властта си.

— Самият аз го изпитах на гърба си. Честна дума, в тази жена наистина има нещо особено. Не мисли, че съжалявам, задето съм ги поканил. Имаме място за цяла армия, пък и родителите на Дилия ми допадат. Но, за бога, винаги съм претеглял думите си, а сега не съм сигурен какво ще издрънкам. Усещането е доста страшничко.

Ив не предполагаше, че някога ще чуе всемогъщият Рурк да признава страха си. Внезапно я напуши смях. Яхна съпруга си и го прегърна през врата:

— Омагьосалата те е! Жалко, че съм пропуснала тази гледка.

— Ето, виждаш ли? Значи наистина ме обичаш.

— Може би.

Тя още се усмихваше, когато позволи на Рурк да я повали на леглото.

Сутринта Ив прекара половин час в гимнастическия салон и завърши тренировката, преплувайки няколко дължини в басейна. Правеше го винаги, когато разполагаше с време, физическото натоварване неизменно проясняваше съзнанието ѝ и подобряваше кръвообращението ѝ. Когато се отблъсна от стената да преплува десетата дължина, вече бе съставила план за разследването на смъртта на Уолтър Петибоун.

Проследяването на Джулиана Дън бе от първостепенна важност, което изискваше справки с обемистото досие на престъпницата, подробно проучване на похватите ѝ, навиците и приятелите ѝ. Вероятно щеше да ѝ се наложи да посети Изправителния център „Докпорт“, за да разпита затворници или служители от охраната, с които е била близка Джулиана.

Въпреки че, ако не я лъжеше паметта, тя не беше от общителните.

Другата важна задача бе да разгадае мотива за престъплението. Кой би се облагодетелствал от смъртта на Петибоун? Разбира се, съпругата и децата му. А може би и някой негов конкурент.

Жена, която изглежда като Бамби, сигурно е имала сексуални връзки, преди да се омъжи. Струваше си да се тръгне по тази следа. Да речем, че бивш любовник е убил Уолтър от ревност. Или пък Бамби с любимия си са скроили план тя да впримчи в мрежите си стария глупак, после да уреди да го убият и да наследи състоянието му.

Съществуваше и вероятността престъплението да е било замислено от бившата съпруга като отмъщение, задето са я захвърлили като използвана носна кърпа.

Ив се питаше възможно ли е Петибоун да не е бил светец, за какъвто го представяха. Може би е познавал Джулиана, може би е бил сред мъжете, набелязани за прелъстяване, с когото тя е имала връзка преди десетина години. Или пък докато е била в затвора, е проучила информацията за него, а след освобождаването си го е запленила.

Това беше един от най-правдоподобните варианти, но бе твърде рано да отхвърли с лека ръка другите възможности.

„Ако искаш да разбереш кой е убиецът, трябва да опознаеш жертвата му“ — помисли си. Този път самоличността на престъпника ѝ беше известна, но за да разбере мотива за убийството, трябваше да научи подробности за Петибоун. И да поднови познанството си с Джулиана Дън.

Като преплува двайсетата дължина, вместо умора чувстваше само приятно отпускане.

Стъпи на дъното откъм плитката страна на басейна и приглади мократа си коса. Тъкмо когато се повдигна на ръце да излезе от водата, с крайчеца на окото си зърна някакво раздвижване сред гъстата тропическа растителност. Рязко отметна глава, мускулите ѝ се напрегнаха — готова бе да влезе в ръкопашен бой с неканения посетител.

— Майчице, ако лошите момчета виждат този кръвнишки поглед, преди да ги арестуваш, истинско чудо е, че не падат на колене да молят за милост. — Фийби се приближи до ръба на басейна, подаде на Ив голяма хавлиена кърпа и добави: — Извинявай, че те стреснах. Знам, че не чу, когато влязох. Дълго те наблюдавах, бях буквално запленена. Плуваш като морска сирена.

Тъй като беше и гола като морска сирена, Ив грабна кърпата и побърза да я обвие около себе си.

— Благодаря — промърмори с половин уста.

— Рурк ми каза къде ще те намеря. Донесох ти кафе. — Тя сложи на масата голяма порцеланова чаша. — И прекрасна кифличка, изпечена от моя Сам. Исках лично да ти благодаря за гостоприемството.

— Няма за какво. Вие... тъъ... удобно ли ви е?

— Ако някой каже, че се чувства зле в този приказен дом, значи си криви душата. Имаш ли малко свободно време или бързаш за работа?

— Ами...

— Кифлата е току-що изпечена. — Тя поднесе чинията към Ив, която усети божествената миризма. — Сам успя да спечели благоволенieto на Съмърсет и той го допусна в кухнята.

— Имам на разположение една-две минути — промърмори Ив и седна както си беше увита с хавлиената кърпа, защото за да сложи халата си, трябваше да остане гола пред неканената гостенка. Като видя, че Фийби я наблюдава, от учтивост отчупи парченце от кифлата.

— Ммм, много е вкусно. — Отчупи още едно парче и добави: — Направо страхотно!

— Сам е гениален готвач. Ив... мога ли да те наричам Ив? Знам, че малцина се ползват с тази привилегия.

Дали заради втренчения ѝ поглед, или заради тона ѝ... а може би заради съчетанието от двете, но изведнъж на Ив столът ѝ се стори неудобен, прииска ѝ се да се попремести.

— Разбира се, нямам нищо против — изтърси против волята си.

— Виждам, че присъствието ми те изнервя. Съжалявам, че ти действам по този начин.

— А, не... — Тя не издържа и неспокойно се завъртя на стола. — Просто... не умея да общувам с хората.

— Не е вярно. Да вземем за пример отношението ти към Дилия. Дори собствената ѝ сестра не би се отнасяла толкова добре с нея. И не ми кавай, че това влиза в задълженията ти, защото знам, че не отговаря на истината. — Фийби отпи от чая си, без да откъсва поглед от Ив. — През изминалата година дъщеря ми много се промени, и то към добро. Вече не е безгрижно девойче, а пълноценна личност. Винаги е знаела каква иска да стане, но откакто работи с теб, откри призванието си. Много по-самоуверена е, но и някак по-тъжна, може би заради ужасните сцени, които често наблюдава, или заради онова, което ѝ се налага да прави. Същевременно обаче страданието я прави по-силна. Писмата ѝ са пълни с подробности за теб и за съпруга ти, когато разговаряме по видеотелефона все повтаря колко прекрасно е отношението ви към нея. Питам се дали осъзнаваш какво означава за нея, че си я допуснала до себе си.

— Слушайте, госпожо Пийбоди... слушай, Фийби — поправи се Ив. — Нямам... не съм... — Тежко въздъхна и добави: — Ще ти кажа нещо, но ще те помоля да не го споделяш с дъщеря ти.

Фийби леко се усмихна:

— Разбира се. Ще си остане между нас.

— Тя има набито око, а умът ѝ сече като бръснач. Разбира се, тези качества са задължителни за ченгетата, иначе няма да оцелеят.

Паметта ѝ е забележителна, веднага запомня всичко и не се налага да повтарям едно и също. Знае и какво означава да служиш на обществото и да бдиш над живота на хората. Именно това познание отличава способния полицаи от посредствения. Дълго време работих сама. Първо, защото ми допаднаше, а най-вече защото ми беше мъчно за партньора ми, който бе повишен и стана началник на Отдела за електронна обработка на информацията.

— Говориш за капитан Фийни, нали?

— Да. След като го повишиха в чин капитан и премина в другия отдел, продължих да работя сама. Един хубав ден попаднах на Пийбоди. Изрядната ѝ външност и способността ѝ тънко да иронизира ми допаднаха, но си казах, че нямам търпение да я обучавам, както навремето Фийни обучаваше мен. Обаче в нея има... живец и огромно желание за работа. Мисля, че това е най-точното определение. Важното е, че полицаи като нея не се срещат под път и над път. Мечтата ѝ беше да работи в отдел „Убийства“, а според мен именно мъртвите се нуждаят от ченгета с живец и с хъс за работа. Дори да не я бях взела под крилото си, тя пак щеше да се издигне в йерархията. Аз само ѝ дадох началния тласък.

— Много ти благодаря. Знаеш ли, много се тревожа за нея. Сигурно ще попиташ защо, та нали вече е самостоятелна млада жена. Вярно е, но за мен винаги ще си остане моето малко момиченце. За майките децата им винаги си остават деца. Но след разговора ми с теб безпокойството ми вече няма да е толкова силно... Ще ти задам още един въпрос, на който предполагам, че ще откажеш да отговориш. Какво е мнението ти за Иан Макнаб?

Ив изпадна в паника, стори ѝ се, че стоманени пръсти се вкопчват в гърлото ѝ.

— Той е способен полицаи — измънка.

Фийби отметна глава и гръмко се изсмя:

— Предчувствах, че ще кажеш тъкмо това. Не се безпокой, Ив, младежът много ми допада, най-вече защото до полуда е влюбен в моето момиченце.

— „Полуда“ е най-точната дума — промърмори Ив.

— Е, знам, че бързаш за работа, но искам да ти подаря нещо.

— Но защо, нали вече ни поднесохте подарък.

— Свещниците бяха от мен и Сам за вас с Рурк. Онова, което ще ти дам, е лично от мен. — Наведе се да вземе кутията, която беше оставила на земята, и я сложи на скута на Ив. — Усещам колко се притесняваш, когато ти поднасят подарък, а не бива. Те са само жестове на признателност или на обич. Моят дар изразява и обичта ми, и признателността ми към теб. Взех го със себе си, макар да не бях сигурна, че ще стигнем до Ню Йорк. Искях да те поопозная, преди да ти го поднеса. Хайде, отвори кутията.

Тъй като беше хваната натясно, Ив вдигна капака. В кутията имаше статуетка на жена, изработена от някакъв бял камък, дълга двайсетина сантиметра. Главата на жената бе отменната назад, дългата ѝ буйна коса се спускаше почти до петите ѝ. Очите ѝ бяха затворени, устните ѝ — извити в кротка усмивка. Ръцете ѝ бяха отпуснати, а дланите — извърнати.

— Това е богиня — обясни Фийби. — Изработена е от алабастр и олицетворява силата, смелостта, мъдростта и състраданието, което е типично за жените.

— Страхотна е! — Ив вдигна статуетката срещу прозореца, наблюдавайки как първите лъчи на слънцето блещукат в белия камък. — Изглежда стара... в добрия смисъл на думата, разбира се — побърза да добави, а Фийби отново избухна в смях.

— Да, наистина е антика — принадлежала е на прапрабаба ми. Тя я подарила на баба ми и така нататък, докато стана моя собственост. А сега е твоя.

— Много е красива. Наистина ми харесва, но не мога да я приема. Това е семейна реликва и трябва да я подариш на човек от вашето семейство.

Фийби стисна ръката на Ив така, че и двете държаха статуетката: — Тъкмо това правя.

Канцеларията ѝ в полицейското управление не побираше повече от трима души. Обади се да запази някоя от залите за съвещания, но след кратка размяна на обидни реплики молбата ѝ не беше удовлетворена.

Тъй като нямаше избор, се свърза с хората от екипа си и насрочи съвещанието в домашния си кабинет.

— Затруднения ли имаш, лейтенант? — поинтересува се Рурк, който тъкмо влизаше в кабинета ѝ.

— До четиринайсет часа нямамо свободна съвещателна зала! Чувал ли си подобна дивотия?

— Чух да спориш, и то ожесточено, с някого по видеотелефона. Е, аз излизам — и на мен ми предстои съвещание. — Той прекоси кабинета и с пръст докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Мога ли да ти помогна с нещо, преди да тръгна?

— Не, имам всичко необходимо.

Рурк я целуна по устните, после с мъка се откъсна от нея и промърмори:

— Днес не бива да закъснявам. — Отдръпна се назад и едва тогава видя статуетката върху бюрото. — Какво е това?

— Фийби ми го подари.

— Фигурката е изработена от алабастр! — възхити се Рурк и взе да я разгледа. — Много е изящна. Предполагам, че е изображение на някаква богиня. Знаеш ли, прилича на теб.

— Да, бе! Богинята ченге! — Ив се загледа в спокойното лице на статуетката и си спомни как се беше почувствала впримчена от спокойния поглед на Фийби Пийбоди. — Накара и мен да си развържа езика. Мисля, че силата е в погледа ѝ. Ако искаш да запазиш мислите си в тайна, никога не я гледай право в очите.

Рурк се засмя и остави статуетката обратно на бюрото:

— Предполагам, че мнозина твърдят същото за теб.

При други обстоятелства тя щеше да се позамисли върху думите му, но сега я чакаше много работа. Нареди на компютъра да намери необходимите ѝ файлове, изнесе данните на различни монитори, после отново се захвана с проучването на Джулиана Дън.

Вече пишеше втора страница с бележки, когато се появиха Пийбоди и Макнаб.

— Ако ще нападате автоготвача, направете го веднага — посъветва ги, без да вдигне поглед. — Като дойде Фийни, веднага се залавяме за работа и няма да имате време за закуска.

— Попаднахте ли на нова следа? — поинтересува се Пийбоди.

— Ще съобщя информацията, когато се съберем всички. Междувременно можеш да ми налееш още една чаша кафе.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди посегна за празната чаша и видя статуетката. — Мама ви е подарила богинята! — възкликна.

Едва сега Ив вдигна поглед и изтръпна, като видя, че Пийбоди се е просълзила. Изглежда и Макнаб забеляза силното ѝ вълнение, защото промърмори: „Женски им работи“ и побърза да се спаси в кухнята.

— Виж какво, Пийбоди, относно тази...

— А вие сте я сложили на бюрото си!

— Ами да... Слушай, знам, че е трябвало ти да я наследиш, затова...

— Не, лейтенант... — Гласът ѝ преградна от вълнение, тя вдигна насълзените си очи към Ив... и се усмихна. — Мама ви е подарила статуетката, което означава, че ви се доверява. Че ви приема като член на семейството. А вие сте сложили фигурката на бюрото ви, което означава, че приемате подадената ви ръка. За мен това е велик момент! — добави и започна да рови в джоба си за носна кърпичка. — Обичам ви, лейтенант!

— Майчице, само това ми липсваше! Ако се опиташ да ме целунеш, ще те цапардосам!

Пийбоди се засмя през сълзи, издуха носа си.

— Честно казано, мислех, че тази сутрин няма да ми проговорите. Татко се обади и ми съобщи, че ще ви гостуват.

— Майка ти омагьоса Рурк. Признавам го за велико постижение.

— Ох, трябваше да предположа какво ще се случи. Наистина ли не ми се сърдите?

— Днес сутринта Сам изпекъл кифлички, а майка ти ми донесе една заедно с кафето.

Лъчезарна усмивка озари лицето на Пийбоди:

— Значи всичко е наред.

— Така изглежда. — Ив взе чашата си и надникна в нея. — Не, не е наред — чашата ми е празна. Къде ми е кафето?

— Веднага ще поправа пропуската, лейтенант. — Помощничката ѝ грабна чашата, поколеба се и промълви: — Лейтенант! Бъдете благословена.

— Какво?

— Извинете, изпуснах се неволно. От малка съм научена да го казвам. Само исках да изразя... Много ви благодаря. Това е всичко. Благодаря ви.

ПЕТА ГЛАВА

— Джулиана Дън! — Фийни отпи от кафето си и поклати глава. Ирландецът имаше печалната физиономия на басет, а клепачите му винаги бяха притворени като на камила. Рижавата му коса, в която вече се прокрадваха сребърни нишки, изглеждаше така, сякаш е била отрязана от някой луд с ножица за подрязване на плетове. Което означаваше, че скоро се е подстригвал.

Беше се настанил удобно на креслото и дори протегна късите си крака. Ив забеляза, че носи един кафяв и един черен чорап и предположи, че тази сутрин съпругата му е пропуснала да го инспектира.

Може да не беше облечен по последната мода, но беше ненадминат в областта на електрониката.

— Не предполагам, че някога отново ще си имам работа с нея.

— Нямаме ДНК, не открихме отпечатьци от пръсти нито на местопрестъплението, нито в апартамента, в който е живяла Джули Докпорт, за да ги сравним с тези на Джулиана. Но снимките... — тя посочи двете фотографии на монитора — са ми напълно достатъчни. За всеки случай накарах компютъра да провери каква е вероятността Джули и Джулиана да са едно и също лице. Вероятността е деветдесет и девет процента.

— Ако е излязла от пандиза в началото на годината — изкоментира Макнаб, — тази дама действа бързо.

— Наистина е от бързите — кимна Ив. — В момента е на трийсет и четири години. До навършването на двайсет и петата си годишнина вече се беше омъжвала три пъти и беше очистила и тримата си съпрузи. Всъщност за тях знаем, но нищо чудно да е отнела живота и на други хора. На пръв поглед изглеждаше, че е убивала, за да спечели пари. Набелязвала е за съпрузи състоятелни мъже, и то много по-възрастни от нея, които са напуснали първите си съпруги. Най-краткият ѝ брак е продължил само седем месеца, а най-дългият — тринайсет. И тримата съпрузи са ѝ оставили голямо наследство.

— Хубава далавера, стига да можеш да я направиш — промърмори Пийбоди.

— След като си набележи някой мъж, внимателно го проучва, за да научи какво мрази и какво харесва, какви са навиците му и така нататък. Нашата стара познайница е много методична жена — захване ли се с нещо, прави го както трябва. Вероятно се питате откъде знаем тези подробности. Ще ви обясня. В банков сейф в Чикаго намерихме бележки, снимки и сведения за някой си Пол О'Хара, който се явява съпруг номер две. Това беше едно от косвените доказателства, заради които дамата попадна зад решетките. За съжаление нито в Ню Йорк, нито в Източен Вашингтон открихме сейфове с подобна информация.

— Възможно ли е да е имала съучастник? — попита Пийбоди. — Може би именно той е унищожил веществените доказателства.

— Едва ли. По време на разследванията бе установено, че тя работи сама, което беше потвърдено и от психологическия ѝ профил. Накратко, типично патологичен случай. Родителите ѝ се развели, когато е била петнайсетгодишна. Пастроку ѝ — тексасец грубиян, също имал един неуспешен брак, бил много по-възрастен от майка ѝ и веднага ѝ стъпил на шията. Джулиана твърдяла, че упражнявал върху нея сексуален тормоз. Полицейският психолог не е успял да определи дали половата ѝ връзка със заварения ѝ баща (факт, който той не отричал) е насилствена или доброволна, макар че съществувала по-голяма вероятност девойката съзнателно да е предизвикала похотта на по-възрастния мъж. Във всеки случай, тъй като е била малолетна, отношенията им били определени като сексуално насилие.

— Което пък е било главният фактор за предсрочното ѝ освобождаване от затвора — добави Фийни.

— В резултат на преживяното в младостта си чрез убийствата на по-възрастни мъже тя отмъщава на пастрока си — замислено промълви Пийбоди, взирайки се в монитора. — Отново и отново.

— Може би.

Докато гледаше снимките на престъпницата, Ив отново видя себе си като дете — момиченце, което се свива в ъгъла на студената и мръсна стая, обезумяло от болката, предизвикана от поредния побой, от поредното изнасилване. Осемгодишно момиченце, което е изпръскано с кръв — с кръвта на звяра — стискащо ножа, с който го е пробола и от който още капе отвратителна пурпурна течност.

Стомахът ѝ се сви, но тя се насили да прогони ужасното видение.

— Никога не съм ѝ вярвала — заговори престорено спокойно, изчаквайки напълно да възвърне душевното си равновесие. — Извършвала е убийствата хладнокръвно и пресметливо. Къде са яростта, ужасът, отчаянието? Използвала е като оправдание случилото се между нея и заварения ѝ баща. Не обстоятелствата са я превърнали в престъпница, тя е родена убийца.

— Съгласен съм с Далас — заяви Фийни. — Във вените ѝ вместо кръв тече ледена вода, никога не е била жертва, а преследваща хищница.

— Обявена е за общонационално издирване, изпратихме на всички полицейски служби в страната описанието ѝ, но засега нямаме резултат — продължи Ив. — Не се и надявам, че ще я открием толкова лесно. Грижливо е планирала действията си, затова предполагам, че вече живее под ново име и с донякъде променена външност. Казвам „донякъде“, защото едва ли се е подложила на пластична операция. Прекалено е суетна и харесва външността си. Дрехите и прическата ѝ са като на младо момиче, пада си по скъпите бижута, изисканите магазини и ресторанти. Няма да я видите в магазин за преоценени стоки, в секс клубове или барове. Предпочита да живее в най-големите градове на планетата. Ще покажем снимката ѝ по телевизията, току-виж ни е излязъл късметът.

„Освен усилена работа, наистина ще ни трябва и мъничко късмет — добави мислено. — Джулиана почти никога не допуска грешки.“

— Най-лошото е, че е като хамелеон, умее да се приспособява и никога не се набива на очи. Когато върви по улицата, хората забелязват привлекателна жена, която вероятно бърза за работа. Ако се сприятели с някого, то е за да използва въпросния някой като маша, която после захвърля. Не познавам човек, който да е бил наистина близък с нея.

— Ако е станала професионалистка, бди сигурна, че се справя прекрасно — измърмори Фийни. — Бог знае къде се намира в момента, Далас.

— Затова ще я търсим като игла в копа сено. Спомняш ли си колегата от Чикаго, който разследваше престъплението, извършено от нея?

— Аха. Как му беше името... Спиндлър.

— Точно така. Блок пък се казваше ченгето от Източен Вашингтон. Ще се свържеш ли и с двамата? Да видим дали ще благоволят да ни помогнат.

— Непременно. Някъде имам записки, които водих, докато разследвахме поредното убийство на възрастен съпруг. Ще ги изровя... дано да помогнат.

— Полицейският психиатър, който е изготвил профила на Джулиана, вече е пенсионер. Ще помоля Майра да му се обади. Макнаб, на теб се пада най-тежката и трудоемка задача да събереш информацията по всички случаи, да я сравниш и да откриеш възможните прилики. Подготви досие. Интересуват ме роднините на Джулиана, познатите ѝ, финансовото ѝ състояние. Потърси началника на затвора в „Докпорт“ и вземи имената на хората от нейния блок. Искам да се запозная с онези, с които евентуално се е сближила. Ще разпитам и първата госпожа Петибоун — да видим какво ще изкопча от нея. Пийбоди, ти идваш с мен.

Шели Петибоун живееше в Уестчестър. Като седна зад волана на колата, Ив включи електронната географска карта, вградена в таблото, за да получи указания за посоката. Остана приятно изненадана, когато на монитора се появи именно маршрутът, който я интересуваше.

— Погледни, Пийбоди! Истинско чудо!

— Технологията е наша приятелка, лейтенант.

— Може би, стига да не се ебава с нас заради собственото си перверзно удоволствие. Адресът е само на няколко километра от къщата на командир Уитни. Като знам какъв ми е скапан късметът, нищо чудно госпожа Петибоун да се окаже най-добрата приятелка на съпругата на командира.

Намръщи се, като си представи какво я очаква, и потегли по алеята, водеща към портала.

— Татко каза, че днес с мама ще обиколят центъра на града. Ще разгледат Сохо, Гринич Вилидж и така нататък.

— А? О, да. Много хубаво.

— Довечера ще ги заведе на ресторант, за да не ви пречат.

— Ъхъ.

Пийбоди се усмихна:

— После ще посетим секс клуб, а ние с Макнаб ще демонстрираме различни сексуални пози.

— Прекрасно.

— Хрумна ми, че ако дойдете и вие с Рурк, ще си устроим оргия. Четворка, както се казва.

— Грешиш, ако си въобразяваш, че не те слушам — промърмори Ив и се включи в движението.

— Нима? Леле-мале! — панически изкрещя Пийбоди, защото колата мина на жълта светлина и едва не се блъсна в огромния максибус, който препречи пътя ѝ. Ив рязко завъртя волана, стрелна се в тясната пролука между две превозни средства, натисна газта, завидясно и на свой ред отрязва пътя на автобуса. Шофьорът яростно натисна клаксона, а тя доволно се усмихна и преспокойно заговори на помощничката си, все едно не бе се случило нищо особено:

— Предполагам, че покрай гостуването на родителите ти и новия случай не си имала време да работиш върху делото на Стибс.

— Грешите, лейтенант. Поразрових се и научих нещо интересно. Морийн Стибс, чието фамилно име преди брака е било Брайтън, не само е живяла в същата сграда с покойната, но и на същия етаж. Както и в момента, Бойд Стибс работел предимно вкъщи, докато първата му съпруга ежедневно пътувала до работното си място. Госпожица Брайтън, която била консултант по дизайн, също използвала за работа кабинета в дома си. Предприемала пътувания само за да се срещне с клиенти в други градове, което според мен е предоставяло идеална възможност на Бойд и Морийн да палуват.

— Да палуват! Това ли е юридическият термин?

— Бойд Стибс се оженил за Морийн Брайтън две години и половина след трагичната смърт на Марша Стибс. Предполагам, че това е достатъчно дълъг период, ако са се тряскали...

— Божичко, Пийбоди, впечатлена съм от богатия ти юридически речник!

— ... докато Марша е била жива — невъзмутимо продължи Пийбоди, сякаш не беше чула ироничната забележка. — Но е и много умен ход. При все това, ако двамата са танцували хоризонтална румба — за ваше сведение това е медицинският термин — и са искали да узаконят връзката си, разводът е бил най-лесното разрешение. В края на краищата Марша не е притежавала купища пари, които Бойд да

загуби, ако я изостави. Колкото и да си блъскам главата, не ми хрумва мотив за предумишлено убийство.

— А ти търсиш умисъл, защото...

— Заради писмата. Ако допуснем, че показанията на нейни приятели, роднини, колеги, дори на съпруга ѝ и на „заместничката“ ѝ отговарят на истината, трябва да предположим, че Марша не е имала любовник. Кое то пък означава, че някой е съчинил писмата и ги е скрил в чекмеджето, и то след убийството.

— Защо след това?

— Една жена винаги знае какво има в чекмеджето с бельото ѝ и веднага е щяла да ги намери. — Пийбоди се поколеба. — Изпитвате ли ме?

— Продължавай. Разкажи ми версията си.

— Някой, който е имал ключ от апартамента и е бил там в нощта на трагичния случай, е пхнал писмата в чекмеджето. Нещо ми подсказва, че само жена би избрала тъкмо чекмеджето с бельото. Мъж не би го избрал за скривалище. Не знаем кога са писани писмата, защото липсваха пликосе, върху които има печат с датата. Възможно е да са били написани в нощта, когато е било извършено убийството. В такъв случай предположението за умисъл отпада, предполага се, че убиецът е действал спонтанно, опитвайки да прикрие следите си. Типично престъпление от любов.

— Да обобщим теорията ти. Неизвестно лице (или лица) в пристъп на гняв убива Марша Стибс и я занася във ваната, опитвайки да представи убийството като нещастен случай. После му хрумва да „доразкраси“ сценария; съчинява писма от несъществуващ любовник и ги пхна в чекмеджето с бельото, за да си помислят полицаите, че тя е била убита от любовника си по време на свада между тях.

— Нещо не се връзва.

— Какво?

— Лейтенант, поизнервена съм, защото подозирам, че наистина ме изпитвате. — Пийбоди смутено се изкашля, когато началничката ѝ студено я изгледа. — Честно казано, повечето елементи от теорията ми се основават на интуитивни предположения. Спомняте ли си как онези двамата реагираха на посещението ни? Отначало Бойд се попритесни, но си личеше, че се радва на визитата ни. Възможно е да се е преструвал, но тъй като го изненадахме и не е имал време да се

подготви, съм склонна да приема, че е бил искрен. Вярвам, че беше искрен и когато твърдеше, че е невъзможно Марша да е имала любовник.

Тя замълча, очаквайки Ив да потвърди или да отрече предположенията ѝ, но началничката ѝ мълчеше.

— Разбрах, не искате да ми подскажите поне мъничко. Първо, алибито му е солидно. Второ, ако е знаел за убийството или го е уредил, щеше да се разгневи, че се намесваме в новия му живот и го излагаме на опасността да бъде разобличен. От друга страна личеше, че Морийн се изплаши и се разгневи, изгаряше от нетърпение да напуснем дома ѝ... и живота, който си е изградила със съпруга на мъртвата си приятелка. Допускам, че реакцията ѝ е нормална, но е възможно и да бъде проява на гузна съвест и страх от разобличаването ѝ.

— Защо да ѝ е гузна съвестта? Задето се е... тряскала със съпруга на въпросната приятелка, преди тя да умре ли?

— Може би, но си представете, че не го е правила. — Пийбоди, която разпалено обясняваше, се поизвърна, за да вижда профила на началничката си. — Представете си, че го е харесвала, че е мечтаела да се люби с него. Виждала го е всеки ден, живеел е близо до нея, но е имал щастлив брак, а в нея е виждал само приятелката на съпругата му. Отчаяно го е желала, но е знаела, че на него и през ум не би му минало да се люби с нея, докато Марша е жива. Марша е виновна, че той не ѝ обръща внимание, Марша е виновна за несподелената ѝ любов, пак тя пречи на осъществяването на мечтите ѝ за уютен дом, прекрасен съпруг и едно-две сладки дечица. Малко по малко започва да ненавижда съседката, да я смята виновна за собственото си нещастие. Преструва се на искрена приятелка, ден след ден играе ролята си, докато си фантазира какъв живот би могла да има с Бойд.

— Какво прави после?

— Устройва скандал на Марша, издебвайки ден, през който Бойд е извън града. Обвинява я, че ходи на работа, вместо да си стои у дома и да се грижи за съпруга си. Казва ѝ, че не заслужава Бойд, че ако самата тя била омъжена за него, щяла да готви, да пазарува, да му роди дете. Да създаде семейство. Двете жестоко се скарват.

Искаше ѝ се да си представи случилото се като на филм, както я беше учила Ив, но засега образите изглеждаха доста неясни.

— Марша ѝ крясва да напусне жилището и да не припарва до съпруга ѝ. Обзалагам се, че е заплашила да му разкаже всичко, че и двамата с него повече няма да я погледнат. Това е било последната капка. Морийн блъсва съперницата си, която пада и счупва черепа си. Заключение на съдебния лекар гласи, че смъртта е настъпила вследствие на удара в ръба на масичката. Тя изпада в паника, опитва се да прикрие престъплението. Съблича Марша, завлича я във ваната. Надява се ченгетата да си помислят, че госпожа Стибс се е подхлъзнала, ударила е главата си в ръба на ваната и се е удавила. Когато първоначалната паника преминава, внезапно ѝ хрумва, че полицаите може би няма да приемат случилото се за злополука. Осъзнава какъв неочакван подарък ѝ поднася съдбата. Не е искала да убие съперницата си, но все пак тя е мъртва. Ако успее да убеди ченгетата и съпруга ѝ, че Марша е имала любовник, проблемът ще бъде разрешен. Главният заподозрян ще бъде неизвестният любовник, ще започнат да го издирват, а нея дори няма да погледнат. Съчинява писмата, пъха ги на видно място в чекмеджето, преспокойно се прибира вкъщи и чака бурята да отмине. Бас държа, че след известно време е започнала да вярва в заблудата. Само по този начин е приспивала гузната си съвест, само така е можела всяка нощ да ляга до Бойд, без да загуби разума си.

Тя шумно изпусна дъха си и преглътна, усещайки, че внезапно гърлото ѝ е пресъхнало.

— Интуицията ми подсказва, че съм на прав път. Моля ви, кажете ми дали греша.

— Как стигна до това заключение?

— Внимателно проучих рапортите и данните, разгледах снимките. Четох свидетелските показания, докато очите ме заболяха. Като си легнах снощи, в главата ми беше пълна каша. Затова се помъчих да изтласкам информацията в някое далечно ъгълче на съзнанието си, да напрегна мозъка си и да разсъждавам като вас. Или поне да опитам. Наблюдавала съм ви, когато отидем на някое местопрестъпление — пред очите ви сякаш прожектират филм. Мисля, че снощи постигнах известен напредък. Стори ми се, че видях как се разиграват събитията, въпреки че картината не беше съвсем контрастна.

Пийбоди отново изпухтя, сетне примигна:

— Защо се усмихвате?

— Трябва да издебнеш момент, когато съпругът ѝ отсъства, и тогава да я разпиташ. Когато двамата с детето са около нея, тя се чувства много по-сигурна, готова е с нокти и зъби да защити щастието си. Вероятно си казва, че бди над тях, че ги закриля. Уреди да я арестуват и проводи официален разпит. Предполагам, че дори само при вида на униформените полицаи съпротивата ѝ ще рухне. Няма да настоява за адвокат, за да не я помислим за виновна. Уведоми ме, когато си готова. Ще се постарая да наблюдавам, докато я разпитваш.

Сърцето на Пийбоди, което сякаш бе спряло за миг, отново затуптя.

— Наистина ли мислите, че съм попаднала на вярна следа? Че Морийн наистина е убила съперницата си.

— Разбира се, че е била тя.

— Знаели сте. Разбрали сте го още в мига, когато тя влезе в апартамента.

— Няма значение какво съм разбрала. Ти водиш разследването, важно е твоето мнение. От теб зависи как ще проведеш разпита, за да я накараш да направи пълни самопризнания.

— Но ако вие я разпитате...

— Не, няма. Ти ще проведеш разпита. Обмисли въпросите, които ще ѝ зададеш, какъв подход да възприемеш, после я арестувай и я накарай да си признае всичко.

Паркира колата на алеята пред някаква къща, а помощничката ѝ стреснато се огледа. Не беше забелязала кога са напуснали Ню Йорк и са се озовали в предградието.

— А сега мисли само за разследването, което провеждаме в момента — нареди Ив.

Няколко секунди остана в колата, взирайки се в къщата, изградена от розови тухли. Беше доста скромна, дори незабележителна, но градината отпред бе поразителна. От постройката сякаш извираха поточета и реки от цветя, които стигаха до тротоара. Вместо обичайната морава тук имаше островчета от декоративна трева, открояващи се сред океана от многоцветие.

Лъкатушеща каменна пътека водеше към закрыта веранда, обвита с пълзящи растения, обсипани с яркочервени едри цветове.

На верандата бяха подредени столове с бели възглавнички, масички със стъклени плотове и зелени керамични саксии с цветя. Ив си помисли, че Шели Петибоун сигурно обича да седи тук и да се радва на прекрасната си градина.

В този момент от къщата излезе някаква жена с поднос.

Лицето и мускулестите ѝ ръце бяха загорели от слънцето. Носеше развлечена синя тениска, износените ѝ джинси бяха отрязани до пресеца.

Тя остави подноса и засенчи с длан очите си, наблюдавайки как Ив отвори вратата и слезе от колата. Лекият ветреца развяваше късата ѝ кестенявата коса, която тук-там бе изсветляла от слънцето и обрамчваше привлекателното лице на жената, която очевидно прекарваше повечето си време на открито.

Като се приближи до нея, Ив забеляза, че кестенявите ѝ очи са зачервени от плач, но въпреки това учтиво попита:

— Какво обичате?

— Вие ли сте госпожа Петибоун? Шели Петибоун.

— Да. — Тя отмести поглед към Пийбоди. — Идвате във връзка със смъртта на Уолтър, нали?

— Аз съм лейтенант Далас. — Ив ѝ показва значката си. — Помощничката ми, полицаи Пийбоди. Моля да ни извините, задето ви безпокоим в такъв момент.

— Дошли сте да ме разпитате. Току-що разговарях с дъщеря ми по видеотелефона. Помъчих се да я успокоя, но изглежда, не се справих. — Шели безпомощно разпери ръце, сетне ги отпусна. — Не успях да намеря подходящите думи... пък и в подобни случаи едва ли има подходящи думи. Извинете, разстроена съм и сигурно ще ме помислите за нелюбезна. Моля, седнете. Кафето е готово, само ще донеса още две чаши.

— Не си правете толкова труд...

— Изпитвам необходимост да правя нещо, а в момента нямам много работа. Ей сега ще се върна. Нали не възразявате да поговорим тук? Вътре имам чувството, че се задушавам.

— Разбира се, както искате.

Шели влезе в къщата и остави вратата отворена.

— Как ще се почувстваш, ако човекът, с когото живееш близо трийсет години, те зарязва заради някаква млада фръцла? — промълви

Ив.

— Трудно ми е да преценя. Не мога да си представя, че ще живея с някого три години, камо ли трийсет. Вие сте омъжена, имате известен опит. Как бихте реагирали при подобна ситуация?

Ив ѝ хвърли унищожителен поглед, но изведнъж осъзна колко наранена ще бъде, ако Рурк я напусне. Дори да ѝ стореше най-голямото зло, тя пак щеше да скърби, ако го загуби.

Вместо да отговори, пристъпи към вратата и отбеляза:

— Хубава къща. Разбира се, ако си падаш по живота в предградията.

— Никога не съм виждала толкова прекрасна градина. Като че ли е създадена от вълшебница. Предполагам, че подобен ефект се постига с много труд. Всичко изглежда съвсем естествено, а всъщност е грижливо планирано. Растенията са засадени така, че да се постигне максимален ефект. Направо ми се зави свят от толкова различни цветове, а ароматът е божествен. Ммм, струва ми се, че долавям уханието на ароматен грах. — Пийбоди дълбоко си пое дъх. — Баба винаги го засаждаше под прозореца на спалнята.

— Обичате ли цветята, полицай? — попита Шели, като носеше още чаши.

— Да, госпожо. Градината ви е прекрасна.

— Благодаря. Всичко тук е мое дело, професията ми е такава. Когато се запознах с Уолтър, следвах архитектура, специалност озеленяване и парково строителство. Сякаш е било преди милион години — добави шепнешком. — Не мога да повярвам, че него вече го няма, че никога повече няма да го видя.

— Често ли се срещате?

— Почти всяка седмица. Въпреки че бракът ни беше разтрогнат, много други неща ни свързваха. — Тя наля кафе в чашите, а Ив забеляза, че домакинята не носи нито един пръстен. — Често ме препоръчваше на свои клиенти, аз също рекламирах неговите магазини. Любовта ни към цветята ни свързваше.

— Колкото и да сте били близки, все пак сте се развели, а той се е оженил повторно.

— Да, така е. Вярно е, че се разделихме по желание на Уолт. — Тя подви крака под себе си и взе чашата си. — Спокойният живот напълно ме задоволяваше, ала Уолтър искаше нещо повече — бурни

емоции, страстна любов. След трийсет години брак помежду ни липсваше онази искрица, която е солта на живота. След като децата пораснаха и излетяха от гнездото, вкъщи останахме само двамата с Уолт; опитах се отново да разпаля огъня помежду ни, но дори тлеещата жарава беше изгаснала. Всъщност не аз, а съпругът ми жадуваше за промяна. Въпреки че му беше много трудно, един ден ми съобщи решението си.

— Сигурно сте се разгневили, станало ви е болно.

— Разбира се. Бях огорчена и наранена, но най-вече много объркана. Неприятно е да те захвърлят, макар и любезно. А Уолт беше истински джентълмен, стараше се да не ми причини мъка. Беше най-добродушният човек на света. — Тя отново се просълзи, но с усилие се овладя и отпи голяма глътка кафе. — Ако бях по-настоятелна, ако настоявах Уолт да остане в клетката, в каквата се бе превърнал бракът ни, той нямаше да ме напусне.

— Но вие не сте опитали да го задържите насила.

— Обичах го. — Шели печално се усмихна, а сърцето на Ив се сви. — Дали по негова или по моя вина бракът ни беше станал скучен, безинтересен, лишен от емоции. Признавам, че ми беше трудно да дам свободата на човека, с когото бях щастлива дълги години, да се науча да живея сама. Ала не желаех да злоупотребявам с неговото благородство, с чувството му за дълг. Бях прекалено горда, изпитвах прекалено голямо уважение както към себе си, така и към него.

— Как се почувствахте, когато той взе за съпруга жена, която е по-млада от дъщеря ви?

— Досмеша ме. — За пръв път в очите ѝ проблеснаха закачливи искрици, а лицето ѝ мигом се преобрази, стана почти красиво. — Сигурно ще ме помислите за дребнава и отмъстителна, но положението наистина беше много забавно. Тя е безмозъчна кукла и според мен бракът им щеше да бъде краткотраен. Уолт беше заслепен от нея, перчеше се като всеки мъж, който показва пред света „декоративната“ си съпруга.

— На ваше място много жени щяха да се почувстват неловко, да се разгневят.

— Може би, но за мен щеше да бъде равнозначно да се сравнявам с някаква евтина дрънкулка. Всъщност обвързването му с тази жена ми помогна да осмисля случилото се между нас. Ако за него

щастieto означаваше глуповато кискаща се девойка със стегнати гърди, нямаше как да бъде щастлив с мен. — Шели въздъхна и остави чашата си на масичката. — Признавам обаче, че тя наистина дари с щастие Уолт, пък и посвоему го обичаше. Беше толкова благ и симпатичен човек, че нямаше начин да не го обикнеш.

— Да, и други са на същото мнение. И все пак някой не го е обичал, госпожо Петибоун.

— Откакто се случи, все за това мисля. — Лицето на Шели отново помръкна. — Струва ми се толкова безсмислено, лейтенант. Бамби — господи, какво име! — е празноглава и лекомислена, но не е злонамерена. За да си убиец, трябва да си зъл по душа, нали?

— Понякога стига само да имаш мотив за престъплението.

— Ако дори за миг подозирах, че тя е виновна, щях да направя всичко по силите си да ви помогна да го докажете, да я накарам да си плати за стореното. Но повярвайте, че тя е безобидна глупачка и че ако в мозъка ѝ случайно се появят две мисли едновременно, ще ги чуете да дрънчат в празната ѝ глава.

Ив одобрително кимна — и тя беше на същото мнение, но едва ли би се изразила толкова образно.

— Пък и защо да го убива? — продължи Шели. — Имаше всичко, каквото си пожелае. Той беше невероятно щедър към нея.

— Бил е много богат, нали?

— Да, но за разлика от повечето богаташи изобщо не беше стиснат. След развода ми отпусна толкова щедра издръжка, че ако не обичах работата си, спокойно можех да престана да упражнявам професията си. Сподели с мен, че е осигурил Бамби чрез специален фонд. Децата ни също са осигурени, всеки притежава и голям дял от компанията. Според завещанието на Уолт след смъртта му всеки от нас — да, аз също — ще получи крупна сума. Но ние вече *имаме достатъчно*.

— Знаете ли нещо повече за деловите му партньори и за конкурентите му?

— Не познавам никого, който му желаше злото. Убийството му пък няма да навреди на компанията, която се управлява от опитни хора, а двете ни деца взимат все по-активно участие при вземането на важните решения и скоро ще заемат ръководни постове. Убийството на Уолтър е безсмислено.

„Но за Джулиана не е било безсмислено — каза си Ив. — Тя се занимава само с онова, от което има полза.“

— Твърдите, че с бившия ви съпруг сте останали приятели. Защо не присъствахте на празненството по случай рождения му ден?

— Щях да се чувствам неловко. Той ме покани, но разбрах, че е по-добре да не отида. Предполагаше се, че Бамби ще го изненада, но той от седмици знаеше за плановите й и много се радваше. Също като дете обичаше празненствата.

Ив извади от чантата си двете снимки на Джулиана Дън:

— Познавате ли тази жена?

Шели взе фотографиите, постави ги една до друга и внимателно ги разгледа.

— Много е красива и с къса, и с дълга коса... — промърмори. — Не само че не я познавам, но никога през живота си не съм я виждала. Коя е?

— Къде бяхте вечерта, когато се е състояло празненството в чест на бившия ви съпруг?

Шели примирено въздъхна, сякаш бе предчувствала, че ще й се наложи да понесе този удар:

— Нямам алиби, както се изразявате вие от полицията. Бях сама. Работих в градината, докато се смрачи, може би съседите са ме видели и ще го потвърдят. Приятели ме бяха поканили на вечеря в местния клуб, но предпочетох да си остана у дома. Може би ги познавате — Джак и Ана Уитни. Той е шеф в Централното полицейско управление.

Сърцето на Ив се сви — най-лошите й предчувствия се сбъдваха.

— Да, познавам командира и съпругата му — промълви.

— Откакто се разведох, Ана все се опитва да ме запознае с подходящ мъж. Не може да разбере, че се чувствам най-добре, когато съм сама.

— Искрена ли сте? Не се ли надявахте, че ако вторият брак на Уолтър се провали, той ще се върне при вас?

— Отначало наистина хранех подобни надежди, после разбрах, че това никога няма да се случи.

Шели впери поглед в бялата пеперуда, която бе долетяла на верандата и пърхаше от цвят на цвят сред растенията, засадени в саксии. Дълго мълча, сетне с въздишка добави:

— Осъзнах още, че дори на колене да ме моли, няма да го приема обратно. Обичах го, лейтенант, и дори след смъртта си той винаги ще бъде важна част от живота ми... Живях с него трийсет години, делях леглото му, родих децата му и заедно с него ги отглеждах. Имаме и внук, който и двамата обожаваме. Никой не може да ни отнеме спомените за щастливите мигове, които сме прекарвали заедно, но вече не бяхме влюбени един в друг. И още нещо — самостоятелният живот все повече започва да ми харесва, допадат ми предизвикателствата, пред които съм изправена. Ана и други мои приятелки не проумяват, че не съм готова да се откажа от независимостта си... и че може би никога няма да я жертвам заради мъж. Уолтър беше прекрасен човек, но вече не ми принадлежеше. — Тя върна снимките на Ив и добави: — Не ми отговорихте коя е тази жена.

Ив прецени, че рано или късно Шели ще научи истината или от медиите, или от приятелката си Ана Уитни, затова отговори:

— Тя е подала на Уолтър Петибоун чашата с отровата и е главната заподозряна за убийството му.

— Стана ми симпатична — отбеляза Пийбоди, докато пътуваха обратно към града.

— И на мен.

— Не си я представям да наема професионалистка, която да очисти бившия ѝ съпруг. Много е пряма и... как да кажа... здравомислеща. Ако пък мотивът е бил отмъщение заради развода, защо не е наредила да убият и Бамби? Защо да позволи на съперницата си да играе ролята на опечалена вдовица и да наследи купища пари?

Ив, която беше на същото мнение, кимна:

— Ще поговоря с Уитни, за да разбере неговото мнение относно развода и отношенията между Шели и бившия ѝ съпруг. Засега обаче ще я изместим по-надолу в списъка на заподозрените.

— Каква ще бъде следващата ни стъпка?

— Ако някой е използвал услугите на Джулиана, сигурно ѝ е дал куп пари. Тя знае цената си. Първата ни работа е да проучим финансовото състояние на всички заподозрени; да видим дали напоследък някой е харчил крупни суми.

Парите не вълнуваха Джулиана. Всеки от тримата ѝ съпрузи, Бог да ги прости, бяха проявили голяма щедрост към нея. Много преди да ги убие, тя под различни имена бе открила кодирани сметки в няколко дискретни финансови институции.

Беше направила добри инвестиции и дори през ужасния период, който прекара в затвора, парите се трупаха в банковите ѝ сметки.

Можеше да живее в охолство навсякъде по света или на някой от спътниците на Земята. Ала животът ѝ щеше да бъде безсмислен, ако не бе в състояние да отнема живота на други хора.

Изпитваше удоволствие да убива — това бе най-интересната професия.

Единствената полза от престоя ѝ в затвора бе, че през безкрайните дни и нощи тя имаше предостатъчно време да обмисли как да продължи работата си, когато излезе на свобода.

Джулиана не мразеше мъжете, а ги ненавиждаше. Ненавиждаше начина, по който разсъждават, телата им, пръстите им, които жадно я опипваха. Най-силно ненавиждаше първичността им. За мъжете всичко се свеждаше до секса. От малка бе разбрала, че с каквито и красиви думи да я замаскират — романтика, любов, преданост — единствената цел на всеки мъж е да вкара члена си в теб.

И в глупостта си не проумяваха, че веднъж обладаят ли една жена, завинаги стават нейни роби.

Не съчувстваше на посестримите си, които твърдяха, че са били изнасилени или подложени на сексуален тормоз. Ако една жена е толкова глупава и слаба, че да не успее да отнеме силата на един мъж и да я насочи срещу него, значи напълно е заслужила участието си.

Джулиана не беше глупава и бързо схващаше наученото. Презираше майка си — безмозъчна глупачка, която е била захвърлена от един мъж и се е превърнала в робиня на друг. Ненавиждаше я, задето беше безгръбначна и осъдена винаги да я тъпчат.

Майка ѝ не си взимаше поука от преживяното. Не намрази онзи малоумник — втория си съпруг — дори след като Джулиана го прелъсти, подмами го в леглото си и му позволи да прави с нея всичко, което мъжете мечтаят да правят с едно петнайсетгодишно момиче.

Толкова лесно бе да го накара да я пожелае, да го принуди тайно да се измъкна от леглото на съпругата си, за да легне с дъщеря ѝ. Да го подлуди дотолкова, че той да загуби ума си по нея.

Толкова лесно бе да използва похотта му срещу него. Подмамваше го с необуздан секс и той бе готов да изпълни всяко нейно желание. А когато го заплаши, че ще го разобличи, завареният ѝ баща стана още по-щедър.

На осемнайсетгодишна възраст бе напуснала дома си без капчица съжаление и със солидна сума в джоба. Никога нямаше да забрави изражението на майка си, когато ѝ разкри какво е ставало под носа ѝ в продължение на три дълги години.

Ах, как бе злорадствала, като видя колко потресена, ужасена и оскърбена е майка ѝ! С безкрайно задоволство си беше помислила, че след случилото се тази жена никога няма да бъде същата, че ще бъде смазана от гнусното разкритие.

Разбира се, бе казала, че пастрокът ѝ я е изнасилил и чрез заплахи я е принудил да пази тайна. Макар че беше много млада, знаеше, че от предпазливост глава не боли.

Не знаеше дали майка ѝ повярва на историята ѝ, пък и не я интересуваше. Важното бе, че в този момент тя осъзна способността си да унищожава.

И се възползва от нея.

От онзи ден на сладко отмъщение бяха изминали години. Сега тя стоеше в спалнята на прекрасната къща, намираща се близо до Медисън авеню, която беше купила преди повече от две години, използвайки име, което до този момент не беше вкарала в употреба. Застана пред огледалото, критично разгледа отражението си и реши, че повече се харесва с черна коса. Изглеждаше като пламенна испанка, а ефектът се подсилваше от златистия цвят на кожата ѝ.

Запали билкова цигара, обърна се в профил и прокара длан по плоския си корем. Докато беше в затвора, редовно посещаваше гимнастическия салон и бе съумяла да запази добрата си фигура.

Дори беше в по-добра форма отпреди. Мускулите ѝ бяха стегнати, тялото ѝ напомняше на опъната струна. Хрумна ѝ, че може би ще се запише в някой скъп фитнес клуб. Тъкмо ще има възможност да се запознае с повече мъже.

Като чу името си, тя се обърна към телевизора. Течеше поредната новинарска емисия, на екрана показаха двете ѝ снимки, което я накара доволно да прихне. Наистина не беше очаквала ченгетата толкова бързо да разкрият самоличността ѝ, но фактът изобщо не я тревожеше.

Не, ченгетата не я плашеха. Те, или по-точно едно от тях, представляваха истинско предизвикателство.

Въпросното ченге, което беше от женски пол и се наричаше Ив Далас, вече бе достигнало чин лейтенант.

Беше се върнала заради Далас. За да ѝ обяви война.

Спомни си как още преди девет години долови нещо студено и загадъчно в поведението на Ив, което я накара да види в лицето ѝ сродна душа. Откритието я озадачи и възбуди любопитството ѝ. Докато беше в затвора, отдели много време, за да проучва жената, която смяташе за своя достойна противница.

Знаеше, че разполага с време. Полицаяте още дълго щяха да се въртят в омагьосан кръг и да търсят какво я свързва с Уолтър Петибоун; накрая щяха да ударят на камък, защото връзка не съществуваше.

Вече бе променила метода си на работа. Посветила се беше на съпрузите на други жени, при това не се налагаше да прави секс с тях. От нея се искаше само да ги убива.

След като постоя още малко пред огледалото, тя отиде в кабинета си, за да проучи сведенията и бележките си относно следващата си жертва.

Преди години насила я бяха принудили да вземе отпуск, но сега отново беше на пистата и изгаряше от нетърпение да се впусне в състезанието.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив не обичаше да отлага неприятните задължения, защото го смяташе за проява на слабост. Въпреки нежеланието си още по обяд отиде при командир Уитни. Утешаваше се с мисълта, че така поне се отърва от напористата репортерка Надин Фарст — звездата на Канал 75, която настояваше да я интервюира във връзка с разследването на случая Петибоун-Дън.

Докато вървеше към ескалатора, ѝ хрумна, че все пак трябва да намери време за Надин. Освен че бе еталон за елегантна жена, старата ѝ приятелка притежаваше ум като бръснач и нюх за разгадаване на заплетените случаи и можеше да ѝ окаже неоценима помощ.

Веднага я поканиха в кабинета на командира, което означаваше, че той е очаквал посещението ѝ.

Уитни седеше зад бюрото си — широкоплещест мъж с широко, позагрубяло от възрастта лице. Ала очите му бяха все така проникателни и от опит Ив знаеше, че е запазил рефлексите си на опитно ченге, въпреки че от години не беше действащ полицай.

Той се облегна назад и с пръст ѝ помахаше да се приближи:

— Добър ден, лейтенант. Разбрах, че от сутринта се трудиш като работлива пчеличка.

— Моля?

— Посетила си нашия квартал и си гостувала на Шели Петибоун. — Уитни скръсти ръце. Тя изпитателно го изгледа, но изражението му беше непроницаемо. — Току-що се обади съпругата ми и буквално ми наду главата, разказвайки какво се е случило.

— Сър, стандартната процедура е да се разпитат всички, които по някакъв начин са свързани с жертвата.

— Не съм те упрекнул, нали? — избоботи той, но по тона му не можеше да се отгатне дали е разгневен. — Какво е мнението ти за Шели Петибоун?

— Че е здравомислеща и пряма жена, на която можеш да се довериш.

— Познавам я от петнайсет години и те уверявам, че си я преценила правилно. Нещо кара ли те да вярваш, че е замесена в убийството на съпруга си?

— Не, сър, не разполагаме с доказателства за вината ѝ.

Уитни кимна:

— Радвам се. Лейтенант, страхуваш ли се от съпругата ми?

— Да, сър — без колебание отвърна тя. — Страхувам се.

За миг устните му потрепнаха, сякаш едва се сдържаше да не се усмихне, после той отново кимна:

— Понякога и аз мъничко се боя от нея. Ана е волева жена, а създаде ли си мнение за някого, трудно го променя. Ще направя всичко възможно да не се намесва в работата ти по този случай, което е възможно, тъй като Шели не е на първо място в списъка на заподозрените. Но запомни, че не обещавам нищо, дори в определен момент може би ще се наложи да се справяш сама.

— Разбирам.

— Радвам се, че предварително изяснихме този въпрос. Седни, искам да ти обясня какви са взаимоотношенията ни със семейство Петибоун. — Той посочи стола. — С тях ни свързва дългогодишно приятелство, дори един от синовете ми ходеше с Шерилин. Жена ми беше много разочарована, когато се разделиха, защото дълбоко в сърцето си се надяваше връзката им да завърши с брак. Разбира се, в крайна сметка го преодоля. — Уитни се загледа в снимката на съпругата си, която стоеше на бюрото му, и я обърна към стената. — Двете с Шели са добри приятелки и според мен Ана прие по-тежко предателството на Уолтър, отколкото собствената му съпруга. Заяви, че никога повече няма да му проговори, ето защо нито ние, нито децата ни присъствахме на празненството. Разбира се, бяхме поканени, но както вече ти казах, науми ли си нещо Ана, никой не може да ѝ го избие от главата.

— Сър, уверявам ви, че въпреки това продължавам дълбоко да ви уважавам.

Уитни повдигна вежди, за миг в очите му проблеснаха дяволити пламъчета. Съумя да сдържи усмивката си и продължи:

— Съпругата ми си е наумила, че Шели непременно трябва да се омъжи повторно или поне да поддържа романтична връзка с някого. Приятелката ѝ обаче упорито отказва да участва в машинациите ѝ.

Както ти отбеляза преди малко, първата госпожа Петибоун е здравомислеща и пряма жена. След развода възприе начин на живот, който я удовлетворява, и за ужас на съпругата ми остана в приятелски отношения с Уолт. Откровено казано, и на мен той ми беше много симпатичен. — Усмивката, която трептеше на устните му, помръкна. — Симпатичен е меко казано, по-скоро бях привързан към него. Беше човек, който няма врагове. Дори Ана не можа да му намери никакъв недостатък. Синът му и дъщеря му го обожаваха и тъй като ги познавам като собствените си деца, знам, че не са замесени в убийството. Разбира се, на теб предстои да докажеш невинността им.

— Засега не съм открила нито доказателства, нито мотив те да са извършили престъплението. Същото се отнася и за брачните им партньори.

— За сметка на това си открила Джулиана Дън.

— Да, сър.

Уитни подпря длани на бюрото и се изправи:

— От време на време, Далас, системата дава дефекти. Най-голямата грешка е, че тази жена е била освободена от затвора. А сега един прекрасен човек е мъртъв, защото някой някъде е допуснал грешка.

— Не съществува система, която да дава стопроцентови резултати и да е защитена от грешки, но това не ни утешава, когато загубим приятел.

Уитни кимна в знак, че приема думите ѝ като израз на съболезнование, сетне попита:

— Защо го е убила?

Тъй като се беше изправил, Ив се почувства неудобно и също стана, преди да отговори.

— Досега е действала по един и същ шаблон — впримчва богат човек с положение в обществото, завъртява му главата, той се жени за нея, а след смъртта му тя съвсем законно получава половината от имуществото му. В трите случая, които са ни известни, мъжете са били поне с двайсет и пет години по-възрастни от нея и са имали по един брак зад гърба си. Петибоун отговаря на „стандартите“ ѝ, но засега не сме се натъкнали на доказателства, че той я е познавал интимно. Не е била наследница на имуществото му, поради което не би могла пряко да се облагодетелства от смъртта му.

Ив извади от джоба си дисковете с рапортите си и ги остави на бюрото.

— И все пак най-вероятният мотив си остава спечелването на пари. Допускам и възможността Дън да е станала наемна убийца. Проучихме финансовото състояние на членовете на семейство Петибоун и на най-близките им делови партньори, но не установихме да са изтегляни големи суми наведнъж или малки на няколко пъти, с които да се плати на хипотетичния професионален убиец. Разбира се, засега проверката е извършена само на първо ниво. За второто трябва да имам специално разрешение.

— Ако е станала професионалистка, сигурно я бива в занаята — отбелязва командирът.

— Да, сър, и аз съм на същото мнение.

— За нея знам още, че като вземе парите от наследството, има обичай да се скрие в миша дупка, докато организира следващия удар.

— Вече се е отклонила от обичайния си метод на действие. Но ако е напуснала Ню Йорк, със сигурност е отишла в друг голям град. И то в такъв, който познава като петте пръста на ръката си. Още не се е напълно приспособила към живота извън затвора, затова ще предпочете позната обстановка. Помолих Фийни да държи връзка с полицията в Чикаго и в Източен Вашингтон. Свързах се и с Майра за консултация. Ще ми се да проучи полицейските рапорти, свързани с убийствата, извършени от Дън, както и резултатите от тестовете, на които е била подложена.

— Няма ли да издириш психиатъра, който преди години е изготвил профила на Джулиана?

— Не, сър. Според мен и той, и психотерапевтът са били прекалено снизходителни към нея, повече се доверявам на мнението на Майра. Дън умее да върти хората на малкия си пръст. И още нещо — майка ѝ и завареният ѝ баща още са живи, възможно е в определен момент тя да се свърже с тях. Освен това Макнаб е изготвил списък на хора, с които може би се е сприятелила, докато е била в „Докпорт“. Според мен едно посещение на Изправителния център може да се окаже ползотворно.

— Кога възнамеряваш да заминеш?

— Ще ми се да бъде утре, сър. Ако е възможно, разрешете на Фийни да ме придружи. Двамата с него сме имали вземане-даване с

Дън, пък и Пийбоди в момента е прекалено заета — с родителите си, които са пристигнали от провинцията, и с един от неразрешените случаи, които ѝ поверих да разследва.

Уитни сбърчи чело:

— Възложила си ѝ да разследва убийство, така ли? Смяташ ли, че е достатъчно подготвена?

— Да, сър. Попаднала е на вярната следа и в скоро време ще приключи разследването.

— Дръж ме в течение за работата и по двата случая. Утре следобед ще отсъствам. Предстои ми да се сбогувам със стар приятел.

За нея бе необичайно да си тръгне от работа след края на дежурството си и навреме да се прибере у дома. Още по-необичайно беше да отвори външната врата и да не налети на Съмърсет, който я причаква, за да ѝ подхвърли унищожителна реплика. Тя дори постоя минута-две във фоайето, изчаквайки появата му, сетне се усети какво прави и побърза да се изкачи по стълбището.

Нещо ѝ подсказваше, че той я дебне на горния етаж, но остана изненадана, като безпрепятствено се добра до спалнята. От Съмърсет нямаше и следа. Също и от Галахад.

Изведнъж ѝ се стори, че е попаднала в чужд дом.

После чу как тече душът и гласовете, долитащи от банята. Влезе и през матовото стъкло, отделящо душа от по-голямото помещение, видя Рурк.

Гледката би накарала всяка жена да потръпне от желание.

Гласовете идваха от телевизора, монтиран в стената — предаваха някаква финансова информация. „На този човек през повечето време главата му е пълна с цифри“ — помисли си и реши да насочи вниманието му към друго занимание.

Съблече дрехите си, пристъпи зад Рурк, прегърна го през кръста, после плъзна ръка надолу.

Мускулите му се напрегнаха, задвижени от животински инстинкт.

— Скъпа, недей — промърмори, — съпругата ми ще се прибере всеки момент.

— Заеби я.

— С най-голяма удоволствие — засмя се той, обърна се и я притисна към мокрите плочки.

Ив нареди на устройството да повиши температурата на водата до четирийсет градуса.

— Прекалено е гореща — прошепна той, без да откъсва устни от нейните, докато помещението се изпълваше с облаци пара.

— Искам да е гореща. — Ив ловко се извъртя и притисна гърба му до стената, сетне леко го ухапа по брадичката. — И теб те искам горещ.

Вече беше пламнала от възбуда. Ръцете и устните ѝ се наслаждаваха на тялото му, превземайки го като крепост. Той вече не чуваше гласа на говорителя, който информираше за борсовите индекси и за състоянието на финансовия пазар; долавяше само съскането на горещата вода и туптенето на сърцето си.

Желаеше тази жена всеки ден и всяка минута. Сигурен бе, че ще продължава да я желае дори след смъртта си. Тя бе неговият пулс, неговият разум, диханието му.

Сграбчи я за мократа коса, повдигна я, за да прилепи устни към нейните, все едно задоволяваше неутолим глад.

Усещането се предаде и на нея — животинска похот, която Рурк толкова успешно прикриваше под маската на елегантността, стила и търпението. Накара я да пожелае примитивното, да жадува опасността от звяра, спотаил се и в двама им, който всеки миг можеше да се освободи.

С него можеше да бъде нежна, макар че допреди да го срещне, не знаеше що е нежност. С него можеше и да е брутална, без да се страхува от последствията.

— Сега! Сега, сега, сега! Искам те в мен!

Пръстите му се плъзнаха по мокрите ѝ бедра, вкопчиха се в тялото ѝ. Дъхът ѝ спря, когато той отново я притисна към стената, а когато я облада, от гърдите ѝ се изтръгна вик.

Тялото ѝ се разтърси от първия мощен оргазъм, сетне се напрегна за още.

Не откъсваше поглед от очите му, в които виждаше отражението си; сякаш плуваше все по-навътре в лазурносин океан, който щеше да я повлече към дъното. Знаеше колко неизчерпаеми са силите му, затова обви бедра около кръста му, за да получи още и още.

Парата се разпръсваше в нежна мъглица. Водата ги обливаше като горещ дъжд. Със силен тласък Рурк проникна в нея, взирайки се в нея, жадувайки да види смесицата от изненада и удоволствие, която след миг щеше да озари лицето ѝ. Усети, че тя отново стремително се носи към върха на плътското удоволствие, видя как очите ѝ потъмняха — миг преди да престанат да виждат, златистокафявото почти почерня — сетне тялото ѝ се напрегна и завибрира като струна.

Обви го като горещ, влажен юмрук и едва не го накара да загуби самоконтрол.

— Вземи още! — изхриптя той със сетни сили, струваше му се, че белите му дробове горят. — Още и още, и още, докато от мен не остане нищичко!

Отново потърси устните ѝ и тя усети желанието, което напираше в него. А когато Рурк я облада, когато наслада, болка и лудост се сляха в стрелата, която пронизваше сърцевината ѝ, тя сякаш отдалеч се чу да крещи.

Останаха без сили, все още вкопчени един в друг, двамата се отпуснаха на пода.

— Божичко! — успя да прошепне Рурк и се запита дали някога очите му ще се върнат в орбитите си.

— Да си останем тук още час-два. Може би няма да се удавим. — Ив отпусна глава на рамото му.

— Не бъди толкова сигурна — лежим върху сифона за изтичане на водата — промърмори той, но дори не помръдна.

Ив подложи лице под горещата струя и щастливо въздъхна:

— Толкова е хубаво...

Рурк игриво стисна гърдата ѝ:

— Бога ми, наистина е прекрасно.

— Да му се не види, къде са се дянали другите... обитатели на този дом?

— Важното е, че ние сме тук. — Той не издържа на изкушението и захапа зърната ѝ, които още бяха твърди и горещи.

Ив примигна:

— Не може да бъде! Сигурно се шегува.

— Дай ми само няколко минути и ще разбереш дали се шегувам. Ако не беше проклетата гореща вода, щях да се справя и по-бързо.

— Само посмей да намалиш температурата и ще видиш какво ще ти се случи! — Тя обгърна с длани лицето му, погледна го в очите и широко се усмихна: — Май е време да се поразмърдаме. Нивото на водата започва да се покачва.

Двамата с усилие се изправиха — краката още не ги държаха. Ив отиде в кабинката за изсушаване, а Рурк се загърна с голяма хавлиена кърпа. Тя притвори очи, наслаждавайки се на топлината.

— Без майтап, къде са хората и животните, пребиваващи временно и за постоянно в този дом? — попита отново.

— Преди известно време надникнах в парника и видях Фийби да засажда някакви растения. Сам и Съмърсет са се затворили в кухнята и обсъждат някаква рецепта. Установиха, че са на еднакво мнение по отношение на подправките, сосовете и какви ли не още кулинарни измишльотини. Родителите на Пийбоди ме предупредиха, че тя ги е поканила да вечерят в ресторант, следователно отпада задължението да се занимаваш с тях.

Ив излезе от кабинката, взе халата, който Рурк ѝ подаде, и впери поглед в съпруга си, докато той увиваше около кръста си хавлиената кърпа.

— С Фийни утре заминаваме за Чикаго да поразпитаме този и онзи в „Докпорт“. Не, отказвам! — продължи, преди той да заговори. — Няма да използваме нито едно от твоите транспортни средства. Ще пътуваме със совалката като нормални хора.

— Както искаш. Попаднала ли си на някакви нови улики?

— Засега не разполагаме с нищо конкретно. — Ив го последва в спалнята, порови в дрешника и избра някакви джинси. — Установих обаче, че първата съпруга на Петибоун и жената на командира са първи приятели. Положението е доста деликатно, въпреки че тя не е на първо място в списъка на заподозрените. Налага се да проучим на второ ниво финансовото състояние на „актьорите, изпълняващи главните роли“.

Рурк обу панталона си, вдигна глава и видя, че тя е смръщила вежди.

— Защо ме гледаш така? — попита я невинно. — И дума не съм проронил.

— Чета мислите ти, приятел! Отговорът е отрицателен! Имам разрешение за проучване на второ ниво и не възнамерявам да я

престъпвам... поне засега. Не желая да използваш нелегалния си компютър, за да проникнеш по-навътре. До този момент разследването се движи по график, затова предпочитам да играем по правилата.

— Случвало ли ти се е да си задаваш въпроса кой е написал тези правила.

— Дългата ръка на закона. Но не възразявам да се заемеш с проучването на финансовото състояние на близките на убийтия и на хората, заемащи ръководни постове в компанията... стига да имаш малко свободно време. За разлика от мен разбираш от тези неща.

— Лейтенант, винаги имам време за теб.

Той ѝ отдели цели два часа, дори се съгласи да хапнат пица в нейния кабинет, докато проучваха данните за финансовото положение на членовете на фамилията Петибоун и на ръководителите на отдели в „Светът на цветята“. Проследиха банковите влогове, дали са били теглени големи суми, имало ли е трансфери на парични средства, изплащани ли са големи премии.

— Не видях нищо подозрително — заяви накрая Рурк. — Открихме неколцина делови партньори, които би трябвало да потърсят квалифицирана помощ по отношение на инвестирането, а клонът в Трайбека би трябвало да има по-голяма годишна печалба, което подсказва, че част от постъпленията се отклоняват в нечий джоб. Разбира се, това са наглед незначителни подробности, но ако компанията беше моя, щях да се погрижа за запущване на пробойните, които могат да доведат до потъване на кораба.

— Според теб на колко възлизат злоупотребите?

— Осем-девет хиляди, и то само за тази година. Не е сума, заради която си заслужава да отнемеш човешки живот.

— Известни са ми случаи, при които са убивани хора само заради джобните им пари.

— Вярно е. Но сигурно ще се съ согласиш, че сумата не е достатъчно голяма, че да бъде нает професионален убиец. Разбира се, можеш да разпиташ директора на клона, макар че само ще си загубиш времето. Сумата, която е присвоил, ще му стигне само за наемането на аматьор убиец. Предполагам, че парите са му трябвали, за да уреди

комарджийски дълг, или пък да направи скъп подарък на любовницата си, която сигурно е някое готино парче.

— Ама че изрази употребяваш!

Рурк вдигна поглед:

— Че защо да си кривя душата — обикновено мъжете изневеряват на съпругите си с красиви жени. В този случай предполагам, че става въпрос за пристрастност към хазарта, тъй като не забелязвам разходи, подсказващи наличието на извънбрачна връзка — сметки от хотели или от ресторанти, където е била поръчана вечеря за двама, или разходи за служебни пътувания, по време на които човек може да се срещне с любовницата си.

Ив присви очи:

— Струва ми се, че знаеш прекалено много как мъжът поддържа извънбрачна връзка.

Той загадъчно се усмихна:

— Така ли мислиш? Едва ли знам повече от средно статистически мъж, при това познанията ми не се основат на личен опит.

Ив си взе още едно парче пица и промърмори:

— Вярвам ти. Доволен ли си?

— О, сякаш камък ми падна от сърцето.

— Ще разпитам онзи хитрец, дето е присвоил парите... — Тя се изправи и както й беше обичай, закрачи напред-назад, като отхапваше от пицата. — Логично е да се предположи, че парите са мотивът за убийството на Петибоун, но интуицията ми подсказва друго. Защо й е на Джулиана да се връща в Ню Йорк и да отрови съвършено непознат човек?

— Може би се е запознала с него или поне е възнамерявала, преди да я „прекъснат“ и да я изпратят за близо десет години в затвора.

— Преди десет години Уолтър Петибоун е бил женен — отбеляза Ив и се позамисли. — Но може би още тогава бракът с първата му съпруга не го е задоволявал. Може би съществуват признаци на недоволство, които най-близките роднини и приятели не забелязват. Ала страничният наблюдател, който знае какво да търси, сигурно би ги видял. Може би той е бил в списъка й с „кандидат-съпрузи“ — проучвала го е с мисълта да го направи свой любовник, а по-късно да го накара да се оженят. Вероятно е бил истинско предизвикателство за

нея, защото той по природа е бил много почтен. Възможно ли е да го е покварила?

Ив отново замълча и потъна в размисъл, сетне промърмори:

— Да, това би й допаднало. Така и не успяхме да установим колко време е държала на прицел жертвите си. Да допуснем, че прелъстяването на Петибоун е било предвидено за след време, но междувременно са я заловили, осъдили са я и са я изпратили в затвора. Докато тя отсъства от сцената, Петибоун се развежда, но не щеш ли, много бързо си намира втора съпруга. Може би Джулиана го е убила само защото преди не й се е удала възможност да го стори.

— Теорията изглежда правдоподобна, но не разполагаш с доказателства.

— За сметка на което имам мотив за извършване на престъплението. Ако Джулиана не убива срещу заплащане, значи разполага с достатъчно пари, да са си осигури лукса, който така й допада. А може би убива, само и само да навакса за времето, което е пропуснала, докато е била в затвора. Разполага с наследството на съпруга си от Източен Вашингтон, ала не го е докоснала — проверих. Следователно има други доходи и си е казала, че онези пари са й в кърпа вързани. Открия ли източникът на доходите й, смятай, че съм намерила и нея.

— Ако заделях бели пари за черни дни, щях да ги пазя в шифровани сметки в различни банки, намиращи се на различни места. — Рурк отпи от превъзходното каберне, което беше поръчал заедно с пицата. — В големи градове, в забутани провинциални градчета, дори на други планети. Освен това не бих оставил големите пари на едно място — добави той, когато Ив намръщено го изгледа. — По този начин ако човек не може да се добере до парите, внесени в дадена банка, спокойно ще се възползва от другите си влогове.

— Не става въпрос само за пари. Джулиана има слабост към играта на борсата, покупко-продажбата на акции. Ако си набелязал някои печеливши компании или други обекти, не можеш близо десет години да стоиш със скръстени ръце и да гледаш как ти ги измъкват изпод носа. Ти би ли се примирил?

— Не. Освен в случай, че мозъкът ми е престанал да функционира. В тази игра трябва да си отваряш очите на четири, да

продаваш и купуваш, да трансформираш капиталите си. Или пък да имаш доверен човек, който да те замества.

— Тя не се е доверявала никому. Което пък означава, че докато е била в затвора, е намерила начин лично да участва в борсовите игри. За тази цел трябва често да е провеждала разговори по видеотелефона, за които се предполага, че са под наблюдение.

— Може и да избегнеш подслушването, стига да знаеш кого да подкупиш — промърмори Рурк. — Освен това при определен вид инвестиции не се налага непрекъснато следене на финансовия пазар. Необходими са най-много няколко часа седмично.

— С Фийни трябва да намерим човека, когото е подкупила.

— Възнамеряваш ли да се върнеш у дома през този век? — иронично подхвърли той. — Издирването на подкупен затворник или пазач няма да ти отнеме повече от дваисет-трийсет години.

— Изглежда, нямаш особено високо мнение за способностите ми. — Тя облиза от пръста си доматения сос. — Ще си бъда вкъщи за вечеря.

— Ще се прибереш навреме две вечери подред ли? Ще отметна в календара си тези паметни дати. — Като видя, че Ив продължи да се мръщи, въпреки усилията му да я развесели, загрижено попита: — Какво те мъчи?

— Нищо. Само размишлявах... — Тя направи обратен курс до масата, посегна да вземе още едно парче пица, но се отказа.

Тъй като я познаваше прекалено добре, Рурк мълчаливо я изчака да продължи.

— Докато разпитвах Шели Петибоун, тя ми разказа за брака си. Стори ми се, че още изпитва силни чувства към Уолтър, макар да я е зарязал заради едрогърдеста жена, която е два пъти по-млада от нея. Ала кой знае защо останах с усещането, че говореше по-скоро като за брат, отколкото за съпруг. Каза, че... Всъщност не е важно. Мислиш ли, че с течение на времето страстта, която изпитваме един към друг, постепенно ще намалее и накрая ще си станем безразлични?

— Пепел ти на езика!

— Искам да кажа, че сигурно настъпва време, когато на брачните двойки и през ум не им минава да правят любов под душа. А когато сексът престане да ги възпламенява, ще им е останало ли нещо, което

да ги свързва? Или ще се превърнат в двама души, които само живеят под един покрив.

— Ела тук, умницата ми!

— Няма нужда да ми доказваш любовта си, Рурк — промълви тя. Вече съжаляваше, че е повдигнала въпроса. — Изказването на Шели Петибоун ми направи силно впечатление. Домъчня ми за нея, но донякъде я оправдавах.

— Ела тук! — повтори той, протегна ѝ ръка, а когато тя хвана дланта му, я накара да седне на коленете му.

— Не мога да си представя, че ще дойде ден, в който няма да те желая до болка. Че няма да копнея да те виждам, да долавям аромата на косата и кожата ти, да те докосвам. А когато станем на по сто и двайсет години и от страстта са ни останали само спомените, пак ще копнея за близостта ти.

— Вярвам ти. — Тя отметна косата от челото му.

— Почакай! Спомняш ли си мига, в който за пръв път те видях? Беше през зимата, а смъртта стоеше между нас...

— Да, спомням си.

— Тогава не разбрах, че си ченге. По-късно този факт не ми даваше покой, защото се гордеех, че различавам ченгетата от километър разстояние, и то когато е тъмно като в рог. Ала когато се обърнах и те погледнах, не видях служителка на закона, а жена. Виждах жената на моя живот, макар тогава да не го осъзнавах. Не откъсвах поглед от теб и внезапно всичко се промени. От този миг насетне нищо нямаше да бъде постарому.

Ив също си спомняше как той се обърна и се втренчи в нея, сякаш опечалените, присъстващи на погребението, не съществуваха, как погледът му не се откъсваше от очите ѝ, привличайки ги като с магнит. И как се бе разтреперила като лист от властното му излъчване.

— Присъствието ти ме разтревожи по странен начин — промърмори замечтано.

— Постарах се да изпиташ това усещане. Виждах жената, която щях да обичам, на която щях да се доверявам и без която животът ми щеше да бъде безсмислен, знаех, че никога няма да изпитам същите чувства към друга. Ти беше единствената жена, с която копнеех да бъда ден след ден, да заспивам и да се събуждам до нея... и да остарея заедно с нея.

— Как го правиш? — Тя прислони чело до неговото. — Как винаги съумяваш да кажеш онова, което изпитвам необходимост да чуя?

— Много брачни двойки живеят заедно до края на дните си не само по навик, за удобство или поради страх от промяната, а защото се обичат. Може би любовта се състои от цикли. Може би не сме били влюбени достатъчно дълго, за да го разберем, как мислиш? Но в едно съм сигурен — ще те обичам, докато съм жив.

— Знам. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Знам, защото и с мен е същото. Днес съжалих онази жена, защото бе загубила любовта на съпруга си, без да знае кога се е случило. Господи! — Тя на два пъти дълбоко си пое дъх — толкова се вълнуваше, че сякаш стоманен обръч стискаше гърлото ѝ. — По-късно се замислих над думите ѝ и над начина, по който ми разказа историята на проваления си брак. Хрумна ми, че съвместният им живот е бил прекалено спокоен, лишен от емоции.

— Спокоен и лишен от емоции ли? — повтори Рурк и я стисна малко по-силно. — Подобни проблеми не застрашават нашия брак.

СЕДМА ГЛАВА

Стотици пътници с изцъклени погледи и отегчени изражения се качваха на совалките. Или по-точно ги качваха, сякаш бяха товар или трупове. Товаренето се ръководеше от издокарани с червени униформи служители и дроиди на манхатънската служба за обществен транспорт.

В терминала се чуваше шум, напомнящ на жуженето в пчелен кошер. За какофонията допринасяха гласовете на служителките от информацията, които обявяваха номерата на пристигащите и заминаващите полети, плачът на бебета и непрекъснатото звънене на джобни видеотелефони.

Ив се запита на кого ли е хрумнала мъдрата идея да проектира терминалите с високи тавани и със стени, боядисани в бяло, та онези, които имаха нещастieto да бъдат впримчени в тях, да се чувстват като мравки в барабан.

Долавяше миризмата на долнокачествено кафе, на пот, предизвикана от нервна възбуда, на натрапчиви одеколони и на още нещо — изглежда, на някое бебе спешно трябваше да се смени пеленката.

— Също като едно време — заяви Фийни, след като с лакти си пробиха път до две седалки, очевидно проектирани за тесните задничета на дванайсетгодишни ученички, страдащи от анорексия. — Бас държа, че отдавна не си ползвала услугите на обществения транспорт.

— Вярно е, дори си въобразявах, че преживяването ми липсва. — Тя се помъчи да се отдръпне, за да не се притисне до лицето ѝ я нечий задник, я нечий слабини. — Едва сега разбирам грешката си.

— Е, хайде, престани да се тюхкаш. Ако всичко върви нормално, за половин час ще стигнем. — Той измъкна от джоба си смачкано пакетче със захаросани бадеми. — Разбира се, щяхме да пристигнем много по-бързо с някое от превозните средства на Рурк.

Ив бръкна в пликчето и замислено задържа бадема. След малко промърмори:

— Мислиш, че постъпвам глупаво, като не използвам удобствата, предлагани от съпруга ми, така ли?

— Не. Просто си такава и туйто. Пък и тъпканицата ни помага да бъдем в контакт с обикновените хора.

Когато трето дипломатическо куфарче я удари по пиццала, а някакъв нахал се намърда до нея и така я притисна до Фийни, че разстоянието помежду им беше по-малко отколкото между сиамски близнаци, Ив си помисли, че спокойно може да мине и без контакт с обикновените хора.

При излитането на совалката металният корпус така завибрира, че както обикновено на Ив ѝ прилоша. Докато се приземиха, не отвори очи и продължи да стиска зъби. Пътниците се втурнаха към изхода и скоро се разпръснаха. Ив и Фийни тръгнаха с множеството, което се беше отправило към мотрисата, пътуваща на изток.

— Не беше толкова неприятно, нали? — изкоментира ирландецът.

— Разбира се, че не беше... стига да обичаш да започваш деня, пътувайки с влакчето на ужасите. Това чудо ще ни стовари близо до затвора. Надзирателят се казва Милър. Но преди да го опечем на шиш, ще го поухажваме.

— Заедно ли ще разпитваме хората от списъка или ще се разделим?

— Ако работим поотделно, ще спестим време, но първо ще опипаме почвата. Май ще се наложи да правим мили очи на местните колеги.

— Ако Джулиана върви по стъпките си от миналото, следващият ѝ удар ще бъде именно в Чикаго.

Влакът рязко потегли, а Ив, която бе предпочела да остане права по време на пътуването, се вкопчи във висящата дръжка и замислено промълви:

— Засега нямам представа какво се върти в главата ѝ този път. Едно е сигурно — действа според някаква собствена логика... Логиката на един болен разсъдък. Питам се дали се е върнала в Ню Йорк само защото именно там я заловихме и безвъзвратно объркахме живота ѝ. Обзалагам се, че е намислила да ни отмъсти, Фийни. Ако се окажа права, убийствата на мъже не са главната ѝ цел. Сигурно ще се опита този път да срази не само нас, но и цялата система. — Тя

поклати глава. — Във всеки случай съм сигурна, че вече е набелязала следващата си жертва.

Изправителният център „Докпорт“ представляваше цяло градче, обградено със стена, снабдена с електрошоково устройство. На равни разстояния се издигаха кулите за охраната. Ив си помисли, че обитателите му едва ли оценяват по достойнство добре поддържаните улици, затревените площи или приветливите сгради, които приличаха на къщи в някое предградие. Знаеха, че всеки опит да се поразходят извън стените на затвора ще завърши с токов удар, който ще ги отхвърли на няколко метра от стената, разделяща ги от така жадуваната свобода.

Районът се охраняваше и от кучета дроиди със зловни електронни очи. Затворничките прекарваха свободното си време в обширен двор с игрище за баскетбол, атлетическа пътека и масички за пикник, боядисани в светлосиньо. Стената, обграждаща периметъра, бе висока три метра и половина и широка близо метър.

Подовите на просторните и уютни помещения блестяха от чистота като в кухнята на изрядна домакиня. Вратите между секциите бяха от бронирано стъкло, издръжливо на бомбен взрив или на изстрел от лазерно оръжие.

Надзирателите бяха с тъмносини униформи, другите членове на персонала — с цивилни дрехи, върху които носеха бели престилки. Затворниците бяха с ярко оранжеви гащеризони, на гърба на които с големи черни букви бяха изписани инициалите „ИЦД“.

Ив и Фийни се легитимираха на пропуската, след което им връчиха табелки с имената им и специални гривни и учтиво ги помолиха да предадат оръжията си.

Милър, който изглеждаше доста изискан, въпреки глупавата бяла престилка, ги посрещна радушно. Здрависа се с тях, стискайки с две ръце дланите им, и ги обсипа с приветствени слова като собственик на моден курорт, който посреща видни гости.

— Благодарим ви, че отделихте време да се срещнете с нас, надзирател Милър — подхвана Ив.

— Думата, която вече използваме, е надзорник. — Той гърлено се засмя. — Старовремската „надзирател“ отдавна е отпаднала от

речника ни. Гордеем се с факта, че Изправителният център е модерна институция. Създаден е едва преди двайсет и пет години, а първите му обитатели са се... нанесли през трийсет и шеста.

Милър с жест ги подкани да го последват, а зад гърба му Ив и Фийни се спогледаха и забелиха очи. Докато вървеше, той продължи да говори като опитен екскурзовод:

— Секторът за жени е пригоден за максимум хиляда и петстотин обитателки, а членовете на обслужващия персонал наброяват шестстотин и трийсет души, плюс още петдесет и осем, които работят на половин ден. Използваме услугите и на двайсет външни консултанти. Центърът е пригоден за задоволяване на всички нужди — болници, банки, магазини, заведения за хранене — между другото, най-учтиво ви каня да обядваме в ресторанта за персонала. Разполагаме още с хотелска база за посетителите и консултантите, кабинети за физиотерапия, центрове за подобряване на душевното и физическото здраве, учебни кабинети, предлагащи възможност на жените да усвоят професии и умения, които ще им помогнат по-лесно да се интегрират в обществото след освобождаването им. Секторът за мъже разполага със същите удобства.

Минаха през обширно канцеларско помещение — служителките работеха на компютрите си, говореха по видеотелефоните. Неколцина носеха оранжевите затворнически гащеризони.

— Нима тук е разрешен достъпът на затворници? — учудено попита Ив.

— Обитателите на центъра — деликатно я поправи Милър — имат право и дори са насърчавани да кандидатстват за подходящи длъжности, след като преминат задължителното обучение, чиято цел е да ги направи пълноценни членове на обществото. Чрез работата тук те се приспособяват към външния свят и ще започнат новия си живот със самоуважение и достойнство, ще се стремят към определен план.

— Да, бе — тихичко промърмори тя, сетне каза на висок глас: — Със сигурност една от предишните ви... обитателки е започнала новия си живот с определен план — да убива мъже. Дошли сме да поговорим с вас за Джулиана Дън, господин Милър.

— Знам. — Той тежко въздъхна и притисна дланите си една към друга като свещеник, призоваващ паството да отправи молитва към

Бога. — Ще бъда откровен с вас — стана ми неприятно, че я смятате за замесена в убийство.

— Не мисля, че е замесена. Знам, че е убийца. Каквато е била още по времето, когато е пребивавала тук.

Милър дълго мълча, сетне високомерно заговори:

— Извинете, лейтенант, но тонът ви подсказва, че не вярвате в изправителните институции.

— Вярвам в престъплението и наказанието, както и в това, че някои закононарушители се поучават от грешките си и започват нов живот. Други пък не могат или не желаят да се променят. — През остъклената врата зад Милър тя видя как две затворнички си размениха пликове — навярно кредитни жетони срещу наркотици. — Харесва им да убиват и изгарят от желание да се върнат към предишните си навици. Джулиана е една от тях.

— Беше сред най-примерните ни обитателки — надутото заяви надзирателят.

— О, вярвам ви. Обзалагам се, че когато е излежала половината от присъдата си, е кандидатствала за работа. Къде е била назначена?

Той гневно изсумтя. От любезността, с която ги бе посрещнал, нямаше и следа. Неодобрително изглежда Ив и отвърна:

— В центъра за координиране на посещенията.

— Господи, дали сте й достъп до компютри! — възкликна Фийни.

— Разбира се. Нашите компютри са защитени с пароли. Обитателите на комплекса имат право да работят само под надзор. Джорджия Фостър, която пряко отговаряше за Джулиана, даваше блестящи оценки на работата ѝ.

Ив и Фийни се спогледаха.

— Ако обичате, покажете ми къде се намира този център — каза ирландецът. — Ще поговоря с госпожица Фостър.

— А пък аз държа да разпитам задържаните, чиито имена фигурират в този списък. — Ив извади от джоба си разпечатката. — Пардон, забравих, че ги наричате „обитатели“ — добави иронично.

— Разбира се. Ще го уредя — вирна нос Милър, а тя си помисли, че надзирателят ще се постарее да забрави, че ги е поканил на обяд.

— Видя ли размяната? — прошепна Фийни, когато Милър се обърна с гръб и заговори по комуникатора си, чрез който се свързваше

с всички сектори в Изправителния център.

— Аха.

— Ще кажеш ли на този тъпак?

— Няма. Той отговаря за професионалното обучение и отдиха на задържаните. Ако се наложи още малко да послушам лекцията му, май ще поискам и на мен да ми осигурят една доза наркотик, че да ми се отпуснат нервите.

Ив проведе разпитите в помещение за съвещания, оборудвано със солидна маса, изработена от рециклирани хартиени продукти, канапе, тапицирано с шарена дамаска, шест стола и малък телевизор. Стените бяха украсени с натюрморти, на вратата беше прикрепена табелка с надпис, напомнящ на обитателките на центъра и на техните посетители да се държат учтиво.

Ив се позамисли и реши, че навярно спада към категорията на посетителите.

В помещението нямаше огледало от онези, през които виждаш какво става отвъд стената, но в ъглите бяха монтирани четири камери. Остъклената врата беше закрыта с щора, която по желание се вдигаше. Ив я остави спусната.

Служителка от охраната, широкоплещеста жена с грубовато лице, която изглеждаше достатъчно здравомислеща и опитна, че да не смята затворниците за „обитатели“, първо доведе Мария Санчес.

Затворничката беше латиноамериканка с тъмни очи, които се стрелкаха като подплашени птици, а тъмната ѝ къдрава коса беше вързана на конска опашка. Вдясно от устата ѝ се проточваше назъбен белег, в който бе татуирана миниатюрна мълния.

С ленива походка влезе в помещението, поклащайки пицните си бедра, тръсна се на стола и с пръсти забарабани по масата. Ив забеляза, че на китките и около глезените ѝ имаше гривни със сензори.

Милър определено беше надут пуяк, но не беше толкова глупав, че да поема рискове със закоравяла престъпница като Мария Санчес. Ив направи знак на надзирателката да отиде в другия край на помещението.

— Имаш ли цигари? — попита Санчес. Дрезгавият ѝ глас беше странно мелодичен.

— Не.

— Мамка му! Прекъсваш ми времето за отдих, а не носиш цигари!

— Много извинявай, че прекъснах ежедневната ти игра на тенис, Санчес.

— Аз съм кралицата на корта, маце. — Тя се наведе да погледне под масата. — Краката ти са бая дългички, но бас държа, че ще те бия на тенис.

— Ще го отложим за друг път, а сега искам да ми отговориш на няколко въпроса относно Джулиана Дън. През последните три години от престоя й килиите ви са били една до друга.

— Тук не им викаме „килии“. — Латиноамериканката широко се усмихна и белите й зъби проблеснаха. — Наричат ги „Лични кътове“. Шибаните лични кътове! А пък Милър е истински задник.

За миг Ив се запита какво ли означава фактът, че със Санчес са на еднакво мнение по много въпроси, сетне прогони предателската мисъл и продължи разпита:

— За какво си говорехте с Дън, когато се намирахте в личните си кътове?

— А, не си познала, малката. Нямам навика да пея пред ченгетата. Чупката, разбра ли? Не, почакай, имам нещо за теб! — Тя й показва среден пръст.

— Да му се не види, нямате ли козметичен салон в този кънтри клуб? — не й остана длъжна Ив. — Маникюрът ти е ужасен. А сега да се върнем на темата. С Дън споделяхте ли си моминските си тайни?

— Как не! Мръсницата се имаше за нещо голямо, виреше си носа, като че всички останали сме пълни боклуци. Пък и на мен не ми беше много зор да си бърбяр с нея.

— Явно не изпитваш топли чувства към нея, аз също. Нека това да бъде отправната ни точка.

— Правичката да ти кажа, нея по я харесвам от ченгетата. Говореше се, че в Ню Йорк е пречукала някакъв дъртак, дето бил въшлив от пари, ама на мен какво ми пука от тая работа?

— Джулиана е на свобода, а ти си в затвора. Тази причина не е ли достатъчна?

Санчес заразглежда ръцете си, сякаш наистина се беше замислила за маникюра си, и изтърси:

— Хич не ми дреме къде си е замъкнала задника, ама твоя задник май се е подпалил.

— Сигурно я мислиш за много умна.

Латиноамериканката презрително изсумтя:

— Дръжки! Тя се мисли за голяма работа, ама не е.

— Във всеки случай си въобразява, че е по-умна от полицаите, но аз съм едно от ченгетата, които я вкараха тук.

Санчес иронично се ухили:

— Обаче не успяхте да я задържите вътре, нали?

— Не зависеше от мен. — Ив се облегна назад. — Хайде да поговорим за теб. Ще се наслаждаваш на гостоприемството на този хотел още десет-петнайсет години, като се има предвид склонността ти да забиваш остри предмети в най-различни анатомични части на ближните си.

— Само си го връщам, пиленце. Правя същото, каквото са ми направили. Една жена трябва да се защитава от лошия свят.

— Може би, но поне още десет годинки няма да дишаш въздуха на този лош свят, като се има предвид, че с поведението си тук не си заслужила титлата мис Любезност. Няма начин да те освободят предсрочно.

— Дреме ми. Тук е толкова гот, все едно съм на курорт.

— Имаш ли си сексуален партньор, Санчес? — попита Ив.

Латиноамериканката подозрително я изглежда, сетне промърмори:

— Разбира се. Казаха, че спадало към изправителната програма. От време на време моторът трябва да се регулира, че да върви гладко, нали?

— Известно ми е, че имаш склонност към насилие, което означава, че ти разрешават да се чукаш само с дроиди. Какво ще кажеш да ти осигуря истински мъж, с когото да прекараш една романтична нощ? В замяна искам една услуга.

— Ти ебаваш ли се с мен?

— Не, но обещавам да ти осигуря професионалист, който ще го направи. При положение, че ми дадеш необходимата информация, разбира се. С кого е разговаряла Джулиана, кого е използвала? Разкажи ми всичко, което знаеш.

— Искам як мъж, и то готин, дето оная му работа няма да спадне, докато свърша.

— Разкажи ми онова, което ме интересува, а пък аз ще ти уредя мъж по твой вкус. Какво ще правиш нататък си е твоя работа. Разкажи ми за Джулиана Дън.

Мария Санчес беше разкъсвана между желанието да прецака ченгето и да прави секс с истински мъж. Похотта ѝ надделя.

— Беше истинска мръсница тази гринго. Пък и как си виреше носа, задето в Тексас е била кралица на красотата. Говореше с надзирателките като да са даскалицы в неделното школо: „Да, госпожо, благодаря ви, госпожо“. Направо да се издрайфаш! Ама ония гъски ѝ се хващаха, разрешаваха ѝ да си разиграва коня. Дамата имаше начин да вкарва мангизи в пандиза. Раздаваше подкупи, плати на лесбийките да не я пипат. През свободното си време все киснеше в гимнастическия салон или в библиотеката. Интимна приятелка ѝ беше Лупи, обаче с нея не правеше секс, а я имаше като домашно кученце.

— Коя е тази Лупи?

— Лоуис Луп, наркоманка. Дали са ѝ двајсет годинки, задето е очистила стареца си. Килията ѝ беше от другата страна на килията на мръсницата. — Санчес сви рамене. — Кучката баламосваше Лупи, че като излязат, ще се устроят на някое хубаво място, например в Тексас.

— Планирала е да се върне в Тексас, така ли?

— Все разправяше, че имала недовършена работа в Далас.

Докато чакаше да доведат Луп, Ив се замисли върху информацията, която току-що беше научила.

Като въведоха затворничката, си каза, че и без Санчес да я предупреди, щеше да разбере, че Лупи е наркоманка. Кожата ѝ беше като третирана с белина, косата ѝ беше безцветна, а очите ѝ — розови като на заек. Характерно за страничните ефекти на дрогата бе, че унищожава пигмента. Възможно бе пристрастеният да се откаже от наркотиците, но не и да си възвърне предишния цвят на косата и очите.

Като видя стеснените зеници на Лупи, Ив разбра, че лечението ѝ от пристрастяването не върви особено успешно.

— Седни, Лупи.

— Познаваме ли се? Не, май никога не съм те виждала.

— Все пак седни.

Онази се обърна и тръгна към вратата. Движенията ѝ бяха резки, като че беше кукла на конци. Личеше, че отдавна не си е инжектирала обичайната доза.

— Отказваш ли се, Лупи? Откога не си се боцкала?

Онази навлажни с език белезникавите си устни:

— Всеки ден ми дават определена доза. Това е елемент от терапията и е съвсем законно.

— Вярно е — съгласи се Ив и се приведе напред: — Джулиана даваше ли ти пари, за да не се боцкаш с фалшификати, а с каквото трябва?

— Джулиана е моя приятелка. Познаваш ли я?

— Да, стари познайници сме.

— Тя излезе от тук.

— Вярно е. Обажда ли ти се?

— Като я видиш, предай ѝ, че сигурно не ми дават писмата ѝ, защото не съм получила нито едно. Тя обеща да ми пише... разрешено ни е да получаваме писма.

— Знаеш ли къде замина приятелката ти?

— Не, обаче тя обеща да ми пише къде се намира, та като изляза и аз, да отида при нея. — Докато говореше, лицевите ѝ мускули играеха, сякаш бяха прикрепени към плътта и костите. После се усмихна кротко.

— Ако ми кажеш къде е отишла, ще я издиря и ще я подсетя за писмата.

— Може да отиде на едно място, а може би на друго. Каза ми да го пазя в тайна.

— Някога била ли си в Ню Йорк?

Помътнелите очи на Лупи се разшириха:

— Ама и с теб ли е споделила?

— Казах ти, че с нея се познаваме отдавна. Обаче Ню Йорк е голям град. Трудно ще я открия, ако не знам адреса.

— Джулиана си има къща, цялата си е нейна, само че не знам точно къде е. Предупреди ме, че ще ѝ се наложи да отиде на едно-две места, а като се върне в Чикаго, ще ме посети.

— Кога ще се върне?

— Когато му дойде времето. Ще обикаляме магазините в Ню Йорк, Чикаго, Лос Анжелис... — Тя напевно произнесе названията на

градовете, все едно бе дете, което си напява приспивна песничка. — Далас и Денвър. Давай, каубой...

— Разказвала ли ти е за хората, с които ѝ предстои да се срещне? Дали са били нейни отдавнашни приятели? Спомена ли някакви имена, Лупи?

— Старите приятели не бива да се забравят. По случай Нова година си устройохме празненство, имаше и торта. — Избледнелите очи се стрелнаха към Ив. — Познаваш ли кльощавия^[1] човек?

— Може би.

— Тя все ми четеше за него. Живее в голям дворец в града. Имал вълшебни ръце, изпод които пониквали цветя. Тя каза, че ще му отиде на гости.

„Петибоун! — помисли си Ив. — Първият удар на Джулиана Дън.“

— Разказа ми още за овчаря, за каубоя и за контето на Далас. Да, трябваше да посети много места и да се срещне с много хора.

— Когато ти прочете за кльощавия човек, ти къде беше?

Повехналото лице на Луп се озари от широка усмивка.

— Тайна е — прошепна тя.

— Можеш да я споделиш с мен. И Джулиана би те посъветвала да го направиш. Иначе няма да я намеря и да я подсетя, че е обещала да ти пише.

— И да ми донесе от онова — прошепна Лупи. — Обеща да ми донесе, само трябва да я подсетиш.

— Непременно, но първо отговори на въпроса ми.

— Добре де. Имаше си компютър — от ония, дето са колкото дланта на ръката. Все казваше, че е ако не е компютърът, немало да може да работи. Тя винаги имаше много работа.

— Обзалагам се.

— Тя ли те изпрати при мен? Ако ти е казала да дойдеш, сигурно ти е дала и от тревата. Винаги ми намираще от най-хубавата, обаче сега запасите ми са на привършване.

— Ще се постарая да намеря каквото искаш — промърмори Ив и извърна поглед. Призляваше ѝ от конвулсивното потръпване на мускулите, от лицето с пепеляв цвят, от безизразните очи. „И на това ако му кажат «рехабилитация», здраве му кажи“ — помисли си тя.

Когато се срещна с Фийни, тя вече кипеше от гняв. Всеки разпит добавяше нов щрих към портрета на серийната убийца Джулиана Дън, която по време на престоя си в затвора се бе ползвала с най-големите привилегии, беше подкупвала и омайвала със сладки приказки надзирателките, членовете на персонала и затворници, за да изпълняват желанията ѝ.

— Все едно са ѝ били слуги! — възкликна. — А това тук е бил нейният замък. Невъзможно е било да го напусне, но се погрижила да има каквото ѝ душа иска. Представи си, разполагала е с джобен компютър, Фийни! Бог знае какви съобщения е изпращала или е приемала.

— Забаламосала е и чиновничката, която ѝ е била началничка в службата — добави Фийни. — Обзалагам се, че е използвала за свои цели и компютрите в комплекса. Както ти се изрази, разигравала си е коня.

— Ако ги конфискуваме, ще успееш ли да се добереш до информацията?

— Вече поисках разрешение за конфискация. Може би само ще си хвърлим труда на вятъра, но ще проверим всеки компютър, може пък да се натъкнем на нещо важно. Разговарях и с психиатърката... пардон, с наставничката по емоционално благополучие, както държат да я титулуват. — Той сви устни, сякаш беше глътнал парче лимон. — Наду ми главата с тъпотии — в ранното си детство Джулиана била претърпяла сериозна душевна травма, поради което постъпвала нестандартно — страхотно определение за убийствата, а? Надрънка още куп докторски термини, но всичко се свеждаше до едно — била убедена, че Джулиана Дън успешно е преминала рехабилитационния курс и е готова да заеме мястото си като пълноценен член на обществото.

— Убеден съм, че същото ще чуем и от надзорника, който пряко е отговарял за нея. След като го разпитаме, ще се отбием при местните колеги и дим да ни няма от Чикаго. — Тя изпухтя. — Може да не съм наред, Фийни, но като гледам тази институция, виждам грамадна купчина фъшкии, която се изсипва върху данъкоплатците.

— Сигурно и моето зрение е повредено, защото и аз виждам същото.

— И все пак вярвам, че хората могат да се променят, да отворят нова страница от живота си. Затворите не са складове за човешка измет. Не би трябвало да бъдат.

— Но не трябва да приличат и на луксозни курорти! Да тръгваме! От това заведение тръпки ме побиват.

Ото Шулц, който отговаряше за затворниците, освободени предсрочно заради примерно поведение, беше шишко с щръкнали зъби; оредяващата му коса беше сресана на път, започващ от върха на лявото му ухо.

Ив предполагаше, че заплатата на държавните чиновници е повече от скромна, но все пак господин Шулц би могъл да отдели известна сума за поддържане на физическото си състояние.

Като видя неканените посетители, той се намръщи, заяви, че до гуша е затынал в работа и буквално е капнал от умора, сетне се опита да ги отпрати с обещанието, че ще им изпрати копие от досието на Джулиана Дън.

Ив щеше да приеме предложението му, ако не беше страхът, който сякаш се излъчваше от всяка негова пора.

— Драги Ото, все пак се налага да поговорим — отсече, като го гледаше право в очите. — Помогнал си й да излезе от затвора, а първата й работа е била отново да убие човек. Сигурно затова си поизнервен.

— Вижте какво... — Той извади носната си кърпа и избърса потта от широкото си лице. — Спазил съм всички разпоредби, няма начин да ме обвините в небрежност. Тя премина успешно всички тестове, стриктно се подчиняваше на правилника. В края на краищата не съм гадател, че да знам какво ще се случи в бъдещето.

— А пък аз винаги съм смятала, че хората с твоята професия имат „вътрешен барометър“, който им подсказва какво да очакват от даден затворник. Ти на какво мнение си, Фийни?

— Ако ден след ден се срещаш със затворници и си принуден да изслушваш историите им, лъжите и увъртанията... — Той сви устни, позамисли се и кимна. — Да, смятам, че опитният надзорник надушва кой затворник се опитва да го измами със сладки приказки.

— Джулиана премина с отличие всички тестове... — подхвана Ото.

— Едва ли е първата престъпница, която знае как да заблуди служителите от техническия персонал и апаратурата. Къде я изчука, Ото? — добави Ив с все същия любезен тон. — Тук ли... или пък тя те накара да я заведеш у дома?

— Възмутен съм, лейтенант! Нямаме никакво основание да ме обвинявате в сексуална връзка с клиентка.

— Клиентка ли? Господи, тези евфемизми започват да ми писват! Не те обвинявам, Ото! — Ив се приведе към него. — Знам, че си я чукал, но не ми пука и не възнамерявам да те натопя пред шефовете ти. Тази жена е професионална измамница — изобщо не ѝ е било трудно да те преметне. Бъди благодарен, че е искала от теб само да ѝ помогнеш да излезе от затвора, не парите ти, в противен случай досега вече щеше да бъдеш мъртъв.

— Премина тестовете — повтори той с треперещ глас. — Беше сред най-примерните затворнички, не ни създаваше неприятности. Всъщност нямаше нито едно провинение, затова ѝ повярвах. Имайте предвид, че не съм единственият, който ѝ е повярвал, затова не се опитвайте да хвърлите цялата вина върху мен. Ежедневно освобождаваме всякаква измет, но законът гласи, че ако бившият затворник спазва задълженията си, след определения изпитателен срок сме длъжни да го върнем сред обществото. Колкото до Джулиана... тя не спадаше към измета. Беше... различна.

— О, да! — възкликна Ив и се изправи. — Наистина е различна.

Малко по-късно двамата с Фийни се озоваха в мръсна закувалня, изпълнена с миризмата на препържена застояла мазнина. Многобройната клиентела на заведението се състоеше предимно от ченгета. Лейтенант Франк Бойл и капитан Робърт Спиндлър седяха заедно с тях на масата и докато говореха, отхапваха от огромните си сандвичи с пуешко.

— Джулиана... — промърмори Спиндлър и избърса майонезата, полепнала по долната му устна. — Никога няма да я забравя. Имаше лице на ангел и душа на акула. Не съм виждал по-безсърдечна и злобна мръсница.

— Май забрави първата ми съпруга — ухили се Бойл. — Хей, приятели, не е за вярване, че след десет години ние четиримата отново сме заедно. — Червендалестото му лице, типично за ирландците, изглеждаше добродушно, но в погледа му имаше нещо жестоко, което вдъхваше страх. Подпухналите клепачи и извитите надолу ъгълчета на устните му издаваха склонността му към алкохола и към горчиви размисли.

— Да не мислите, че стоим със скръстени ръце? — продължи Спиндлър. — Подадохме информация на медиите, свързахме се със старите познайници на Джулиана, но засега не сме научили нищо ново. — За разлика от колегата си той беше запазил стегнатото си телосложение, погледът му беше бистър, маниерите му бяха на човек, който е свикнал да вдъхва респект. — Нищо, което да подсказва, че възнамерява да посети нашия хубав град. Присъствах на делото, на което трябваше да се реши предсрочното ѝ освобождаване. Използвах цялото си влияние да ѝ попреча, предоставих на съда цялата документация по нейния случай, но ударих на камък. Госпожата се държеше като изискана дама, седеше с наведена глава и скръстени ръце, в очите ѝ проблясваха сълзи. Ако не я познавах като петте пръста на ръката си, и аз щях да се хвана на номерата ѝ.

— Случайно да познаваш една наркоманка, която още е в „Докпорт“? Казва се Лоуис Луп.

— Никога не съм чувал за нея — отговори Спиндлър.

— Била е нещо като покорна робиня на Джулиана. Днес я разпитах и понаучих това-онова, но останах с усещането, че не ми е казала всичко. Ако имате възможност, посетете я — да видим какво ще каже на вас. Спомена, че Джулиана се била отправила към Ню Йорк да се срещне с един човек. Вече знаем, че се е „срещнала“ с Петибоун. Лоуис каза още, че приятелката ѝ щяла да посети и овчаря. Сещаш ли се за някого, който отговаря на „критериите“ за нейна жертва, а в името му се съдържа думичката „шийп“^[2]?

Двамата полицаи поклатиха глави.

— За всеки случай ще проверим в компютъра — обеща Спиндлър. — Може да се натъкнем на нещо интересно.

— Споменала е за някакъв каубой и за друг мъж, когото е нарекла „контето на Далас“.

— Изглежда, е намислила да прескочи до Тексас и да посети скъпия си пастрок — отбеляза Бойл и отхапа грамадно парче от сандвича си. — Освен ако няма предвид теб, Далас, а контето да е съпругът ти.

Ив се помъчи да прогони страха, който за миг с ледени пръсти стисна сърцето ѝ.

— И на мен ми хрумна подобна мисъл. Ще уведоим колегите от полицията в Далас. А за моето конте сама ще се погрижа. Според Лупи приятелката ѝ е споменала нещо за посещение на Ню Лос Анжелис и Денвър. Обзалагам се, че ако съзнанието ѝ се проясни, ще си спомни и още подробности.

— Обещавам да я поразпитам. — Бойл изкосо погледна Спиндлър. — Ако не възразяваш... капитане.

— Не пропуска да ми натякне, че съм получил повишение — промърмори онзи, сетне добави: — Съмнявам се, че ще успеем да ви помогнем. Откровено казано, ще ми се да я заловите, когато е в Ню Йорк. Жалко, че ще пропусна купона, но за нищо на света не я искам обратно в „Докпорт“.

Когато с Фийни се върнаха в Ню Йорк, приближаваше пет часа. Вместо да отиде в управлението, Ив реши да се прибере у дома и да поработи в кабинета си. Но най-вече ѝ се искаше да се увери, че Рурк е в безопасност.

Напомняше си, че той не отговаря на „стандартите“, според които Джулиана подбира жертвите си — прекалено млад е, няма зад гърба си неуспешен първи брак. Но за сметка на това съпругата му беше изиграла важна роля за залавянето на Джулиана Дън.

По пътя към къщи взе ненадейно решение и вместо веднага да се прибере, се отби при доктор Майра.

Остави колата в забранена за паркиране товарна зона, намираща се недалеч от старинната къща на психиатърката, и тичешком измина краткото разстояние до входната врата. От двете страни бяха поставени светлосини керамични саксии, в които бяха засадени розови и бели цветя. От съседната къща излезе жена, водеща на каишка грамадно куче със златиста козина, в която бяха вплетени червени панделки.

Животното дружелюбно изсумтя към Ив и тържествено запристъпва редом с господарката си, сякаш двамата участваха в парад.

От отсрещната сграда изскочиха три момчета, които се заливаха в смях. Стъпиха на флуоресциращите си скейтбордове и като ракети се стрелнаха надолу по тротоара. Едва не събориха човек с официален костюм, който говореше по джобния си видеотелефон, но вместо да им се развика или да им се закани с юмрук, непознатият само се засмя и продължи разговора си, насочвайки се към друга от съседните къщи.

„Ето още една страна на Ню Йорк — помисли си Ив. — Квартал, чиито обитатели принадлежат към висшата средна класа и са дружелюбно настроени към целия свят.“ Вероятно съседите са в приятелски отношения, от време на време си устройват празненства, на които се поднасят коктейли, заедно водят внучетата си на разходка в парка, а когато се срещнат на улицата, спират да си побърборят.

Обкръжението бе тъкмо каквото прилягаше на доктор Шарлот Майра.

Ив застана пред вратата и позвъни, но в този миг съжали за импулсивното си решение. Осъзна, че няма право да отнема от свободното време на психиатърката, да нахлува в дома ѝ и да я занимава със служебните си проблеми. Отстъпи с намерението да се отдалечи, в този момент вратата се отвори.

Тя веднага позна съпруга на Майра, въпреки че почти не беше разговаряла с него. Беше висок и мършав, приличаше на симпатично плашило с развлечена жилетка и измачкан панталон. Буйната му коса обрамчваше продълговатото му лице на учен, което се отличаваше с някак детинска невинност. Той държеше лула, жилетката му беше закопчана накриво. Усмихна се, ала очите му с цвят на заскрежена трева, бяха озадачени.

— Здравейте, как сте?

— Ами... добре, благодаря. Извинете, господин Майра, знам, че не е редно да ви безпокоя у дома. Случи се така, че...

— О, вие сте Ив! — Лицето му се проясни, той дружелюбно се усмихна. — Не съм добър физиономист, извинете. Познах ви по гласа. Заповядайте, влезте.

— Всъщност трябва да...

Той я хвана за ръката и я въведе в къщата:

— Сигурно съм забравил за посещението ви. Напоследък съм много разсеян... Чарли! — провикна се към горния етаж. — Твоята приятелка Ив е тук.

Ив се канеше да се измъкне с някакво извинение, но онемя, като чу да наричат Чарли елегантната психиатърка.

— Елате да седнете — продължи професорът. — Какво ли правех, когато позвънихте? Май приготвих напитките... както вече казах, доста съм разсеян, което буквално побърква Чарли. Ха-ха!

— Не искам да се натрапвам. Утре ще се свържа с доктор Майра.

— Да, ето го и виното. Знаех си, че съм донесъл бутилката. Извинете, ще ме осветлите ли по един въпрос? Поканили сме ви на вечеря, така ли?

Още стискаше дланта ѝ, а тя се питаше какво да направи, че да измъкне ръката си, без да го обиди. Усмивката му съдържаше голяма доза самоирония, изглеждаше толкова безпомощен, че Ив веднага изпита топло чувство към него.

— Не, не сте.

— В такъв случай изненадата е много приятна.

[1] Непреводима игра на думи — на английски bone man означава „кльощав“, същевременно е част от името на героя Петибоун. — Б.пр. ↑

[2] Sheerman — овчар, sheep — овца или част от име както в случая с героя Петибоун. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Преди тя да отговори, доктор Майра се втурна към нея. За втори път Ив зяпна от изненада, като видя, че винаги елегантната психиатърка носи прекалено широка бяла тениска и черен ластичен клин. Беше боса, ноктите на краката ѝ бяха лакирани в розово.

— Денис, кой е до... О, Ив!

— Извинявай. Знам, че не биваше да идвам. Бях на път за вкъщи и... Извинявай, задето те безпокоя у дома. Ще... ще ти се обадя утре сутринта в работата.

Майра си помисли, че никога не е виждала Ив толкова смутена, затова побърза да ѝ се притече на помощ:

— Моля те, престани да се извиняваш. Ще налееш ли вино, Денис?

— Вино ли? — Той озадачено се втренчи в нея, после забеляза, че държи бутилка: — О, да, разбира се. Ще донеса още една чаша.

— Не, моля ви, не си правете труда. Нямам право да ви се натрапвам... Веднага си тръгвам.

— Не се дръж като дете — усмихна ѝ се психиатърката. — Заповядай, седни. Ако си на работа, ще ти предложим нещо безалкохолно за пиене.

— Не съм, но...

— Добре. — Майра прекоси дневната, застана до съпруга си и закопча жилетката му както трябва; жестът беше толкова интимен, че Ив се почувства неловко, сякаш ги беше видяла да се целуват. Психиатърката взе чаша от шкафа, сетне сложи ръка на рамото на неочакваната гостенка и я поведе към креслото.

Ив не можеше да повярва, че седи в красивата дневна, в която преобладаваха различни оттенъци на любимия син цвят на доктор Майра, и пие вино с двамата съпрузи.

— Как прекарахте отпуската? — попита психиатърката.

— Хубаво. Беше много хубаво.

— Изглеждаш отпочинала.

— Ами... да. Отдавна не бях спала толкова...

— Имаше нужда от почивка. Рурк също. Той е добре, надявам се.

— Да. — Ив неспокойно се размърда на креслото. — Добре е. — А мислено добави, че ще се постарее нищо лошо да не се случи на съпруга ѝ.

Майра отпи от виното си, сетне кимна към Денис:

— С мъжа ми често обсъждаме случаите, по които работя, но ако предпочиташ, ще поговорим в кабинета ми.

— Не искам да отнемам от свободното ти време. Нямам право да идвам в дома ти, за да обсъждам служебни въпроси. И без това не си имала време да се запознаеш с информацията.

— Греша — прекъсна я психиатърката.

— Какво искаш да... — Ив се насили да млъкне. — В такъв случай утре сутринта ще ти се обадя и ще се уговорим кога ще ме приемеш.

— Престани да се притесняваш, Ив. Още сега ще обсъдим случая. Нямахте да дойдеш тук, ако не беше важно. И знаеш ли какво — приятно ми е, че ме чувстваш достатъчно близка, че да ме посетиш у дома. Доскоро подобна мисъл изобщо нямаше да ти хрумне.

— Винаги съм се възхищавала от способностите ти, доктор Майра.

— Уважение и близост са различни понятия. Дошла си да говорим за Джулиана Дън.

Денис Майра заговори, без да се обръща нито към съпругата си, нито към гостенката:

— Злото се среща под различни форми, някои от които много привлекателни. — Извърна поглед към Ив, погледът му внезапно се беше проявил. — Вярвате ли в съществуването на злото?

— Да.

— Добре. Защото ако не вярвате, че го има, не ще можете да го спрете.

— Съпругът ми умее да синтезира нещата — обади се психиатърката. — Което много ми помага. — Отново отпи от виното си, остави чашата върху кръглата масичка и продължи: — Джулиана Дън е била подложена на задължителните психологически тестове по време на съдебното дело и след приключването му. Според мнението на комисията от експерти вследствие сексуалното малтретиране от

член на семейството тя е получила душевна травма, която е нанесла поражения на ума и емоциите ѝ. В резултат Джулиана се стреми към връзки с мъже, олицетворяващи насилника ѝ. Сетне ги наказва, тъй като не е била в състояние да накаже човека, който ѝ е причинил толкова страдания.

Майра замълча за миг, подви под себе си елегантните си крака, замисли се, после отново заговори:

— Тъй като е причинила смъртта на съпрузите си с цел да се облагодетелства, и предвид факта, че убийствата са били замислени и извършени с ужасяваща пресметливост, защитниците ѝ не са успели да издействат да бъде изпратена в институция за душевноболни, нито да убедят съдебните заседатели, че тя е невинна, защото не отговаря за действията си. Все пак тя е извадила късмет, че не са я осъдили на доживотен затвор.

Тя отново взе чашата, отпи от виното и се усмихна на Ив, сякаш двете разговаряха за модните тенденции, за градинарство или на други теми, които вълнуват дамите от висшето общество.

— Предпочитам да чуя твоето мнение относно характера и предпочитанията ѝ — промърмори Ив. — Вече съм запозната със заключението на психиатъра, който е работил по делото ѝ.

— Добре. Смятам, че преценката на експертите е била неправилна. Джулиана Дън не е била със забавено умствено развитие поради душевната травма... не и от юридическа гледна точка. Разбира се, тя е изиграла съвършено ролята си. Отговорите ѝ, реакциите ѝ, жестовите ѝ, тонът ѝ са били тъкмо каквито са се очаквали от нея. Именно с това е допуснала най-голямата си грешка, а колегата не я е забелязал. Подобно съвършенство се постига с грижливо обмисляне и планиране. Джулиана е лъжкиня, но изпечена лъжкиня.

— Изобщо не е била изнасилена като момиче — обясни Ив и се приведе. — Не е вярно, че спомените от миналото я преследват, и в действителност никой не я преследва. Тази жена е неспособна да изпитва нито болка, нито страх, нито гняв.

Майра протегна ръка и за миг стисна дланта ѝ. Знаеше, че Денис е с тях, не бива да говори за детството на Ив.

— Разбира се, трябва да я подложа на тестове, за да съм сигурна, но според мен доброволно е правила секс със заварения си баща. За Джулиана сексът е оръжие, а мъжете са враговете. Предполагам, че не

изпитва удоволствие от половия акт. За нея половото сношение е работа, средство за постигане на определена цел. А задоволството, което с тялото си доставя на мъжа, я кара едновременно да изпитва гордост и отвращение.

— Защо не поддържа сексуални връзки с жени?

— Първо, защото ги уважава повече от представителите на противоположния пол. Второ, сексът не я интересува. Удовлетворява я причиняването на болка и унижение, завоеванията и „трофеите“, които получава след всяка спечелена битка.

— Разрешете едно уточнение. — Денис разпери ръце, а Ив стреснато го изгледа — беше забравила, че и той присъства, защото до този момент не беше проронил нито дума. — Мъжете не са нейни противници, а жертви. Тази жена живее с мисълта за жертвите си.

— Полага усилия да ги привлече — съгласи се Ив. — Все едно е от онези хищни цветя, които привличат мушици с красивите си багри. Превръща се в жена, каквато би допаднала на дадения мъж, сменя самоличността си като дреха. Идеалните жертви са по-възрастни мъже, които до смърт са отегчени от семейния живот, от секса със съпругите си. Много лесно е да заплениш с красотата си подобен мъж и да завъртиш главата му.

— Имате право. Мъжете, достигнали определена възраст, са уязвими и не остават безразлични към вниманието, което им оказва по-млада и много красива жена. — Усмихна се и добави: — Всеки пол има своите слаби места.

— „Тренирала“ е със заварения си баща, когото е прелъстила — замислено промърмори Ив. — После само е подобрила уменията си. Доказателство е фактът, че той не е свидетелствал на делото срещу нея. Прокурорът не се е осмелил да го призове. Сигурно си е представял патетичната реч на защитника: „Дами и господа съдебни заседатели, погледнете този човек, който е изнасилил невинната девойка. Била е безпомощна, затворена в дома му. Вместо да я закриля, както подобава на един баща, па макар и заварен, той е отнел девствеността ѝ, белязал я е за цял живот. Ако има някой виновен за убийствата, това е той, не клиентката ми!“.

— Разбира се — кимна Майра. — Направила е всичко възможно да не бъде призован. Бог знае какво е щял да каже под клетва. Според мен непременно трябва да го разпиташ.

— Той живее в Тексас. И по-точно — в Далас.

— Зная. — Погледът на психиатърката беше по-красноречив от стотици изречени думи. — Нали прегледах досието. В състояние ли си да отидеш в този град?

Ив забеляза, че Майра не каза „ще отидеш ли“, а в „състояние ли си да отидеш“.

— Не знам — въздъхна. — Наистина не знам.

Майра докосна ръката на съпруга си и промълви само: „Денис“, но той очевидно разбра намека ѝ и се изправи:

— Мили дами, напускам ви, защото имам доста работа. Преценката ти за нея е правилна, Чарли. — Той се наведе, целуна я по слепоочието, прокара дясната си длан по лъскавата ѝ коса. — Всъщност ти никога не грешиш. Радвам се, че ни посети, Ив. Идвай по-често, ще ни бъде много приятно.

— Не трябваше да го отпращаш — промълви Ив, когато той излезе. — Случващото се не ме засяга.

— Погледни ме. Погледни ме, скъпа. — Майра остави чашата си и хвана дланите на Ив, докато очите им се срещнаха. — Ако не си в състояние да отидеш в Далас, накарай този човек да дойде тук.

— Нямам нито причина, нито власт да принудя Джейк Паркър да посети Ню Йорк.

— Тогава го разпитай по видеотелефона или чрез холограмното устройство.

— Много добре знаеш, че трябва да се изправя лице срещу лице с него, ако искам да го накарам да ми разкаже какво и как се е случило, какво е направила Джулиана, как е успяла да го прелъсти. Съмнявам се, че той охотно ще ми разкаже историята си. И още нещо — днес научих нещо, което ме кара да мисля, че Джейк е сред набеязаните ѝ жертви. Налага се да замина за Далас, но не знам дали съм достатъчно силна да го сторя.

— Ще те придружа.

За миг Ив загуби дар слово, само се взираше във вярната си приятелка. Погледът ѝ се замъгли от сълзи и за да ги скрие, тя стана, обърна се и задавено прошепна:

— Господи!

— Позволи ми да ти помогна, Ив. Знаеш, че мога. Толкова дълго не ме допускаше до себе си, дори изпитваше неприязън при намесата

ми. Сега отношението ти се промени... поне така се надявам.

— Не изпитвах неприязън, само че ужасно се страхувах от теб. Ще ти издам една тайна — изпитвам силен гняв към хората, от които се страхувам.

— Радвам се, че вече не се боиш от мен.

— Понякога още ме плашиш — въздъхна Ив. Прокара опакото на дланта под носа си, сетне се обърна. — Признавам, че не съм готова да се върна в Далас... по-точно не желая да пренеса миналото в настоящето. Спомените ми все още са откъслечни като парчета от мозайка, но късчетата все повече се уголемяват. Не зная какво ще се случи с мен, когато сглобя мозайката. Повярвай, че когато почувствам сили да посрещна предизвикателството, ще се обърна към теб. Съгласна ли си?

— Разбира се.

— Точка по въпроса! — Ив дълбоко си пое въздух. — Както вече казах, историята не ме засяга лично. Днес двамата с Фийни посетихме „Докпорт“.

Тя отново седна и разказа подробностите на Майра.

— Смяташ, че има опасност Рурк да е сред набеязаните й жертви — промълви психиатърката. — Ще ми се да ти кажа, че интуицията те лъже, но...

Сякаш стоманен юмрук стисна гърлото на Ив, друг се заби в корема й.

— Защо да го убива? — едва успя да промълви. — Не отговаря на „критериите“ й.

— Защото ти принадлежи. Денис беше прав, когато каза, че за нея мъжете не са противници. В лицето на жените обаче тя вижда опасни съперници, подозирам, че именно заради това ги уважава. Чувствата й са се задълбочили след годините, прекарани в женски затвор. Сред групата полицаи, които са участвали при задържането, единствената жена си била ти. Само с теб е пожелала да разговаря, направила си й дълбоко впечатление, защото си я победила. Единственото й желание е било да спечели уважението ти, а ти си я отблъснала. Логично е да се предположи, че ще пожелае отново да премери силите си с теб — не само защото си я изпратила в затвора, а задето си я отблъснала. Ето ти и отговорът защо е избрала да се върне в Ню Йорк.

— И защо още е тук. Убедена съм, че не е напуснала града. Изглежда е съкратила един етап от процедурата си. Не си прави труда да завърти главата на някой старец и да го накара да се ожени за нея. Но ако наистина е набелязала Рурк, сигурно търси начин да се добере до него. — Тя отново стана, пхна ръце в джобовете си и закрачи из стаята. — Да му се не види, знаеш ли какво ще се случи сега? Ще се прибера вкъщи, ще споделя съмненията си с Рурк, ще го помоля да засили охраната и ще му предложи полицейска закрила. Той ще заяви, че и сам може да се пази. Накрая ще избухне скандал. — Въздъхна и добави: — Е, отдавна не сме се карали... време му е.

— Постарай се да го убедиш, че наистина има опасност за живота му.

— Зная, че не е беззащитен и че няма да се остави на Джулиана... но въпреки това се тревожа за него.

— Запитвала ли си се какво изпитва той всеки път, когато излизаш от къщи въоръжена? Но знам, че дори с цената на противоречия ще постигнете съгласие. Бракът се основава на взаимни компромиси.

— Де да бяха само компромисите! — избухна Ив. — Понякога е адски досадно да бъдеш омъжена.

— Имаш право.

— Оправи му копчетата... — промълви Ив.

— Какво?

Едва в този миг Ив осъзна, че е изрекла на глас мисълта си, лицето ѝ пламна.

— А, нищо — смотолеви.

— Какви копчета? О, жилетката на Денис. — Майра притисна длан до гърдите си и се засмя. — Направих го съвсем машинално. Той никога не обръща внимание на облеклото си, също и на моето. Женени сме толкова отдавна, а още ме е яд на него, когато съм с нов тоалет, а той изобщо не забелязва колко съм привлекателна.

— Съпругът ти ми харесва.

— На мен също.

— Оставям ви на спокойствие. Благодари от мое име на Денис за виното, а на теб благодаря, задето ми отдели толкова време.

— Винаги си добре дошла в този дом. — Тя стана да изпрати Ив.

— Доктор Майра, може ли още един въпрос?

— Слушам те.

— За какво намекуваше съпругът ти, когато каза, че си имала право относно мен?

— Често съм му разказвала за теб, за блестящия ти ум, за сложната ти психика, за храбростта ти. Предполагам, че след като разговаря с теб, напълно подкрепя мнението ми. Не, не се изчервявай. Не те лаская, това е самата истина. — Майра нежно я целуна по страната. — Върви си у дома и се скарай с Рурк.

Не ѝ се искаше да се карат. Единственото ѝ желание беше този път той да я послуша. Тъй като знаеше, че желанието ѝ е неизпълнимо, докато шофираше към къщата, обмисляше как да подхване разговора.

Ала още като влезе във фойето, чу музика, смехове, гласове. При мисълта, че ще трябва да общува с хора, слепоочията ѝ запулсираха. Дори дяволитото кискане на обичната ѝ приятелка Мейвис не я успокои и не прогони главоболието ѝ.

Прииска ѝ се като крадец да се промъкне на втория етаж и да се заключи в спалнята си.

„Майра жестоко се лъже — изобщо не съм храбра“ — помисли си.

Пристъпи към стълбището, но в този миг Съмърсет изникна като призрак пред нея и я залови на местопрестъплението.

— Лейтенант, имате гости — заяви високомерно.

— Знам. Да не ме мислиш за глуха?

— Вероятно слухът ви е увреден, тъй като отивахте в посока, противоположна на дневната, където са гостите.

— Да речем, че отивах в спалнята си, за да се преоблека... или нещо подобно. — Осъзна колко неправдоподобно е обяснението ѝ, отгоре на всичко проклетият иконом не помръдваше, само злобна усмивка разтягаше устните на мъртвешкото му лице. — Целуни ме отзад! — тросна се и затътри крака към дневната.

— Ето я и нея! — Мейвис се обърна кръгом и като вихрушка полетя към приятелката си. Ив забеляза, че беше полугола, само букетчета от червени цветя бяха прикрепени да закриват определени части от тялото ѝ. Тази вечер косата ѝ беше сребриста като лунен лъч, в дългите кичури също бяха вплетени цветя. Възторжено прегърна Ив,

после затанцува около нея. Обувките ѝ също бяха оформени като сребристи цветя, десетсантиметровите токове представляваха стъблата.

— С Леонардо сме тръгнали да се позабавляваме, но се отбихме да вземем и вас с Рурк. Погледни кого заварихме! — Тя отново се завъртя и се усмихна на Фийби и Сам. — Свързах се и с Пийбоди, която обеща да ни чака в бара заедно с Макнаб. Рурк се страхуваше да не би да не се прибереш навреме, но ето, че си тук.

— Тук съм, но си имам работа, Мейвис.

— Работата не е заек да избяга! — изчурулика певицата и я придърпа в дневната. — Отдели малко време да се позабавляваш. Започни с едно питие. Леонардо, кукличко моя, къде ми се дяна питието?

Въпреки обръщението, голямата любов на Мейвис — исполин със златиста кожа — изобщо не приличаше на кукличка. Беше гол до кръста, червени копринени тиранти, кръстосани върху мускулестите му гърди, придържаха блещукация му широк панталон, чийто крачоли почти закриваха червените му сандали. Рубинените обички, подчертаващи крайчеца на едното му око, заблещукаха, когато той се усмихна и подаде на Мейвис чашата ѝ.

— Радвам се да те видя, Далас — добави, наведе се и срамежливо я целуна. Както обикновено, докосването на устните му предизвика у нея асоциация с пърхащи пеперуди. — Искаш ли един коктейл?

— Не, но все пак благодаря за предложението. — Тя отправи към Рурк поглед, изпълнен с благодарност, когато той намали звука на стереоуредбата. — Извинявай, задето позакъснях — обърна се към него. — Трябваше да се отбия на едно място.

— Няма значение. — Той се приближи до нея, наведе се да я целуне и същевременно ѝ прошепна: — Искаш ли да ги отпратя?

Ив едва не отговори утвърдително, но си каза, че постъпката ѝ ще бъде зловна и дребнава.

— Не, недей. Ако искаш, ще излезем заедно с тях. Все ще издържим един час в бара.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите:

— Усещам, че имаш да ми кажеш нещо.

— Може да почака.

— Имаш и главоболие.

— Ще ми мине — храбро заяви тя. Надяваше се, че след като прекарат час-два в компанията на приятели, Рурк ще бъде поговорчив.

— Е, какво реши семейният съвет? Идвате ли с нас? — изчурулика Мейвис и затанцува, като от време на време отпиваше от коктейла си.

— Разбира се. Изчакайте няколко минути да свърша нещо.

— Хей, супер! Рурк! — Певицата го подръпна за ръкава. — Може ли да вземем лимузината. Направо ще побъркаме всички в заведението.

Тъй като любимото заведение на Мейвис беше най-долнопробен стриптийз клуб, Ив си каза, че наистина ще предизвикат фурор, ако пристигнат с лимузина, дълга почти два километра и управлявана от униформен шофьор. Слава богу, че превозното средство беше здраво като брониран танк.

Като отиде в спалнята, свали кобура, който носеше под мишницата си, прикрепи към глезена си друг, по-малък, провери дали резервното ѝ оръжие е заредено и го пхна в кобура. Друга жена би прекарала поне пет минути пред огледалото, но Ив само прокара пръсти през косата си и реши, че е достатъчно представителна.

Излезе в коридора и завари Сам да я чака пред вратата.

— Не искам да те притеснявам — срамежливо заговори той, — но знам, че имаш главоболие. — Почувствах го — побърза да добави, преди тя да го попита как е разбрал. — Мога да облекча страданието ти.

— Няма нужда... не е толкова страшно, ще потърпя.

— Сърцето ми се свива, когато видя някой да се измъчва. — Погледът му изразяваше искреното му състрадание. — Ще отнеме само минутка.

— Мразя да пия лекарства.

Сам широко се усмихна:

— Напълно те подкрепям в това отношение. Аз съм екстрасенс — добави и пристъпи към нея. — Усещаш болка тук, нали? — Той посочи средата на челото ѝ, но не я докосна. — И в слепоочията. Ще се почувстваш още по-зле, ако отидеш в шумен нощен клуб, затова първо трябва да те излекувам. Бъди спокойна, нищо няма да усетиш.

Гласът му беше състрадателен като погледа му и също тъй омайващ. Макар че Ив отрицателно поклати глава, той продължи да говори:

— Всичко е въпрос на съсредоточаване. Затвори очи, помъчи се да се отпуснеш. Мисли за друго, помъчи се да забравиш болката. Днес си пътувала до Чикаго.

— Да. — Пръстът му най-сетне се доближи до челото ѝ, а тя почувства, че очите ѝ се затварят. — Да разпитам неколцина души в затвора.

— Отприщана е толкова много отрицателна енергия. Не е чудно, че имаш главоболие.

Върховете на пръстите му едва докосваха затворените ѝ клепачи, създавайки странно усещане за топлина. Гласът му нашепваше успокояващи думи. Нито един мъж, освен Рурк, не ѝ беше вдъхвал усещане за спокойствие и топлота. Почувства, че се унася, в съзнанието ѝ за миг пробяга мисълта колко хубаво би било да има баща, който да облекчава страданията ѝ, вместо да ѝ ги причинява.

Сам сякаш изтегляше болката, която през пръстите премина в дланите му. Запулсира в слепоочията му, в челото му, сетне той ѝ позволи да се разпространи и да се разсее.

Докато отшумяваше, той усети друга пареща болка, която прониза сърцето му и която бе придружена от видение. Надникна в съзнанието на Ив, прочете мислите ѝ, разбра какво се крие в паметта ѝ миг преди да прекъсне невидимата връзка.

— Майчице! — възкликна тя и се олюля, сякаш до този момент се беше облягала на рамото му и той се бе отдръпнал. С изненада осъзна, че главоболието е изчезнало и е заместено от приятно чувство за благополучие. — Действа по-ефикасно от всякакво болкоуспокояващо — промърмори и отвори очи.

Сам се взираше в нея; беше пребледнял като платно, погледът му показваше колко е потресен.

— Съжалявам — прошепна. — Толкова съжалявам.

— Защо? Какво се е случило? Да не би като лекуваш другите да ти прилошава? — Ив понечи да докосне рамото му, но той сграбчи ръката ѝ. Дланите му бяха студени като зимен вятър.

— Ив, прощавай, стана съвсем случайно... не предполагах... Трябваше да се досетя, но се бях съсредоточил върху облекчаването на

болката. При този вид терапия се налага за миг да се премахне блокадата, но аз съм помагал на толкова много хора, без да им се натрапвам. Извинявай, не беше нарочно.

Тя се вцепени:

— За какво натрапване говориш?

— Не погледнах, честна дума! Против принципите ми е да погледна в съзнанието на някого без изричното му разрешение. Ала ти се откри за мен, преди да успея да блокирам картината. Свързана е с детството ти... — Изражението ѝ му подсказа, че го е разбрала. — Извинявай, много извинявай!

— Надникнал си в съзнанието ми, така ли?

— Не. Но видях нещо, което, макар и да беше неволно, означава, че съм те измамил.

Изведнъж Ив се почувства беззащитна и разголена. Отстъпи назад и се сопна:

— Нямах право да четеш мислите ми!

— Вярно е. Не знам какво да направя, за да изкупя вината си, но...

— Забрави какво си видял! И никога не го споменавай пред никого! Ясно ли е?

— Обещавам! Ако искаш, с Фийби ще си тръгнем още тази вечер...

— Пет пари не давам какво ще направиш. Само гледай повече да не проникваш в главата ми. Стой далеч от мен и да не си посмял да четеш мислите ми! — Тя се отдалечи, като се постара да върви бавно, макар да ѝ се искаше да затича. Знаеше, че трябва да се овладее, преди да отиде в дневната.

За разлика от преди малко сега изгаряше от желание да отиде в стриптийз клуба, където оглушителната музика заплашваше да спуска тъпанчетата ѝ, и да се помъчи да удави мислите си в алкохол.

Чувството ѝ за дълг надделя и тя не се напи до забрава; остана в клуба точно един час и изпи само толкова, че да ѝ се позамае главата, което не беше много трудно, тъй като в заведението се предлагаше само долнопробен алкохол. Когато се качиха в лимузината, тя се постара да седне колкото е възможно по-далеч от Сам, а в клуба

побърза да се настани откъм противоположния край на масата. Той я улесни, като също гледаше да е на разстояние от нея. Дори когато Мейвис настоя всички кавалери от компанията подред да танцуват с дамите, двамата съумяха да се избегнат. Ала нито старанието му да не ѝ се натрапва, нито отвратителният алкохол спомогнаха за подобряване на настроението ѝ.

Рурк, който я познаваше по-добре от всекиго, също забеляза отвратителното ѝ настроение, но започна да я разпитва едва когато се прибраха у дома, а шумната компания остана да се забавлява в клуба.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Нищо особено. Мислите ми са заети с друго, това е всичко.

— Ти непрекъснато мислиш за работата си, но никога не съм те виждал да се наливаш с алкохол, за да се натряскаш до козирката.

— Я не ме обиждай! Изобщо не съм пияна, защото престанах да пия тъкмо навреме. — Понечи да се изкачи по стълбището, но залитна и едва не падна върху най-долното стъпало. — Защо се заяждаш? И друг път се е случвало да пийна малко повече.

— Не и когато ти предстои работа, нито когато си разтревожена. — Той протегна ръка да я подкрепи.

— Разкарай се! Писна ми да ми бъркат в душата. До гуша ми дойде от шпиони!

Рурк видя добре познатите му войнствени пламъчета в очите ѝ. Помисли си, че няма нищо против тя да му вдигне скандал — тъкмо по-лесно ще разбере на какво се дължи странното ѝ поведение.

— Тъй като си *моя съпруга*, имам законното право да бъркам, освен на други места и в душата ти — подхвърли с намерението да я предизвика.

— Не произнасяй думата „съпруга“ толкова самодоволно! *Знаеш* колко мразя да ме смяташ за своя собственост!

— Да зная, затова я използвам. Какво се е случило между теб и Сам?

— Разкарай се от главата ми! Имам много работа.

— Няма толкова лесно да се отървеш от мен. И така, какво се случи? — попита повторно, като бавно произнасяше всяка дума, сетне с ловко движение я притисна до стената. — А сега си впримчена в капан, лейтенант.

— Със Сам набързо се изчукахме на пода в спалнята. Е, доволен ли си?

— След като е правил секс, мъжът не изглежда толкова нещастен. От опит пък знам, че след като се чукаш, ти не изпадаш в отвратително настроение. Все пак ако държиш, можем да проверим дали имам право. — Той подръпна колана на панталона ѝ и откопча най-горното копче.

Ив понечи да се обърне кръгом, но рефлексите ѝ бяха забавени. Ударът с лакът пропусна целта и само след секунда Рурк отново я притискаше с гръб към стената.

— Не ме докосвай, чуваш ли? — озъби се тя. — Тъкмо сега не понасям някой да ме докосва, ясно ли е?

Въпреки протестите ѝ той обгърна с длани лицето ѝ:

— Какво се случи?

— Сам направи някаква магия да премахне главоболието ми — изсъска тя. — Но междувременно надникна в съзнанието ми. Видял ме е като малка и всичко останало...

— О, скъпа Ив! — Той я притисна в прегръдките си, въпреки че тя гневно крещеше:

— Пусни ме! Пусни ме, мътните те взели!

— Ще ги настаня в хотел. Още тази вечер ще напуснат дома ни.

— Хич не ми пука! Ако щеш ги изпрати на Луната. Той вече знае — Ив вече не го отблъскваше, а се бе вкопчила в него. — Няма значение, че не го е направил нарочно, че горчиво съжалява. — От възмущение ѝ призля и тя облегна глава на рамото на Рурк. — Знае и нищо не е в състояние да промени този факт.

— Не разбирам защо се срамуваш. Била си дете, невинно дете. Спомни си колко невинни жертви си защитавала. — Той повдигна брадичката ѝ и погледите им се срещнаха. — И колко ти предстои да защитиш. Ала нещо в теб упорито бяга от истинската ти същност и от хората, които съчувстват на беззащитното осемгодишно момиченце.

— Случилото се преди толкова много години засяга само мен, не искам да се разчуе.

— Нима мислиш, че Сам няма да уважи желанието ти?

— Не от това се страхувам. — Тя тежко въздъхна. — Познавам и други хора като него. Щом е дал дума, по-скоро ще отреже езика си с

ръждясал нож, отколкото да се отметне. Но винаги когато ме погледне, ще се досещам, че знае тайната ми...

— Като те погледне, ще вижда приятелката на любимата си дъщеря — една забележителна жена. Ще вижда и онова, което пропускаш да забележиш, когато застанеш пред огледалото — безграничната ти смелост.

Ив се освободи от прегръдките му, сведе поглед и промърмори:

— Изглежда, днес всички сте се наговорили да ме ласкаете заради смелостта ми.

— Още един повод да се проявиш като храбра жена и да споделиш с мен какво ти тежи на сърцето. Още когато се прибра от работа, забелязах, че си в особено настроение.

— Имаш право. — Тя притисна с пръсти клепачите си. — Налага се да поговорим, но първо ще отида да повърна.

— Да вървим. — Рурк я прегърна през кръста. — Ще ти държа главата, че да ти олекне.

След като изхвърли от стомаха си долнопробния алкохол, Ив почти безропотно изпи лекарството, което Рурк ѝ приготви. После взе горещ душ, сложи си широк панталон и тениска и когато се срещнаха в нейния кабинет, вече се чувстваше нормално. За всеки случай прибягна и до най-сигурния лек — изпи две чаши силно кафе — след което разказа на Рурк за посещението си в „Докпорт“.

— Аха, разбирам — кимна накрая той. — Смяташ, че като е споменала за някакво конте на Далас, е имала предвид мен.

— Твърде е вероятно. На път за вкъщи се отбих при Майра и споделих с нея подозренията си. Тя се съгласи, че може би имам право. Аз съм единствената жена от екипа, който работеше по задържането на Джулиана, което автоматично ме превръща в нейна съперница... не, по-скоро в най-сериозния ѝ противник. Извършва тежко престъпление на моята територия, за да ми покаже, че се е завърнала и е готова за сражение. Но добере ли се до теб, значи съм победена. Независимо какъв е изходът от битките преди и след това, тя е победителка във войната между нас.

— Теорията ти е доста логична и интересна — промълви Рурк и отпи от чашата с бренди, която бе затоплил с дланите си. За разлика от

останалите членове на компанията, той не беше близнал алкохол в клуба. — Питам се обаче как дамата възнамерява да преодолее охраната и системата за сигурност, за да се добере до мен.

— Рурк...

Той се усмихна и отпусна глава на рамото ѝ:

— Ив!

— Престани да се правиш на глупак! Слушай, знам, че разполагаш с най-добрата охранителна система в света. Знам още, че интуицията ти е ненадмината. Но не подценявай Джулиана — тя е умна, изпитва нещата и е много добра в „професията“ си.

— Същото се отнася и за теб, скъпа. Кое то вероятно я кара още повече да се амбицира. Съгласи се, че е истинско предизвикателство да измисли как да убие мъж, който е толкова добре охраняван и дори съпругата му е първокласно ченге.

— Молбата ми е да увеличиш броя на хората, които те охраняват — напрегнато заговори Ив. — Дори ще се допитаме до Фийни. Цивилни полицаи ще дежурят заедно с твоите хора в кантората ти. Ще ме осведомяваш с най-големи подробности за предстоящите ти срещи и съвещания, за да изпращам предварително екип за проверка на безопасността. Ако ще пътуваш извън града, транспортното средство най-щателно ще бъде проверявано преди заминаването и след завръщането.

Рурк се облегна назад и отново отпи от чашата си, сетне промълви:

— И двамата с теб знаем, че няма да приема навсякъде по петите ми да вървят ченгетата.

— Може би предпочиташ да бъдеш задържан в тази къща, а?

Той наклони глава:

— Знаеш, че адвокатите ми няма да го позволят, затова спести и на двама ни загубата на време и труд.

— Много си твърдоглав, но да ти е ясно, че ще сдъвча твоите адвокати и ще ги изплюя върху обувките ти, за които си хвърлил най-малко хиляда долара.

— Само опитай!

Ив скочи на крака:

— Ей сега ще се обадя по видеотелефона и ще получа разрешение за задържането ти на подходящо място по мой избор; ще

сложна на ръката ти сензорна гривна, която ще носиш, докато се уверя, че си в безопасност.

Той също се изправи:

— После аз ще използвам видеотелефона и заповедта за задържането ми ще бъде отменена още преди принтерът да я разпечати. Няма да позволя да ме превърнете в затворник, Ив, колкото и да ти се иска. Нито ще се укривам, нито ще избягам, затова те съветвам да не се занимаваш с мен, а да насочиш усилията си към залавянето на тази Джулиана; остави на мен да спасявам задника си.

— Ще имаш де вземаш! Задникът ти вече е и мой. Да му се не види, обичам те!

— И аз те обичам. — Гневът му мигом угасна и той я хвана за раменете: — Скъпа Ив, ще се пазя. Обещавам.

Тя отблъсна ръцете му и както ѝ беше навик, започна да се разхожда из кабинета, като мърмореше:

— Знаех си! Знаех си, че няма да ме послушаш.

— Слушай, скъпа, мислиш ли, че щях да постигна онова, което виждаш, ако при всяка опасност се криех като заек в дупката си? Свикнал съм да се изправям пред опасностите и да ги преодолявам. От край време действам така, само методите ми се промениха.

— Зная. Известно ми е, че имаш най-добрата охрана на света, но те моля да се посъветваш с Фийни — предполагам, че ще ти даде ценни предложения.

— Нямам нищо против.

— Другото, за което те моля, е да ми дадеш графика си — къде ще бъдеш, кога и с кого. Обещавам да не изпращам ченгета по петите ти — добави и се обърна към него. — И без това веднага ще ги разпознаеш и ще им се изплъзнеш. Но ще се чувствам по-спокойна, ако знам къде си.

— Съгласен съм.

— Слава богу! Налага се да замина за Далас — добави тя, изричайки думите много бързо, като че се страхуваше да не прогорят езика ѝ. — Спешно трябва да разпитам заварения баща на Джулиана. Не зная кога точно ще замина, но ще бъде през идните един-два дни. Сигурна съм, тя е набелязала следващата си жертва и много скоро ще предприеме решителната крачка. Страхувам се да не би да е взела на мушка и пастрока си. Пред една затворничка е споменала за Тексас и

за каубои. Също и за някакъв овчар. Доколкото знам, в този щат има и овцевъдни ферми. Ще трябва да...

Докато несвързано бърбореше, Рурк незабелязано се беше приближил до нея. Взе я в прегръдките си и промълви:

— Ще те придружа. Няма да се справиш без мен.

— Имаш право — предаде се тя и за пръв път през този ден напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха. — Благодаря за предложението. А сега изчезвай — имам много работа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ив прекара дълги часове пред компютъра — изчисляваше вероятностите, направи и справка за имената, в които имаше думичките „шийп“ и „каубой“.

Докато компютърът работеше, тя отново прочете досието на Петибоун, надявайки се да е пропуснала нещо, подсказващо пряка връзка между убийцата и жертвата ѝ.

Ала за сетен път установи, че Уолтър Петибоун е бил симпатичен човек на средна възраст, когото най-близките му са обожавали, а приятелите са обичали, и който е ръководил най-честно и почтено преуспяващата си компания.

Опитвайки се да открие връзка между родствениците на жертвите и Джулиана Дън, отново удари на камък. Липсваха доказателства, че съпругите на убитите мъже, децата им или брачните партньори на децата им са я познавали, камо ли че са имали мотив да ѝ възложат извършването на престъпленията.

Двете съпруги на Уолтър Петибоун бяха съвършено различни, но помежду и все пак имаше нещо общо — неоспоримата им любов към него.

Информацията, с която разполагаше до момента, показваше, че Джулиана го е избрала напосоки. Кое то пък означаваше, че да се търси следващата ѝ жертва е равносилно да търсиш игла в копа сено.

Ив си легна и остави компютъра да пресява имената на възможните мишени. Стана в ранни зори и отново прегледа информацията.

— Както е тръгнало, отново ще се изтощиш почти до смърт, лейтенант.

Ив погледна съпруга си, който стоеше на прага на вратата между двата кабинета. Въпреки ранния час вече беше облечен с обичайната си изисканост, гарвановочерната му коса блестеше. „Как успява винаги да изглежда като изваден от кутия?“ — запита се тя. За краткото време, с което разполагаше, бе успяла само да измие зъбите си.

— Нищо ми няма — помъчи се да го успокои. — Спах цели пет часа. — Посочи към монитора и добави: — Имаш ли представа колко фамилни имена включват наставката „шийп“?

Рурк се усмихна, прекоси кабинета ѝ и подаде чашата с кафе.

— Скъпа, мога да ти изредя хиляди имена, но едва ли мога да се конкурирам с компютъра.

— Ами ако съм на погрешен път? Ами ако Джулиана е имала предвид човек с такава професия или пък дори външността му? Колко ли мъже приличат на овчари или каубои? Господи, как можах да се доверя на някаква наркоманка!

— Почакай, не бързай да се предаваш. Смятам, че си на прав път.

— Много ме утеши, благодаря. Дори ако се ограничи до мъжете на възраст от петдесет до седемдесет години, към които тя засега проявява жив интерес, пак ми предстои да проуча десетки хиляди души, и то само в Ню Йорк. Да речем, че половината от тях ще отпаднат заради финансовото си положение, но все пак са прекалено много, за да бъдат открити навреме.

— Какво си намислила?

— Ще намаля броя им наполовина, ако се съобразя с теорията, че убийството на Петибоун е било планирано преди десетина години. Следователно ще търся преуспели мъже, които са в града отпреди десет години... и ще се надявам Джулиана да не се разбърза.

Тя нареди на компютъра да започне съставянето на нов списък, като се съобразява с новите критерии, отпи от кафето си и уж небрежно подхвърли:

— Какво ще правиш днес?

Рурк извади от джоба си диск:

— Ето графикът ми за през следващите пет дни. Ще те уведомя своевременно, ако настъпи някаква промяна.

— Благодаря. — Ив взе диска, погледна съпруга си в очите и повтори: — Благодаря. И още нещо — съжалявам, че снощи си го изкарах на теб. Просто ти пръв ми попадна пред очите.

— Този път ти прощавам. Но ако отново се напиеш и започнеш да се заяждаш, ще те напляскам.

— Дадено. — Когато Рурк се наведе да я целуне, тя рязко се отдръпна: — Почакай, още не съм се измила. Бях намислила да потренирам, докато компютърът изготви списъците.

— Прекрасна идея! — Той я хвана за ръката и я поведе към асансьора.

— Ама ти вече си облечен! — възкликна Ив.

— Най-хубавото на дрехите е, че човек може да ги облича и съблича, когато пожелае. — Като се качиха на асансьора, той се обърна и я накара да свали тениската си. — Ето, виждаш ли колко е лесно?

— Май забрави, че имаме гости, на които можем да се натъкнем всеки момент.

— Ние пък ще заключим вратата. — Рурк плъзна надолу дланите си и обхвана гърдите й. — После ще проведем много ползотворна тренировка.

— Хммм, допада ми начинът ти на мислене.

Докато Ив завършваше ползотворната тренировка с преплуване на няколко дължини на басейна, Хенри Маутън крачеше по облицования с мрамор коридор на адвокатската кантора „Маутън, Карлстън и Финч“.

Беше шейсет и две годишен, красив като филмов актьор и сред най-известните адвокати на Източния бряг, практикуващи корпоративно право.

Гладко сресаната му кестенява коса беше прошарена на слепоочията. Около очите му, които бяха почти със същия цвят, се виждаха само няколко бръчици, които му придаваха изискан вид. Костюмите му бяха ушити така, че да подчертават атлетичната му фигура.

Той винаги се движеше целеустремено. Винаги имаше някаква цел, към която се стремеше, а постигнеше ли я, набелязваше друга. Упражняваше професията си повече от трийсет години и всеки ден без изключение беше на работното си място точно в седем часа. Не промени навиците си дори когато преди двайсет и три години основа собствена фирма.

Любимата му фраза беше, че хората, които сами са изградили кариерата си, неуморно трябва да работят, за да поддържат определено ниво. За него думата „работа“ беше като евангелие.

Обичаше професията си, допадаше му да се катери по стръмните и хлъзгави стъпала на правото.

Отношението му към живота бе също като към работата — наслаждаваше му се, но го бе подчинил на определени правила. Поддържаше здравето, тялото и ума си чрез редовни упражнения, добра диета и досег с културата. Взимаше си отпуск два пъти годишно точно за по две седмици. През февруари почиваше в курорти с топъл климат, а през август избираше градове, които освен с многобройните си галерии и музеи, бяха прочути с театралните си постановки.

Третата седмица от всеки месец прекарваше в къщата си на брега на океана в Хамптън.

Някои, включително двете му бивши съпруги, го смятаха за голям сухар, ала Хенри се ласкаеше от мисълта, че е много организиран човек. Тъй като третата му съпруга досущ като него робуваше на установените навици, той смяташе, че не може да желае нищо повече от живота.

Фоайето на адвокатската фирма „Маутън, Карлстън и Финч“ беше просторно като катедрала, а в седем часа сутринта тук цареше гробна тишина.

Хенри влезе в кабинета си, през чиито прозорци се разкриваше зашеметяваща гледка към Манхатън — човек добиваше усещането, че се намира в орлово гнездо. Бюрото представляваше правоъгълен остров, върху който стояха само компютър и видеотелефон, скъп комплект писалки, кожена подложка за документи и снимка на съпругата му, поставена в сребърна рамка — през изминалите двайсет и три години в същата рамка последователно бяха поставяни фотографиите на три жени.

Той остави дипломатическото си куфарче върху кожената подложка, отвори го и извади бележника си и дисковете информация, които снощи бе взел у дома.

Без да обръща внимание на въздушните трамваи, които трмаво преминаваха край прозорците, Хенри затвори куфарчето и го постави на полицата до бюрото си, за да му е под ръка.

Изведнъж чу някакво шумолене, вдигна глава и озадачено изглежда елегантната брюнетка, която стоеше на прага на кабинета му:

— Коя сте вие?

— Извинете, ако съм ви стреснала, господин Маутън. Казвам се Джанет Дрейк и временно ще замествам секретарката ви. Чух стъпки в кабинета ви и дойдох да проверя. Нямах представа, че идвате толкова

рано. — Джулиана скръсти ръце и стеснително се усмихна. — Още веднъж моля да ме извините, задето ви обезпокоих.

— И вие доста сте подрали, госпожице Дрейк.

— Вярно е, сър. Днес е първият ми ден тук, затова реших да дойда по-рано, да се запозная с обстановката и да подредя работното си място. Дано не възразявате...

— Напротив, ние поощряваме инициативността — побърза да я успокои той. Изглежда я по-внимателно и си помисли: „Привлекателна е, говори добре, личи си, че има желание за работа“. — Бихте ли искали да получите постоянна длъжност в нашата фирма, госпожице Дрейк?

Тя порумения и свенливо сведе поглед:

— Това е най-голямата мечта в живота ми, сър. Дано да ви докажа, че заслужавам доверието ви.

Хенри кимна:

— Надявам се. Е, продължете запознаването с обстановката, нали така се изразихте?

— Да, сър. — Брюнетката понечи да се отдалечи, но изведнъж спря и попита: — Да ви донеса ли чаша кафе? Току-що програмирах автоготвача да го приготви.

Той пъхна един диск в компютъра и разсеяно промърмори:

— Да не бъде силно и не му слагайте захар. Благодаря.

Джулиана, която носеше обувки с нисък ток, тръгна към помещението за почивка на персонала. Не бързаше, защото разполагаше с предостатъчно време. Както винаги, грижливо беше проучила навиците на работещите във фирмата и знаеше, че шефът идва в кантората половин или дори един час по-рано от подчинените си. Но съществуваше опасност някой прекалено усърден чиновник или пък дроид, отговарящ за поддържането на чистотата, също да подрани и да провали планове й.

Предпочиташе рано да свърши работата си и да се заеме с други задачи. Уверена бе, че Хенри би я поздравил заради ефикасността й.

Мисълта й се стори толкова забавна, че се изкиска, докато пускаше отрова в кафето му.

— Можеше да ти се случи още преди девет години, Хенри — промърмори, докато разбъркваше цианкалия. — Но ти не изтегли покъсата сламка. — Джулиана кокетно пооправи прическата си. —

Жалко. Сигурно щеше да ти хареса да си женен за мен... макар и за кратко време.

Занесе голямата порцеланова чаша в кабинета му. Компютърът вече четеше на глас бележките, които Хенри си беше водил във връзка с някакъв съдебен процес. Отвъд прозорците прелетя хеликоптер, който се опитваше да регулира натовареното движение във въздуха. Тя остави чашата до лакътя на адвоката и се отдръпна:

— Желаете ли още нещо, господин Маутън?

Хенри, който очевидно беше погълнат от мислите си, машинално взе чашата и отпи от кафето, докато се взираше през прозореца и слушаше монотонния глас на компютъра.

— Не, имам всичко необходимо, госпожице... извинете забравих името ви.

— Казвам се Дрейк — отвърна тя. Усмиваше се, но очите ѝ бяха студени като лед. — Джанет Дрейк.

— О, да. Желая ви успех през първия ви работен ден, госпожице Дрейк. Ако обичате, оставете вратата отворена.

— Разбира се, сър.

Джулиана излезе в коридора и зачака. Чу как Хенри задавено изхърка, опитвайки да си поеме въздух, и влезе обратно в кабинета, за да наблюдава предсмъртната му агония. Винаги, когато имаше възможност, наблюдаваше как жертвите ѝ се разделят с живота.

Лицето на адвоката беше моравочервено, очите му бяха изцъклени. Докато махаше с ръце, събори чашата на пода и кафето се просмука в тъмносивия килим.

Втренчи в нея ужасяващите си очи, в които се четеше болка и страх, докато гаснеха последните искрици живот, тлеещи в тялото му.

— Май кафето ти влезе в кривото гърло? — шеговито подхвърли Джулиана и се приближи до адвоката, който в този момент падна на пода. — Настъпи малка промяна в ежедневния ти график, Хенри. — Тя наклони глава и любопитно се загледа в гърчещото му се тяло. — Предстои ти да умреш.

Хрумна ѝ, че едва ли има по-вълнуващо чувство от това да гледаш как някой умира, и то от собствената ти ръка.

Истинско чудо бе, че повечето хора не са познали това удоволствие.

Когато човекът на пода най-сетне предаде Богу дух, тя му изпрати въздушна целувка, преспокойно излезе от кабинета и затвори вратата. „Жалко, че е толкова рано“ — помисли си, като взе чантата си и тръгна към асансьора. Искаше ѝ се да обиколи магазините и да се отдаде на покупки.

Ив се приведе над трупа на Хенри Маутън. Трепереше от гняв, измъчваше я усещането за вина, чувстваше се безсилна. Каза си, че отрицателните емоции само ще ѝ попречат, затова се постара да ги потисне.

— Това е нейният почерк — промълви. — Главата ми не го побира! Как е успяла да премине през охраната на сградата и да накара този човек да изпие кафето, в което е пуснала отрова? Явно прилича на хамелеоните и умее не само да бъде незабележима, но и да се превъплъщава в когото си пожелае. Навярно е знаела, че ще завари Маутън сам. Ударът е бил грижливо планиран. А пък аз си загубих времето да издирвам някакъв си овчар или човек, в чието име се съдържа наставката „шийп“.

— Лейтенант, moupon на френски означава овца. — Пийбоди ѝ подаде портативния си компютър. — Току-що проверих.

— Браво, прекрасно, предсказанието на Лупи се сбъдна, само дето не успяхме да го разгадаем навреме и да помогнем на този нещастник. — Тя се изправи и си каза, че не бива да си изкарва яда на помощничката си. — Вдигнете го от тук и го предайте на съдебния лекар. Трябват ми дисковете със записите на охранителните камери, свидетелката, която е намерила мъртвеца, както и сведения за най-близките му родственици.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди се поколеба, сетне добави: — Не се самообвинявайте. Нямаше начин да предотвратите убийството.

— А трябваше. Въпросът бе да пхна ключа в правилната ключалка. Ала не го сторих и ето, че имаме втора жертва в разстояние на два дни.

Когато помощничката ѝ се отдалечи, Ив извади електронния си бележник и започна да въвежда информацията.

— Извинете — каза някой зад нея. — Вие ли сте лейтенант Далас?

Тя се обърна и видя елегантно облечена жена с гарвановочерна коса, подредена в съвършена прическа.

— Ако обичате, незабавно напуснете! — нареди ѝ строго.

— Да, разбирам... веднага. Казаха ми, че вие ръководите този екип. Аз съм Оливия Финч и съм съдружничка на Хенри. Навремето му бях и съпруга... втора подред. — Извърна поглед към трупа на пода и устните ѝ потръпнаха, ала тя ги стисна и съумя да запази спокойствие. — Надявах се да ми кажете... нещо. Каквото и да било.

— Възможно ли е да поговорим насаме, госпожице Финч?

— Да, разбира се. Да отидем в моя кабинет. — Докато вървяха по коридора, тя добави: — Налага се да дам някакво обяснение на служителите, а нищо не ми идва на ум. Пък и заради самата мен трябва да се постарая да намеря рационално обяснение на случилото се.

Отвори вратата на кабинета си, който беше голям колкото кабинета на Хенри, но беше с източно изложение, а мебелировката не беше толкова спартанска.

— Разбирам, че ви е мъчно за него... — промърмори Ив.

— Да, при това много. — Вместо да седне зад бюрото, Оливия се приближи до прозорците, които заемаха почти цялата стена. — С Хенри се разведохме преди четири... не, преди пет години. По-късно отново се ожени, случилото се ще бъде жесток удар за Ашли. По-лесно бих го приела, ако беше починал от естествена смърт, но да го убият... Никога досега не бях попадала на местопрестъпление. — Тя се обърна към Ив и добави: — Смъртта на Хенри дълбоко ме потресе.

— Познавате ли някого, който да има зъб на господин Маутън?

— Ние сме адвокати — поусмихна се Оливия. — Мнозина имат зъб на адвокатите. Шегата настрана — невъзможно ми е да си спомня за някого, който би причинил смъртта на Хенри. Признавам, че той е... че беше опак човек и да живееш с него бе почти невъзможно... от моя гледна точка, разбира се. Беше толкова праволинеен, никога не се отклоняваше от навиците си, не търпеше възражения. Беше от хората, които понякога ви се иска да го изритате отзад, но не и да убиеете.

— Учудвам се, че и след развода с него сте останали съдружници — отбеляза Ив.

— При него всичко беше подчинено на логиката — още едно от досадните му качества. — В очите на Оливия проблеснаха сълзи, но с усилие на волята тя съумя да не се разплаче. — Заяви, че не вижда

причина да правим реформи във фирмата само защото в съвместния живот не ни е провървяло. Каза още, че щом до този момент работата ни е вървяла, трябва да продължим сътрудничеството си. Като никога бях на едно мнение с него. Всъщност с Хенри бяхме по-добри делови партньори, отколкото любовници. Не зная дали помежду ни имаше приятелство. Зная, че в подобни случаи трябва да повикам моя адвокат, но честно казано, нямам сили.

— Защо господин Маутън е бил в кабинета си толкова рано сутринта? Работното ви време започва много по-късно, нали?

— Той всяка сутрин сядаше зад бюрото си точно в седем. Дори да настъпваше краят на света, той нямаше да се откаже от навиците си. Вярно е, че като човек имаше известни недостатъци, но по отношение на работата беше ненадминат. Държеше на фирмата, обичаше работата си, допадаше му да служи на закона. — Гласът ѝ пресекна, тя притисна длан до устните си и задавено заповтаря: — Да му се не види! Да му се не види!

— Искате ли чаша вода?

— Не, благодаря. Не съм от жените, които плачат за щяло и за нещяло. — Оливия замълча за момент, докато се мъчеше да се овладее. — Аз също обичам професията си и вярвам в закона. Искам убиецът да бъде заловен и наказан, затова съм готова да отговоря на всичките ви въпроси. Обещавам, че всички служители на фирмата ще ви окажат пълно съдействие, иначе живи ще ги одера!

— Благодаря за помощта. — Ив тъкмо се канеше да зададе първия въпрос, когато Пийбоди влезе в кабинета.

— Лейтенант, може ли да излезете за малко?

— Извинете, госпожице Финч, връщам се веднага. — Тя застана пред вратата и нетърпеливо попита: — Намерихте ли нещо?

— Отпечатьците на Джулиана в помещението за почивка на служителите. Била е тук и не си е направила труда да напръска дланите си със защитен спрей. Взех и дисковете със записите на охраняващите камери и им поставих етикети.

— Браво на теб. Намери жената, която е открила мъртвеца, и я доведи тук, след като приключи с Финч.

Върна се в кабинета и попита:

— Госпожице Финч, познавате ли някоя си Джулиана Дън?

— Дън ли? Името ми се струва познато... — Тя смръщи чело, сетне изненадано се ококори. — Спомних си — тя е убила Уолтър Петибоун и другите... Гледах репортажите по телевизията. Мислите ли, че... Но защо? Как е възможно... — Оливия се олюля и седна на най-близкия стол.

— Виждали ли сте тук жена, която отговаря на нейното описание?

— Не! — Тя притисна длани до лицето си. — Главата ми не го побира.

— Била е тук, в помещението за отдых на служителите. Предполагам, че разполагате с персонал, който вечер почиства всички помещения в кантората.

— Да, да. Хората ни са много старателни.

— В такъв случай Джулиана е била тук тази сутрин. Мога ли да го използвам? — Тя посочи компютъра.

— Разбира се.

Ив вкара в процепа диска със записите, направени от камерата във фойето на сградата, и попита:

— Известно ли ви е по кое време екипът по поддръжката почиства кантората?

— Според графика почистването на помещенията на този етаж се извършва между полунощ и два часа сутринта.

Ив програмира диска да започне излъчването на видеоматериала, който е бил записан два часа след полунощ. Прегледа го набързо, като спираше винаги, когато някой влизаше или излизаше от фойето. По това време на нощта просторното помещение беше почти безлюдно, само от време на време го прекосяваха уморени чиновници, които са били принудени да останат до късно, служители от екипа по почистването и от охраната. В шест и четирийсет и пет във фойето влезе привлекателна брюнетка с елегантен делови костюм и се отправи към бюрото на шефа на охраната.

Ив спря видеозаписа и нареди на компютъра да увеличи кадъра.

— Познавате ли тази жена? — обърна се към Оливия.

Адвокатката се втренчи в монитора.

— Не — отговори след няколко секунди. — Струва ми се, че никога досега не съм виждала тази жена. В тази сграда се помещават

още много адвокатски кантори, както и представителствата на различни компании. Не разбирам как...

— Погледнете по-отблизо. Не обръщайте внимание на косата, съсредоточете се върху лицето.

Оливия нетърпеливо подхвана:

— Познавам всички, които работят на този етаж, но тази жена не е... Почакайте! О, боже! Това е Джулиана Дън, нали? Отначало не я познах.

— Да, мнозина също не биха я познали.

На обяд свика екипа си в една от залите за съвещания, която беше запазила.

— Ето какво се е случило — започна без излишни предисловия. — Джулиана фалшифицира пропуск на адвокатската фирма — за нея е било лесно като детска игра — и ден преди убийството влиза в сградата в осем часа и четирийсет и три минути. Показва пропускателна служба от охраната, застъпващ смяната от шест сутринта до обяд, и се представя за Джанет Дрейк, временна секретарка в адвокатската кантора „Маутън, Карлстън и Финч“. Чаровно се усмихва на охранителя и дори любезно го заговаря, за да я запомни, когато я види на следващия ден. Тази сутрин тя идва малко преди седем часа. — Ив посочи монитора, на който вървеше видеозаписът от охраняващата камера. — Взима асансьора и слиза на етаж, на който се намира адвокатската кантора. На видеозаписа се вижда как преминава по коридора и влиза в един от кабинетите. След осем минути пристига и Маутън. Можем само да предполагаваме какво се е случило през следващите двайсет минути.

Тя нареди на компютъра да стопира кадъра и продължи:

— От показанията на служителите във фирмата и на съдружниците на покойния научихме, че той е имал навика да идва на работа точно в седем часа. Безсъмнено Джулиана внимателно е проучила ежедневната му програма, навиците и обичаите му. Предполагам, че се е представила като временна секретарка, престорила се е, че изгаря от желание да получи постоянна работа, обсипала е с комплименти Маутън относно работата му и фирмата, която е създал. Накратко, улучила е най-слабото му място. След като го

е омагьосала със сладки приказки, е предложила да му донесе кафе. Отишла е в помещението за отдых на персонала, наредила е на автоготвача да приготви кафе, пустила е отрова в чашата. Обзалагам се, че не е избягала веднага, а е останала да се увери, че Маутън ще изпие кафето, наблюдавала го е как умира. Тя никога не оставя работата си недовършена. В седем часа и осемнайсет минути я виждаме да излиза от кантората.

Ив нареди на компютъра да продължи показването на видеоматериала.

— Погледнете я само — промърмори. — Цялата сияе. Очевидно стореното ѝ доставя неописуемо задоволство. Напуска сградата, като използва аварийното стълбище, за да не предизвика любопитството на човека от охраната. Вероятно е взела такси и си е била вкъщи за закуска.

— Забелязвам, че е променила методите си — намеси се Фийни. — Действа само в Ню Йорк и убива мъже, които лично не познава. Но както се казва, човек трудно се отърсва от навиците си. Госпожата още си пада по привлекателни мъже на средна възраст, все още само леко променя външността си.

— Нещо ми подсказва, че ще остане в Ню Йорк. — Ив по навик посегна към чашата с кафе. — Според Майра за нея аз представлявам предизвикателство, тъй като съм единствената жена, срещу която някога се е изправяла. Ще се стреми да докаже, че ме превъзхожда, затова ще убива „на моя територия“, а мен ще прати за зелен хайвер.

— Прекрасно! — заяви Макнаб, а когато тя учудено го изгледа, побърза да обясни: — Ще ѝ бъде много криво, когато неочаквано я нападнеш и прегризеш гърлото ѝ.

— Подмазваш ли се, детектив?

— Да, лейтенант. — Младежът широко се усмихна и тръсна глава, при което трите обички на ухото му издрънчаха. — Всъщност казвам самата истина — Джулиана Дън не е по-способна от вас.

— Засега имам двама мъртъвци, които едва ли ще подкрепят мнението ти. Много спешно трябва да изровим информацията от компютрите, които конфискувахме от „Докпорт“. Бас държа, че тя притежава жилище в Ню Йорк.

„Вероятно е в някой от тузарските квартали“ — добави мислено и продължи обясненията си:

— Може би е апартамент или дори къща. Купила го е, докато е била в затвора, или пък го притежава отпреди и е уредила да го поддържат по време на отсъствието ѝ. — Тя отново отпи от чашата си, очаквайки кофеинът да ѝ подеждва. — Следователно е поддържала връзки с външния свят. Вероятно е използвала джобния си компютър, но да си представим, че е допуснала грешката да изпрати съобщение по друга машина. И още нещо — проучила е набелязаните си жертви, следователно данните се съхраняват някъде.

— Работата върви бавно, защото се налага да се освободим от излишната информация, но скоро ще имаш резултат — увери я Фийни.

— Дано да е по-скоро. На тези дискове е записано заключението на Майра — за всекиго от вас има по едно копие. Тя е на мнение — което и аз подкрепям, — че изнасилването на Джулиана от заварения ѝ баща е лъжа, измислена от нея. Спешно трябва да разпитам този човек и да го принудя да признае истината. Смятам, че ще я заловим побързо, ако научим повече подробности за нея. Освен това се боя, че той е сред набелязаните ѝ жертви. Ще замина за Тексас при първа възможност.

— Нали и аз ще ви придружа, лейтенант? — обади се Пийбоди.

— Не, тук си по-необходима — заяви Ив и си помисли: „Не мога да рискувам. Няма да го понеса, ако и тя научи истината“. — Докато отсъствам, очаквам да разбереш откъде госпожата се снабдява с отровата. — Стараеше се да говори спокойно, макар че страхът сковаваше сърцето ѝ. — От заключението на Майра ще разберете, че макар според компютъра вероятността да е малка, има опасност Рурк също да е набелязан от Джулиана.

— Мамка му! — възкликна Макнаб.

Въпреки че сърцето ѝ се сви от възклицанието, тя се престори, че не го е чула.

— Той не отговаря на обичайните ѝ стандарти при избора на жертва, на което вероятно се дължи и ниският процент на вероятност, даван от компютъра, Рурк обаче може да бъде нейно оръжие във войната ѝ с мен. След като знаем коя е предполагаемата ѝ жертва, полесно ще се доберем до престъпницата. Разполагате с графика на Рурк за следващите пет дни. Той твърдо отказа полицейска закрила, но се съгласи да вземе елементарни предпазни мерки.

Тя си спомни трупа на Маутън, проснат на пода на кабинета му. Представи си, че вижда бездиханното тяло на съпруга си, но бързо прогони кошмарния образ.

— Служителите, които го охраняват, са професионалисти, къщата ни разполага със сигурна система за защита, но предвид факта, че той може да се окаже главната цел...

Ив гневно изруга, сви юмруци, после по навик пхна ръце в джобовете си.

— Фийни, моля те да провериш охранителните системи в службата му, у дома, в превозните средства, които той използва.

— Рурк ми се обади преди час. Ще се видим по-късно.

— Благодаря ти. Е, засега разполагаме само с тази информация, да се постарам да я използваме. Ако ви потрябвам, ще бъда в канцеларията си.

— Много е разтревожена — прошепна Макнаб на Пийбоди. — Никога не съм я виждал в подобно състояние. Какво се е случило с „желязната“ Ив Далас?

— Ще поговоря с нея. — Пийбоди изскочи от залата и се втурна по коридора. Видя, че началничката й отива към ескалатора, разблъска с лакти хората наоколо и успя да я настигне.

— Лейтенант, почакайте!

— Нямам време за празни приказки, Пийбоди. Трябва да приключа работата си тук, преди да замина за Тексас.

— Джулиана няма да убие Рурк. Дори няма да се доближи до него. — Тя хвана Ив за рамото и я накара да спре. — Може би ако се изправяше пред единия от вас, щеше да има известен успех, но когато сте заедно с вашия съпруг, вие сте несъкрушими. Няма начин да ви причини зло. Няма начин!

Чувството за безсилие и страхът, които стискаха гърлото на Ив, за миг отслабиха хватката си, а тя прегракнало заговори:

— Не се иска голямо усилие. Тя може да пусне отрова в кафето му, във виното му, дори в чашата с вода!

— Не е вярно! — разпалено възрази Пийбоди. „Не е разтревожена — помисли си. — Изплашена е до смърт!“ — Знаете, че не е вярно. За да го направи, трябва да заблуди неговото „радарно устройство“... и вашето. Не знам факти от миналото му, но се досещам за това-онова. Първо, сигурна съм, че Рурк умее да се защитава. Но

има и още нещо — той е опасен. Може би именно заради това е толкова сексапилен.

Ив се извърна и неவிждащо се втренчи в автомата за шоколадчета и бонбони.

— Най-невероятното е, че изобщо не му мигва окото — промълви.

— Но това не означава, че ще прояви неблагоприятие и няма да вземе необходимите предпазни мерки.

— Имаш право. Осъзнавам го, но все пак се тревожа... — Толкова й беше нервно, че за да прави нещо, извади от джоба си кредитен жетон, пхна го в процепа на автомата и си избра от любимите си шоколадчета.

Съжалявам, този артикул временно липсва. Ще си изберете ли нещо друго? — произнесе механичен глас.

— Моля ви, не го ритайте! — побърза да каже Пийбоди, като видя изражението на началничката си. — Отново ще ви лишат от правото да използвате автоматите в управлението. Опитайте това, много е вкусно. — Тя побърза да избере друг вид шоколадче, преди лейтенант Далас да нанесе непоправими поражения на машината.

Избрахте десерт, съдържащ заместител на шоколад, хрупкава вафла и сметанов пълнеж.

Ив грабна десертчето и се отдалечи, докато автоматът изреждаше още данни, включително информация за калориите, съдържащи се в артикула.

— Разрешавате ли един въпрос във връзка с убийството на първата госпожа Стибс? — запита Пийбоди, като подтичваше, за да върви редом с началничката си.

— Питай, но не спирай — наистина нямам никакво време.

— Подробно проучих материалите по разследването и съм готова да призова на разпит втората съпруга. Реших обаче в продължение на ден-два да я държа под наблюдение. Да видим дали ще разбере, че я следя.

Ив с усилие откъсна мислите си от опасността, заплашваща съпруга й.

— Постарай се да забележи, че я наблюдаваш. Това ще я извади от равновесие, може би ще я накара да направи нещо необмислено.

— Намислила съм да разпитам неколцина от свидетелите, които са дали показания във връзка с убийството и са познавали Стибс и двете жени в живота му. Няма ли да навреди, ако тя разбере, че съм разговаряла с тях?

— Напротив, още повече ще се разстрои, ще се пита какво става. Когато я задържиш, нервите ѝ ще бъдат опънати като въжета.

— Ще ми се да изчакам, докато се върнете от Тексас. Страхувам се да не сгафя.

— Както искаш. Сигурна съм обаче, че няма да допуснеш грешка. Моите сътрудници никога не правят гафове — добави, преди да се раздели с помощничката си, която тръгна към общото помещение.

Като влезе в кабинета си, Ив се облегна на вратата и си каза, че наистина трябва да се успокои. Машинално махна опаковката на десертчето, отхапа от него и реши, че наистина е вкусно. Ала Рурк не ѝ излизаше от главата, затова го потърси в кантората му.

— Знам, че имаш съвещание в пет часа — побърза да се извини. — Макар че само Бог знае как издържаш ежедневно да се срещаш с толкова много хора.

— Просто съм твърде общителен, лейтенант. Всички хора по света са мои приятели.

— Да бе — промърмори тя. — Слушай, знаеш ли защо те търся? Ще те затрудни ли да отложиш срещите си, предвидени за утре?

— Какъв е смисълът да бъдеш шеф, ако не можеш да откажеш някакви си срещи? Какво искаш от мен?

— Да ме придружиш до Далас. Ще тръгнем рано сутринта.

— Добре. Ще уредя пътуването.

— Не зная колко време ще ми отнеме, но най-вероятно ще се върнем още същия ден или най-много след двамайсет и четири часа.

— Не се тревожи, Ив, винаги ще бъда до теб. Запомни, че вече не си сама.

Тя кимна и макар да знаеше, че постъпва глупаво, докосна лицето му на екрана на монитора и прошепна:

— Също и ти.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вероятността Рурк да е следващата жертва е 51.08%...

Ив се взираше през малкия прозорец на канцеларията си. Грамаден аеробус премина толкова близо, че стъклата издрънчаха, а тя забеляза колко зле поддържани са зъбите на един от пътниците. Човекът също я видя и ѝ направи неприличен жест.

Ала Ив беше прекалено погълната от мислите си, за да се разгневи.

Информацията, която компютърът беше продиктувал с механичния си глас, беше повече от обезпокояваща.

— Къде ще го нападне? — прошепна отчаяно.

Не разполагам с достатъчно данни за изчисляване на вероятността...

— Не питам теб — избърбори тя и притисна длани до слепоочията си. — Мисли! — заповяда на себе си. — Размърдай си мозъка! Опитай да мислиш като нея.

Джулиана обича ефектните удари, следователно има голяма вероятност да предприеме покушението срещу Рурк, когато съпругата му ченге е близо до него. Например в дома им или по време на някакво светско събитие, на което и двамата ще присъстват. Отново зареди дискетата, на която беше записан графика му, и се втренчи в монитора.

Запита се как е възможно човек да проведе в един ден толкова много срещи, консултации и съвещания, без да полудее. Но Рурк не беше обикновен човек, а истинско динамо.

Тя с ужас си представи с колко души той контактува ежедневно — познати, делови партньори, служители, сервитьори и така нататък. Колкото и да бе надеждна охраната му, все някъде щеше да се пропука.

Опита се да се успокои с мисълта, че Рурк инстинктивно усеща опасността, както тигърът в джунглата усеща приближаването на врага или на плячката. Пък и ако прекалено много се безпокои за него, страхът ще ѝ попречи да забележи нещо съществено.

Отново седна зад бюрото си и се помъчи да прогони черните мисли от съзнанието си.

През „ранния си период“ Джулиана Дън бе впримчвала жертвите си, играейки ролята на принцеса от висшето общество — красива пеперуда, която прелита от цвят на цвят... по-точно — от богаташ на богаташ.

Сега очевидно бе възприела ролята на работлива секретарка. „Много хитър ход — каза си Ив. — Хората обикновено не обръщат внимание на обслужващия персонал. Най-вероятно Джулиана ще се придържа към новия си облик и ще се добере до мъжа, когото е набеляза за следваща жертва, като се внедри или във фирмата му, или в дома му. Предпочитано оръжие — отрова — добави мислено. — Защо именно отрова? Защото не си цапаш ръцете, същевременно имаш възможност да наблюдаваш въздействието ѝ. Виждаш объркването, ужаса, болката. Мъжът, когото си намислила да убиеш, вижда как замахваш с ножа и знае, че ще умре. А въздействието на отровата е невидимо и поради това много по-объркващо.“

Все пак цианкалият не се купува от кварталния денонощен магазин. Крайно време бе да открият доставчика.

Ала преди да се захване за работа, трябваше да проведе важен разговор. Свърза се с Чарлс Мънроу.

Красивият компаньон очевидно се намираше в изискан ресторант и използваше джобния си видеотелефон. Ив чу приглушени гласове и мелодичното потракване на порцелан и кристал.

— Лейтенант Захарче! — широко се усмихна Мънроу. — Каква приятна изненада!

— Сам ли си?

— Засега. Клиентката закъснява... както обикновено, между впрочем. С какво мога да услужа на моята любима защитничка на реда и закона?

— Имаш ли приятели или колеги в Чикаго?

— Разбира се. Когато упражняваш най-древната професия, имаш познати и приятели навсякъде.

— Трябва ми някой, който да се съгласи да изчука една от затворничките в Изправителния център „Докпорт“.

Изражението на Чарлс веднага се промени, той отвори електронния се бележник и заговори делово:

— Имате ли някакви по-специални изисквания?

— Човекът трябва да бъде привлекателен и да е полов атлет.

— За кога ви е необходим?

— Колкото е възможно по-скоро. Възнаграждението за двучасов сеанс ще бъде скромно — знаеш колко оскъден е бюджетът на полицията.

— Съмнявам се, че от полицията са загрижени за задоволяване на сексуалните апетити на тази жена, затова предполагам, че компаньонът е нещо като отплата за получена информация или за сътрудничество в някакво разследване.

— Предполагай каквото си щеш — също така делово отговори Ив. — Възможно ли е да ме свържеш с твой колега от Чикаго? О, за малко да забравя — трябва да е здравеняк и да умее да се отбранява. На въпросната „дама“ ѝ се иска едно хубаво чукане, но тя е склонна към насилие, поради което не бива да ѝ изпращаме неопитен човек.

— Разбира се, мога да помоля някого от колегите, но предлагам аз да отида. Първо, имам голям опит, и второ, съм ви задължен.

— Нищо не ми дължиш.

— Задължен съм ви заради Луиз — поправи я той и лицето му грейна, като спомена името на младата лекарка. — Дайте ми необходимата информация и ще изпълня задачата. При това безплатно, лейтенант Захарче.

Тя се поколеба. Струваше ѝ се някак извратено да го наема да прави секс. Да мисли за романтичното му обвързване с доктор Луиз Димато, докато урежда той да изчука затворничката Мария Санчес.

Понякога приятелството и всичко свързано с него ѝ се струваше непонятно като брачните взаимоотношения.

После си напомни, че така или иначе Чарлс продава сексуалните си услуги и ако това не безпокои Луиз, защо пък тя да се чувства неловко?

— Ще получиш възнаграждение — искам „операцията“ да се проведе съвсем законно. Затворничката се казва Мария Санчес... — След като му съобщи какво се иска от него, тя добави: — Признателна съм ти, Чарлс.

— Не знам дали сте признателна, но сте много притеснена, което е много трогателно. Предайте най-сърдечни поздравии на Пийбоди, а аз ще предам вашите на Луиз. Виждам, че клиентката ми влиза в

ресторанта. Предпочитам да не разбере, че разговарям с представителка на полицията, иначе има опасност да бъде нарушено крехкото равновесие на една романтична среща.

Той иронично се усмихна, а Ив поклати глава и побърза да каже:

— Обади ми се да уточним датата и часа на посещението ти. И внимавай с главния надзорник в „Докпорт“ — голям мръсник е.

— Ще го имам предвид. Доскоро, лейтенант Захарче.

Като приключи разговора с него, Ив набра номера на репортерката Надин Фарст, но нарочно се свърза с гласовата й поща и остави кратко съобщение: „Ще ти дам интервю. Искam те в службата точно в четири. Да няма включване на живо. Ако закъснееш, няма да ме намериш“.

Излезе от канцеларията си и забърза по коридора към общото помещение. Застана пред малката кабинка без врата, която беше работното място на помощничката ѝ и каза:

— Идваш с мен.

— Ударих на камък с откриването на доставчика на отровата — заговори Пийбоди, като се качиха на асансьора. — Закупуването на отровни вещества е разрешено от закона, но се спазват много строги правила, едно от които е притежаване на разрешително, и то с приложени отпечатъци от пръстите. Преди предоставянето на веществото, пръстовите отпечатъци се подлагат на сравнителен анализ. Дън има досие при нас, следователно не би посмяла да използва законни източници за доставка.

— Какво ще кажеш за нелегалните?

— Направих справка в централната картотека за престъпниците, които са отравяли жертвите — между другото се оказа, че този метод е предпочитан от мнозина. Повечето закупували отровата по законен път. Пласьорът от Източен Вашингтон, от когото Дън е пазарувала преди, е бил един от най-големите играчи в бизнеса, но вече е мъртъв. Другите, за които имаме сведения, са дребни риби, повечето от тях в момента са в затвора най-вече заради търговия с наркотици. Проучванията показват, че пласьорите избягват да търгуват с отрови, защото се търсят по-слабо и носят малка печалба.

— Нищо чудно Джулиана да е намирала начин да се снабдява законно с цианкалия, но за всеки случай ще опитаме друг подход. — Ив се приближи до колата си, но преди да се качи, спря и продължи: — Да допуснем, че докато е била в затвора, се е запознала с някого от търговците. Освен това чрез компютъра си е имала достъп до каквото си пожелае. Разполагала е и с предостатъчно време да издири необходимите ѝ хора. Може би не е купила от Ню Йорк цианкалия, но пласъорите и търговците се познават помежду си и рано или късно ще се доберем до човека, когото търсим. Отиваме в подземията.

Пийбоди, която почти никога не губеше присъствие на духа, пребледня и прошепна:

— Майчице!

В търбуха на Ню Йорк съществуваше друг свят — град, обитаван от обречени и жестоки хора. Някои слизаха под земята, за да усетят тръпката от опасността, както детето си играе с остър нож. Други изпитваха удоволствие да живеят сред низости и воня на насилие, която витаеше навсякъде като вонята на разлагаща се смет и изпражнения.

Трети пък се спускаха в подземията и някак си се загубваха в лабиринта от улички.

Ив нарочно остави якето си в колата, за да се вижда кобурът ѝ. Резервното оръжие беше в по-малък кобур, прикрепен към глезена ѝ, в ботуша си беше пъхнала остър нож.

— Вземи! — Тя подхвърли на помощничката си малка шокова бухалка. — Знаеш ли как да я използваш?

Пийбоди преглътна, но кимна:

— Да, лейтенант.

— Окачи я на колана си така, че всички да я виждат. Надявам се да не си забравила какво е да водиш ръкопашен бой.

— Не съм, лейтенант, тренирам редовно. Мога да се съпротивлявам, не се тревожете.

— Дано. — Ив искаше помощничката ѝ не само да го изрече на глас, но и да повярва в собствените си сили. — И като се озовем долу, не забравяй, че си гадно ченге и че пиеш кръв на закуска.

— Аз съм гадно ченге и пия кръв на закуска... Пфу!

— Да тръгваме.

Слязоха по мръсните стъпала, водещи към входа на метрото, и се отклониха в лабиринта от тунели, водещи към подземията. Тъмночервени и сини светлини се смесваха в налудничав карнавал от секс, игри и забавления, предназначени за жестоките и безсърдечните.

Ив усети отвратителна миризма, миг след това се натъкна на човек, който стоеше на четири крака и повръщаше.

— Добре ли си? — попита го.

— Да ти го начукам! — отвърна онзи, без да вдигне глава.

Ив усети, че я наблюдават десетки очи. Промъкна се в тесния проход и изрита отзад непознатия, който политна и се просна в локвата от повръщано, сетне любезно отговори:

— О не, аз ще ти го начукам! — Мълниеносно извади ножа и го допря до гърлото на човека, преди той отново да я изругае. — Аз съм ченге, скапаняко, но мога да ти прережа гърлото, за да си направя кеф. Къде е Мук?

Той я стрелна със зачервените си очи, а като отвори уста, Ив усети вонящия му дъх:

— Не познавам никакъв шибан Мук.

С риск да я полазят какви ли не паразити, тя го сграбчи за мазната коса и отметна главата му:

— Всички познават шибания Мук. Искаш ли да пукнеш още сега или ти се ще да драйфаш още някой и друг ден?

— Не съм му бавачка на онзи педераст — намръщено отвърна непознатият, но като усети как върхът на ножа се забива в югуларната му вена, побърза да добави: — Де да знам, може да е в залата за виртуални игри... Викат й „Ад“.

— Благодаря за информацията. Продължавай да си драйфаш. — Ив го отблъсна с така сила, че онзи се просна на земята. После демонстративно пъкна ножа с назъбеното острие обратно в ботуша си, защото знаеше, че в сенките се крият обитатели на лабиринтите, които зорко я наблюдават.

— Ако някой си търси белята, да заповяда! — Тя леко повиши глас, за да надвика рок музиката, която отекваше в подземие. — По принцип ми трябва само Мук, когото този прекрасен представител на човешката раса описа като „шибан педераст“.

Сред сенките вляво от нея нещо се размърда. Тя посегна към оръжието си и тъмният силует в полумрака престана да се движи.

— Ако някой реши да създава неприятности на мен или на помощничката ми, ще хвърчи перушина. Пет пари не даваме колко от вас ще се озоват в градската морга, нали, полицай?

— Да, лейтенант — отвърна Пийбоди, като се молеше гласът ѝ да не издаде потреса ѝ. — Всъщност двете с вас се надяваме тази седмица да спечелим състезанието по брой на труповете, които сме осигурили на моргата.

— Каква е наградата, полицай?

— Двеста трийсет и пет долара и шейсет цента.

— Не е зле. — Ив сложи ръце на кръста си, заемайки престорено небрежна поза, но очите ѝ шареха наоколо като радари. — Тъкмо ще ни стигнат да се позабавляваме, като смачкаме физиономииите на всички тук, дето ще ни създават неприятности — усмихнато добави тя. — После ще изпратим момчетата да довършат работата ни. Жалко, май ще трябва да делим наградата с тях. Къде е Мук? — попита и изчака десетина секунди, изпълнени с напрежение.

— В „Ад“ — обади се някой от мрака. — Забавлява се с машините за садомазохизъм, скапанячко.

Ив кимна, преструвайки се, че не е забелязала обидното обръщение:

— Къде да открия този „Ад“, съществуващ в райското кътче, което мнозина от вас наричат свой дом?

Зад нея нещо прошумоля и тя рязко се извърна, готова да окаже съпротива. С периферното си зрение забеляза, че Пийбоди посяга към оръжието си. Отначало ѝ се стори, че срещу нея стои момче, но след миг разбра, че всъщност е джудже с мъртвешки очи и прогнили зъби. Устните на чудовищното създание се разтегнаха в ужасяваща усмивка, той ѝ помахаше с пръст.

— Взаимно ще си пазим гърбовете — прошепна тя на помощничката си, когато го последваха по един от тунелите, от чийто таван капеше вода.

Джуджето се движеше бързо като хлебарка, подметките му шляпаха по влажните каменни плочи, от време на време силуетът му изчезваше сред облаците пара. Минаха покрай барове, клубове и ресторанти, навлизайки все по-навътре в лабиринта на подземния свят.

— Хрумването ти за наградата, предлагана от моргата, беше гениално — прошепна Ив на помощничката си.

— Благодаря. — Пийбоди едва устоя да не избърше потта, която се стичаше по лицето ѝ. — Бива ме да импровизирам.

Отнякъде долетя вик на жена, стенеща от страст. Ив едва не се спъна в някакъв исполин с безизразен поглед, който лежеше на земята и отпиваше воняща алкохолна напитка направо от мръсната бутилка. Досами него мъж и жена се сношаваха прави, гърбът на жената бе притиснат до влажната стена.

Долавяше се миризмата на секс, урина и на нещо още по-отвратително.

Тунелът постепенно се разшири, завършвайки с грамадна зала, претъпкана с видео машини и кабинки за виртуална реалност.

В „Ад“ беше тъмно като в ада. Стените, вратите и прозорците бяха боядисани в черно, над входа с големи червени букви, символизиращи неугасващите огньове, беше написано името на клуба. Над пламъците танцуваше несръчно изрисуван дявол с рога и дълга опашка, който размахваше тризбец.

— Мук е тук — за пръв път проговори джуджето. Дрезгавият му глас прозвуча така, сякаш някой стържеше с шкурка. — Най се кефи на машината „Мадам Електра“, дето е за садомазохизъм. Нещо му хлопа на тая тема, ако питаш мен. Имаш ли петдесетачка?

Ив извади от джоба си шепа кредитни жетони:

— Ето ти двацет и да те няма!

Устните на джуджето се разтегнаха в подобие на усмивка, излагайки на показ прогнилите му зъби. Жетоните изчезнаха като по чудо в шепата му, а след миг се изпари и то.

— Тукашните обитатели са толкова колоритни личности — отбеляза Пийбоди, като се мъчеше гласът ѝ да не трепери.

— Движи се плътно до мен — предупреди я Ив. — Ако някой се опита да ни нападне, използвай оръжието си.

— Разбрано, лейтенант. — Пийбоди се вкопчи в бухалката и последва началничката си в „ада“.

Шумът беше оглушителен — писъци, вой на сирени, стонове и пъшкания, които издаваха десетките машини и посетителите на клуба. Осветлените бе приглушено, тъмночервените светлини подскачаха и

примигваха. Ив мислено се пренесе в леденостудената стаичка в Далас, за миг ѝ се повдигна, сетне съумя да се овладее.

Чу накъсано дишане, думи, прошепнати от хора, съвокупляващи се като животни. Беше ги чула и в онази стаичка малко преди да сложи край на мъченията си; чувала ги бе в прекалено много стаи, чиито стени бяха тънки като хартия, а жестокостта бе на косъм разстояние.

Отвратителният звук на насилственото проникване... Победоносният вик на звяра, упражняващ силата си, за да я накаже заради неизвършени грехове...

„Престани! Проклет да си, Рик, престани! Причиняваш ми болка!“

„Чий е гласът?“ — питаше се Ив, докато се озърташе с невиждащ поглед. Дали е на майка ѝ или на някоя от уличниците, над които звярът издевателстваше както издевателстваше над дъщеря си?

— Лейтенант, чувате ли ме? Добре ли сте?

Треперещият глас на помощничката ѝ я върна към действителността. Каза си, че тъкмо сега не бива да се разсейва... не бива да позволи на спомените от миналото да я завладеят.

— Стой близо до мен — повтори и тръгна към машините.

Повечето посетители на клуба не я забелязаха — бяха прекалено погълнати от играта или от въображаемите светове, в които се бяха пренесли. Интуицията на неколцина обаче все още не беше притъпена дотолкова, че да не разпознаят ченгетата. Макар че всички бяха въоръжени, засега към двете с Пийбоди бяха насочени само враждебни погледи.

Минаха край прозрачна кабинка с надпис „Бич и окови“. Вътре някаква кльощава жена само с кожена бедрена превръзка, чиито очи бяха закрити от устройство за виртуална реалност, се гърчеше, изпаднала в екстаз. Едри капки пот се стичаха по тялото ѝ, ръцете и краката ѝ бяха приковани към командното табло на машината.

— Изглежда, попаднали сме тъкмо където трябва — спокойно отбеляза Ив и се огледа. — Ето го и Мук.

Човекът, когото търсеха, също се намираше в прозрачна кабинка. Носеше само кожено калъфче на пениса и кожена каишка с метални шипове на врата; мускулестото му тяло потръпваше, от гърлото му се изтръгваха стонове. Косата му, дълга до раменете и сплъстена от пот, беше златиста като пламъчето на свещ.

— Искаш ли да ти направя още по-голямо удоволствие, Мук? Нали обичаш да те удрят? — Ив почти шепнеше. Видя възбудата, която пробяга по лицето му, и сви рамене. — Тц, няма да стане, не съм в настроение. Но нищо не ми струва да взривя играчките ти. Един изстрел с лазерното оръжие и край на забавленията ти. Бог знае след колко време ще можеш да подновиш заниманията си.

— Недей! — изкрещя Мук и побърза да се освободи от белезниците. — Какво съм ти направил, че да ми причиниш това?

— Да речем, че ще го направя, за да се позабавлявам. Да отидем някъде да си поговорим — гледай да не ме заведеш в някоя от любимите ти кабинки.

Тя отстъпи назад и забеляза, че погледът на Мук е прикован към бухалката на Пийбоди. В мига, в който той посегна да отнеме оръжието ѝ, тя само забели очи. Пийбоди мълниеносно извади оръжието и го допря до гърдите на нападателя. Електрошокът разтърси тялото му, той конвулсивно се загърчи.

— Не флиртувай с него, Пийбоди — подхвърли Ив, хвана Мук за ръката и го поведе към най-близкото сепаре. Като видя, че вътре седят двама наркомани, които очевидно се пазаряха за цената на поредната доза, тя ритна прозрачната стена, показва им значката си и им направи знак да освободят сепарето.

Двамата се измъкнаха навън и изчезнаха яко дим.

— Уютничко е тук — отбеляза тя. — Охранявай вратата, Пийбоди, не искам да ни безпокоят. Няма да се бавим. Хайде, Мук, бъди добро момче и ми кажи кой се занимава с търговия на отрови?

— Не си познала — не съм ти информатор!

— Факт, който винаги ме изпълва с радост и задоволство. Също като фактът, че мога да те заключа в единична килия за трийсет и шест часа, през които животът ти няма да бъде ада, дето познаваш и обичаш. Преподобният Мунк е мъртъв като Хитлер, приятелю, от цялата му банда си останал само ти.

— Свидетелствах в съда — побърза да ѝ напомни той. — Изпях всичко на хората от ФБР.

— О, да, не отричам. Изглежда, масовото самоубийство е дошло малко množко дори на кръвожаден човек като теб. Само дето така и не им съобщи кой е доставил отровата „кураре“ и цианкалия, които преподобният е смесил с лимонадата, предназначена за паството му.

— Казах им всичко, което знаех. Нали знаеш, че бях последната дупка на кавала...

— Знам само, че онези от ФБР са се хванали на номера, обаче на мен тия не ми минават. Дай ми информацията, която ме интересува, и ще изчезна от жалкия ти животец. Но ако решиш да се опъваш, ден след ден ще идвам тук или в другите бардаци, които посещаваш, и ще прекъсвам извратените ти сексуални игрички, докато забравиш какво е оргазъм. Всеки път, когато се опиташ да се изпразниш, ще бъда до теб, за да ти разваля удоволствието. Хайде, Мук, изплюй камъчето. В края на краищата изминаха повече от десет години от деня на масовото самоубийство на членовете на онази секта. Какво ти пука за случилото се?

— Ама... тогава ми бяха промили мозъка... не исках да...

— Дрън-дрън-дрън! Писна ми от празни приказки! Кой достави отровата?

— Не го познавам. Казвах, че бил доктор. Видях го само веднъж. Беше някакъв кльоцав дядка.

— От каква раса?

— От бялата, разбира се. Мисля, че и той пи от лимонадата.

— Сигурен ли си?

— Виж какво... — Мук се огледа и макар да бяха сами в сепарето, сниши глас: — Хората не знаят какво се е случило по онова време или са го забравили. Ако се разчуе, че съм принадлежал към Църквата на задгробния живот, ще започнат да ме гледат накриво.

Ив също се огледа с погнуса — отвращаваха я писъците, гърчещите се тела.

— Разбирам колко неприятно ще ти бъде, ако извратените ти приятели вземат да те гледат накриво... ако изобщо са в състояние да гледат след тия... упражнения. Слушам те!

— Какво ще получа за информацията?

Ив извади двайсет кредитни жетона и ги постави върху масичката, която бе с размерите на главичка на гвоздей.

— Да му се не види, Далас, с това не мога да си платя едночасов сеанс с машината за виртуална реалност! Бъди малко по-щедрa!

— Вземи ги, ако не, ще те заведа в управлението. Поне трийсет и шест часа няма да имаш възможност да се забавляваш с „Мадам Електра“.

Той печално въздъхна, а Ив внезапно я напуши смях, докато се взираше в идиотската кожена каишка на шията му.

— Защо си такава злобна мръсница?

— Драги Мук, всяка сутрин си задавам същия въпрос, но досега не съм получила задоволителен отговор.

Мук грабна жетоните и ги напъха в калъфчето, прикриващо пениса му:

— И да не забравиш, че съм ти оказал съдействие!

— Как бих могла да те забравя!

— Хубаво... — Той отново се огледа, навлажни с език устните си. — И да се разберем предварително — няма да ме окошариш за онова, дето ще ти го кажа.

— Не бой се.

— Ами... разбираш ли, щях да кажа на ФБР-то всичко, да им окажа пълно съдействие...

— Карай по същество, Мук, нямам време да слушам увъртанията ти.

— Тъкмо това правя, Далас. Наистина щях да изпея всичко на федералните, обаче видях онзи. Стоеше зад преградите около църквата, от която изваждаха мъртъвците. Леле, каква кошмарна гледка беше. Спомням си, че и ти беше там.

— Вярно е.

— Какво ти разправях... а, да, тогава онзи ме погледна. — Мук се приведе към нея. — Беше блед като платно, а очите му — едни такива... страшни! Обаче на мен не ми се мреше от някаква си отрова. По погледа на онзи разбрах, че знае за предателството ми и дето не съм спазил обещанието пред преподобния. Разбрах, че не трябва да го издавам пред ченгетата, ако искам да отърва кожата. Какво толкова, животът е мил на всекиго, нали?

— Значи този... доктор е жив, така ли?

— Де да знам — тогава си беше жив и здрав. — Мук сви широките си рамене. — Никога повече не го видях, за което изобщо не съжалявам. Пак повтарям, че не го познавам. Заклевам се в оная ми работа!

— Е, сега вече ти повярвах.

— Радвам се. — Той кимна и с облекчение се усмихна. — Единственото, което знам за него е, че навремето наистина е бил

доктор, но са го изритали от „клуба“. Разказваха още, че бил въшлив от пари и напълно откачен.

— Кажи ми името му.

— Не го знам! Честна дума, Далас! Членовете на сектата, между които и моя милост, бяха роби, на които не е позволено да разговарят с големите клечки.

— Трябва ми по-подробна информация.

— Не знам нищичко повече, кълна ти се! Онзи тип беше стар и кльощав, приличаше на самата смърт. Право да ти кажа, изглеждаше ми някак болнав. Както вече ти казах, видях го само веднъж — шепнеше си нещо с Мунк, а като ме погледна, тръпки ме побиха. Другите му викаха доктор Смърт. Това е всичко, честна дума. Хайде, остави ме на мира, че да си продължа играта.

— Добре, върви да си играеш — промърмори Ив, но когато онзи понечи да стане, го сграбчи за китката: — Ако разбере, че си премълчал нещо, ще те арестувам и ще те затворя в стая, боядисана в пастелни цветове и пълна с пухени възглавници, в която звучи сантиментална музика.

Лицето му помръкна:

— Злобна мръсница си, Далас.

— Улучи право в десетката, приятел!

— Преподобният Мунк и неговата Църква на задгробния живот!

— Споменаването на тази история направи толкова дълбоко впечатление на Пийбоди, че тя пропусна от радост да целуне тротоара, когато най-после отново излязоха на улицата. — И вие ли сте участвали в акцията?

— Бях така да се каже „помощен персонал“. Акцията се провеждаше от агентите на ФБР, а плебеите от местната полиция бяха длъжни да им оказват съдействие. Оттогава изминаха повече от десет години, а умът ми още не го побира. Двеста и петдесет души да се самоубият, само защото някакъв извратен ненормалник е проповядвал, че смъртта е най-прекрасното изживяване! — Тя поклати глава. — Може би е имал право, но рано или късно всички ще умрем. Защо да насилваме събитията?

— Казваха... хората разправяха, че не всички членове на сектата са искали да стигнат докрай, но онези, които са били по-висши по ранг, насила ги накарали да изпият отровата. Сред жертвите е имало и деца... невръстни деца, за бога!

— Вярно е — промълви Ив. По онова време още беше най-обикновена униформена служителка, нямаше и година, откакто беше завършила полицейската академия. Онова, което бе видяла тогава, до края на живота ѝ щеше да остане запечатано в съзнанието ѝ. — Имаше не само невръстни деца, но и пеленачета, на които майките дадоха отровата с биберон. Мунк се беше погрижил „церемонията“ да бъде заснета с видеокамера, за да бъде увековечена за бъдещите поколения. Знаеш ли, тогава за пръв и за последен път видях федерален агент да плаче. Някои ридяха като безпомощни дечица.

Тя отново поклати глава, опитвайки се да прогони кошмарния спомен.

— Да сложим точка на миналото, Пийбоди, и да се върнем към настоящето. Започваме с издирване на лекарите, които са били лишени от правото да упражняват професията си преди десет или дори двајсет години. Мук спомена, че този човек бил стар, което означава, че е бил най-малко шейсетгодишен по времето на господството на Мунк. Значи търсим мъж от бялата раса, който в момента е на възраст между шейсет и пет и осемдесет години. Повечето от съмишлениците на преподобния бяха от Ню Йорк, ето защо първо ще проверим списъка на лекарите от този щат.

Ив погледна часовника си и продължи:

— Имам среща в управлението, която не мога да отложам. Ето какво ще направим — отбий се в болницата на улица „Канал“, провери дали Луиз не познава лекар, отговарящ на описанието на доктор Смърт. Ако ли не, помоли я да попита свои колеги. По този начин ще спестим доста време. — Изведнъж се досети нещо и изпитателно погледна помощничката си: — Нали не възразяваш, че се среща с Луиз?

— Не, разбира се. Тя ми е симпатична, освен това се радвам, задето между нея и Чарлс се получи нещо хубаво.

— Дано да си искрена. Препрати ми информацията, до която се добереш, после те освобождавам за един час, за да наблюдаваш Морийн Стибс.

— Наистина ли? Много благодаря, лейтенант.

— Можеш да я следиш и утре, ако ти остане време, но не забравяй, че настоящият случай е от първостепенно значение.

— Разбира се. Лейтенант, може ли един личен въпрос? Питам се дали родителите ми не ви лаят по нервите. Стори ми се, че снощи с татко се бяхте... поскарали.

— Не, всичко е наред. Те не ми пречат.

— Дано. Така или иначе след няколко дни ще си заминат, а междувременно ще се постарая да не ви се пречат. Мисля, че татко е искал да премахне стреса, натрупан у вас по време на разследването. Той усеща подобни неща, макар никога да не наднича в съзнанието на хората. Ако се случи така, че неволно научи някоя подробност, буквално изпада в паника. Но щом казвате, че всичко е наред... — Лицето ѝ отново се разведри. — Ще отида с метрото до болницата. Може пък да ни провърви и Луиз да се добере до важна информация.

— Дано — въздъхна Ив и си помисли, че е крайно време да им провърви поне в нещичко.

Пет минути преди срещата с Надин Ив влезе в канцеларията си и изобщо не се изненада, нито пък се разгневи, като завари там репортерката. Надин седеше, кръстосала хубавите си крака, подчертавани от копринените чорапи, и старателно очертаваше с червило устните си, макар че според Ив гримът ѝ беше съвършен. Операторът се беше настанил на един от разнебитените столове и отхапваше от шоколадово десертче.

— Откъде го взе? — възкликна Ив и като разгневена тигрица се спусна към нещастника, който се ококори от изненада.

— О-от автомата в коридора — заекна и вдигна ръката си да се защити. — Искаш ли едно парченце?

Тя се взира в сладкиша толкова дълго, че от страх по челото на оператора избиха капчици пот. Като се увери, че не той е крадецът, когото търсеше от месеци, седна зад бюрото и промърмори:

— Не искам.

— Надявах се да закъснееш — обади се Надин. — Така щях да имам тактическо преимущество.

— Все някога полицаят на пропуска ще престане да си гледа работата през пръсти и ще те накара да ме чакаш в помещението за представителите на медиите, вместо да те пуска в канцеларията ми.

Репортерката само се усмихна и затвори пудриерата си.

— Сама не си вярваш, нали? Ако най-сетне си приключила обичайното заяждане и престанеш да тормозиш оператора, може би ще споделиш с мен за какво става въпрос.

— За убийство.

— Нищо ново под слънцето — около теб все стават убийства. Убитите се казват Петибоун и Маутън. Очевидно двете престъпления са свързани по някакъв начин. Преди да започнем, ще ти кажа, че според моята информация двамата не са били обвързани нито лично, нито професионално. Разбира се, ти вече го знаеш. Няма данни за някаква връзка между най-близките им родственици или между колегите им. Компанията на Петибоун има юридически отдел, който се занимава с уреждането на правните въпроси. — Без да откъсва поглед от Ив, Надин отброяваше на пръсти фактите, които ѝ бяха известни. — Възможно е двамата да са се срещали по време на някое светско празненство, но по принцип не са принадлежали към един и същ обществен кръг. Настоящите им съпруги посещават различни салони за разкрасяване и различни фитнес клубове, пазаруват от различни магазини. — Тя замълча, сетне добави: — Вероятно знаеш и това, нали?

— Колкото и да е чудно, ние от полицията все пак вършим някаква работа.

— Именно затова се учудвам, че когато си най-много заета, отделяш време да ми дадеш интервю, и то без да ти се моля на колене.

— Когато не се молиш, ти ме притискаш — общо взето с еднакъв успех.

— Имаш право. И така, защо изведнъж си станала толкова благосклонна, Далас?

— Искам да попреча на извършването на още едно убийство, затова използвам всички средства. Ако медиите разпространят фотографията на престъпницата, ще се увеличи шансът някой да я разпознае. Сигурни сме, че тя вече подготвя следващия си удар. — Докато обясняваше, Ив наблюдаваше красивото лице на репортерката. С течение на времето бе започнала да ѝ се доверява и да прибегва до

помощта ѝ. — Запомни, Надин, че всичко, което ти казвам, е строго поверително. Ако задаваш неудобни въпроси пред камерата, няма да ти отговоря. Съществува голяма вероятност Рурк да е следващата жертва.

— Рурк ли? — Усмивката на репортерката помръкна. — Господи, Далас! Не, не може да бъде! Той не е нейният тип. Да му се не види, какви ги говоря? Той е мъж, за какъвто всяка жена мечтае, но не отговаря на „изискванията“ ѝ. Прекалено млад е, при това е влюбен в съпругата си.

— Само дето съпругата съм именно аз — промълви Ив. — Това е достатъчен аргумент за нея.

Надин се облегна на стола и се замисли, опитвайки се да възприеме онова, което току-що беше научила. Колкото и да държеше на високия рейтинг на предаването си, тя повече ценеше приятелството си с Ив.

— Ясно — положението става напечено — промърмори най-сетне. — С какво мога да помогна?

— Раздухай историята, накарай зрителите да мислят за Джулиана, да се опитват да я открият сред тълпата. Тя се надява да остане незабележима, но с твоя помощ ще я лиша от това преимущество.

— Май искаш да я извадиш от равновесие, а?

— Естествено. Ако успея да я разгневя, вероятността да допусне грешка се увеличава. Лошото е, че в жилите на тази жена вместо кръв тече ледена вода — затова и убива толкова хладнокръвно. Време е да я позагреем.

— Дадено — кимна Надин и направи знак на оператора. — Да запалим огъня.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Джулиана Дън олицетворява неуспеха на системата да разпознае заплахата и да освободи от нея обществото. — Ив говореше спокойно и отчетливо. Операторът приближи камерата, докато лицето ѝ изпълни целия екран. — Пропуск на правораздавателната система е и фактът, че Джулиана Дън не е получила справедливо наказание за престъпленията си срещу обществото.

— Лейтенант Далас... — Камерата се насочи към Надин, която изглеждаше напрегната и съсредоточена. — Самата вие сте част от въпросната система и би трябвало да вярвате в нея.

— Разбира се, че вярвам. Говоря като представителка на тази система и заявявам, че ще поправим грешката си. Джулиана Дън се издирва на всички нива. Обещавам най-тържествено, че независимо дали ще остане в Ню Йорк или ще напусне града, тя ще бъде заловена и ще бъде обвинена в убийствата на Уолтър К. Петибоун и на Хенри Маутън.

— В тази връзка ще ни осведомите ли докъде е стигнало разследването?

— Засега подробностите са следствена тайна. Ще кажа само, че работим по няколко версии. Знаем коя и каква е извършителката.

— Каква е тя, лейтенант?

— Джулиана Дън е убийца, която ще продължава да убива, докато я спрем.

— В качеството ви на жителка на Ню Йорк...

— Не ме приемайте като такава — прекъсна я Ив. — Дала съм клетва да служа и да защитавам жителите на Ню Йорк и ще я спазвам. За втори път ще освободя обществото от заплахата на Джулиана Дън. Давам честната си дума, че лично ще я заключа в килията ѝ.

— Нима? — Джулиана разреса с четката изрусените си къдрици и направи физиономия към екрана на телевизора в спалнята си. — Наперена кучка такава! Миналия път извади късмет, но сега не е същото. Намирам се едва ли не под носа ти, а ти хабер си нямаш. —

Лицето ѝ пламна от гняв, тя запрати четката в стената. — Ще видим каква песен ще запееш, когато скъпият ти съпруг пукне в ръцете ти. Ще видим дали си толкова нафукана, когато той се бори за последната глътка въздух. Ще видим дали ще ти хареса гледката. Продължавай да се блъскаш, търси връзката между двамата жалки старци. Само че те не означават нищо за мен. Този път ще довърша и теб, и съпруга ти. Време е за разплата. — Обърна се и застана пред огледалото. Докато се вираше в отражението си, постепенно се поуспокои. — За едно имаш право, Далас. Наистина убивам. И се справям много добре.

„Браво на теб, постъпваш много умно! — мислеше си Рурк, докато гледаше интервюто на съпругата си. — Продължавай да повтаряш името ѝ, докато се запечата в съзнанието на всеки, който го чуе.“ Надин също оказваше безценна помощ, тъй като по време на предаването на екрана се появяваха фотографии на престъпниците при различните ѝ въплъщения.

Нито един зрител, гледал четириминутното интервю, което щеше да се излъчва на всеки деветдесет минути, щеше да я забрави.

Името и лицето на Ив Далас обаче също щяха да останат запечатани в съзнанието на Джулиана Дън.

Според Рурк съпругата му се опитваше да насочи към себе си вниманието на убийцата, за да спаси поредната невинна жертва, пък било това и собственият ѝ съпруг, който съвсем не бе чист като изворна вода.

Той имаше свое решение на проблема, което положително нямаше да допадне на Ив, но не искаше да ѝ се противопостави преди изпитанието, което ѝ предстоеше — да се върне в Далас и да извика спомените, които още живееха там.

Донякъде изпитваше облекчение, че най-сетне тя ще се изправи лице срещу лице с кошмара. Може би нямаше напълно да освободи съзнанието си от ужасяващото преживяване, но поне щеше да облекчи товара, който носеше всеки ден от живота си.

Ала някакво гласче му нашепваше да я накара да загърби миналото, както бе правила години наред. Да го погребее дълбоко и да обърне поглед към бъдещето.

Само че той най-добре от всички хора по света знаеше как миналото неизменно те дебне зад гърба като грамадно черно куче, готово да прегризе гърлото ти, когато си въобразяваш, че си в безопасност.

Каквото и да правеше, за да погребее миналото, то неизменно възкръсваше от гроба. Следеше го като сянка дори в дома му, изпълнен със съкровища на изкуството, любов и красота — дори тук понякога той усещаше вонята на дъблинските бедняшки квартали. И все пак вероятно му бе по-леко, отколкото на съпругата му. Нейното минало беше като натрапник, който упорито седи в ъгъла и отказва да си тръгне.

Рурк знаеше какво е да бъдеш гладен и скован от страх, да се свиваш под юмручните удари. Удари, нанасяни от човека, който би трябвало да се грижи за него, да го прегръща, както всеки баща прегръща сина си. Ала той се бе спасил от мизерията и от побоите. Още в детските си години беше намерил начини временно да се изтръгва от кошмара, който го обкръжаваше — било в компанията на приятелите си пройдохи, било със занимания, които, макар и незаконни, бяха много развлекателни. И много доходни.

Крадеше, мамеше, заговорничеше. И убиваше, макар че никога не бе отнел живот безпричинно. Създаде си име, основа компанията си, която по-късно се превърна в могъщ концерн, а ето че вече владееше не само голяма част от индустрията на Земята, но и на населените с хора планети.

Пътуваше много и всяко пътешествие бе школа за него — жадно поглъщаше всичко, свързано с културата и изкуството на дадена страна. Постепенно хлапето, което бе оцеляло в дъблинските бордеи благодарение на острия си ум, ловките си пръсти и бързите си крака, се превърна в един от най-богатите и могъщи мъже на света. Притежаваше всичко, което желаше да има, и доскоро умело избягваше дългата ръка на закона.

Преди да срещне Ив, бе имал много любовници, някои от които дори беше обичал. Но винаги беше самотен. Осъзна го едва след като се запозна с Ив, която му помогна да разбере истинската си същност.

В този момент светът, който бе сътворил, и човекът, който го обитаваше, безвъзвратно се промениха.

След броени часове щяха да се изправят пред нейното минало. Но щяха да бъдат заедно.

От командното табло пред него се дочу бръмчене, което означаваше, че порталът е отворен. Той погледна към монитора и видя кода за служебната кола на Ив.

Застана до прозореца, за да зърне съпругата си, която се прибираще у дома.

Като премина първия завой на алеята, водеща към къщата, Ив видя двама души, които почти бяха скрити под увисналите клони на плачещата върба. Машинално натисна педала за газта и извади оръжието си, но след секунда разбра кои са хората по дървото и какво правят.

Родителите на Пийбоди стояха под плачещата върба и страстно се целуваха.

Ив се почувства едновременно смутена и развеселена. Пъхна оръжието обратно в кобура и продължи да шофира, като извърна очи, преминавайки край влюбената двойка. Паркира пред стълбището към входната врата поради две причини — беше ѝ по-удобно и дразнеше Съмърсет. Напразно се надяваше, че влюбените ще ѝ спестят неудобството — двамата се приближиха, като продължаваха да се държат за ръце. Тя пъхна юмруци в джобовете си и подхвърли:

— Как я карате?

— Времето е прекрасно — отвърна Фийби. Усмихна се, ала прямият ѝ поглед накара Ив да настръхне и да се втренчи в челото ѝ. „Не я гледай в очите — напомни си. — В никакъв случай не я гледай в очите!“ — Със Сам се поразходихме из прекрасния парк. — Фийби тръсна глава, а сребърните халкички, вплетени в кичурите, мелодично иззвъняха. — Преди да излезем, гледахме по Канал 75 интервюто ти с Надин Фарст. Изглеждаше много силна и решителна.

— Аз наистина съм решителна.

— И силна. Рурк ни каза, че ви се налага утре да предприемете пътуване вън от града.

Ив изпод око погледна Сам и смутено измънка:

— Вярно е. Пътуването е свързано с разследването, което провеждам.

— Можем ли да ти помогнем с нещо?

— Не, благодаря. О, сетих се — ако случайно се сблъскате с Джулиана Дън, можете да я арестувате.

— Мисля, че с тази работа най-добре ще се справите вие с Дилия. А сега ме извинете, искам да отскоча до парника. Сам, гледай да убедиш Ив да се поразходи с теб.

Преди двамата да проговорят, Фийби вече се отдалечаваше, придружавана от шумоленето на дългата си шарена пола.

— Извинявай — смотолевя Сам. — Усеща, че помежду ни съществува някакво напрежение. И думичка не съм й казал за случилото се вчера.

— Хубаво.

— Не, не е хубаво! — За пръв път откакто се бяха запознали, той повиши тон, а лицето му помръкна. Обърна се към нея и продължи: — Карам те да се чувстваш неудобно в собствения ти дом. Двамата с Рурк ни приехте с отворени обятия, а пък аз неволно злоупотребих с гостоприемството ти. Тъкмо се канех да убедя Фийби да вземем стая в хотел, но в този момент ти мина покрай нас с колата и...

Сам млъкна и също като Ив пхна ръце в джобовете си, като че ли му пречеха.

Стояха един до друг и се взираха в зелената морава, отвъд която се простираха лехите с прекрасни уханни цветя. Ив не беше екстрасенс, но й се стори, че страданието, което се излъчваше от човека до нея, е толкова силно, че може да пробие метална стена.

— Виж какво — подхвана тя решително, — било каквото било. Не споменавай повече за преместване в хотел. И без това остават само няколко дни, докато си заминете, пък и през повечето време не съм си у дома.

— Подчинявам се на определени морални норми — с достойнство отговори той. — Отчасти са продиктувани от нашето учение, но в тях е вплетена и моята житейска философия — да обичам семейството си и да върша добри дела, да се радвам на живота, който ни е даден на този свят, и да полагам усилия никому да не причиня зло. Дарбата, която притежавам, ме задължава още повече, принуждава ме да си изработя още по-стриктни морални норми. Никога да не се намесвам в живота на другите, да не използвам онова, което ми е

дадено от Всевишния, за лични облаги, за забавление, за задоволяване на любопитството или за отмъщение. Старая се да спазвам тази норми.

Ив тежко въздъхна — беше улучил слабото ѝ място.

— Разбирам за какво говориш, защото и аз живея според определени норми. Разбирам и какво е неволно да сгреша. Зная, че не го направи нарочно и че по-скоро ще си прегризе езика, отколкото да разкажеш някому какво си научил. Но с теб се познаваме едва от няколко дни; чувствам се ужасно, задето един почти непознат човек вижда в мен тази... грозота.

— Нима мислиш, че това виждам в теб? — Той извади ръка от джоба си и понечи да хване дланта ѝ, но се отказа. — Не е вярно, избий си го от главата! Виждам отвратителен спомен, чувствам ужас, за чието съществуване едно дете не бива да подозира, камо ли да изпита на свой гръб. Не обичам насилието и вярата ми забранява да го упражнявам, но съжалявам, че не мога да...

Сам млъкна, без да довърши изречението. Лицето му беше пламнало от гняв, стиснатият му юмрук изглеждаше странно заплашителен.

— Съжалявам, че не мога да сторя онова, което би направил всеки баща. — Той се поовладя и отпусна юмруци. — Ала когато те погледна, виждам неподозирана сила и смелост, желание за победа. Виждам приятелката на дъщеря ми, жената, на която поверих живота на детето ми. Знам, че утре ще се върнеш... там. Рурк спомена, че отивате в Далас. Ще се моля за теб.

Ив се втренчи в него:

— Има ли някой, който да ти се сърди дълго време?

Сам плахо се усмихна:

— Фийби понякога ми се ядосва, но бързо ѝ минава.

— Значи е по-коравосърдечна, отколкото изглежда. Било каквото било — повтори тя и му протегна ръка.

Като влезе във фоайето, завари Съмърсет да лъска дървеното перило. Галахад пък седеше на най-долното стъпало като космат Буда. И животното, и икономът я изгледаха с присвити очи.

— Лейтенант, багажът ви е готов. Рурк каза, че ви е необходима само една смяна дрехи.

— А пък аз казах, че сама ще си стегна багажа. Не искам да докосваш вещите ми с костеливите си пръсти! — Тя прескочи котарака, който демонстративно се престори, че не я забелязва, но изведнъж се вцепени. Рязко протегна ръка и се вкопчи в парцала, с който икономът лъскаше дървените повърхности: — Това е ризата ми!

— Позволете ми да не се съглася — надменно произнесе той, а на сърцето му стана драго. Разчиташе, че набитото око на Ив веднага ще разпознае любимата ѝ риза. — Възможно е преди много време това да е минавало за дреха, но сега е парцал, който незнайно как се беше озовал в чекмеджето ви. Поправих грешката, като го отстраних и вече го използвам по предназначение.

— Дай си ми ризата, сбръчкана хлебарка такава!

Двамата задърпаха дрехата.

— Имате куп прилични ризи — изсумтя икономът.

— Искам си тази!

— Това не е риза, а парцал!

Отново задърпаха като обезумели, при което дрехата се разкъса. Съмърсет доволно отбеляза:

— Станаха два парцала.

Ив гневно смачка на топка жалките останки от ризата с емблемата на нюйоркската полиция, но преди да се изкачи по стъпалата, изсъска през зъби:

— Друг път да не си посмял да ровиш из чекмеджетата ми, перверзнико, че ще ти отхапая пръстите!

— Е, приятелю — обърна се Съмърсет към котарака, — не е ли радостно, че въпреки неприятното пътуване, което ѝ предстои, лейтенант Далас е в добро настроение?

Ив влетя като фурия в спалнята и запрати скъсаната риза към асансьора тъкмо в момента, в който Рурк слезе от него. Топката от плат го улучи право в лицето.

— Здравей, лейтенант, и аз се радвам да те видя — иронично промърмори той.

— Погледни какво е направил онзи мръсник с ризата ми!

— Я да видим. — Той огледа жалкото парче плат. — Казваш, че някога това е било риза, а? — Промуши пръст през дупка в плата, която така и бе останала незамрежена, и добави: — Жалко. Чух как със

Съмърсет си разменяхте обичайните любезности. Кресяхте, та дим се вдигаше.

— А ти защо си му наредил да приготи багажа ми?

— Бих могъл да се оправдая с факта, че си прекалено заета. Но да си говорим честно, Ив, не те бива за тази работа и ако остане на теб, няма да вземеш каквото ти е необходимо.

— Бас държа, че дъртият перверзник души бельото ми.

Устните на Рурк потръпнаха, докато се опитваше да сдържи усмивката си.

— Как може да го кажеш — все тази картина ще ми бъде пред очите! — Прекоси помещението, приближи се до нея и с длани обгърна лицето ѝ. — Сдобрила си се със Сам. През прозореца ви видях да разговаряте.

— Той се чувстваше толкова виновен, че сърце не ми даде да го измъчвам и аз.

— Божичко, колко си мекушава!

— Внимавай какви ги говориш, приятел.

Той се наведе и целуна нацупените ѝ устни:

— Не бой се, скъпа, това ще бъде нашата малка тайна. След интервюто ти с Надин едва ли някой може да те заподозре в мекушавост. Изглеждаше много решителна, лейтенант, твърда като диамант. Но въпреки това тя няма да се пренасочи към теб.

— Не разбирам за какво намекваш.

— Много добре разбираш, скъпа Ив.

Тя сви рамене и понечи да се отдръпне, но като видя, че Рурк няма на отстъпи, промълви:

— Струва си да опитам.

— Няма да позволя да се жертваш заради мен нито сега, нито когато и да било!

— Не ме учи как да си върша работата.

— Добре, но и ти не се бъркай в моята работа. Искам да ми отговориш на един въпрос, за да приключим разговора на тази тема... засега. Искам да знам истината, Ив! Опиташ ли да ме излъжеш, ще я прочета в очите ти.

„Разбира се — помисли си тя. — На теб може да се разчита дори повече отколкото на детектора на лъжата.“

— Защо не зададеш проклетия въпрос, вместо да ме дразниш?

— Пътуването ни до Далас свързано ли е с плана ти да ме отстраниш от пътя на Джулиана?

— Не. Но не отричам, че може би ще има този ефект, освен това ще ми помогне да спечеля време. А сега се отдръпни, ако обичаш.

Той помилва страните ѝ, дланите му нежно се плъзнаха по раменете ѝ, сетне отпусна ръце.

— Можех да помоля Фийни да замине и да разпита Паркър — продължи Ив. — За малко щях да се изкуша и да му прехвърля работата, дори се самозалъгвах, че той ще съумее да изтръгне повече от заварения баща на Джулиана. Ще си поговорят като мъж с мъж, така да се каже. Кое то е пълна глупост, защото общо взето свидетелите разговарят по-свободно с жена. Пък и за тях ченгето си остава ченге, независимо от пола. Изкушавах се да помоля Фийни да отиде в Далас, за да си спестя... знаеш какво.

— Няма защо да се срамуваш, ако още не си готова да се върнеш към миналото си.

— Кога ще бъда готова? — горчиво възкликна тя. — Утре, след година... или пък никога! Ако позволя на чувствата да повлияят на работата ми, какво ще се случи следващия път, когато се натъкна на нещо, което ме плаши? Не, няма да постъпя като страхливка! Ще замина за Далас и ще изпълня дълга си. Пък и поне за ден-два ще те измъкна от Ню Йорк, докато обмисля какво да предприемем по-нататък. Останалото... ще му мисля, когато му дойде времето.

Затрупа се с работа, за да прогони неприятните мисли. Пийбоди беше съставила списък на лекарите, лишени от правото да практикуват, които отговаряха на основните критерии и живееха в Ню Йорк.

— Защо се интересуваш от тези... сто и двайсет души? — попита Рурк. — Какво е общото между тях и Джулиана?

— Надявам се да открия човека, от когото е купила отровата. Давам си сметка, че лекар, който е снабдил лудия Мунк с достатъчно количество кураре и цианкалий, че да убие всички членове на неговата секта, едва ли ще се поколебае да продаде отрова на психопатка, ненавиждаща всички мъже.

Тя продължи да проучва данните дори когато Рурк застана зад нея и замасажира раменете ѝ, безпогрешно намирайки най-болезнените точки.

— Ако този лекар не ѝ е продал отровата, може би познава нейния „доставчик“. Но дори да ударя на камък, стига ми, че ще открия доктор Смърт и ще го предам на федералните служби. Казано е, че всеки от нас трябва да извърши по едно добро дело — това ще бъде моето добро дело на десетилетието.

— Питам се защо не са го арестували навремето.

— Защото не са знаели как да изтръгнат истината от Мук, който е бил единственият оцелял от членовете на сектата. Отдавна подозирах, че е премълчал нещичко, но по онова време още бях неопитна и не знаех как да го манипулирам, федералните агенти пък са се отнесли грубо с него, без да подозират, че той е мазохист и болката му доставя удоволствие... повярвали са му, когато е заявил, че им е казал всичко.

Рурк се поусмихна:

— Масовото самоубийство на членовете на сектата се случи преди десет години, нали?

— Да, току-що бях завършила полицейската академия. Защо питаш?

— Ти си родена за ченге — промърмори той и я целуна.

— Мук твърди, че докторът, който и да е той, през онази фатална нощ не посегнал към лимонадата. Очевидно не е религиозен фанатик, готов да жертва живота си в името на вечното безсмъртие. Може би е извратен тип, който е бил привлечен от идеята за масовото самоубийство. В списъка фигурират имената на трима лекари, които са били лишени от права, задето без съгласието на пациентите са ги изпратили при Исус.

— Навярно е приятно да играеш ролята на Господ.

— Ето имената им — Оскар Ловет, Дейвид П. Робинсън и Ели Йънг. Интуицията ми подсказва, че трябва да им обърнем по-специално внимание. Ще възложат задачата на Фийни. Ударим ли на камък, ще продължим с останалите хора в списъка.

Видеотелефонът на бюрото ѝ иззвъня и тъй като тя продължаваше намръщено да се взира в монитора, Рурк отговори на обаждането.

— Здравей, Рурк — лъчезарно се усмихна Луиз Димато. — Дано не се обаждам в неподходящ момент.

— Винаги ми е приятно да разговарям с теб. Как си, Луиз?

— Ако се почувствам по-добре, ще си помисля, че съм попаднала в рая... в личен план, разбира се. Иначе съм затрупана с работа и всеки ден капвам от умора, но не се оплаквам, дори ми харесва. Каня двама ви с Далас някой ден да се отбиете в приюта за малтретирани жени. Вече имаме още три стаи, както и помещение за прекарване на свободното време. Този приют ще промени живота на много жени.

— Обещавам да го посетим, когато ти си на смяна.

— Много ще се радвам. Далас вкъщи ли е? Беше ме помолила за съдействие.

— Тук е и също като теб е затрупана с работа. Доскоро, Луиз. Предай най-искрените ми поздрави на Чарлс.

— Благодаря. Далас — припряно продължи тя, като видя Ив на екрана, — струва ми се, че научих нещо, което ще ти бъде от полза. Спомних си, че като малка чух как родителите ми разговарят за някакъв скандал. Знаеш как е — децата чуват всичко, което не трябва. Историята беше за някакъв лекар, който стажувал заедно с моя чичо. Очевидно моралът му не бил на необходимата висота, но години наред той успешно се прикривал зад фасадата на най-хуманната професия. Човекът имал слабост към съвсем млади девойки, някои от които били и негови пациентки. Правата му били отнети, когато се разбрало, че прекратявал живота на пациенти без тяхното изрично съгласие.

— Знаеш ли името му?

— Бях го забравила, но се обадох на братовчедката Манди. Между другото, длъжница си ми, Далас. Заради теб изтърпях досадната ми родственица, която, след като ме подложи на разпит за личния и обществения ми живот, ми изнесе лекция как пропилявам блестящите си възможности, грижейки се за измета на обществото.

— Кажи ми името на онзи тип, Луиз, после се оплаквай.

— Ели Йънг. Специализирал е „вътрешни болести“ и е стажувал в общинската болница „Кенеди“, преди да започне частната си практика. — Луиз замълча и вдигна вежди. — По блесналия ти поглед разбирам, че вече имаш информация за него. Защо ли си губих времето...

— Не си го загубила! — разпалено я прекъсна Ив. — Дори и на мен спести време. Сърдечно ти благодаря. — Тя погледна Рурк,

поколеба се, после добави: — Между другото, днес помолих за услуга и Чарлс, но се чувствам малко неловко.

— За онази жена в „Докпорт“ ли говориш?

— Да... изглежда, вече ти е казал...

— Разбира се, че ми каза. — Луиз се засмя. — Далас, не очаквах, че си толкова старомодна! О, за малко да забравя — Пийбоди изглежда като на седмото небе. Любовта витае във въздуха.

— Че витае, витае, но Бог знае какво е — промърмори Ив, след като приключи разговора. — Защо се хилиш? — сопна се на Рурк.

— Странно е, че въпреки всичко някои аспекти на сексуалните взаимоотношения те притесняват.

— Не се стеснявам, приятел, само че не разбирам любовта им. Всъщност техните отношения изобщо не ми влизат в работата.

— Любовта е уникално чувство, защото не се подчинява на разума. Необяснимо е как и кога възниква.

Ив го погледна изпод око:

— Край на лекциите — мисля, че схванах основната идея. — Стана и добави: — Ще посетя този Ели Йънг — да видим какво ще ми разкаже.

— Ще те придружа. Не, не ми казвай, че цивилните граждани нямат право да присъстват на полицейски разпит, лейтенант. Да кажем, че ми е приятно да се поразходя със съпругата си. — Прегърна я през раменете и я поведе към вратата. — Освен това, ако паметта не ме е подвела, лошият чичо доктор живее в сграда, която е моя собственост. Щом сме заедно, портиерът няма да ти прави спънки.

Присъствието на Рурк наистина се оказа полезно. Когато механичен глас осведоми Ив, че доктор Йънг не си е у дома, тя направи знак на съпруга си да се отдръпне и притисна значката си към монитора за идентифициране на посетителите:

— Уточни се, ако обичаш. Докторът наистина ли не е у дома или само не приема гости?

Не съм упълномощен да давам подобна информация. Задължението ми е да се грижа никой да не безпокои обитателите на тази сграда. Предвид на това повтарям, че в момента доктор Йънг не е на разположение. Ако желаете да оставите съобщение,

изберете от менюто, което ще ви предложи. Приемете извиненията ми, лейтенант Далас, че не съм в състояние да ви окажа съдействие.

Рурк широко се усмихна:

— Признай, че компютърът, охраняващ сградата, не само е благонадежден, но и много вежлив.

— Едва ли ще бъде толкова вежлив, ако набутам заповед за обиск в електронния му задник!

Присъствието на лица, които нямат разрешение за пребиваване в сградата, е забранено. Ако не желаете да оставите съобщение, моля, напуснете фоайето. След четирийсет и пет секунди охраната ще бъде уведомена за отказа ви да се подчините. Моля да ме извините за причиненото неудобство.

— Време ли е да се намеся? — попита Рурк. — Недей, лейтенант, знаеш как се възбуждам, когато ме погледнеш злобно.

— Накарай проклетника да ни пусне и престани да се хилиш толкова самодоволно!

Той притисна дланта си към екранчето, после въведе личния си код.

Добър вечер, Рурк. С какво мога да ти бъда полезен?

— Отиваме на двайсет и втори етаж. Освободи асансьорите.

Слушам, сър. Приятно прекарване на вечерта. Ако желаете още нещо, уведомете ме.

— Понякога не ти ли писва да ти се подмазват? — изсъска Ив.

— Напротив, много ми е приятно — още по-широко се усмихна той, а когато огледалната врата на асансьора се плъзна встрани, учтиво я покани да се качи. Заповяда на електронното устройство да ги изкачи до двайсет и втори етаж и отново заговори на Ив: — Знаеш ли, възможно е Йънг наистина да не си е у дома.

— Искам сама да се убедя! Няма да позволя да ме баламосва някакъв си тъп робот! Шегата настрана — съществува много голяма вероятност именно този човек да е продал отровата на Джулиана. Няма да мръдна от тук, докато не го разпитам.

Слязоха на двайсет и втори етаж и тръгнаха по коридора. Спряха пред втората врата вляво, Ив натисна звънеца и притисна значката си към монитора на охранителната система.

Доктор Йънг не е у дома. По време на отсъствието му достъпът до жилището му е забранен. Ще оставите ли съобщение?

След като за втори път в разстояние на няколко минути Ив имаше удоволствието да контактува с вежливи компютри, търпението ѝ беше на изчерпване. Тя присви очи, безмълвно се обърна и позвъни на вратата на отсрещния апартамент.

След секунди отвори жена с червен пенъор, която държеше чаша с някаква светлосиня течност. В помещението зад нея гърмеше телевизорът.

— Полиция ли? — учуди се непознатата. — Какво се е случило?

— Нищо, госпожо. Извинете за безпокойството. Знаете ли къде е отишъл доктор Ели Йънг тази вечер?

— Доктор Йънг ли? — Тя примигна, обърна се и извика: — Марти, дошли са от полицията. Интересуват се от доктор Йънг.

— Той живее отсреща! — провикна се мъжки глас, опитвайки да надвика гласовете от телевизора.

— Знам къде живее — отвърна Ив, която чувстваше, че всеки момент чашата на търпението ѝ ще прелее. — Позвъних, но никой не отвори. Случайно спомняте ли си кога го видяхте за последен път?

— Ами... май беше преди няколко дни. — Жената отпи от чашата си. Ако се съди по зачервеното ѝ лице, това не беше първото ѝ пиене за тази вечер. — Не, сетих се — той не е в града. Отсъства от една-две седмици.

— Каза ли ви къде заминава?

— Не, дори не съм разбрала кога е заминал. Неговата племенница ме предупреди, че щял да отсъства известно време.

— Племенница ли? — повтори Ив, а в съзнанието ѝ прозвуча алармен звънец.

— Точно така. Бях излязла да напазарувам и като се прибрах, я видях да излиза от неговото жилище. Между другото, тя е много симпатична млада жена. Спомена, че е била на гости на чичо си и колко се радва, че заедно ще погостуват на родителите ѝ в Охайо. Не, май каза, че ще заминат за Индиана... или може би за Айдахо... — Тя отново отпи от светлосинята течност. — Във всеки случай спомена, че щели да останат там доста време.

— Как изглеждаше тази племенница?

— Младичка и много красива брюнетка. Не много висока, обаче дрехите ѝ бяха много шик.

Ив извади джобния си компютър и изнесе на монитора фотографията на Джулиана, превъплътила се в секретарката Джанет Дрейк:

— Познато ли ви е това лице?

Жената наклони глава, после широко се усмихна:

— Разбира се! Това е племенницата на доктор Йънг. Правичката да ви кажа, доста се изненадах, като разбрах коя е — мислех, че той няма живи родственици.

— Благодаря. — Ив пхна компютъра обратно в джоба си. — Някога случва ли се да гледате новинарските емисии, госпожо?

— Новини ли? — непознатата забели очи. — Марти се интересува само от криминални филми и спортни предавания. Ако извадя късмет, освобождава телевизора по за десет минути, колкото да погледам предаването за най-новите тенденции в модата.

— Препоръчвам ви довечера да гледате новинарските емисии. Благодаря за съдействието.

Тя се обърна, преструвайки се, че не забелязва озадачения поглед на непознатата, включи записващото устройство и задиктува:

— Установих със сигурност, че главната заподозряна Джулиана Дън е посетила Ели Йънг в апартамента му. Лицето Йънг не отговаря на позвъняването. Подозирам нещо нередно, което ми дава основание да проникна с взлом в жилището и да разбера дали доктор Йънг е бил съучастник на заподозряната. Придружава ме Рурк, който е собственик на сградата. Той даде съгласието си за проникване с взлом в жилището и ще бъде свидетел на гореспоменатото.

— По-точно не можеш и да се изразиш — промърмори съпругът ѝ.

Ив се приближи до вратата и разкодира заключващото приспособление.

— Записващото устройство е включено — заяви, като извади оръжието си — тънък намек към Рурк в случай, че тайно от нея се е въоръжил.

Отвори вратата и пристъпи в тъмния коридор. Веднага усети миризмата на смъртта.

— Господи! — изсъска през зъби, стомахът ѝ се преобърна. — Мъртвецът е започнал да се разлага. Не мърдай от тук! — заповяда на Рурк. — С нищо не можеш да помогнеш.

Нареди на осветлението да се включи и се огледа. Стоеше на прага на елегантно обзаведена дневна, щорите на прозорците, които заемаха едната стена, бяха спуснати. Йънг лежеше на канапето, което вече се нуждаеше от претапициране.

Мъртвецът беше облечен с нещо като халат, но от газовете се беше подул до неузнаваемост, а дрехата беше подгизнала от телесните течности. На масичката до канапето имаше бутилка с бренди и чаша за вино. На пода, близо до пръстите на мъртвеца, които приличаха на наденички, се търкаляше чаша за коняк.

— Ще ти трябва чантичката с приспособленията за оглед — промърмори Рурк.

Тя само кимна.

— Това също. — Подаде ѝ носната си кърпа, за да защити устата и носа си. — Засега с друго не мога да ти помогна.

— Благодаря. — Ив остана на прага, докато изчакваше Рурк да ѝ донесе защитния спрей. Използва времето да заснеме местопрестъплението, сетне извади комуникатора си и се свърза с полицейския диспечер.

Преди да го отрови, Джулиана беше правила секс с него. Ив се съмняваше, че връзката им е била отдавнашна. Най-вероятно престъпницата бе използвала най-силното си оръжие за отвличане на вниманието на мъжете, след което беше убила Йънг с отровата, осигурена от самия него.

Както обикновено, бе действала пресметливо и хладнокръвно.

Ив знаеше, че ще я видят на видеозаписите от охраняващите камери. Сигурно е идвала и преди убийството на Петибоун, за да се запаси с отрова, но тогава е била червенокоса. След това се е появила с леко променена външност и с черна коса, за да ликвидира нежелания свидетел.

Вероятно на телефонния секретар на доктора са записани разговорите ѝ с него. Но тя не е била толкова глупава, че да се обаждат от жилището си или по личния си видеотелефон. Разбира се, ще проследят разговорите, но ще установят, че е използвала обществени средства за комуникация.

Убила е Йънг преди четири дни. Четири дълги дни, през които трупът му се е полуразложил. Отишла е при него, след като е убила човек, и си е направила удоволствието да отнеме живота му.

Мъртвецът вече беше закаран в моргата, но вонята на разложението дълго щеше да витае във въздуха дори след дезинфекцията на апартамента.

— Лейтенант — обади се Пийбоди, която незабелязано се беше приближила. — Ето дисковете от охраняващите камери.

Ив разсеяно ги взе и промърмори:

— Ще ги копирам и ще ги прегледам довечера, макар че не очаквам изненади. Джулиана е посетила доктора ден след убийството на Петибоун. Вече е била с нова прическа и променена външност, чувствала се е във форма. Той я е поканил да влезе, навярно е мислил, че е дошла с нова поръчка. Джулиана му е разказала за убийството. Искала е да се похвали пред някого, а кой е най-подходящият слушател? Онзи, който ѝ е продал оръжието и който е щял да бъде мъртъв, преди тя да напусне жилището. После го е прелъстила.

Тя пристъпи към банята. Хавлиените кърпи и спалното бельо вече бяха в лабораторията, но със специалния си уред тя беше открила следи от семенна течност.

— За нея това е било фасулска работа. Все едно я чувам как казва: „Толкова съм напрегната! Представи си какво съм изживяла през дългите, самотни години в затвора. Жадувам за ласки, искам някой да ме докосва. Ти си единственият, с когото мога да бъда интимна, само ти се досещаш какво изпитвам в момента“.

— Да, трябвало е да се досети — промълви Рурк. — След като е знаел истината за нея, трябвало е да се досети какво му е подготвила.

— Очите ѝ блестят — замислено промърмори Ив, — устните ѝ мълвят лъжа след лъжа. Йънг, който спокойно може да ѝ бъде дядо, е пожелал стегнатото ѝ младо тяло. И в миналото е харесвал млади жени, дори много по-млади от нея, затова и сега не е устоял на изкушението. Тя му позволява да прави каквото пожелаете, защото за нея този човек вече е мъртвец. Докато се преструва, че получава оргазъм след оргазъм, Джулиана вече мисли за следващата си жертва. Накрая му казва, че никога не е имала любовник като него. Известни са ѝ слабите му места, защото грижливо е проучила и него. Знае какво и

как да му каже, за да го накара да се почувства като най-големият Казанова на света.

Тя се върна обратно в дневната и продължи:

— Известна ѝ е и слабостта му към брендите. Изсипала е отровата в бутилката, докато Йънг е бил в банята или в тоалетната. Пет пари не дава дали той ще пие от брендите веднага или по-късно, макар да ѝ се иска да го наблюдава в предсмъртния му час. Сгушва се до него на канапето, разказва му кого е набелязала за следваща жертва и по какъв начин ще го убие. Добавя, че ѝ е толкова хубаво с него, че иска да остане още малко. Може ли да изпие чаша вино? Прекрасно е да чувстваш някого толкова близък, да споделяш най-съкровени тайни.

Йънг ѝ налива вино, отваря и бутилката с бренди. Чувства се в безопасност — та нали напитките са били в неговото барче. Вероятно тя първа отпива от чашата си, докато оживено бърбори. Той усмихнато я наблюдава. Завладян е от красотата ѝ, иска му се още веднъж да я обладее, а междувременно отпива от брендите си. Когато усеща въздействието на цианкалия, вече е прекалено късно. Той се сковава от ужас, мисли си, че е невъзможно това да се случва с него, ала изражението ѝ му подсказва жестоката истина. Джулиана вече не скрива задоволството си, студените ѝ очи не се откъсват от поредната ѝ жертва. После тя преспокойно оправя грима и прическата си и излиза от апартамента. Окоето ѝ не мигва, когато се сблъсква със съседката, дори повежда разговор с нея. Съобщава ѝ, че с чичо Ели ще прекарат няколко седмици в провинцията и че много се радва, задето го е убедила да я придружи.

— Сетне преспокойно напуска сградата — намеси се Пийбоди.

— Точно така. Запечатай жилището, Пийбоди. Ще се отбия в управлението да напиша рапорта, после си отивам вкъщи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Ако за Ив Далас, която бе градско чедо, притегателната сила на живота в предградията оставаше загадка, то безкрайните равнини в Тексас ѝ приличаха на лунен пейзаж. В този щат имаше градове — големи градове с многобройно население. Тогава защо някои предпочитаха да живеят сред прерията, заобиколени от безкрайно пространство — докдето им поглед стига?

Но дори и сред тази пустош имаше градове, чиито сгради донякъде препречваха обезпокояващата гледка, а улиците, прави като стрели, се сливаха с магистралите, отвеждащи пътниците към цивилизацията и обратно.

Ив разбираше защо хората пътуват по посока на тези градове и сгради, но не проумяваше какво ги кара да напуснат населените места и да потеглят към нищото.

— Какво ги привлича към този живот? — обърна се към Рурк, докато колата, шофирана от него, профучаваше край безкрайните полета, обрасли с трева. — Тук има само трева и четирикраки животни. Много големи четирикраки животни — добави, докато подозрително се взираше в стадо коне.

— Юпийаее! — извика Рурк, подражавайки на каубоите, но тя само за миг го удостои с поглед. Предпочиташе да държи под око животните — току-виж им хрумнеше да се втурнат след колата.

— Бас държа, че пилотът на този въртолет има купища пари — продължи да мърмори тя, макар че се поуспокои, като зърна хеликоптера, летящ ниско над земята. — Притежава процъфтяваща компания в Далас, но доброволно е избрал да живее тук. Според мен на такъв човек, меко казано, му хлопа дъската...

Рурк избухна в смях, хвана ръката ѝ, която все посягаше към оръжието, и я целуна:

— По света има какви ли не хора.

— Имаш право. Но повечето сигурно не са наред. Божичко, онези същества там крави ли са? Кравите не са толкова големи, нали?

Противоестествено е, не мислиш ли?

— Съветвам те като ги гледаш, да мислиш за телешки пържоли.

— О, и ти си наред! Хей, сигурен ли си, че не сме сгрешили посоката? Сигурно сме на погрешен път. Наоколо е същинска пустош.

— Не забелязваш ли къщите, край които минаваме?

— Забелязвам ги, но ми се струва, че в тях живеят кравите. — Тя потрепери, като си представи живота на обитателите в ниските сгради — гледат телевизия, устройват си купони, на които се изпълнява само кънтри музика, правят любов в големите легла с балдахини. — Само като ги гледам, тръпки ме побиват. Мразя провинциалния живот!

Рурк погледна екранчето на навигационното устройство, вградено в таблото на колата, а Ив си помисли, че макар съпругът ѝ да носи най-обикновени джинси, бяла тениска и черни очила, пак изглежда като градски човек. И то много богат.

— Ще бъдем там след няколко минути — обърна се той към нея. — Успокой се, наблизо има град.

— Къде е? — Ив се осмели да отмести поглед от кравите, загледа се през предното стъкло и наистина в далечината видя град. Сгради, бензиностанции, магазини, ресторанти, големи къщи. Тя мигновено почувства облекчение, стомахът престана да я свива.

— Ох, камък ми падна от сърцето — промълви.

— Само че ние не отиваме в града, а ще отбием ето тук. — Рурк се отклони от шосето и подкара по тесен път, който според Ив бе прекалено опасен, тъй като от двете му страни се простираха враждебните затревени полета.

— Онези прегради не изглеждат особено стабилни — подхвърли тя.

— Няма страшно, скъпа — ако ни подгонят разярени бикове, ще ги надбягаме.

Ив навлажни с език устните си, преглътна и се намръщи:

— Сигурно се мислиш за много духовит.

Страховете ѝ обаче се поразсеяха, като забеляза и други превозни средства, движещи се в двете посоки — автомобили, камиони, товарни платформи и няколко мощни джипа.

Появиха се и сгради, които обаче не бяха жилищни, а селскостопански. „Това сигурно е ферма — помисли си Ив. — А може би е по-правилно да използвам думата «ранчо».“ Сградите

представляваха жилища за животни... които май се наричаха обори, и зърнохранилища или както там им беше названието. А онези сигурно са силози — между впрочем, що за идиотска дума е „силос“? Тревата, посевите, кравите с отегчени погледи и боядисаните в яркочервено и бяло селскостопански сгради все едно бяха нарисувани.

— Какво прави онзи човек? — попита тя и се понадигна от седалката, за да надникне над главата на Рурк.

— Според мен язди кон.

— Това и аз го виждам, но защо?

— Нямам представа. Може би му харесва.

— Ето, идваме на моето! — за да подчертае думите си, Ив удари съпруга си по рамото. — Тия хора не са наред. — Тя въздъхна с облекчение, като зърна фермерската къща.

Грамадната сграда бе застроена на голяма площ и сякаш се простираше докъдето поглед стига. Части от нея бяха боядисани в искрящо бяло като селскостопанските постройки, други сякаш бяха изградени от заоблени камъни, съединени напосоки. Трети бяха остъклени, което накара Ив да потрепери, представяйки си какво е да виждаш през стъклените стени само безкрайни полета. Още по-страшното бе, че винаги ще бъдеш наблюдаван от обитателите на тези полета.

В оградените участъци около къщата имаше коне... но за щастие и хора. Наличието на човешки същества покуражи Ив, въпреки че всички те носеха каубойски шапки.

Видя и площадка за хеликоптери, както и различни машини, които навярно се използваха за селскостопанска работа.

Преминаха през две високи каменни колони, увенчани със статуи на коне, изправени на задните си крака.

— Преди да се изправим пред домакина, да обобщим нещата — започна Ив. — Предупреден е за посещението ни, което му е неприятно. Предполагам, че ще бъде като на тръни, враждебно настроен и неотзивчив. Но е достатъчно умен и знае, че мога да му почерня живота, като задълбая в миналото му и помоля местните ченгета да го попритиснат. Той не желае да бъде възкресена старата история, която хвърля кал върху репутацията му. Предполагам, че ще се чувства по-самоуверен, след като ще го разпитвам в собствения му дом.

— Питам се колко ли време ще му позволиш да бъде самоуверен — промърмори Рурк.

— Ще видим как ще потръгнат нещата. — Тя слезе от колата и се задъха от нетърпимата жегата.

И в Ню Йорк през лятото беше горещо, но влажно, а тук беше горещо като във фурна. Тя долови миризмата на трева и на нещо друго — вероятно на оборски тор.

— Каква е тази глъч? — обърна се към Рурк.

— Не знам. Може би наблизко има кокошарник.

— Боже господи! Кокошки! И ако ми кажеш да си мисля за яйцата им като за омлети, ще те ударя с нещо!

— Добре, скъпа, няма — съгласи се Рурк, който вървеше редом с нея. Познаваше я добре и знаеше, че интересът ѝ към случващото се около нея временно отклонява мислите ѝ от страховете и тревогите ѝ. Още не беше споменала и думичка за пътуването до Далас... нито какво ѝ предстоеше да направи там.

Входната врата беше широка три метра и украсена с рогата на някакво животно. Рурк се запита що за човек е този, който си пада по украшения, взети от мъртви животни, а Ив натисна звънеца.

След секунди вратата се отвори и на прага застана човек, който сякаш беше излязъл от роман за Дивия запад.

Приличаше на изделие от кожа, износено от времето, бе висок като планина и широк като река. Носеше островърхи ботуши, които бяха покрити с прах. Тъмносините му джинси изглеждаха толкова твърди, сякаш можеха да останат изправени дори без него, избелялата му риза беше на червени и бели карета. Косата му, която беше като потъмняло сребро, бе пригладена назад и откриваше суровото му червендалесто лице, набраздено от дълбоки бръчки и загрозявано от намръщеното изражение. Бледосините му очи надничаха изпод рунтавите му вежди.

Като заговори, гласът му прозвуча като тропотене на чакъл в голяма кофа:

— Вие ли сте ченгетата от града?

— Лейтенант Далас — Ив му показва значката си. — А това е моят нещатен сътрудник...

— Знам те! — Човекът посочи Рурк; тя забеляза, че пръстът му е дебел като соева наденичка, а ръката му прилича на свински бут. — Ти

си Рурк и не си ченге.

— И слава на Бога! — подсмихна се Рурк. — Стига ми, че съм женен за ченге.

— Тъй си е. — Онзи съчувствено кимна, сетне втренчи в Ив синкавите си очи. — Сега познах и теб, известното ченге от Ню Йорк. — Личеше, че изгаря от желание да се изплюе в лицето ѝ, но се въздържа. — Казвам се Джейк Паркър и не съм длъжен да отговарям на въпросите ти. Всъщност моите адвокати ме посъветваха и думичка да не казвам.

— Наистина от юридическа гледна точка не сте длъжен да разговаряте с мен, господин Паркър. Но мога да взема разрешително и да ви принудя да ми сътрудничите — вашите адвокати сигурно са ви осведомили и за тази възможност.

Той пхна палците си в гайките на джинсите си, при което напуканият кожен колан изскърца:

— Обаче ще ти отнеме време, докато надвиеш бюрокрацията, нали?

— Да, сър, имате право. Питам се колко ли души ще убие Джулиана, докато адвокатите уредят въпроса. Имате ли някакво предположение за очаквания брой на жертвите ѝ?

Паркър присви очи така, че се превърнаха в тесни прорези, а бръчиците в ъгълчетата им станаха още по-дълбоки.

— Повече от дванайсет години нямам вземане-даване с нея. Започнах нов живот тук и не ми се ще някакво нюйоркско ченге, при това жена, да се появява изневиделица и да хвърля кал в лицето ми.

— Нямам намерение да ви създавам неприятности, господин Паркър, нито да ви съдя. Интересуват ме подробности за Джулиана, които ще ми помогнат да я спра, да ѝ попреча да продължи да убива. Може би е набелязала и вас...

— Мамка му! Извинете ме за грубостта, ама се изпуснах — добави той. — За мен тази жена е само призрак от миналото, а за нея аз съм отдавна забравен спомен.

Ив извади от чантата си снимки, направени на местопрестъплението.

— Това е Уолтър Петибоун, който също не е представлявал интерес за нея. А това е Хенри Маутън. И двамата имат семейства,

господин Паркър, животът е бил пред тях. Джулиана е унищожила всичко това.

Паркър се втренчи във фотографиите, сетне извърна поглед и промърмори:

— Не биваше да я пускат от затвора, трябваше да си остане там до края на живота си.

— Напълно споделям мнението ви. Навремето помогнах да я вкарат зад решетките. Сега ви моля да ми съдействате да го направя отново.

— А ти знаеш ли, че и аз живея втори живот? Отне ми много време, докато си го върна, докато най-послед съм в състояние да застана пред огледалото, без да се срамувам от себе си. — Той посегна към окачалката и взе светлокафявата си каубойска шапка. Сложи я, сетне прекрачи прага и затвори вратата. — Не желая да разговарям вкъщи. Сигурно ще ме помислите за негостоприемни, но не я искам у дома. Ще поговорим навън, и без това трябва да нагледам конете.

Ив сложи тъмните си очила, за да защити очите си от ослепителните лъчи на слънцето, и попита:

— Джулиана обаждала ли ви се е някога?

— Нито съм я виждал, нито съм я чувал от деня, в който напусна дома ми — деня, в който тя навърши осемнайсет години. Деня, в който съобщи на майка си какво е ставало зад гърба ѝ. Деня, в който ми се подигра в лицето.

— Знаете ли дали поддържа връзка с майка си?

— Нямам представа. С Кара не сме се чували, откакто ме напусна. Чух, че започнала работа във ферма на един от спътниците. Сигурно е искала да е колкото се може по-далеч от мен.

Ив кимна. Знаеше къде живее в момента Кара Дън Паркър Роуан и че се е омъжила повторно преди четири години. Тя категорично беше отказала да разговаря с Ив за дъщеря си. По време на краткия им разговор по видеотелефона бе осведомила лейтенант Далас, че за нея дъщеря ѝ е мъртва. Вероятно и Джулиана имаше същото отношение към жената, която ѝ беше дала живот.

— Наистина ли изнасилихте Джулиана, господин Паркър?

Лицето му се изпъна, сякаш овехтяла кожа се опъна върху рамка.

— Ако питаш дали съм я принудил към полово сношение, отговорът е отрицателен. Дълги години изкупувах греха си, лейтенант.

Той спря до конюшната, подпря крака си на най-долната пречка на дървената ограда и се загледа в хората си и в конете.

— Отначало смятах, че тя е виновна за всичко. Минаха дълги години, докато осъзная, че и аз имам вина, доста време ми трябваше да преодоля травмата. Джулиана беше едва петнайсетгодишна, а един мъж, прехвърлил петдесетака, няма право да докосва толкова младо момиче. Човек, който е женен за светица... пък дори съпругата му да не е светица, пак няма право да докосва дъщеря й. Непростимо е.

— Но вие все пак сте го направили.

— Вярно е. — Паркър изпъна широките си рамене, като че ли се освобождаваше от тежък товар. — Ще ти кажа какво се случи, лейтенант, но искам да знаеш нещо — знам какъв грях сторих и съм готов да понеса отговорността.

— Добре, господин Паркър — кимна Ив. — Разкажете ми вашата версия.

— Първо, тя се разхождаше из къщи едва ли не гола. Често сядаше на коленете ми и ме наричаше „татенце“, но по начин, който изобщо не подходеше на дъщеря. — Той стисна зъби, извърна очи от Ив и се загледа в далечината. — Майка й веднъж ми каза, че бащата на Джулиана бил доста суров към жените, но дъщеря си обожавал. Смятал я за безпогрешна, а когато направела нещо нередно, обвинявал майка й. Обичах тази жена. Обичах съпругата си. — Паркър отстъпи от оградата, за миг погледна Ив, сетне отново закрачи. — Беше добра жена, набожна, уравновесена, на нея винаги можеше да се разчита. Единственото й слабо място беше дъщеря й. Това момиче умее да заслепява хората.

— Държала се е предизвикателно с вас, така ли?

— И още как, мамка й! Извинявай за грубия език, ама това си е самата истина. Беше едва на петнайсет, обаче знаеше как да върти мъжете на малкия си пръст и да получава каквото иска. Събуди в мен нещо, дето не подозирах, че го има. Не биваше да позволя да се случи, ама на — слабост човешка! Започнах да мисля за нея, да я гледам по начин, който със сигурност щеше да ме изпрати в ада. Осъзнавах го, но не можех да престана. Може би не съм го искал, не и по онова време. Различавам правилното от погрешното, лейтенант. Дяволски добре знам къде е границата.

— И все пак сте я прекосили.

— Така е. Една вечер, когато майка ѝ беше на някаква женска сбирка, малката дойде в кабинета ми и седна на скута ми. Няма да навлизам в подробности, само ще кажа, че не я принудих да направи нещо против волята ѝ. Беше много... навита, така да се каже. Но аз прекосих онази граница, която мъжът не може да прекачи обратно.

— Били сте интимен с нея.

— Да. Да, любихме се през онази нощ и всеки път, когато имах възможност през следващите три години. А възможности — дал Господ, защото Джулиана ги създаваше. Веднъж дори убеди майка си през почивните дни да замине с приятелки, за да обиколят магазините в големия град. Тогава обладах заварената си дъщеря в брачното си легло. Бог ми е свидетел, че бях влюбен в нея, любовта ми граничеше с безумие. Вярвах, че и тя изпитва същите чувства към мен.

Той поклати глава, сякаш се упрекваше заради глупостта си.

— Човек на моята възраст би трябвало да е по-разумен. Давах ѝ пари — един Бог знае какво е получила от мен за тези три години. Отрупвах я с подаръци — коли, скъпи дрехи, всичко, каквото пожелаеше. Казвах си, че като стане пълнолетна, ще заминем някъде заедно. Готов бях да напусна съпругата си и да отидем, където малката пожелае. Бях напълно оглупял, признавам. С течение на времето свикнах да живея с тази мисъл, но не и с греховете, които извърших.

Ив си го представи как стои на свидетелското място по време на процеса срещу Джулиана и разказва за случилото се откровено, както сега го споделяше с нея. „Навярно много трагични събития щяха да бъдат избягнати, ако го беше сторил“ — помисли си.

— Пред съда тя е заявила, че сте я изнасилили и сте я малтретирали. Благодарение на този факт е получила по-лека присъда. Не сте опитали да се защитите, да кажете истината.

— Не, не го направих. — Паркър я изгледа изпод широката периферия на шапката, която засенчваше очите му, внезапно помръкнали от мъчителните спомени. — Лейтенант, случвало ли ти се е да извършиш нещо, от което се срамуваш толкова много, че страхът те сграбчва за гърлото, а кръвта ти се вледенява?

Ив си помисли за Далас и за онова, което я дебнеше там.

— Знам какво е да се страхуваш, господин Паркър.

— Страхувах се от нея. Страхувах се от онова, в което се бях превърнал заради нея. Дори да бях казал истината, щях да си остана

човек на средна възраст, който е изневерил на съпругата си със собствената ѝ дъщеря. Веднага след това потърсих помощта на психиатър, осъзнах вината си, приех отговорността си. Каквото и да кажех в съда, нямаше да помогна на хората, които беше убила, нали? Въпрос е дали съдебните заседатели щяха да ми повярват — в края на краищата само двамата с нея знаехме истината. Честна казано, тя говореше толкова убедително, че и аз бих ѝ повярвал, ако не бях участвал в... деянието.

— Докато живееше с вас, беше ли избухлива, брутална?

— И още как! — насила се усмихна той. — Имаше буен нрав, а ядосаше ли се, сякаш шибаше с камшик, който прорязва плътта. После правеше каквото си пожелае. Сега го разбирам, но по онова време буквално бях заслепен. Вместо сърце тя има буца лед. Вече знам, че ме е намразила още от деня, в който започнах да излизам с майка ѝ, само че тогава не го осъзнавах. В леденото ѝ сърце има място само за омразата. Възневидя ме, защото съм мъж и защото се е страхувала да не би да реша да ѝ наложа волята си. Затова направи всичко възможно да обърне нещата на сто и осемдесет градуса и да ми се качи на главата. След това ме унижи, защото проявих слабост, унижи и майка си заради любовта ѝ към мен. Накрая с гордо вдигната глава напусна дома ми, щастлива, че е съсипала живота и на двама ни с майка ѝ.

— Животът ви не е бил безвъзвратно разрушен — изтъкна Ив. — Намерили сте сили да го изградите отново и Джулиана го знае. Тя разчиства старите сметки, господин Паркър. Съществува голяма вероятност и вие да влизате в сметките ѝ.

— Мислиш ли, че е набелязала и мен?

— Да. Рано или късно ще стигне и до вас. Усилете охраната, проучете всеки нов работник във фермата и в дома ви. Препоръчвам ви също като мен да предупредите местните власти, за да знаят кого да търсят.

— Това момиче едва сдържаше търпението си да се махне от Тексас. — Паркър сведе поглед, поклати глава. — Едва ли ще се върне, за да убие човек, който за нея е кръгла нула. — Въздъхна и добави: — Вече съм шейсет и шест годишен — достатъчно стар, за да знам, че човек не бива да си чеше задника и да чака някоя змия да пропъзти в крачола му. Отдавна мисля да отскоча до Европа и да поогледам

жребците за разплод. Май му е времето да замина — по-добре по-скоро, отколкото никога.

— Ще ви бъда благодарна, ако ми съобщите кога и къде заминавате — каза Ив.

Той отново изпитателно я изгледа:

— Ще я пипнеш, нали, градско момиче?

— Да, сър.

— Вярвам ти. Само дето не виждам с какво ще ти помогне онова, което ти разказах. Пък и не вярвам тя да си загуби времето с мен. Не бях първият мъж в живота ѝ.

Ив присви очи:

— Откъде знаете?

— През онази нощ, когато ме прелъсти, сядайки на скута ми, вече не беше девствена. Понякога се успокоявам, като си казвам, че поне този грях не съм сторил.

— Знаете ли с кого е била преди вас?

Паркър запристъпва от крак на крак и промърмори:

— Едно е да разправам моята история, друго да...

— С вас не си разменяме клюки, разбирате ли? — прекъсна го тя. — Провеждам разследване за убийствата на трима души.

— Не се пали толкова — кротко я смърри той и изду бузи. — Подозирам, че си е имала вземане-даване с Чък Спрингър. Знам, че майка ѝ подозираше нещо и много се безпокоеше. После, доколкото си спомням, той започна да излиза с една от сестрите Ларсън... или май беше дъщерята на Роли... Хлапешка им работа — добави и тъжно се усмихна. — Не обръщах внимание кой с кого ходи, нали разбирате. А като започна историята с Джулиана, забелязвах само нея.

— Как да намеря този Чък Спрингър?

— Той работи при мен като пастир. Виж какво, лейтенант, човекът е женен, има момченце, чака и второ дете.

— Какво означава пастир? Каубой ли?

Паркър се засмя и нагласи шапката си, сетне поклати глава:

— Типично за нюйоркчанка! Че какво друго да е, освен каубой?

— Ще ми се да поговоря с него.

Паркър въздъхна:

— Щом трябва... Да го потърсим. — Той заобиколи ограденото място и посочи към конете: — Гордея се с тях, всички са породисти.

Яздиш ли, лейтенант?

— Не се качвам на нищо, което има повече крака от моите — отвърна Ив, а той избухна в смях.

— А ти? — обърна се към Рурк.

— Случвало ми се е.

Ив се закова на място и смаяно го изглежда:

— Наистина ли си яздил кон?

— Да, скъпа. И както виждаш, още съм жив. Всъщност преживяването е вълнуващо. Мисля, че ще ти допадне.

— Едва ли.

— Номерът е да покажеш на животното кой командва — обясни Паркър.

— Конете са по-големи и по силни от мен, значи те командват.

Паркър се изкиска, после подвикна на един от конярите:

— Къде е Спрингър?

— На източното пасбище.

— Пътят дотам е равен, идеален за езда — подхвърли Паркър и се ухили. — Ще ти избира някой кротка кобила, лейтенант, защо не опиташ?

— Ще се престоря, че не съм чула заплахата, която току-що отправихте към полицейска служителка.

— Харесваш ми, градско момиче — още по-широко се усмихна той. — Щом отказваш да яздиш, ще вземем джипа.

Ако се съди по изражението на Рурк, той вероятно намираще пътуването за много вълнуващо. Ала за Ив то бе истинско изпитание — джипът се движеше по неравен и опасен терен, изобилстващ с рогати животни и кравешки фъшкии, а сред високата трева се криеха още какви ли не страхотии.

Тя видя друг джип, който вероятно се намираще на около километър разстояние, и трима мъже на коне, яздещи край стадо крави. Паркър насочи джипа към тях и натисна клаксона. Четириногите колебливо направиха път на колата, като възмутено мучаха.

— Чък, ела за малко.

Висок, мършав мъж, издокаран с „униформата“ на работниците в ранчото — ботуши, джинси, карирана риза и каубойска шапка —

подвикна нещо на коня си и запрепуска към джипа, а Ив предпазливо се отдръпна.

— Шефе. — Той кимна на Рурк и докосна периферията на шапката си, сякаш козируваше на Ив. — Госпожо.

— Дамата е лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Искате да ти зададе един-два въпроса.

— На мен ли? — На продълговатото му лице, което бе придобило златист слънчев загар, се изписа неподправено удивление. — Кракът ми не е стъпвал в Ню Йорк.

— Успокойте се, господин Спрингър, не сте извършили нищо нередно. Може би ще ми помогнете за разследването, което провеждам — каза Ив и си помисли: „Да му се не види, как да го разпитам, като се е покачил на този кон?“. — Ще ми отделите ли няколко минути?

— Ами... — Дългучът се размърда на седлото, което изскърца. — Ако шефът е съгласен...

Той слезе от коня с гъвкаво движение, което напомни на Ив вода, спускаща се по гладка скала. Задържа юздите на коня, а животното сведе глава и започна да пасе.

— Става въпрос за Джулиана Дън — подхвана Ив.

— Чух, че е излязла от затвора. Разправят, че е убила някакъв човек.

— Мъртъвците вече са трима — поправи го тя. — Разбрах, че едно време с нея сте се познавали.

— Тхъ.

— Обаждала ли ви се е, откакто е напуснала този край?

— Тц.

— Били сте в приятелски отношения, когато е живеела тук, нали?

— Не точно.

Ив изчака секунда — изглежда, с местните жители трябваше да наложи различно темпо на разпит, — сетне продължи:

— А какви точно са били отношенията ви, господин Спрингър?

— Познавах я. Беше заварената дъщеря на шефа на татко, който сега е и мой шеф. Откакто вдигна гълъбите, нямам от нея ни вест, ни кост. Че и защо да ми се обажда? Шефе, стадото вече е бая напред, няма начин да остана.

— Чък, лейтенант Далас само си върши работата. Хич не си мисли, че ще ти се разсърдя заради закачката ти с Джулиана, когато беше твърдоглав младок. С теб се знаем отдавна, знаеш и какво ми се случи. — Паркър замълча за миг, а Чък забодее поглед в земята. — Смятам, че не таиш омраза заради тая история. Било каквото било, нали така? Лейтенант Далас се интересува дали си чукал Джулиана.

Кльощавият млад мъж се изчерви. Ив любопитно наблюдаваше как гъстата руменина пропълзля под златистия загар на лицето му.

— О, Джейк, не мога да говоря за тия работи пред една дама.

Тя извади значката си:

— Не говориш пред дама, а пред полицаи!

— Господин Паркър — намеси се Рурк, — какво ще кажете да се поразходим? Притежавам скотовъдно ранчо в Монтана и проявявам интерес към управлението на вашата ферма.

— Разбира се, само внимавай да не настъпиш някое кравешко... — предупреди го онзи и слезе от джипа. — А ти, Чък, постарай се да помогнеш.

Като остана сама в джипа, Ив се почувства глупаво, затова рискува да слезе. Конят веднага вдигна глава и я побутна по рамото. Тя едва се сдържа да не го удари с юмрук.

— Той само проверява дали нямате нещо за ядене. — Чък погали животното по муцуната. — Този приятел все си проси подаяния.

— Кажи му, че джобовете ми са празни. — Тя побърза да застане така, че младият мъж да бъде между нея и коня. Животното изцвили, звукът ѝ се стори като подигравателен смях. — Разкажи ми за Джулиана, Чък.

— Че какво толкоз има за разправяне. Бях само на шестнайсет. — Той килна назад шапката си, извади огромна кърпа и избърса потта от лицето си. — Едно шестнайсетгодишно момче не мисли с главата си... ако се сецате за какво намеквам.

— Правил си секс с нея, нали?

— Ами че тя... такава... идваше в обора, дето трябваше да го почиства от тор. Всеки път миришеше страхотно, носеше едни такива опънати тениски и впити панталонки. Бог ми е свидетел, че беше страхотно парче. Отначало само се натискахме... хлапашка работа, нали разбирате. После взехме да го правим по-насерiously. — Той отново сведе поглед. — През онова лято все гледахме да отидем в

обора... правехме любов в някоя от преградите за конете. Винаги застилах пода с чисто сено. После тя взе да идва у дома — прекачваше се през прозореца. Отначало ми се струваше адски възбуждащо, ама после се шубелисах. Знаех, че ако майка ми разбере, жив ще ме одере. Пък и като човек е на шестнайсет, му се ще да походи и с други момичета. Освен това Джулиана не ми даваше мира, което взе да ме изнервя.

— И ти скъса с нея, така ли?

— Правичката да ви кажа, първия път като опитах, тя се нахвърли върху мен като дива котка. — Чък отново вдигна поглед. — Хапеше и ме драскаше, крещеше, че никой не я е отблъсквал. Бая се изплаших, щото изглеждаше като полудяла. После обаче взе да плаче и да ми се моли и... нали се сещате как стават тия работи... пак си легнахме заедно. И знаете ли какво стана на другия ден? Джулиана пристига с гръм и трясък у нас, влиза направо в кухнята и заявява на майка ми, че съм опитал да ѝ направя нещо лошо. Казва още, че ако родителите ми не ме изпратят в друг град, ще ме наковлади на пастрока си, а той ще уволни татко.

Той замълча, сякаш се опитваше да възкреси в паметта си сцената, сетне изненада Ив, като се усмихна:

— Мама никому не цепи басма, даже и на щерката на шефа. Рече ѝ никога повече да не идва у нас без покана. И още, че няма да търпи никаква си малка курветина — да, точно тъй каза — да нахлува в къщата ѝ и да заплашва семейството ѝ. Рече, че ако е имало някакво натискане, веднага трябва да престане — щяла да говори с майката на Джулиана по този въпрос.

— Наистина ли е разговаряла с нея?

— Като каже нещо майка ми, винаги го прави, затуй не се съмнявам, че е ходила при жената на шефа. Така и не ми каза какво са си говорили, Джулиана обаче повече не стъпи в обора. Виждах я много рядко, и то отдалеч. Аз обаче здравата си изпатих. Мама ми наложи домашен арест за цял месец, отгоре на всичко ми чете такова конско, че дълго ме боляха ушите.

— Какво се случи после?

— Ами на практика никога повече не си проговорихме. Веднъж, когато бях с друго момиче, тя се приближи до мен и взе да подхвърля обидни думи за... за разни части от моята анатомия. Говореше съвсем

спокойно, обаче от усмивката ѝ тръпки ме побиха. После намерих в леглото си мъртъв скункс — ясно като бял ден беше кой го е пъхнал под завивката. И още нещо...

— Какво?

— На никого не съм го казвал. — Той неспокойно се размърда, после решително вирна брадичка. — През нощта преди сватбата ми — оттогава има шест години — тя ми се обади. Заяви, че искала да ми предаде благопожеланията си. Ама не е важно какво каза, а как — все едно ми заръчваше да си го начукам, да прощавате за израза. Знаела, че ще мисля за нея през първата брачна нощ, защото тя щяла да мисли за мен. Можело дори да прескочи да ме види и да си поговорим за добрите стари времена. Знаех, че е в пандиза и бая се гипсирах, но не виждах смисъл да го раздухвам. В края на краищата до обяд на следващия ден вече щях да бъда женен.

— Оттогава обаждала ли ти се е?

— Не, обаче миналата година на Свети Валентин получих по пощата колетче. Вътре имаше умрял плъх, който май беше отровен. Изхвърлих го и пак си премълчах. Бях едва шестнайсетгодишен, госпожо. С Джулиана само се потъркаляхме в сеното, тъй да се каже, а само след няколко месеца скъсахме. Женен съм, имам син, съпругата ми отново очаква дете. Защо ѝ е на оная проклетница отново да се захваща с мен?

— Отблъснал я е — заразказва Ив, когато с Рурк отново се качиха на колата. — Джулиана е започнала връзка с младеж на нейната възраст, а той е престанал да я желае, преди тя да му се е наситила. Отгоре на всичко майка му се е осмелила да го защити. Все едно са я зашлевили два пъти, което е било непроситимо. Ако е била нормално момиче, това временно е щяло да я съкруши, да я накара да напусне ранчото. Тя обаче решава да прелъсти заварения си баща. Знаела е, че по-възрастните мъже, като баща ѝ например, се манипулират по-лесно, защото са склонни да я приемат като образец на съвършенството. Целта ѝ не е била само да го прелъсти. Използвала е сексът, за да го съсипе, да разруши брака му с родната ѝ майка. Едновременно да накаже и да се облагодетелства. По онова време още не е започнала да убива, но само след няколко години се е стигнало и до това. Защо да

разрушава нещо, като може напълно да го унищожи? Години наред е получавала всичко, което си е пожелала, но не е могла да забрави момчето, което я е отблъснало.

Ив не си спомняше какво е чувствала, когато е била петнайсетгодишна. „Пък и не е чудно — помисли си. — Никога не съм била като другите момичета на тази възраст.“ Изглежда, същото се отнасяше и за Джулиана Дън.

— Обадила му се е в нощта преди сватбата — продължи тя. — Внимателно е подбирала думите си в случай, че той сподели с някого за обаждането ѝ, но е казала достатъчно, за да го разстрои и да го накара да мисли за нея през първата му брачна нощ. Посяла е семето, така да се каже.

— Какво смяташ да предприемеш относно този младеж?

— Сигурна съм, че охотно ще сътрудничи на местните власти, защото се страхува да не би нещо лошо да се случи на семейството му. Ще разговарям и с Паркър, който така ще усили охраната, че ще превърне ранчото в непревземаема крепост. Ще поговоря с местните колеги, докато се уверя, че съвестно изпълняват задълженията си. После ще се заема с моята работа и ще открия Джулиана.

— Значи тръгваме обратно към Ню Йорк.

Ив се загледа през стъклото, после едва чуто изрече:

— Не. — Затвори очи и добави: — Не, отиваме в Далас.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато силуетът на Далас се очерта сред нажежения въздух на хоризонта, в съзнанието ѝ не изникнаха никакви спомени, тя изпита само леко недоумение. И в този град имаше небостъргачи, и тук сградите бяха застроени на огромна площ, която продължаваше да се разраства, и тук имаше улични задръствания. Но беше толкова различен от Ню Йорк.

До известна степен това се дължеше на разликата във времето, по което бяха възникнали. В сравнение с градовете на изток този тук приличаше на безразсъден младок, лишен от финес. В края на краищата Далас беше едно от многото малки селища, които се бяха превърнали първо в градчета, после в големи градове с процъфтяваща икономика дълго след възникването на Ню Йорк, Бостън и Филадельфия.

Архитектурата беше лишена от красотата, присъща на по-старите сгради в Източните щати, които бяха оцелели по време на Градските войни, или по-късно бяха реставрирани. Тук небостъргачите приличаха на блестящи кули, повечето от които не бяха украсени с изящни орнаменти.

Дирижабли и грамадни светлинни табла рекламираха състезания по обядване на коне, селскостопански изложби, разпродажба на ботуши и шапки. В този град барбекюто беше крал.

Всичко наоколо беше толкова чуждо на Ив, че сякаш се намираше на Венера.

— Тук има повече небе — промърмори разсеяно. — Много повече... дори прекалено.

Лъчите на слънцето се отразяваха от стоманените кули, остъклените стени, от шумните превозни средства. Тя машинално понамести тъмните си очила.

— Има и повече шосета — продължи и дори се учуди, като чу колко спокоен е гласът ѝ. — Въздушното движение не е толкова оживено.

— Искаш ли да отидем в хотела?

— Не... ако може, продължи да шофираш, докато...

Той хвана ръката ѝ, сетне зави по рампата, която водеше към центъра на града.

Изведнъж Ив изпита чувство на клаустрофобия — синьото небе сякаш беше похлупило сградите и притискаше улиците, изпълнени с прекалено много коли, движещи се прекалено бързо в прекалено много посоки.

Повдигна ѝ се, но тя успя да потисне неприятното чувство.

— Всъщност не знам какво търся — промълви и се запита какво е предизвикало внезапната ѝ паника. — Той ме държеше заключена в проклетата стаичка, а след като го... когато най-сетне избягах, бях изпаднала в шок. Освен това беше преди повече от дваайсет години. Градовете се променят...

Рурк усети как ръката ѝ трепери под неговата и гневно се вкопчи във волана. Като спря на един светофар, се извърна и се втренчи в съпругата си. Забеляза, че е бледа като платно.

— Ив, погледни ме!

— Нищо ми няма. Всичко е наред — отговори тя, но впрегна цялата си смелост, за да го погледне в очите. — Добре съм, честна дума.

— Предлагам да отидем в хотела и да отложим издирването. Дори изобщо да се откажем, ако не възразяваш. Ако искаш, оттук тръгваме направо към аерогарата и се връщаме в Ню Йорк. Има и друг вариант — да отидем на мястото, на което са те намерили. Знаеш къде се намира. Има го в досието ти.

— Нима си чел досието ми?

— Да.

Ив понечи да отдръпне ръката си, но той я стисна още по-здраво.

— Признай какво още си направил. Проучвал ли си миналото ми?

— Не, защото не би го искала. Но ако промениш решението си, знай, че съм на твое разположение.

— Не, не искам да стане по този начин! — Сърцето ѝ се сви, отново ѝ прилоша. — Карай, вече сме на зелено.

— Майната му на светофара!

— Моля те, само карай. — Ив затвори очи, когато шофьорите зад тях започнаха да натискат клаксоните. — Още минутка-две, докато се поокопите. — Без да отваря очи, тя се облегна назад и поведе жестока война със страховете си. — Нали няма да ме презираш, ако те помоля да завиеш и завинаги да напуснем този град?

— Разбира се, че няма.

— Но аз ще се презра. — Тя дълбоко си пое дъх веднъж, два пъти, сетне изпъна гръб. — Ще загубя цялото си самоуважение. Ще ми изпълниш ли една молба?

— Всичко, каквото пожелаеш.

— Не ми разрешавай да се откажа. Каквото и да кажа после, сега заявявам, че трябва веднъж завинаги да приключа с тази история... каквото и да ми струва. В противен случай сама ще се намразя. Знам, че искам от теб прекалено много, но не ми позволявай да се откажа.

— Щом го искаш, ще го преодолеем заедно.

Рурк продължи да шофира, като умело задминаваше по-бавните коли. Навлязоха в квартал, където улиците не бяха нито толкова широки, нито толкова чисти. Повечето витрини бяха заковани с дъски, а стъклата на останалите бяха почернели от мръсотия.

Сетне гледката наоколо отново бавно започна да се променя, сякаш трудолюбив домашен дроид бе започнал работа от единия край на града и чистейки, се движеше към другия край.

Бутици за модни дрехи, малки модни ресторанчета, наскоро ремонтирани жилищни блокове и къщи. Всичко това ясно говореше за постепенното превземане на занемарения квартал от млади хора, които бързо напредваха в кариерата и разполагаха с пари, енергия и време.

— Май сме се объркали. Не ми прилича на онова място. — Ив се втренчи в грозните жилищни блокове с изпочупени стъкла на прозорците — типични белези на довчерашните бордеи, които постепенно се превръщаха в квартал на заможните.

Рурк вкара колата в един от подземните гаражи, намери свободно място и изключи двигателя.

— Може би е по-добре да повървим пеш — предложи той.

Краката на Ив се подкосяваха, но тя слезе от колата.

— Спомням си, че тогава бродих по улиците. Нямам представа колко време съм се лутала. Беше горещо като сега. Много, много горещо.

— Вече няма да бродиш сама, нали сме заедно. — Той я хвана за ръката.

— Сигурна съм, че не беше толкова чисто — промълви Ив и се вкопчи в дланта му, докато излязоха от гаража и се озоваха на улицата. — Свечеряваше се. Някакви хора крещяха. Чуваше се музика... — Тя се огледа, сякаш се взираше в миналото. — Стриптийз клуб. Не знаех какво представлява заведението, но при всяко отваряне на вратата отвътре се разнасяше музика. Взирах се във вратата и си мислех дали да не вляза, защото усещах миризмата на храна. Бях толкова гладна. Но усещах и друга миризма. На секс и алкохол. И той вонеше така. Затова побягнах колкото сили имах. Някой извика след мен.

Зави ѝ се свят, усети остро чувство за глад, предизвикано от спомена.

— „Момиченце. Хей, момиченце.“ Така ме нарече онзи мъж. Тичешком прекосих улицата, без да обръщам внимание на потока от коли. Крещяха хора, виеха клаксони. Струва ми се... мисля, че паднах, после отново се изправих.

Докато прекосяваха улицата, Рурк не изпусна ръката ѝ.

— Предполагам, че не съм избягала прекалено далеч, защото рамото много ме болеше, пък и бях прималяла от глад. Повдигаше ми се...

И сега ѝ се повдигаше. От стомаха ѝ се надигаха мазни вълни и изпълваха гърлото ѝ.

— Никой не ми обръщаше внимание. Двама мъже... — Тя замълча за миг, сетне продължи да говори като насън: — Имаше двама мъже. Предполагам, че са вършели някаква незаконна сделка, но не са се споразумели. Внезапно се вкопчиха един в друг. Единият падна и ме блъсна на тротоара. Предполагам, че за около минута съм загубила съзнание. Да, сигурно съм изпаднала в несвяст, защото като дойдох в съзнание, единият мъж лежеше до мен на тротоара. Беше окървавен и стенеше. Изпълзях далеч от него... ето тук. Тук.

Тя стоеше в началото на задна уличка, която сега блестеше от чистота, а наблизо беше поставен нов-новеничък контейнер за рециклиране.

— Не, не мога да го направя!

Рурк изгаряше от желание да я грабне в прегръдките си и да я отнесе надалеч. Където ѝ да е, само да бъде далеч от кошмарния

спомен. Ала тържествено ѝ беше обещал да ѝ помогне и възнамеряваше да изпълни обещанието си.

— Можеш!

— Нямам сили да вляза там.

— Идвам с теб. — Рурк целуна ръката ѝ, която беше студена като лед. — Винаги ще бъда до теб, Ив. Няма да те изоставя.

— Падаше мрак, беше студено. — Тя се насили да направи първата крачка към уличката, сетне втора, трета... — Отново усещах болка навсякъде, толкова бях уморена, искаше ми се да се свия някъде и да заспя. Контейнерът беше счупен, боклукът се беше разпилял по цялата уличка. Видях, че някой се приближава и знаех, че трябва да се скрия. Казвах си, че ако той ме последва, ако ме открие, ще ме заведе обратно в хотелската стаичка и ще прави с мен каквото му дойде на ума. Скривам се в сенките, но това не е той, а друг мъж. Изпикава се до стената и се отдалечава. — Тя залитна и дори не усети как Рурк я подкрепи, за да не падне. — Толкова съм уморена. Капнала съм от умора, изпитвам вълчи глад. Искам да стана, да намеря друго скривалище, което не воня толкова лошо и където не е толкова тъмно. Тук е толкова тъмно. Не знам какво ме дебне в мрака.

— Ив! — извика Рурк. Най-тревожното беше, че тя говореше така, сякаш всичко се случваше в момента, гласът ѝ бе изтънял, като че я измъчваше болка. — Не си наранена, не си сама, нито вече си дете. — Хвана я за раменете и я разтърси, докато погледът ѝ се проясни и тя срещна очите му. — Можеш да си го спомниш и без да се връщаш в миналото.

— Да... добре — промълви тя, но сковаващият страх не я напускаше и караше стомаха ѝ да се свива. Втренчи се в лицето на съпруга си, в ясните му сини очи, докато усети, че донякъде е възвърнала душевното си равновесие. — Страхувах се да се крия в мрака, страхувах се и да изляза на светло. Но... — Тя погледна към ъгъла, в който се беше свивала. — И да исках, не можех да избягам, защото отново ми прилоша. От този момент нататък всичко ми се губи. Когато отново се свестих, вече беше ден. — Ив вдигна треперещата си ръка и посочи: — Тук! Наистина бях тук, спомних си. Като се свестих, видях някакви хора, надвесени над мен. Носеха сини униформи... бяха от полицията. — „Ако се издадеш пред ченгетата, ще те спуснат в дупка, пълна със змии и буболечки, които ще те изядат.“ — Рурк!

— Успокой се, скъпа. До теб съм.

— Нямах начин да избягам от тях, защото няха сили да помръдна. Не си спомнях къде се намирам, нито коя съм. Онези хора ми задаваха какви ли не въпроси, но аз не знаех отговорите. Заведоха ме в болницата. И там витаеше някаква миризма, от която също ме побиха тръпки. Не можех да избягам, нямаше и да ме пуснат. Но все пак не ме пуснаха в дупка със змии — било е лъжа. Въпреки че не можех да им кажа коя съм, те дори не се опитаха да ми причинят болка.

— Вярно е. — Рурк я помилва по косата и допря страната си до нейната. Питаше се как е намерила смелост да избере професията на ченге и изцяло да се посвети на нея. — Искали са да ти помогнат.

Ив изхлипа и облегна глава на рамото му:

— Невъзможно ми беше да кажа каквото не знам. А дори да го знаех, пак щях да го запазя в тайна. Иначе щяха да ме върнат в онази стаичка, която беше по-страшна от ров, пълен със змии. Знаех, че там съм извършила нещо ужасно. Не си го спомнях, но знаех, че е лошо, и не исках да се върна.

Рурк я прегърна през кръста и я изведе от тясната уличка. Тя се наведе, подпря длани на бедрата си и задиша дълбоко.

— По-добре ли се чувстваш?

Ив кимна:

— Да, вече се оправям. Още минута-две и ще бъда съвсем наред. Извинявай, задето...

— Да не си посмяла да се извиняваш! — извика той. Гласът му трепереше от гняв. Помъчи се да се овладее и добави по-меко: — Не се извинявай. И не бързай.

— Стаята беше в някакъв старовремски хотел — промълви тя. — Прозорците на партера бяха с железни решетки. Отсреща имаше секс клуб. Показваха секс на живо. Червената светлина... — Стомахът ѝ отново се преобърна, но тя стисна зъби и продължи: — Стаята беше високо. Той винаги взимаше стая на по-горен етаж, че да не избягам през прозореца. Тази се намираше на деветия етаж. Разбрах го, като преброих прозорците на отсрещната сграда. Отпред имаше светлинна реклама, буквите бяха разположени отвесно. Думите бяха на чужд език, не ги разбирах, макар да се бях понаучила да чета. С, А, S, А. Casa Diablo.

Тя иронично се изсмя и се изправи. Лицето ѝ беше обляно от пот, преbledняла беше като платно, но изражението ѝ беше решително.

— „Дяволската къща“ — това означава, нали? По-подходящо от това, здраве му кажи. Можеш ли да намериш този клуб?

— Да, стига да искаш.

— Още сега. Преди да съм загубила смелост.

Ала Рурк първо я отведе до колата, за да я отдалечи от уличката, свързана с кошмарните спомени, да ѝ даде време да събере силите си. Ив се отпусна на седалката, отметна глава и затвори очи, а той извади джобния си компютър и започна издирването. След няколко секунди промълви:

— Днес ти се събра прекалено много, Ив.

— Няма значение, искам веднъж завинаги да приключа с миналото.

Преди година Рурк най-сетне беше намерил сили да се върне в Ирландия и да отиде на улицата, където срещу баща му се беше изправил по-силен и по-зъл противник, достатъчно ловък да забие ножа в гърлото му. Спомняше си каква ярост, болка и огромно облекчение бе изпитал, докато стоеше там като зрял мъж и знаеше, че завинаги е загърбил миналото.

— Още съществува — промърмори и видя как Ив потръпна, сякаш я бяха ударили. — Названието не е същото, но в сградата още се помещава хотел. Сега се нарича „Пътническа странноприемница“ и е от категорията с три звезди. Намира се на цели пет километра от тук.

Ив отвори очи и го погледна, като усети горчивината в гласа му, а той поклати глава:

— Разбира се, ще те придружа. Но сърцето ми се свива, като си помисля как си извървяла толкова път — наранена, гладна и със замъглено съзнание.

— Затова ли настояваше да бъдеш сам, когато посети родната си къща в Дъблин? Защото не искаше да ме обременяваш с мъката си, така ли?

Той пхна в джоба си компютъра:

— Позволи ми малкото удоволствие при възможност да ти спестявам неприятностите.

— Усещам, че кипиш от гняв. — Тя прокара длан по лицето си и с учудване забеляза, че е влажно — от пот, а може би от сълзи. —

Ирландският ти акцент се усилюва, когато си разгневен.

— Не ми обръщай внимание.

— Знаеш ли, изведнъж се почувствах по-добре. Шантава реакция на гнева ти, нали? — Тя се приведе и го целуна по страната. — Благодаря.

— Радвам се, че ти помогнах. Готова ли си вече?

— Да.

Кварталът ѝ се стори напълно непознат. Може би той я беше довел в хотела през нощта. Може би са пътували с автобус.

Да му се не види, има ли някакво значение?

Посещението в Далас не ѝ бе подействало като внезапно просветление, даващо отговори на всичките ѝ въпроси. Тя не знаеше дали наистина държи да узнае отговорите, известно ѝ беше само, че изпитва необходимост да направи едно-единствено нещо.

„Искам да го направя“ — поправи се мислено. Въпреки че климатичното устройство в колата беше включено, по гърба ѝ се стичаше пот.

Рурк паркира колата и направи знак на униформения портиер да се отдалечи, сетне се обърна към Ив:

— Не бързай. Ще те чакам, колкото и да се забавиш.

Сградата бе съвсем обикновена, най-забележителното в нея бяха вълнообразните керемиди. Сега беше боядисана в розово, крещящият неонов надпис го нямаше, пред входната врата се простираше сенчеста площадка с колони, в циментови сандъчета бяха засадени красиви цветя.

— Сигурен ли си, че това е същият хотел? — попита Ив и почувства как той окуражително стисна ръката ѝ. — Разбира се, че си сигурен... само че сградата не изглежда както преди.

— Била е основно ремонтирана в края на четирийсетте. Доколкото виждам, всички сгради в този квартал са били ремонтирани или преустроени.

— Сигурно и интериорът е променен. Вероятно само си губя времето. Предстои ми да проведа среща с колегите от местната полиция относно Джулиана Дън...

Рурк мълчеше и чакаше.

— Страх ме е! — промълви тя. — Толкова ме е страх, че устата ми пресъхна. Знаеш ли, ако бях тук по служба, щеше да е различно. Без колебание щях да премина през тази врата.

— Ще го направим заедно. — Рурк отново целуна ръката ѝ — изпитваше необходимост да я докосва, да бъде нежен с нея. — Преминали сме и други изпитания, заедно ще издържим и това.

— Добре. — Ив дълбоко си пое въздух. — Добре. — И слезе от колата.

Не знаеше какво е казал Рурк на портиера, нито колко пари му е дал, но колата остана паркирана пред сградата.

В главата ѝ се разнасяше бучене, предизвикано от възбуда, страх и ужас, което почти я оглушаваше. Докато прекосяваха тротоара, за да влязат в сградата, изведнъж ѝ се стори, че се движи във вода.

Подът във фоайето беше застлан с грамаден син килим, който подсили усещането ѝ, че пристъпва във вода. Елегантни канапета и масички оформяха няколко къта за почивка на гостите на хотела и посетителите. В единия край на просторното помещение се намираха асансьорите със сребристи врати, в другия беше гишетото за регистрация, обслужвано от две млади служителки с открити лица и любезни усмивки.

И двете носеха елегантни червени сака с бели карамфили, затъкнати в петлиците, на гишетото беше поставена голяма купа с бонбони.

— Беше кривоглед — промърмори тя и се огледа, припомняйки си едновременната ниша в стената, заместваща гишетото за регистриране, в която седеше дроид. — Едното му око се взираше право в теб, другото гледаше в обратната посока. От него се разнасяше миризма на изгоряло. „На шибания дроид са му гръмнали проводниците — така каза той. — Не мърдай от тук, момиченце. Стой при багажа и си дръж езика зад зъбите, за да не си изпатиш после.“ Отиде на гишетото и уреди стая.

— Спомняш ли си номера ѝ?

— Деветстотин и единайсет — като на службата за спешни случаи. Не се обаждай на 911, иначе той ще те смаже от бой. Господи!

— Погледни ме, Ив! Погледни ме!

Тя се подчини и видя толкова много в лицето му. Загриженост, гняв и болка.

— Мога да го направя. Мога да го направя — повтори и пристъпи към гишето, след миг той отново хвана ръката ѝ.

— Добър ден. — Служителката широко се усмихна, цялото ѝ същество излъчваше гостоприемство. — Стая ли желаете?

— Да, искаме стая №911 — отговори Рурк.

— Имате ли резервация?

— Искаме №911 — повтори той.

Усмивката ѝ леко помръкна, тя натисна няколко клавиша на компютъра си.

— Стаята е запазена за гост, който ще пристигне тази вечер. Мога да ви предложи апартамент с кухненски бокс...

Той усети, че Ив посяга да извади значката от джоба си, и предупредително стисна дланта ѝ.

— Държим на № 911! — Вече я беше преценил. Някои чиновници подкупваш, други заплашваш, трети ласкаеш. А четвърти направо пренебрегваш. — Казвам се Рурк. Със съпругата ми искаме временно да наемем именно тази стая. Ако не сте упълномощена да разрешавате подобни проблеми, обърнете се към вашия шеф.

— Един момент, сър. — Изражението ѝ вече не беше толкова дружелюбно, в гласа ѝ прозвучаха враждебни нотки, сякаш казваше: „Познавам типове като теб — обичат да създават неприятности.“ Тя влезе в помещението, намиращо се зад гишето. След по-малко от двайсет секунди се появи отново, предшествана от някакъв мъж, който се втурна към новодошлите:

— Извинете, задето са ви накарали да чакате, господин Рурк. Боя се, че нашата служителка не е чула името ви, получило се е неприятно недоразумение. Не очаквахме, че...

— Искаме тази стая... — Рурк погледна табелката с името на човека — този беше от типа, които трябва да сплашиш. — ... Милтън. Стая №911, ясно ли е?

— Разбира се, разбира се! — Милтън се приведе към компютъра и с треперещи пръсти занатиска клавишите. — Ние сме изцяло на ваше разположение. Добре дошли в нашия хотел. Анджелина, подай на господин Рурк ключа и специалното меню за гостите ни. Разполагаме с два ресторанта — продължи. — „При Марк“ храната е по-изискана, за специални случаи, както се казва, в „Корал“ можете да хапнете набързо. Да ви запазя ли маса?

— Не е необходимо.

— Работното време на сладкарница „Сънсет“ е от единайсет до четиринайсет часа, а в магазина за сувенири, освен красиви предмети се предлагат и дрехи, сандвичи и всичко, необходимо на хората, които са на път. — Докато неспирно бърбореше, устните му бяха разтегнати в усмивка, която само издаваше страха му. — Ще разрешите ли да попитам колко време възнамерявате да ни гостувате?

— Тук сме за малко. — Рурк му подаде дебитна карта.

— О, да, благодаря ви. Сега ще я пусна на скенера. Ще се радваме, ако можем да съдействаме за приятното ви прекарване в Далас. Ако желаете, ще ви осигурим транспорт, обиколка на забележителностите, билети за театър...

— Само стаята, Милтън! — сръза го Рурк.

— Разбира се. Да. Веднага. — Той върна картата и подаде ключа с разкодиращото устройство. — Да изпратя ли някого да вземе багажа ви?

— Не. Погрижете се никой да не ни безпокои.

— Да, непременно. Каквото пожелаете, господин Рурк — извика, докато двамата вървяха към асансьорите.

— Бас държа, че се пита дали не сме се отбили тук да се изчукаме набързо — промърмори Ив. — Не си собственик на хотела, нали?

— Не, не съм, но Милтън предполага, че скоро ще бъда.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани, разкривайки кабината, която напомни на Ив за зинала гладна уста. Тя пристъпи вътре.

— Трябваше да покажа значката си и да не те замесвам в тази история.

— За мен не представляваше проблем, лейтенант.

— Разбира се. Е, има и нещо положително — забравих тревогата си, докато наблюдавах как манипулираш онзи нещастник. Ако беше останал още десет секунди пред очите ти, сигурно щеше да откачи.

Вратите отново се отвориха, но Ив не помръдна, само впери поглед в коридора, в който цареше тишина.

— Беше тъмно — прошепна едва чуто. — Мисля, че беше тъмно, а той беше вбесен от нещо. Но може би греша — били сме в толкова много хотели, че всичко се смесва в съзнанието ми. Само два пъти съм

била извън стаята. Веднъж, когато той ме доведе, а втория път... като излязох. Поне в това съм сигурна. Където и да отидехме, се повтаряше все същото.

— Той вече не може да те заключи в тъмната стаичка.

— Не, не може. — Ив изпъна рамене, слезе от асансьора и затвори очи. — Миришеше на мокри чорапи. Да, тъкмо това си помислих. Миришеше на мокри и мръсни чорапи, а аз бях капнала от умора. И гладна като вълк. Надявах се той да излезе и да купи някаква храна. Всъщност не ми беше до храната, исках поне за малко да остана сама... Натам е. — Без да отваря очи, тя посочи наляво.

Стая № 911 наистина се намираше през пет врати вляво на коридора.

— Страхувам се до смърт. Не ми позволявай да побягна.

— Няма да избягаш, Ив. — Той обърна лицето ѝ към себе си, леко я целуна по устните. — Винаги си била по-силна от него. Винаги, чуваш ли?

— Да видим дали имаш право. Отвори вратата.

„Няма да се случи нищо особено — помисли си тя. — Просто ще влезеш в една стая, нищо повече.“

Колко ли пъти бе правила именно това, знаейки, че смъртта я чака зад вратата и се надява да я вземе със себе си? Но отвъд вратата нямаше нищо, освен призраци.

Като пристъпи в стаята, бученето в главата ѝ прерасна в оглушителен рев.

Помещението беше чисто, обзаведено с вкус. На масичката, редом с кошничката с изкуствени цветя, артистично бяха разхвърляни видеодискове. Мокетът беше светлобежов.

„Дали на пода още се вижда кърваво петно? — запита се тя. — Възможно ли е кръвта още да се вижда?“

Кувертюрата беше от материя, щампована на едри цветя, които минаваха за макове. В единия ъгъл беше оформен кът за работа, в услуга на гостите бе монтирано компактно устройство за комуникации. Плот за хранене разделяше кухненския бокс и спалнята, върху него беше поставена фруктиера с плодове.

През прозореца се виждаше друга сграда, но неоновата реклама, хвърляща кървавочервени отблясъци, вече я нямаше.

— Изглежда изцяло са променили мебелировката — опита да се пошегува Ив и усети колко глух е гласът ѝ. — Никога не отсядахме в толкова чисти и приветливи хотели. Понякога той взимаше две стаи, тогава имаше легло и за мен. Но в повечето случаи спях на пода. Спях на пода... — повтори.

Усети как странна сила притегля погледа ѝ надолу. Ако позволеше на ужаса да я завладее, щеше да види себе си на пода, сгушена под тънкото одеяло.

— Студено е. Климатичната инсталация е повредена. Студът сякаш прониква до мозъка на костите ми. Няма топла вода, зъзна, като се къпя. Но непременно трябва да се отърва от миризмата. По-страшно от студа е да усещам миризмата му, след като ме е...

Тя обгърна с ръце раменете си и затрепери.

Рурк безмълвно я наблюдаваше, страданието ѝ му причиняваше неопишуема болка. Прободе сърцето му като стрела и той престана да чувства каквото и да било, освен как страда заради нея.

Очите ѝ се разшириха и помътнях, бледото ѝ лице стана почти прозрачно.

— Спях на пода. По-точно мъчех се да заспя. През прозореца прониква червена светлина — ту светва, ту угасва. Червеното се редува с черно, но винаги остава, едва видимо като мъгла. Той често излиза. Има много работа, среща се с различни хора. „Да не си гъкнало, момиченце, иначе змиите ще те изпохапят. Може и да те погълнат цялата, а ти още ще бъдеш жива и ще пициш...“

— Боже господи! — прошепна Рурк, сви юмруци и пхна ръце в джобовете си, защото нямаше с кого да се сбие, кого да накаже, задето е изтезавал едно беззащитно дете.

— Ако е поканил някого в хотела, мен заключва в банята. Казва ми, че децата трябва да са по-тихи от водата и по-ниски от тревата и да си знаят мястото. Понякога води и жени и с тях прави същото като с мен. Само тогава се чувствам в безопасност, а те не плачат и не го молят да престане, освен когато налети да ги бие. Но звуците, които издават, са отвратителни! — Тя притисна длани до ушите си. — Всъщност рядко се връща с жени, което за мен е много лошо, защото почти никога не съм в безопасност. Случва се да е пиян до козирката и да забрави за мен, ала невинаги е така. Трезвен ли е, той ми причинява болка. Ах, каква болка!

Тя машинално притисна ръка между бедрата си и започна да се полюшва.

— Ако не се сдържа, ако се разплача, ако закрещя, ако го моля за милост, той ми причинява още по-силна болка. „Ето какво трябва да правиш. Време е да се научиш, малката, скоро сама ще изкарваш хляба си. Запомни какво ти казвам.“

Ив втренчи в Рурк невиждащите си очи и олюлявайки се, пристъпи напред. Вече не виждаше щампованите макове, нито красивите цветя, нито светлобежовия мокет.

— Толкова ми е студено! Толкова съм гладна. Може би той няма да се върне... Не, винаги се връща... Може би този път му се е случило нещо лошо и повече няма да го видя. Тогава ще се стопля. Господи, колко съм гладна!

Тя запристъпва към кухненския бокс, като тихо мълвеше:

— Казал ми е да не пипам нищо. Мога да се храня само когато той ми разреши. Пак забрави да ме нахрани. А, ето едно парченце сирене. Мухлясало е, но ще го почистя. Може би той няма да разбере, ако си отрежа съвсем мъничко. Иначе ще ме пребие... дори да не си отрежа от сиренето, пак ще ме бие, а пък аз съм толкова гладна. Забравих, че ме наказва без вечеря, защото си поисках още малко храна. Искам още малко. О, господи, ето го, идва!

Тя отпусна юмруци. Чу как ножът падна на пода.

„Какво правиш, момиченце?“

— Налага се набързо да измисля някакво обяснение, макар че нищо няма да ми помогне. Той знае какво съм искала да направя, отгоре на всичко не е толкова пиян. Удря ми силна плесница, усещам вкуса на кръв, но не плача. Може би той ще престане, ако не се разплача. Но той не престава, този път ме налага с юмруци. Просвам се на пода. — Тя падна на колене. — Не издържам, започвам да моля за милост. Престани, моля те, престани! Недей, моля те, боли ме. Ще ме убие, ако се съпротивлявам, но все пак го правя, защото не издържам. Болката е нетърпима. И аз му отвърщам със същото.

Ив се втренчи в ръцете си, припомняйки си как с нокти драскаше лицето му. Чувахе неистовите му крясъци. Изведнъж се хвана за рамото:

— Ръката ми! — Чу и усети счупването на костта, прорязва я болка, която бе толкова силна, че за миг я заслепи. — Прониква в мен.

Диша тежко, усещам дъха му върху лицето си. Мирише на... на ментови бонбони. Дъх на мента, примесен с вонята на уиски, който сякаш изгаря лицето ми. Виждам лицето му. Наричаха го Рик, понякога Ричи, а от драскотините на лицето му се процежда кръв. О, значи и той кърви! И той изпитва болка!

Ив се разрида, сълзите се стичаха по лицето ѝ. Рурк не помръдваше, макар че сърцето му се късаше — знаеше, че няма избор, че тя сама трябва да преживее кошмара.

— Ножът е в ръката ми. Грабвам ножа, който изпуснах на пода. После острието се забива в гърдите му, пронизва ги, чувам леко изпукване. Той надава вик и престава да ми причинява болка. Ножът го е накарал да ме остави на мира, затова отново го забивам в гърдите му. И отново. Той вече не е върху мен, но аз не преставам. Той е спрял, аз — не. Не мога да престана. Той се взира в мен, но аз не мога да престана! Кръвта му ме облива. Облива ме цялата!

— Ив!

Тя пълзеше на четири крака и ръмжеше като диво животно. Рурк приклекна пред нея, хвана дланите ѝ. Ив злобно изсъска, но той я хвана още по-здраво, въпреки че ръцете му трепереха.

— Ив, остани тук. Остани при мен! Погледни ме!

Тя трепереше като лист и така се задъхваше, че едва успя да промълви:

— Няма нищо, добре съм... само че усещам миризмата. — Последната нишка, която я крепеше цяла, се скъса, и тя падна в обятията му, сякаш разбита на парчета. — Господи, нима не я долавяш?

— Тръгваме си веднага! Достатъчно си се изтезавала.

— Не! Само бъди до мен! Спомням си усещането — като че вече не бях човешко същество. Като че звярът, който живее във всекиго от нас, беше излязъл на свобода. После изпълях ето там. — Макар че още трепереше, Ив се насили да погледне в ъгъла, да види себе си — разплаканото момиченце, обляна в кръвта на насилника си. — Дълго го наблюдавах, страхувах се, че ще се изправи и ще ме накара да платя за дързостта си. Но страховете ми останаха напразни. Като се съмна, станах и въпреки че имаше само студена вода, успях да измия кръвта, с която бях обляна. Събрах си вещите в една чанта. Да не повярваш как ми е хрумнало да го направя. Ръката ми беше счупена, поредното

изнасилване сякаш ме бе разкъсало там долу, но бях изпаднала в шок и не усещах болка. Изглежда все пак ми е била останала капчица разум, защото не слязох с асансьора. Крадешком се промъкнах надолу по стълбището и излязох от хотела. От този момент нататък почти всичко ми се губи, спомням си само, че очите ми пареха от дневната светлина. По едно време разбрах, че съм загубила чантата, но продължих да вървя. Вървах, докато паднах от изтощение. — Ив се облегна назад. — Никога не ме наричаше по име. И знаеш ли защо? Едва сега си спомних, че не си бяха направили труда да ми дадат име, защото не ме смятаха за свое дете, а за вещ. Нямам спомени за жената, която ме е родила, но си спомням онзи човек, който се наричаше мой баща. Спомням си какво ми каза първия път, когато ме докосна. Обясни ми, че ме е задържал именно заради това и след като ме обучи, сама ще изкарвам хляба си. Възнамеряваше да ме направи проститутка. Често казваше, че нямало нищо по-хубаво от младо котенце, затова трябвало да свикна да ме чукат, без да цивря. Бил инвестирал в мен и приближавало време да бере плодовете. Казваше още, че ще започна кариерата си в Далас, защото съм била вече осемгодишна — тъкмо на подходяща възраст за тази професия.

— Кошмарът ти е завършил тук — прошепна Рурк и избърса сълзите ѝ. — Но наистина е започнало нещо — родила си се ти, скъпа Ив.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Той не се подчини на молбата ѝ веднага да отидат в полицейското управление, а я закара в хотел, който беше негова собственост и където бяха приготвили за тях най-хубавия апартамент.

Фактът, че Ив беше прекалено уморена, за да поведе спор с него, му подсказа, че е постъпил правилно. Трябваше ѝ време, за да възвърне душевното си равновесие.

Ив прекоси обширната дневна и отиде право в спалнята, като остави Рурк да даде бакшиш на пиколото. Вече се събличаше, когато той влезе при нея.

— Трябва да взема душ — промълви. — Трябва да... да измия мръсотията.

— Добре е да хапнеш нещо. Какво да поръчам?

— Не бързай да поръчваш. — Внезапно тя изпита отчаяна необходимост от потоци гореща вода, от ароматен сапун, който завинаги да прогони натрапчивата миризма. — Нека си помисля.

— Ще бъда в съседната стая.

Той побърза да се уедини не само заради нея, но и заради себе си. Гневът, който успяваше да потисне до този момент, заплашваше да изригне като вулкан. Искаше му се да удря с юмруци, да замахва, докато мишците му закрещят за почивка.

Едва сега разбираше слабостта на Ив към горещите душеве — причината бе, че някога е била принудена да се къпе с леденостудена вода. Мислено се закле да не позволи никога повече да ѝ е студено, никога да не позволи тя да трепери, както трепереше в стаята, където присъствието на призраците беше толкова осезаемо, че и той ги бе виждал.

Бе подложен на неописуемо изтезание, докато наблюдаваше как тя изживява кошмара, който често я преследваше в сънищата ѝ. Накрая се почувства безпомощен и безполезен, нямаше върху кого да излее бушуващия си гняв.

Що за човек е този, който е станал причина за зачеването ѝ, а после непрекъснато я е пребивал и изнасилвал, за да я продава на мъже, също като него принадлежащи към измета на обществото? Що за господ е създал подобни изверги и им е позволил като хищници да се възползват от невинните създания?

Гневът продължаваше да кипи в гърдите му. Той свали ризата си и отиде в малкото помещение за тренировки. Нагласи боксовата круша и я заудря с голи ръце.

С всеки удар гневът му се разпалваше, разпространяваше се в него като злокачествен тумор. Боксовата круша бе лице на непознат. На бащата на Ив... после на собствения му баща. Блъскаше го с юмруци, докато яростта му прерасна в омраза. Удряше безспир, докато черната завеса на омразата замъгли погледа му. Удряше безспир, докато кожата се смъкна от кокалчетата на пръстите му и от раните рукна кръв.

И все не можеше да го убие.

Когато боксовата круша се откъсна от пружината и се удари в стената, той се огледа за нещо друго, върху което да излее гнева си.

И видя Ив на прага.

Страните ѝ бяха бледи почти като бялата ѝ хавлия. Рурк още се задъхваше от налудничавия боксов мач, яростта още го стискаше за гърлото и му пречеше да проговори. Безмълвно се втренчи в Ив, обезумелите му очи бяха като горещи слънца.

— Много съм виновен пред теб — трябваше да се досетя какво ще ти струва това изживяване. — Мускулестите му гърди блестяха от потта. Ръцете му кървяха. И колкото и горещи, колкото и безумни да бяха очите му, когато се спряха върху нея, бяха съкрушени. — Не знам как да ти помогна. — От вълнение гласът му беше прегракнал, той говореше с акцент, промъкващ се в речта му само когато съпротивата му беше сломена. — Нито какво да ти кажа.

Когато Ив тръгна към него, той поклати глава и отстъпи назад:

— Не, тъкмо сега не мога да те докосна. Не съм на себе си. Страхувам се да не те прекърша. Говоря сериозно! — извика, когато тя отново пристъпи към него.

Ив спря. Не се страхуваше за себе си, а за Рурк, имаше опасност не само тя да бъде прекършена.

— Преживяваш го болезнено като мен — промълви.

— Желая смъртта му, а той вече е мъртъв. — Той се втренчи в изранените си ръце. — Няма какво повече да се направи. И все пак ми се ще да можех да разбия с юмруци носа му, да изтръгна сърцето му, преди да те е докоснал. Бих дал цялото си богатство, за да му причиня болка. Уви, няма на кого да отмъстя.

— Рурк...

— Моят баща беше там. — Той отметна глава и я погледна в очите. — Може би се намираше в същата стая. Вече е ясно и на двама ни. Не знаа дали си е паднал по малки момиченца, но при други обстоятелства можеха да те продадат именно на него. — Той кимна, сякаш беше прочел мислите й. — Разбирам, че и на теб е хрумвала подобна мисъл.

— Все пак не се е случило. Миналото ми е достатъчно кошмарно и без това да се случи. И не ме убеждавай, че всичко е наред. През по-голямата част от живота си бях погребала тези спомени в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието си. Откакто сме заедно си спомних много повече, отколкото през останалите години. Защото беше до мен и не се страхувах да приема истината. Не знаа дали някога ще науча всичко, което се е случило по онова време. А преживяното днес ми помогна да осъзная, че човек не може да избяга от миналото си. То е тук. — Ив притисна юмрук между гърдите си. — Тук е, вътре, и при всяка възможност ще отхапва по късче от мен. Но ще се примиря и дори ще го приема, защото си до мен. Защото знаеш какво чувствам — ти си единственият, който знае какво изживявам. И защото ме обичаш достатъчно, за да го разбереш. Способна съм да приема всичко, стига да виждам любовта в погледа ти. — Тя направи последната крачка, която я разделяше от него, прегърна го и го привлече към себе си: — Бъди с мен.

Рурк се наведе и вдъхна уханието на косата й. Притисна я в обятията си и усети как гневът му постепенно се стопява.

— Ив!

— Само бъди с мен. — Тя нежно го целуна по страната, намери устните му, сля се него.

Той целият се отвори за нея, позволи й да изпълни най-тъмните ъгълчета на душата му. Жестокостта, която неизменно присъстваше в живота им, като по чудо изчезна.

Без да престава да я целува, той я вдигна на ръце и за миг остана неподвижен, притискайки я към себе си като най-редкия и скъпоценен дар. Сетне я занесе в спалнята, където лъчите на яркото слънце нахлуваха през прозореца.

Щяха да се любят под светлината му, за да прогонят мрака на миналото. Положи я на леглото върху нежната мека тъкан. Копнееше да ѝ даде нежността, утехата и красотата, за която някога и двамата копнееха. Изпитваше необходимостта да ѝ покаже красотата на любовния акт, която бе толкова неустойчива, че заличаваше грозотата, придавана му от някои.

Същите ръце, които нанасяха удари, докато се разкървавиха, сега докосваха Ив с неподозирана нежност.

Тя го привлече към себе си и го притисна в прегръдките си; неговите въздишки бяха и нейни. От сега нататък щяха взаимно да се утешават.

Устните ѝ срещнаха неговите, разтвориха се. Най-нежното и сладко съвкупление. Тя прокара длани по мускулестия му гръб, притискайки тялото му към себе си.

Обичаше тежестта му, всеки сантиметър от тялото му, уханието и вкуса му. Като усети устните му върху шията си, отметна глава, за да даде и на двама им повече.

Колко нежност се криеше в продължителните им, чувствени целувки, в бавните милувки. И колко топлина, която трептеше на повърхността, сетне проникваше навътре и сякаш разтопяваше костите.

Рурк разтвори хавлията ѝ и бавно обсипа с целувки тялото ѝ. Проникна в нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ, забързвайки движенията си при всяка нейна въздишка или потръпване. Сърцето му се стопли, като видя как страните ѝ поруменяха, сякаш разцъфнаха диви рози.

— Скъпа Ив! — Той отново притисна устни към нейните. — Толкова си красива!

— Не е вярно.

Тя почувства как устните му се разтегнаха в усмивка.

— В подобен момент не бива да оспорваш мнението на мъжа. — Рурк леко стисна гърдата ѝ, сетне се облегна назад и се втренчи в нея. — Тук си малка и твърда. — Докосна зърното ѝ, чу приглушения ѝ

стон. — Очите ти са като старинно злато. Чудно как са толкова проницателни, но не виждат онова, което виждам, когато те погледна. — Сведе глава и леко захапа устните ѝ. — Нежни устни. Никога не мога да им устоя. Упорита брадичка, винаги готова да понесе удара. — Той докосна с език трапчинката и добави: — Обичам това местенце... това също — промълви и обсипа с целувки шията ѝ. — Моята Ив, прекрасната ми Ив! — Прокара ръка надолу, а когато дланта му я обгърна, тя вече беше гореща и влажна. — Стигни до висините, скъпа, отпусни се.

Тя се подчини, надавайки тих стон, символизиращ удоволствието и себеотдаването.

Рурк я караше да се чувства красива и неопетнена. Караше я да се чувства непокътната. На свой ред посегна към него, телата им сякаш се притискаха в бавен танц под ярките лъчи на слънцето. Въздухът като че се сгъсти от въздишките и нашепнатите думи. Тя го докосваше, усещаше вкуса му. Отдаваше се като него и също като него забрави за околния свят.

Когато се надигна да го поеме в себе си, когато той проникна в нея, погледът ѝ се замъгли от сълзи.

— Недей. — Рурк притисна страната си до нейната. — Моля те, недей.

— Няма. — Ив обгърна с длани лицето му и за пръв път през този ден позволи на сълзите да руknат. — Толкова е свършено. Нима не го виждаш? — Отново се повдигна, за да го усети в себе си. — Нима не го усещаш? — Ив се усмихна през сълзи. — Ти ме направи красива.

Не отмести ръце от лицето му, докато двамата заедно се понесоха надолу към бездънната пропаст. Когато го видя да потръпва, когато видя как очите му потъмняха като вечерното небе, разбра, че този път той се е предал.

Дълго лежаха неподвижно, притиснати един към друг. Рурк търпеливо чакаше тя да отпусне ръце и да заспи, ала това не се случи. Нежно я целуна по косата и закачливо подхвърли:

— Щом още не си заспала, трябва да се нахраниш.

— Не съм уморена. Искам да довърша работата си тук.

— Добре, но след като хапнеш нещо.

Ив понечи да възрази, но изведнъж си спомни изражението му, когато той удряше с юмруци въображаемия си противник.

— Добре де, но нека да е някакъв аламинут. — Тя взе ръката му и разгледа охлузените му кокалчета. — Между другото, добре си се подредил. Не е зле да се превържеш.

— Отдавна не съм се боксира така. — Рурк няколко пъти сви и разпусна пръстите си. — Но раните са само повърхностни. Нямам счупени кости.

— По-добре да си беше сложил ръкавици.

— Не, упражнението нямаше да ми подейства толкова пречистващо.

— Страхотен начин за отпускане си намерил, няма що! Няма нищо по-хубаво от това да смажеш някого от бой, за да си отпочинеш. — С ловко движение тя седна върху него. — Сигурно склонността към насилие ни е вродена. Но за разлика от нашите родители ние не си изкарваме гнева, когато ни скимне и на когото ни попадне. Именно способността ни да се владеем ни превръща в почтени хора.

— Някои от нас са по-почтени от другите.

— Отговори ми на един въпрос. Някога удрял ли си дете?

— Разбира се, че не съм! Господи, как може да ти хрумне?

— Случвало ли ти се е да пребиеш или да изнасилиш жена?

Рурк седна и за да не падне, тя обви бедра около кръста му.

— От време на време ми идва да го направя. — Той сви юмрук и допря до брадичката ѝ изранените си кокалчета. — Разбирам защо ми задаваш тези въпроси и мисля, че имаш право. Не приличаме на хората, които минават за наши родители. Каквото и да са ни сторили, не са успели да ни превърнат в себеподобни.

— Сами се изградихме като личности. А сега взаимно се допълваме.

— Много добре се изрази — широко се усмихна Рурк.

— Не са ми дали име — въздъхна тя. — Навремето това ми причиняваше болка, чувствах се незначителна и безполезна. Ала сега се радвам, че не са го сторили. Не са оставили отпечатъка си върху мен. И знаеш ли какво, Рурк? Доволна съм, че се върнах в този град, че направих необходимото. Но в момента единственото ми желание е да предам информацията на колегите от местната полиция и да се махна

от Далас. Не ми се ще да оставам тук повече от необходимото. Искам довечера да си бъда вкъщи.

Рурк я погледна в очите:

— Тогава ще си вървим у дома.

Върнаха се в Ню Йорк достатъчно рано, което позволи на Ив да заяви, че има неотложна работа в управлението и извинението ѝ да прозвучи правдоподобно. Разбира се, Рурк едва ли се хвана на номера, но поне се престори, че ѝ вярва.

Може би разбираше, че тя изпитва необходимост от работата си, от позната атмосфера, която ѝ напомняше коя е в действителност.

Ив мина край работното място на помощничката си, без да ѝ се обади, влезе в канцеларията си и заключи вратата, което правеше много рядко.

Седна зад бюрото и допирът на задните ѝ части с неудобния дървен стол ѝ подежда успокояващо. „Изтърканата седалка е красноречиво доказателство за дългите часове, през които съм се трудила зад това бюро — помисли си. — Безкрайна и досадна писмена работа, разговори по видеотелефона, подреждане и синтезиране на информацията.“

Тук се чувстваше като у дома си.

Стана и се приближи до прозореца. Гледката ѝ беше до болка позната — едни и същи улици и сгради, дори същите въздушни превозни средства, които прелитаха отвън по това време на деня.

Онази частица от нея, която още трепереше от страх, и която тя успешно бе съумяла да скрие от Рурк, се поуспокои.

Каза си, че се намира, където ѝ е мястото, работи онова, за което има призвание.

Каквото и да се бе случило в миналото, всички ужаси и страхове бяха довели до настоящето. Бог знае дали ако ги нямаше, сега щеше да се намира тук. Може би беше по-склонна да отмъщава заради жертвите на насилието, защото навремето бе една от тях.

Тръсна глава и си каза, че е крайно време да престане да разсъждава — време е да се захване за нещо полезно.

Обърна се, отново седна зад бюрото и се залови за работа.

Свърза се с Майра и я помоли да се срещнат, като ѝ обеща, че няма да ѝ отнеме много време. Напусна управлението също така незабелязано, както беше дошла, и тръгна към дома на психиатърката.

— Мислех, че и днес ще отсъстваш. — Майра я покани да седне на един от удобните столове с висока облегалка. — Ще пиеш ли чаша чай?

— Не, бързам — опита да се измъкне тя, но психиатърката вече програмираше автоготвача. Ив се примири с мисълта, че от учтивост поне трябва да отпие от чая с аромат на цветя, който бе любим на домакинята.

— Знам, че предпочиташ кафе — заговори Майра, докато програмираше машината. — Но от учтивост ще ми правиш компания, за което ти благодаря. По-късно можеш да вземеш обичайната си доза кофеин.

— Как разбра... питам се защо ти харесва тази билкова смес.

— Човешкият организъм привиква към определени храни или напитки. Установих, че билковият чай успокоява разума ми, което пък води до прилив на енергия. Поне така си внушавам, което е почти едно и също. — Тя се обърна и подаде на Ив чашката от фин порцелан.

— Казано с други думи, ти се самозалъгваш, че се чувстваш ободрена, което не отговаря на истината.

— И така може да се каже.

— Хм, много интересно. Между другото, разполагам с нова информация относно Джулиана Дън, която искам незабавно да споделя с теб. Мисля, че не разполагаме с много време, преди тя да нанесе следващия удар. Разпитах заварения ѝ баща...

— Пътувала си до Далас, така ли?

— Върнах се преди около час. Държа още сега да споделя с теб какво се случи — настоящият тон на Ив накара Майра да вдигне вежди. — Съгласна ли си?

— Разбира се.

Ив накратко ѝ разказа какво е научила по време на разпита на Паркър, като се придържахше само към фактите, после спомена разговора си с Чък Спрингър.

— Значи той е бил първият мъж в живота на Джулиана Дън — замислено промълви психиатърката. — Да, сега разбирам... нещата се изясняват. Първото ѝ полово сношение е било с младеж на нейната

възраст, при това работяга. Той е бил първият, който я е отблъснал, и последният, който си е позволил подобен лукс. Джулиана не е забравила този факт.

— И все пак всичките ѝ жертви се различават от Спрингър. Те са образ и подобие на заварения ѝ баща.

— Досещам се за причината. Избирала е именно такива мъже, за да може да ги върти на малкия си пръст. Създавали са ѝ самочувствие, а парите в банковата ѝ сметка са се увеличавали. Ала всеки път, когато е била с друг мъж, тя е отмъщавала на Спрингър. Все едно е казвала: „Погледни какво мога да притежавам. Не си ми необходим!“ Разбира се, вече не го е обичала, но с течение на времето той се е превърнал в символ. За Джулиана всички мъже са безполезни негодници, лъжци, безволеви типове, които са обсебени от секса.

— Сигурно би побесняла от гняв, ако разбере, че това се отнася за самата нея, че именно тя е обсебена от секса.

Майра вдигна вежди и одобрително кимна:

— Точно така. Преценила си я много добре. Спрингър ти е казал, че са се любили, след като е скъсал с нея, след като тя го е нападнала. Това само ѝ е показало, че сексът е ключът към успеха, въобразила си е, че е фаталната слабост на всички мъже. Забравила е гнева си и е започнала да използва тази слабост за собствена облага.

— Съгласна съм. Но не мога да преценя към кого е насочила вниманието си сега. Чрез компютъра проверих вероятността следващата ѝ жертва да бъде Паркър, Спрингър или Рурк. Първите двама имат почти еднакви проценти, докато Рурк изостава с цели двайсет пункта. Но искам да чуя твоето мнение. В този случай не се доверявам изцяло на компютъра.

— Няма да е Спрингър... поне засега. Предполагам, че тя ще продължи да си играе с него като котка с мишка, преди да я убие. Не изключвам и вероятността жертвата да е завареният ѝ баща, но интуицията ми подсказва, че и с него тя няма да бърза. Бил е първото ѝ завоевание, нещо като опитно зайче. Сигурно ще го остави за края.

— Майра отмести чашата си и добави: — Въпреки изчисленията на компютъра мисля, че ще бъде Рурк или съвсем непознат човек. Джулиана още не е приключила тук, Ив. Още не е уредила сметките си с теб.

Ив кимна и мрачно се втренчи в чашата си:

— И на мен ми хрумна същото. Ще уредя да охраняват Рурк, което ще го вбеси. Пет пари не давам, рано или късно ще му мине. Е, благодаря, съжалявам, че те задържах.

— А ти как се чувстваш?

Ив вдигна поглед:

— Може би душевното ми равновесие е понарушено, но в общи линии съм добре. Издържах изпитанието и дори си спомних някои подробности.

— Ще ги споделиш ли с мен?

Абсурдно бе да отрича, че е дошла тук не само за професионална, но и за лична консултация.

— Спомних си какво почувствах, когато го убих. Спомних си прилива на първична омраза и ярост. Знам, че те съществуват в мен и че умея да ги контролирам. Осъзнах, че тогава единственият начин да оцелея е било да убия този човек. Може би ще свикна да живея с тази мисъл. — Тя стана и добави: — Ако възнамеряваш да ме подложиш на тест, за да разбереш дали имам психични отклонения, няма да се съглася. Няма отново да се подложа на онова изпитание.

Майра седеше неподвижно, с ръце на скута си. Дълго мълча, сетне отвърна:

— Наистина ли мислиш, че ще те принудя да изживееш онзи ужас? Мислиш ли, че ще злоупотребя с доверието ти и ще действам според правилника? Вярвах, че взаимоотношенията ни са на друга основа.

Ив разбра колко е огорчила една от най-добрите си приятелки. Виновно сведе очи и промълви:

— Изглежда преживяването ми се е отразило по-сериозно, отколкото предполагах. Извинявай. — Тя притисна опакото на дланите към очите си. — Да му се не види!

— О, скъпа! — Майра се изправи, но когато понечи да прегърне Ив, тя побърза да отстъпи назад и промълви:

— Аз... трябва да намеря опора. Да се съсредоточа върху работата си и да оставя това зад... Той ме е обучавал! — изтърси внезапно. — Обучавал ме е за проститутка, за да ме продава на други мъже. — Тя бавно отпусна ръце и се втренчи в лицето на Майра. — Знаела си го, нали?

— Само предполагам. Беше съвсем логично. Без теб е щял да се придвижва много по-незабелязано и по-бързо, но е кроял планове как да те използва. От онова, което си ми разказвала, съдя, че не е бил обикновен педофил. По принцип е правил секс с жени, само теб е малтретирал. Ако е имал слабост към полови сношения с деца, със сигурност е щял да ги осъществява, а ти само си щяла да му пречиш.

— Непрекъснато ме държеше под ключ. И промиването на мозъка е начин на обучение, нали? Превръщаш едно същество в затворник, изцяло зависим от теб. Убеждаваш го, че няма избор, освен да остане при теб, за да не го сполети още по-страшна съдба. Държиш го гладно и във вечен страх, от време на време го възнаграждаваш за послушанието. При неподчинение жестоко го наказваш и ежедневно го тренираш да прави онова, за което си го предназначил. Прикови го към себе си с помощта на страха и то ще стане твое.

— Грещиш, Ив. Никога не си му принадлежала. Каквото и да ти е причинил през годините, докато сте били заедно, не е успял да проникне в душата ти.

— Но и никога няма да ме изостави — печално въздъхна тя. — Крайно време е да приема истината. Същото се отнася и за Рурк. Преживяването дълбоко го засегна, може би му подейства още по-ужасно отколкото на мен. Уж нищо ни няма, но в главите ни цари истински хаос.

— Искаш ли да поговоря с него?

— Да. — Тъпата болка, която пронизваше тила ѝ, сякаш престана да бъде толкова мъчителна. — Ще ти бъда много благодарна.

Ив си казваше, че не използва като повод работата си, за да отложи завръщането си у дома. Все пак реши отново да отиде в управлението и да добави към досието на Джулиана Дън информацията, получена от Майра. Така щеше да има малко повече време да си възвърне душевното равновесие, освен това щеше да подготви най-новите сведения, които възнамеряваше да предостави на хората от екипа си и на командира.

Когато привърши и чу шумотевицата в коридора, която означаваше, че дежурството на едни е приключило и на смяна идват следващите екипи, тя програмира автоготвача да ѝ приготви още една чаша кафе, взе я и застана до прозореца. Помисли си, че в този час на

деня движението е много натоварено — докато пътува към къщи, положително ще попадне на задръствания.

В малката канцелария, намираща се в сградата от другата страна на оживената улица, Джулиана Дън седеше зад металното бюро, закупено от магазин за употребявани вещи. Вратата, на която имаше табелка с надпис „Дейли Ентърпрайсис“, беше заключена. До малката канцелария се намираше още по-малка баня, мебелировката беше оскъдна и евтина. „Другото Аз“ на Джулиана — Джъстин Дейли, на чието име беше наето помещението — не виждаше смисъл да прави излишни разходи.

Нямаше да остане дълго тук.

Наемът беше прекалено висок, казанчето в тоалетната бе повредено и водата непрекъснато течеше. Изтънелият мокет тук-там беше прокъсан и миришеше на плесен.

Но изгледът беше прекрасен.

Джулиана се усмихна — с помощта на бинокъл можеше да наблюдава канцеларията на Ив, както и самата лейтенант Далас.

„Божичко, колко сме сериозни — мислеше си присмехулно. — Толкова сме посветени на работата си, сякаш служим в храма на реда и закона.“

Жалко за таланта на тази жена, за острия ѝ ум, за енергията, за всичко, което пропиляваше заради полицейската си значка. И заради един мъж. При други обстоятелства двете с нея щяха да бъдат прекрасен екип. Но сега, с въздишка си помисли Джулиана, им беше съдено да са врагове.

Осем години и седем месеца бяха достатъчно дълго време тя да осъзнае грешките си, да обмисли нова стратегия. Нито за миг не се съмняваше, че е способна да надхитри всички ченгета — най-вече онези от мъжки пол — и през тези осем години и седем месеца да прави онова, което най-много ѝ допада.

Знаеше обаче, че жените са прикрити и непредсказуеми, а срещу нея се беше изправила детектив Далас, наскоро завършила полицейската академия, която бе и непредсказуема, и непреклонна.

Отгоре на всичко не бе проявила елементарната учтивост да признае способностите и победите на противницата си.

Но сега положението беше различно. Самата тя се беше променила. Беше заякнала, разумът ѝ се беше избистрил. Дългите години в затвора бяха премахнали всичко излишно. Знаеше, че през това време Ив също се е усъвършенствала. Но се различаваха по нещо, което за едно ченге бе фатална слабост — съпричастието.

Ив Далас страдаше заради жертвите, държеше на колегите си и фанатично вярваше в законите. Но най-голямата ѝ слабост беше любовта към съпруга ѝ.

За Джулиана това беше съвършеното средство, чрез което възнамеряваше да я унищожи.

Но не веднага. Тя остави бинокъла на бюрото и погледна часовника си. Време бе да се позабавлява.

Докато се промъкваше край общото помещение, Ив налетя на помощничката си.

— Лейтенант! — учудено възкликна Пийбоди. — Мислех, че сте в Тексас!

— Наистина бях извън града, но се върнах по-рано от очакваното. Подготвила съм ти новите сведения, препоръчвам възможно по-бързо да се запознаеш с тях. Забелязвам, че не си с униформа, полицаи — добави, след което критично огледа елегантната черна рокля на помощничката си и обувките ѝ с невероятно високи токове.

— Дежурството ми приключи преди малко. Преоблякох се тук. Всъщност тръгнах към вас, за да взема родителите ми. Макнаб ни е поканил на вечеря в скъп ресторант. Бог знае какво цели. Не си пада по луксозните заведения, подозирам, че се страхува от мама и татко. Родителите ми също не са по изисканите ресторанти. Така и така с него ще се видим, да му съобща ли нещо, свързано с разследването?

— Работата може да почака до сутринта. Утре точно в осем елате всички у дома — ще проведем съвещанието в кабинета ми.

— Разбрано. Вие... такава, вкъщи ли си отивате?

— Не, възнамерявам за няколко часа да отскоча до Африка и да се порадвам на зебрите.

— Ха-ха! — Пийбоди я последва, като се олюляваше на високите токове. — Ами... питах се дали няма да ме закарате, след като и без

това сме в една посока.

— И ти ли заминаваш за Африка?

— Лейтенант!

— Добре де, ще те взема. — Ив с лакти изблъска хората в претъпкания асансьор, за да ѝ направят място, без да обръща внимание на ругатните им.

— Изглеждате доста уморена — отбеляза Пийбоди, която се възползва от суматохата и също се вмъкна в кабината.

— Нищо ми няма! — Ив долови гневните нотки в гласа си и се помъчи да посмекчи тона. — Наистина съм добре. Просто имах тежък ден. Остана ли ти време да поработиш по случая на Стибс?

— Да, лейтенант. — Асансьорът спря, неколцина пътници изскочиха от кабината като тапи от тясното гърло на бутилка. — Надявах се с вас да обсъдим този въпрос. Ще ми се утре да призова Морийн на официален разпит.

— Мислиш ли, че си достатъчно подготвена?

— Да, така смятам. Убедена съм — поправи се тя. — Напълно съм готова. Отново разпитах съседите. Всички твърдят, че заподозряната е имала връзка с друг мъж, но я е прекъснала няколко седмици, след като се е преместила да живее в една и съща сграда със семейство Стибс. Една съседка се оказа особено словоохотлива. Сподели, че изобщо не се е учудила, когато Бойд Стибс се е оженил за Морийн. Направило ѝ било впечатление как въпросната Морийн буквално го обсебила след смъртта на съпругата му. Приготвяла му храна, поддържала жилището му и така нататък. На пръв поглед — човечност, проявена от състрадателна съседка, под която обаче се крие нещо съвсем друго.

Асансьорът спря още осем пъти — хора слизаха и се качваха.

Детектив от Отдела за борба с наркотиците, предрешен като бездомник, пристъпи в кабината. Носеше палто, дълго до петите, по което се виждаха петна от телесни течности. От него се разнасяше нетърпима воня.

— Божичко, Роуински! — възкликна Ив, когато очите ѝ засмъдяха. — Защо не използваш ескалатора? Поне да беше стоял откъм наветрената страна, та да не ни изтровиш!

Той довольно се ухили, разкривайки пожълтели зъби.

— Миризмата си я бива, нали? Смесих котешка урина с рибешка кръв. Освен това не съм се къпал цяла седмица, за да постигна желанието ефект.

— Май си се поуевлякъл, приятел — през зъби изсъска Ив и се постара да диша през устата, докато той слезе от асансьора. Едва като се озоваха в подземния гараж, тя се пристраши да поеме глътка въздух.

— Дано вонята да не е полепнала по мен — затюхка се Пийбоди.
— Сигурна съм, че се просмуква в тъканите.

— Греша, драга. Прониква направо в порите и се усилва — доволно отбеляза Ив, и седна зад волана. Изкара колата на заден ход, потегли към изхода, но ѝ се наложи да удари спирачки — пред колата внезапно се изпречи друг скитник. Устните му се разтегнаха в усмивка и разкриха зъби, които бяха още по-грозни от тези на Роуински. Разпраните подметки на обувките му зашляпаха, когато пристъпи към колата и напръска предното стъкло с мръсната течност, съдържаща се в бутилката, която извади от джоба на окъсаното си яке с емблемата на „Янките“.

— Прекрасно, няма що! — изпъшка Ив — Май днес ми върви на скитници. — Тя гневно изскочи от колата, когато непознатият измъкна от джоба си мръсен парцал и избърса стъклото.

— Това е полицейска кола, тъпако!

— Ей сегичка ще я почистя — закима онзи и продължи да замазва мръсотията. — Дай пет кинта и нямай грижа.

— Ще ти дам пет долара на куково лято! Веднага се разкарай!

— Ей сегичка ще почистя! — напевно повтори той и продължи да търка стъклото. — Както нареди дамата.

— Дамата каза да изчезнеш! — изсъска Ив и заплашително тръгна към него, но с периферното си зрение долови някакво движение. На отсрещния тротоар стоеше Джулиана Дън и лъчезарно се усмихваше. Носеше яркочервен гащеризон, златистата ѝ коса блестеше. Усмихна се още по-широко и помахна на Ив:

— В голяма мръсотия си се забъркала, лейтенант. Макар и късничко, поздравявам те за повишението.

— Мамка ти!

Ив посегна към оръжието си и се хвърли към Джулиана, но грамадният мъжага препречи пътя ѝ и я зашлеви с опакото на дланта си. Болката беше толкова силна, че главата ѝ сякаш експлодира. Тя

отхвъркна встрани, сетне се просна на тротоара. След миг усети още по-силна болка — исполинът я изрита в ребрата и я претърколи. Ушите ѝ бучаха, някъде отдалеч чуваше виковете на Пийбоди и напевният глас на скитника, който повтаряше: „Пет кинта! Пет кинта!“

Тръсна глава, за да проясни съзнанието си, скочи на крака и с рамо удари исполина право в чатала. Той дори не извика, а се строполи на тротоара като повалено дърво.

— Лейтенант! Какво става?

— Дън! — едва изрече Ив и докато се мъчеше да си поеме дъх, извади белезниците. — Отсреща е. Блондинка с червен гащеризон! — Болката в ребрата и в дясната половина от лицето ѝ се усилваше, изместваше вцепенението. — Тръгна нагоре по улицата, движи се пеш. Обади се на диспечера! — добави, притисна китката на скитника към вратата на колата и щракна белезниците. — Повикай подкрепление!

После се спусна след Джулиана като спринтьорка, отблъснала се от стартовото блокче. Слаломираше между колите, едно такси едва не я прегази. Шофьорите надуваха клаксоните и грозно ругаеха.

Добра се до отсрещния тротоар, видя, че Джулиана вече има голяма преднина, и с всички сили хукна след нея.

Заобикаляше минувачите, изблъскваше онези, които не проявяваха достатъчно здрав разум да направят път на жена, стиснала смъртоносно оръжие. Някакъв човек с елегантен костюм, който говореше по джобния си видеотелефон, стреснато изкрещя, когато тя се блъсна в него. Паникьосано се отдръпна и връхлетя върху подвижен павилион за храна, разпръсквайки на тротоара туби с пепси и соеви наденички, а разгневеният продавач истерично закрещя.

Ив прескочи падналия бизнесмен и рязко зави надясно, забелязвайки, че започва да настига жената с червения гащеризон.

— Мамка му, къде е подкреплението! — извика и в движение извади комуникатора си. Болката в ребрата ѝ беше нетърпима, пулсираше като гангрениясал зъб. — Полицай се нуждае от помощ! Движа се пеш, преследвам заподозряната Джулиана Дън, която се движи на север по Седмо авеню. До всички патрулни коли в района, обадете се!

Премина на червено по пешеходната пътека, блъсна се в предния капак на някаква кола, но пъргаво отскочи и продължи да тича, като крещеше в комуникатора:

— Заподозряната е блондинка, трийсет и четири годишна, висока около сто шейсет и пет сантиметра, носи червен гащеризон!

Тя напъха комуникатора в джоба си и мислено прокле тълпите минувачи — не можеше да рискува и да използва оръжието си. Пъхна го в кобура и отново си плю на петите.

Устата ѝ се напълни с кръв, кръв бликаше и от раната на челото ѝ и се стичаше в дясното ѝ око. Ала я крепеше мисълта, че започва да настига Джулиана.

„Много е бърза — помисли си, усещайки прилива на адреналин. — В отлична форма е.“

В далечината се разнесе вой на сирени, тя затича още по-бързо. Намираше се само на няколко метра разстояние от убийцата, когато онази се обърна и победоносно се усмихна.

Някой блъсна Ив в гърба и тя полетя като камъче, изстреляно с прашка. Помисли си: „Мамка му, това пък какво е?“, сетне се строполи по гръб на тротоара. При падането така удари тила си, че пред очите и затанцуваха хиляди звездички. Чувахе гласове, които ту се усиляваха, ту заглъхваха. Едва успя да се преобърне и да застане на колене; прилоша ѝ и тя повърна.

— Справих се! Справих се, нали? — Възбуденият младежки глас сякаш прониза мозъка ѝ. Тя примигна и се втренчи в луничавите лица на две момчета. Стисна клепачи, а когато отново отвори очи, лицата се сляха и тя видя, че всъщност момчето е само.

— Изглеждаше съвсем истинско, а? Братче, как полетяхте! — Хлапакът притисна към гърдите си флуоресциращ зелен скейтборд и възбудено заподскача. — Блъснах се във вас тъкмо както трябваше!

Ив издаде нечленоразделен звук, изплю кръвта, която се беше събрала в устата ѝ и с усилие се изправи.

— Лейтенант! Мили боже! — Пийбоди, която едва си поемаше дъх, си проби път през тълпата любопитни зяпачи. — Тя ли ви удари?

— Не беше тя, а това малко... — Ив не успя да намери подходящата дума. — Нищо ми няма! Тичай след Джулиана. Движи се в северна посока!

Пийбоди изплашено изгледа началничката си и хукна след престъпницата.

— Хей, ти! — Ив помахаше с пръст на хлапака. — Веднага ела тук!

— Братче, тази кръв изглежда като истинска. Супер, а?

Лицето му отново се раздвои, тя гневно изсъска, обръщайки се към двете момчета, които виждаше:

— Хей, дребен, знаеш ли, че нападна полицаи, който преследваше заподозрян?

Малчуганът се ухили до уши, приведе се към нея и прошепна:

— Още ли ни снимат?

— Чу ли какво ти казах? — озъби се тя.

— Ама и вас си ви бива! Къде сте се научили да правите такива каскади? Как не се наранявате, когато падате?

— Наранена съм, и то много, тъпо малко... — Тя млъкна, защото сивата пелена пред очите ѝ заплашваше да се превърне в черна пропаст и да я погълне. Хлапето бе на не повече от десет години, луничавото му лице вече не изразяваше задоволство, а страх и объркване.

— Наистина ли? Да не би да ви тече кръв като във филмите?

— Това не ти е като да гледаш видео!

— Ама онази жена каза, че се снима филм и че трябва да ви блъсна със скейтборда, за да не я настигнете. Даде ми петдесет долара. — Като видя злобния поглед на Ив, адамовата му ябълка заподскача. — Каза, че ще получи още петдесет, ако се справя успешно.

Двама униформени полицаи си пробиха път през зяпачите, като им крещяха да се отдръпнат.

— Имате ли нужда от медицинска помощ, лейтенант?

— Хванахте ли я? — попита тя.

Полицаяте се спогледаха, сетне смутено сведоха очи.

— Съжалявам, лейтенант — промърмори единият. — Изпуснахме я. Районът е отцепен, колегите проверяват всички подозрителни лица. Може би все пак ще я заловим.

— Няма. — Ив наведе глава, опитвайки да не повърне. — Няма да я заловите.

— Наистина ли сте ченге? — Хлапето леко я подръпна за ръкава. — Хей, да не би да съм загазил? Леле, майка ми направо ще ме убие!

— Вземи показанията на малкия и го изпрати до вкъщи. — Вълните, които заплашваха да я залееят, отново се отдръпнаха, олюлявайки се, тя се изправи на крака.

— Лейтенант! — Пийбоди докуцука до нея. Беше се зачервила и лъхтеше като локомотив. — Съжалявам. Въобще не я видях.

Претърсваме квартала, но...

— Да, пиленцето е изхвъркнало от кафеза — промърмори Ив и се олюля.

— Поседнете! — Пийбоди я хвана за рамото. — Ще повикам линейка.

— Забранявам!

— Лейтенант, положението ви не е розово.

— Казах, че не искам доктори! — Тя понечи да се отдръпне, внезапно разтревоженото лице на помощничката ѝ сякаш се размножи в три екземпляра. — Мамка му! — успя да промълви, забели очи и загуби съзнание.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато се свести, разбра, че лежи на тротоара. Над нея се бяха надвесили двама медици от „Бърза помощ“.

— Казах, че не искам никакви лекари!

Единият прокара над лицето ѝ сензорно устройство и отбеляза:

— Челюстта не е счупена, костите на скулите — също. Извадила е късмет. Изглежда така, сякаш са я ударили със стоманен юмрук.

— Разкарай се, да не си посмял да ме докоснеш!

Медиците не обърнаха внимание на протестите ѝ, което още повече я вбеси. Опитва се да стане, но очевидно беше много слаба, защото те с лекота преодоляха съпротивата ѝ.

— Рамото е навехнато, има натъртвания в областта на гръдния кош. Няма счупени ребра, което е истинско чудо. Да, имала е късмет, макар че бая се е поохлузила. И сивото ѝ вещество се е разхлопало. Хей, как се казваш?

— Ив Далас. Лейтенант Далас! Само ме докосни и си мъртъв!

— Супер, още помни коя е. Как е зрението, лейтенант?

— Виждам те прекрасно, тъпако!

— Не е загубила и моминското си очарование. Наблюдавай лъча на фенерчето, малката. Движи само очите, без да мърдаш главата.

— Лейтенант! — Пийбоди коленичи до нея. — Положението ви е сериозно, позволете им да ви помогнат.

— Обадила си се на „Бърза помощ“, въпреки че изрично те предупредих да не го правиш! Заслужаваш да те изпратя в карцера, ясно ли е?

— Нямаше да ми се сърдите, ако знаехте как изглеждате.

— Не бъди толкова сигурна!

— Светлината, лейтенант. — Медикът я хвана за брадичката, за да ѝ попречи да върти главата си. — Следете я с поглед.

Тя го изруга, после се подчини.

— Е, доволен ли си? А сега ме остави да стана.

— Няма да успеете да се задържите на крака, лейтенант. Имате сътресение на мозъка и натъртвания по гърдите, рамото ви е навехнато, устната ви е разцепена, имате още безброй контузии и наранявания, а лицето ви изглежда така, сякаш сте се блъснали в задницата на максибус. Ще ви закараме в болницата.

— Не си познал!

Пийбоди вдигна поглед и облекчено въздъхна.

— Мисля, че някой ще ви принуди — промърмори и се отмести, за да направи място на Рурк.

— Какъв е този заговор? — Раздразнението на Ив беше заменено от паника. — Пийбоди, спукана ти е работата!

— Млъкни! — тихо, но авторитетно каза Рурк. Изглеждаше толкова самоуверен, че двамата медици се облешиха и се втрениха в него, като че беше бог. — Какво е състоянието й?

Този път човекът с бялата престилка използва медицински термини, за да опише безбройните наранявания и контузии на Ив, и завърши с препоръката тя да постъпи за лечение в най-близката болница.

— Няма да отида!

— Напротив. — Рурк нежно докосна насиненото й лице и усети как в гърдите му се надига гняв. — Но първо й дайте болкоуспокояващо.

— Рурк...

— Да не мислиш, че съм спял? — избухна той, сетне се овладя и бързо смени тактиката. — Бъди смела, момичето ми, и позволи на добрите чичковци да се погрижат за теб. Ако слушаш, ще те почерпя със сладолед.

— Така ще ти го върна, че дълго ще го помниш!

— С нетърпение очаквам мига, в който ще бъдеш в състояние да изпълниш заплахата си.

Тя се замята, като с крайчеца на окото си зърна спринцовката в ръката на медика.

— Не искам тази гадост! От тия лекарства затъпявам! Паднах и се ударих, защо правите от мухата слон? Къде е онова хлапе? Ще му смачкам луничавата физиономия.

Рурк се наведе толкова ниско, че лицето му запълни ползрението й:

— Не думай! Нима си позволила едно хлапе да те надвие? — Веднага разбра, че въпросът и подигравателният тон, с който беше изречен, са попаднали право в целта. Ив престана да се съпротивлява и злобно се втрени в него:

— Слушай, приятел... Ох! Да му се не види! Да му се не види! — възкликна, като усети убождането от иглата.

— Успокой се и се наслаждавай на усещането — подхвърли Рурк. Видя как очите ѝ се замъглиха, почувства как се отпусна ръката ѝ, която стискаше. — Точно така, скъпа.

— Мислиш се за много умен, нали? — промърмори тя. Имаше усещането, че е лека като перце и се носи по вятъра, съзнанието ѝ започна да се замъглява. — Но всъщност си по-красив, отколкото умен. Да, много си красив. Дай ми целувчица. Божичко, луда съм по устните ти. Ще ми се да ги захая.

Той целуна безжизнената ѝ ръка и промърмори:

— Момчета, дамата повече няма да ви създава проблеми.

— Бас държа, че летях поне три метра. Иххаа! — Ив обърна глава, докато я пренасяха на количката с колелца. — Хей, Пийбоди, къде ти е униформата? Май и обувките ти ги няма.

— Свалих ги, защото ми пречеха да тичам. Ще се оправите ли, лейтенант?

— Абсолютно! Обаче няма да ходя в никакви болници. Не, сър. Отивам си право вкъщи. Къде е Рурк? С него си отиваме вкъщи, нали?

— И това ще стане.

— Точка по въпроса! — отсече тя и пред очите ѝ причерня. Така и не усети как я качиха на линейката.

— Тръпки ме побиват, като си помисля какво ме чака, когато лейтенантът оздравее — печално промърмори Пийбоди, която неспокойно кръстосваше чакалнята на интензивното отделение.

— Не бой се. — Рурк разсеяно погледна чашата с кафе, от която дори не беше отпил. — Постъпи правилно, като повика линейката и мен.

— Предпочитам да не го споменаваш, когато лейтенант Далас се опита да ме удуши. Главата ми не го побира как е могла да преследва Джулиана. Онзи скитник беше едър като горила и буквално я смаза.

Вероятно е навехнала рамото си, когато го блъсна в слабините. Докато се мъчех да извадя оръжието си от глупавата вечерна чантичка, тя вече беше повалила исполина и го беше оковала за вратата на колата. Може би щях да я предпазя, ако действах по-бързо.

— Престани да се самообвиняваш. Според мен си направила всичко възможно. Как са стъпалата ти?

Тя размърда пръстите на краката си. Беше се отбила в тоалетната, за да свали скъсания чорапогащник.

— Няма страшно. Една топла баня и масаж ще оправят нещата. Жалко за обувките. Бяха чисто нови и много шик. Но дори като ги събух, пак не успях да тичам редом със съпругата ти. Бърза е като мълния.

— Дълги са й краката — промърмори Рурк и се помъчи да не мисли за кръвта, с която беше просмукан панталонът ѝ.

— Със сигурност щеше да залови Джулиана, ако не беше хлапето със скейтборда. Няма втора като нея. Тя е... — Пийбоди млъкна и тревожно се втренчи в лекарката, която излезе от интензивното отделение.

— Вие ли сте съпругът? — обърна се тя към Рурк.

— Да, как е Ив?

— Побесняла е от гняв — страхувам се, че крои ужасяващи планове за отмъщение. Госпожице, ако вие сте Пийбоди, знайте, че същото се отнася и за вас.

— Оправила се е — облекчено въздъхна Пийбоди. — Божичко, толкова се радвам!

— Ударът по главата е причинил сътресение на мозъка, но изглежда, другите наранявания не са сериозни. Погрижихме се за рамото ѝ, обаче през следващите няколко дни пациентката не бива да го натоварва. Хълбокът ѝ е натъртен, но за щастие тазобедрената кост не е счупена. Същото се отнася и за ребрата. С малки дози болкоуспокояващи ще облекчим страданията ѝ. Погрижихме се за множеството порезни рани, със студени компреси ще отстраним кръвонасяданията, които са най-вече по лицето. Поне едно денонощие тя трябва да остане тук под наблюдение.

— Отсега мога да ви кажа какво е мнението ѝ по този въпрос.

— Хммм, подобна черепна травма не е шега работа. Всъщност и другите ѝ наранявания са толкова сериозни, че тя непременно трябва

да остане в болницата поне едно денонощие. Ще я наблюдаваме, ще следим жизнените ѝ показатели...

— Същите грижи тя може да получи и вкъщи. Разберете, че съпругата ми изпитва страх от болниците. Уверявам ви, че много по-бързо и по-лесно ще се възстанови, ако си е у дома. Имам позната лекарка, която ще я наблюдава. Казва се Луиз Димато.

— О, да, ангелът на милосърдието от улица „Канал“ — кимна лекарката. — Добре, ще разреши изписването на съпругата ви, но при две условия. Първо, стриктно да спазвате указанията, които ще ви дам относно грижите за нея, второ — колежката Димато да поддържа връзка с мен и да ме осведомява за състоянието ѝ.

— Приемам и много ви благодаря за разбирането.

— Жена ви е в трета стая — добави тя и се отдалечи.

Рурк влезе в стаята тъкмо когато Ив безуспешно се мъчеше да сложи ботушите си. Тя го стрелна с леден поглед и процеди:

— Само почакай да се обуя — така ще те изритам, че ще ти натикам топките в гърлото!

— Скъпа, моментът не е подходящ да мислиш за секс. — Той се приближи до леглото и с пръст повдигна брадичката на Ив. Дясната половина от лицето ѝ беше покрита със синини, които вече добиваха тъмно морав цвят. Десният ѝ клепах беше толкова подпухнал, че окото ѝ почти не се виждаше, което правеше ледения ѝ поглед още по-страшен. Устата ѝ беше като рана.

— Лейтенант. — Рурк нежно я целуна по челото. — Добре са те подредили.

— Ти ме подреди — позволи им да ме натъпчат с болкоуспокояващи!

— Вярно е.

— И да ме доведат тук.

— Вината е моя, признавам. — Той опипа подутината на тила ѝ. — Вярно, че главата ти е твърда, но не е от желязо. Приеми, че и аз си загубих главата, като те видях да лежиш окървавена на тротоара.

— Жива ще я одера Пийбоди, задето те е повикала.

— Да не си посмяла! — нареди той. — Горкичката, едва се държи на крака, стъпалата ѝ са изранени до кръв, но толкова се притеснява за теб, че не е престанала да се разхожда отвън в чакалнята. Моля те, не ѝ прави забележка.

— Ти ли ще ме учиш как да си гледам работата?

— Не, моля те да послушаш сърцето си. Тя мисли, че ако е била по-бърза, ти нямаше сега да си тук.

— Глупости! Наистина бягам по-бързо от нея, но и тя не оставаше много по-назад при все глупавите си обувки.

— Именно. Случайно знаеш ли кой номер обувки носи помощничката ти?

— Моля?

— Няма значение, ще се оправя и сам. Готова ли си да се прибереш вкъщи?

Тя стана от леглото и не се възпротиви, когато Рурк протегна ръка да ѝ помогне.

— Къде ми е сладоледът?

— Не ме слушаш, затова няма да те почерпя.

— Подлец такъв!

Тя се вбеси още повече, като разбра, че Рурк е повикал Луиз, после си каза, че това е за предпочитане пред перспективата Съмърсет да изпълнява ролята на медицинска сестра.

Настроението ѝ се повиши, когато младата лекарка влезе в спалнята и остави на масичката огромна купа сладолед с шоколадови парченца.

— Дай си ми сладоледа.

— Само ако обещаеш, че няма да ми създаваш неприятности, докато те преглеждам.

— В болницата вече ме прегледаха!

Луиз безмълвно загреба от сладоледа и с наслада облиза лъжичката.

— Добре де, добре! Дай ми сладоледа и никой няма да пострада.

Луиз ѝ подаде купата, седна на леглото и постави на скута си лекарската чантичка. Стисна устни, докато оглеждаше лицето на Ив, и изохка.

— Това ли е медицинското ти заключение, доктор Димато?

— Не, това е само началото. Но веднага мога да кажа, че си извадила късмет, задето нямаш фрактура на скулата.

— Знаех си, че днес е щастливият ми ден. Вече не е толкова — добави, докато усърдно загребваше от сладоледа. — Адски ме болеше от студените компреси, но изглежда доста ми помогнаха. Рурк се държи отвратително и участва в заговора срещу мен. Знам, че си истинска приятелка — разреши ми да стана и да си гледам работата.

— Разбира се, ставай.

Ив подозрително я изгледа, но спусна крака на пода и дори успя да се изправи. Ала само след няколко секунди главата ѝ сякаш експлодира, зави ѝ се свят. Строполи се на леглото и щеше да изпусне купата със сладоледа, ако Луиз ловко не я беше грабнала от ръцете ѝ.

— Страхотна лекарка си, няма що!

— Вярно е. И не обичам да си губя времето. Дадох ти нагледен пример, който ни спести излишните спорове.

Ив, която се беше проснала по гръб, сви изранените си устни:

— Вече не си ми симпатична.

— Ах, недей! Разби ми сърцето, не знам как ще продължа да живея след това изявление. А сега да преминем от думи към дела. Ще лежиш неподвижно, докато ти кажа, че съм свършила. — Тя извади от чантата си джобен компютър и разгледа диаграмата на Ив. — Известно ли ти е колко време си била в безсъзнание?

— Че откъде да знам, след като съм била в несвяст?

— Имаш право. Ще те прегледам със скенера и отново ще ти сложа студени компреси. Ще се опитам да облекча болката.

— Не искам никакви лекарства. Извадиш ли спринцовка, развалям сделката.

— Както искаш. И без това предпочитам да не взимаш нищо, докато премине сътресението на мозъка. Ще приложа външни блокади, за да премахна силното главоболие, което сигурно те мъчи.

Тя отново отвори чантата си и докато ровеше из нея, на вратата се почука.

— Извинете. — Сам колебливо прекрачи прага, но не посмя да пристъпи в спалнята. — Рурк ми разреши да дойда, защото смята, че мога да помогна.

— Медицинско лице ли сте? — попита Луиз.

— Не... аз съм Сам, бащата на Дилия.

— Доктор Димато и сама се справя — предпазливо каза Ив и остави купата на масичката.

— Разбира се. — Той отстъпи крачка назад.

— Сигурно сте лечител. — Луиз го изгледа с интерес.

— Аз съм екстрасенс. — Сам се загледа в обезобразеното лице на Ив и сърцето му се сви от жалост заради болката, която ѝ бяха причинили.

— Чрез енергийно поле ли лекувате?

— Да. — Сам извърна кротките си очи към Луиз. — Лекарите нямат добро мнение за хора като нас.

— Не съм тесногръда, нито закостеняла, приемам чуждото мнение. Казвам се Луиз Димато. — Тя слезе от подиума, върху който беше леглото, и подаде ръка на новодошлия. — Драго ми е да се запознаем, Сам.

— Защо вие двамата не отидете в дневната да пийнете нещо и да се поопознаете? — кисело подхвърли Ив.

— За съжаление — Луиз се обърна към леглото — не мога да кажа, че грубостта ѝ се дължи на контузиите. Такава си е по рождение — очевидно генетичен дефект, чието отстраняване не е по силите на съвременната медицина.

— Нахлувате в спалнята ми, после ме обвинявате в грубост. Май и в собствения си дом вече не съм господарка. — Ив отново взе купата със сладоледа и намръщено се втренчи в нея.

— Доктор Димато, разрешавате ли да поговоря насаме с нея?

— Разбира се, ще почакам отвън.

Като останаха сами, Сам се приближи до леглото:

— Много те боли, нали?

— Случвало се е да изпитвам и по-мъчителна болка.

Той нерешително приседна на ръба на леглото:

— Знам, че не обичаш да вземаш лекарства. Доктор Димато сигурно ще облекчи страданието ти чрез външни блокади, но аз мога да ти окажа по-голяма помощ. Онова няма да се повтори, Ив — продължи, преди тя да успее да проговори. — Защото съм подготвен. Знам, че ми нямаш доверие, но те моля да забравиш предразсъдъците си. Никога не лъжа и нямаше да ти го предложа, ако не бях сигурен, че няма да навляза в забранена територия.

Тя ровичкаше с лъжицата в сладоледа и не смееше да вдигне поглед. Знаеше обаче, че този човек е искрен.

— Ще ми помогнеш ли по-бързо да се съвзема?

— Ако въздействието се съчетае с медицинската помощ, резултатът е гарантиран.

— Съгласна съм. Давай по-бързо, че ме чака много работа.

Остана потресена, че нито лечителят, нито лекарката бяха споменали, че тя трябва да се съблече гола, за да я прегледат и да приложат лечението. Дватамата обсъждаха частите от анатомията ѝ така, сякаш тя беше дроид, предназначен за лабораторни опити, затова затвори очи в знак на съпротива. Подскочи, като усети първия допир на пръсти, почувства някакво захлаждане, последвано от затопляне в областта на хълбока, който бе контузила при падането.

Нечия длан се притисна до подпухналата ѝ страна и тя стисна зъби. Ала парещата болка бързо премина, зави ѝ се свят. Усещането не бе като да се вози на въртележка; стори ѝ се, че е лека като перце и се носи във въздуха.

Чуваше гласовете на Луиз и Сам, но думите им нямаха значение.

— Все едно е под наркоза — промълви Луиз. — Много си способен.

— Болката в тазобедрената кост е нетърпима. Друг на нейно място щеше да крещи от болка.

— Но тя не е като другите, нали? Междувременно аз ще се погрижа за травмата на главата. Смятам, че можем да намалим отока.

— Ще ви преча ли, ако остана?

Рурк! Като чу гласа му, Ив се помъчи да се надигне.

— Шшт, скъпа, не мърдай. До теб съм.

Защото Рурк бе до нея, тя престана да се съпротивлява на приятното замайване.

Когато се събуди, беше тъмно. За миг изтръпна от страх да не би да е ослепяла. Опита се да седне в леглото, видя как някаква сянка се раздвижи и разбра, че Рурк е наблизо.

— Колко е часът?

— Късно е. — Съпругът ѝ седна на леглото. — Трябва да си почиваш. — Той нареди на устройството да включи осветлението на най-ниската степен.

Приглушената светлина я изпълни с щастие — все пак не е ослепяла. Облекчението ѝ беше толкова силно, че дори не се нахвърли

върху Рурк, когато той се приведе и се втренчи в зениците ѝ. После попита:

— Коя дата сме днес?

— Зависи дали е преди или след полунощ.

— Умница си ми ти!

— Знам къде се намирам. И още, че след няколко дни имаме годишнина от сватбата. Мили Карло, никога не съм те обичала повече от сега.

— Аз също, Миранда. — Рурк я целуна по челото, но всъщност това беше предлог да провери дали тя има температура. — Ако се чувстваш малко по-добре, ще повикам децата. Малкият Карло, Роби, Ана и мъничката Алис изгарят от нетърпение да видят майка си.

— Засрами се — плашиш една безпомощна жена! Голям мръсник си бил.

— Гледай отново да заспиш. — Той взе ръката ѝ и я допря до страната си.

— Само ако и ти си легнеш. Не мога да заспя, когато се разхождаш напред-назад или висиш до леглото ми.

— Уведомявам те, че самоотвержено бдях над моята наранена любима. — Той се изтегна до нея, нежно положи главата ѝ на рамото си. — Боли ли те?

— Още ме понаболява, но се ядва. Хей, спомних си нещо забавно — преди сватбата ни пак ме бяха ударили по лицето. Май започва да става традиция.

— Типично за нас, а? А сега се успокой и заспивай.

Тя затвори очи:

— Рурк.

— Хмм.

— За малко щях да я хвана.

Когато отново отвори очи, в спалнята цареше полумрак. Тя отново се запита дали този път наистина не е ослепяла, после разбра, че Рурк е спуснал щорите на всички прозорци, дори на прозорчето на тавана.

Очевидно съзнанието ѝ още не се беше избистрило. Тя остана да лежи неподвижно, като мислено „инвентаризираше“ болките. Помисли

си, че можеше и да е по-зле, като се има предвид какво ѝ се бе случило. Предпазливо седна в леглото и остана приятно изненадана, че не усеща нито пулсиращо главоболие, нито замайващо прилошаване. Примъкна се до ръба на леглото, стъпи на пода. Дълбоко си пое дъх и се изправи. Стаята заподскача пред погледа ѝ, но след миг всичко си дойде на мястото. Ив си помисли, че главата ѝ сякаш е стегната в менгеме — за щастие, никой не затягаше винтовете.

Тъй като още беше гола, тя намръщено разгледа контузията на гърдите си, охлузеното място на хълбока. Синините вече не бяха моравосини, а сиво-жълтеникави, което бе добър признак. „Явно вървя към подобрение“ — каза си и раздвижи рамото си.

Беше доста сковано, но не я болеше. Тя изви глава да огледа голямата синина, която го „красеше“.

В този момент Рурк слезе от асансьора и заяви:

— Не бива да ставаш без разрешение.

— Кой го казва?

— Здравият разум, но кога ли си се вслушвала в съветите му?

— Искам да взема душ.

— Разбира се, но първо Луиз ще те прегледа. Ще бъде тук след няколко минути, тъкмо довършва закуската си.

— Имам съвещание в осем часа.

— Отложи го с един час. — Той взе халат от нейния дрешник. — Дано да си в състояние да го проведеш.

Ив грабна халата, но когато понечи да го облече, болното рамо ѝ изигра лоша шега, затова само наметна дрехата. Опита се да измарширува край Рурк, но той препречи пътя ѝ:

— Къде отиваш?

— Да се изчишкам! — сопна се Ив. — Това поне разрешено ли е?

— Дори е препоръчително. — Той широко се усмихна и отиде да зареди автоготвача, а Ив се запъти към банята. Рурк започна да отброява секундите — вероятно щяха да ѝ бъдат необходими осем.

— Боже господи!

— Седем — промърмори той. Съпругата му очевидно се движеше по-бързо, отколкото бе очаквал. — Да се беше видяла преди няколко часа! — Влезе в банята и застана зад Ив, докато тя се взираше в огледалото.

Дясната половина от лицето ѝ беше обагрена в същото противно съчетание от сиво и жълто, примесено със зелено, което беше зърнала на гърдите и на хълбока си. Цветовете бяха по-наситени върху скулата и около окото, където подпухналата плът провисваше като спукан балон. Косата ѝ беше на фитили, вероятно бе сплътена от пот и от кръв.

Тя предпазливо докосна с пръст долната си устна и потръпна:

— Божичко, онзи тип добре ме е подредил!

— Сигурно е имал ръка като реактивен влак.

— Беше същински исполин — замислено промърмори тя и обърна глава, за да се види в профил. Гледката не беше по-привлекателна. — Отвратително е да те удрят по лицето! Хората непрекъснато те зяпат и подхвърлят идиотски фрази от рода на „В стена ли си се блъснала?“ или „Божичко, какъв ужас! Боли ли те?“.

Рурк неволно се засмя:

— Разбира се, теб повече те е яд, задето са те обезобразили, не заради самия удар.

— Онзи беше олигофрен. Не знаеше какво прави. Мръсницата ми устрои капан, но не ѝ стигна куражът да ме нападне.

— Както ти силно се надяваше.

Ив срещна погледа му в огледалото:

— Когато я заловя, ще си плати и заради това. — Тя предпазливо докосна челюстта си. — Помни ми думата — няма да е толкова красива, като я затворя в килията.

— Леле, ще има женски бой. Може ли да гледам?

— Извратен тип! — Тя влезе в душ кабината и нареди водата да се загрее до обичайните четирийсет градуса.

Защото се страхуваше да не би тя да падне и защото му доставяше удоволствие, Рурк се подпря на умивалника и се загледа в силуета зад стъклото.

Извърна глава и се усмихна, като видя Луиз:

— Твоята пациентка вече стана.

— Виждам. — Младата лекарка остави чантата си върху плота и заобиколи стъклената преграда. — Как се чувстваш?

Ив извика от изненада и се обърна, мократа коса падна върху очите ѝ. Машинално закри с ръка гърдите си и въздъхна: — Поне в банята ме оставете на спокойствие!

— Първо, аз съм лекарка и вече съм те виждала гола, второ, принадлежа към онази част на човечеството, която има като твоите атрибути. Боли ли те някъде?

— Не. Остави ме да се изкъпя!

— Продължавай, кой ти пречи? Вие ли ти се свят?

Ив разгневено изсъска, забели очи и подложи главата си под водната струя:

— Не!

— Ако почувстваш дори най-леко замайване, трябва да седнеш. Седни, където и да се намираш. Иначе има опасност да паднеш. Можеш ли да движиш раменната става?

Ив направи нагледна демонстрация, като втри шампоан в косата си.

— Как е хълбокът?

Ив завъртя задника си, а Луиз се засмя:

— Радвам се, че си толкова игрива.

— Не съм игрива, а те вземам на подбив.

— Във всеки случай задничето ти е много хубаво.

— И аз все това казвам — намеси се Рурк.

— Господи, още ли сте тук? Изчезвайте и двамата! — Тя отметна косата си, обърна се и изпищя, когато и Пийбоди влезе в банята.

— Виждам, че сте на крака, лейтенант. Как се чувствате?

— Гола. Чувствам се гола и притеснена.

— Честно казано, мислех, че лицето ви е по-обезобразено. — Пийбоди се огледа. — Лейтенант Далас е тук, Макнаб, и вече е много по-добре.

— Ако и той влезе в банята — заплашително заяви Ив, — някой ще се прости с живота.

— Тези помещения са истински смъртоносни капани — обади се Рурк. — Предлагам да заведа в твоя кабинет Пийбоди и Макнаб... както и Фийни — добави, като чу откъм коридора гласа на капитана от компютърния отдел. — Луиз ще остане, докато се убеди, че си в състояние да изпълняваш задълженията си.

— В състояние съм да вдигна грандиозен скандал, ако още някой види циците ми тази сутрин. — Тя отново се обърна и се помъчи да се скрие сред облаците от пара.

След като обстойно я прегледа, Луиз заяви:

— Наистина имаш голям късмет. Можеше да получиш фрактура на черепа, а сега имаш само голяма цицина. При все това е истинско чудо, че сега си на крака. Сам е много способен и оказва голяма помощ.

— Задължена съм му — промърмори Ив, докато закопчаваше чистата си риза. — На теб също.

— Тогава ще ти представя сметката. В събота вечерта ще се състои благотворителен бал за набиране на средства за още три микробуса, оборудвани с медицинска апаратура. Изпратили са ви покана и ти... по-скоро Рурк е приел. Знам колко мразиш светските събития, но те моля този път да присъстваш.

Ив мълчеше. Казваше си, че ще се отплати на Луиз при друг случай и по друг начин. Рурк не биваше да посещава обществени места, докато Джулиана Дън не попаднеше зад решетките.

Младата лекарка погледна часовника си:

— Време е да тръгвам. Обещах на Чарлс да го посрещна на аерогарата — тази сутрин се връща от Чикаго.

— Добре. — Ив се поколеба, сетне посегна за кобура с оръжието си. — Наистина ли професията му не те притеснява?

— Наистина. Струва ми се, че се влюбвам в него, усещането е прекрасно! — Тя се усмихна и лицето ѝ сякаш разцъфна. — Нали знаеш какво е, когато сте само двамата — тръпката, лудото биене на сърцето...

— Да. Да, май знам.

— Останалото... са само подробности... Слушай, Далас, не се преуморявай. Усетиш ли замайване, веднага седни. Ако ти призлее, веднага легни и не се прави на героиня. Съветвам те да вземеш и болкоуспокояващо. — Тя тръгна към вратата, но се обърна и добави: — С малко фондъотен ще прикриеш синините по лицето си.

— Че защо?

Луиз се засмя и излезе, а Ив се качи на асансьора.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Още преди да влезе в кабинета си, Ив усети миризмата на ароматно кафе и уханието на топли кифлички. Членовете на екипа ѝ с нескрито удоволствие отпиваха от чашите си и консумираха вкусното печиво. Рурк се беше задоволил само с кафе.

— В девет часа имаш съвещание чрез видео мост — напомни му тя.

— Един от директорите на компанията ще ме замести. — Рурк ѝ подаде чаша с кафе. — Промених графика си, разпечатката е на бюрото ти. Вземи си кифличка. — Той си избра една с боровинков пълнеж.

— Каквито и да са промените в графика ти, придържай се към него. Аз също имам график. Не само за днес.

— Към който аз проявявам жив интерес. Само опитай да ме насилиш — добави той, като понижи глас, — и ще ти забраня да излизаш. И без това не си възстановила силите си и едва ли си в състояние да окажеш съпротива.

— Не бъди толкова сигурен. Но ако си решил да си губиш времето и да присъстваш на нашето съвещание, нямам нищо против.

— Радвам се, че помежду ни има такова съгласие. — Той се обърна и отиде да си налее още една чаша кафе.

За да не каже нещо, за което после ще съжалява, Ив натъпка в устата си половин кифличка, после приседна на ръба на бюрото си:

— Първо искам сведения за онзи тип, дето ме удари, и за хлапето със скейтборда.

— Ей сега — с пълна уста избърбори Фийни, сдъвка залъка си и извади електронния си бележник: — Бездомникът се казва Емет Фармър и притежава разрешително за просия. Обикаля района около Сентръл Парк, виси по кръстовищата и прилага трика с миенето на предното стъкло, за да изкара някоя и друга пара. Повечето полицаи го познават и твърдят, че е доста сприхав, но безобиден. — Той се втренчи в лицето на Ив и поклати глава. — Като те гледам, едва ли ще

се съгласиш, че е безобиден. В показанията си твърди, че блондинката му е дала пет долара, за да измие предното стъкло на колата ти, за което си щяла да му дадеш още една петачка. Казала му е още, че непременно трябва да те задържи близо до автомобила, иначе нямало да му платиш. Фармър е от хората, които много държат да си получат възнаграждението.

— Ясно — накарала го е да замаже предното стъкло, та да не виждам накъде карам и да не мога да я преследвам. Изправила е срещу мен този тип, дето прилича на Гибралтарската скала, за да спечели време.

Фийни кимна:

— Казала си е, че ако междувременно онзи те напердаши, ползата ще бъде двойка. Хлапето със скейтборда, което се казва Майкъл Ярдли, настоява на версията, която е разказало и на теб. Предвид възрастта му и факта, че малкият никога досега не се е забърквал в нещо незаконно, съм склонен да му вярвам. Нашата приятелка му казала, че е филмова продуцентка и здравата го е забаламосала. Разбира се, Майкъл ѝ е повярвал. Страхува се до смърт да не би да го изпратят в затвора за онова, което ти е причинил.

— Хм, забелязвам доста пропуски в плана ѝ. — Ив отпи от кафето и се намръщи. — И този път е извадила късмет. Не аз, а тя щеше да лежи на тротоара, ако някой от двамата глупаци не беше изпълнил дословно указанията ѝ, за да ми попречи да я настигна.

Тя раздвижи схванатото си рамо и печално въздъхна — какъв прекрасен ден щеше да бъде, ако бе заловила Джулиана Дън.

— И все пак е поела риска — продължи замислено. — По това съдя, че интервюто ми с Надин я е извадило от равновесие.

— Освен това е искала да ви нарани — намеси се Пийбоди. Спомни си как Фармър замахна с огромния си юмрук и толкова силно удари Ив, че тя буквално излетя във въздуха.

— Вярно е, но главната ѝ цел е да ме сплаши. Моята самоувереност я дразни... мисля, че всичко, което прави, е с цел да ми отмъсти. — Тя машинално взе от бюрото алабастровата статуетка, която ѝ бе подарила Фийби, и се втренчи в нея. — Да, всичко, което прави, е насочено срещу мен. Устроила ми е капан, и то много бързо. Питам се как е разбрала кога съм излязла от управлението. Не би могла да накара просяка и хлапето дълго да останат на „поста“ си — щяло е

да им писне да стоят на едно място. Отпада и вариантът, че е дебнела пред управлението, защото не би рискувала да я забележи някой полицай.

— Едва ли се е затруднила да разбере кога свършва дежурството ви — намеси се Макнаб.

— Така е, но колко често някой от нас си тръгва след изтичане на работното му време? И вчера останах в канцеларията си след края на дежурството. Какво излиза? Че тя ме е наблюдавала, за да разбере навиците ми. Много я бива в това отношение. — Ив постави статуетката обратно върху бюрото и се обърна към Макнаб: — Покажи на монитора сградите, които се намират срещу полицейското управление.

— Мислите ли, че ви е следяла? — попита Пийбоди, докато младежът седна зад компютъра, за да изпълни нареждането.

— Разбира се. Тя като хищник дебне жертвите си, за да научи колкото е възможно повече подробности за тях — навиците им, къде отиват и какво правят. И най-вече кои са. — Ив погледна Рурк и се запита какво ли знае Джулиана за него.

Той ѝ се усмихна, сякаш беше прочел мислите ѝ.

— Обзалагам се, че за нея е било преимущество да ме наблюдава на работното ми място. — Ив се обърна към монитора, на който се виждаше планът на района.

— Като в някоя игра ли? — обади се помощничката ѝ.

— Не, за нея това не е игра. Преди влизането ѝ в затвора е било начин да спечели много пари. Сега ми е обявила война. И засега печели важните битки. — Тя взе от бюрото лазерната показалка и я насочи към монитора. — От тези три сгради се вижда прозорецът на моята канцелария. Дайте ми списък на живущите в тях.

Видя как Фийни и Рурк се спогледаха, а когато съпругът ѝ стана и отиде в кабинета си, тя гневно стрелна с поглед ирландеца.

— Той ще се справи по-бързо — кротко обясни Фийни и побърза да отпие от чашата си, но Ив все пак забеляза тънката му усмивка.

Реши да си премълчи, сега всяка секунда беше ценна.

— Търсим апартамент, който е даден под наем за не повече от месец. Джулиана не възнамерява дълго да остане там. Разполага с апаратура за наблюдение, данните от която се препращат в жилището ѝ, където тя спокойно ги проучва. Но вчера не се е доверила на

апаратурата, а е била в сградата, защото е решила да предприеме решителни действия срещу мен.

Ив си спомни как бе стояла до прозореца на канцеларията си и се бе взирала навън. Мислено отново се пренесе там и се загледа в сградите от отсрещната страна на улицата, които се виждаха на монитора.

— Мисля, че е тази. — Тя обгради с кръгче една от тях. — Ако пък не е имало свободни апартаменти на този етаж... — Очерта с показалката линия и заключи: — Другата вероятност е тази. От прозорците и на двете сгради има добра видимост. Един момент.

Отиде в кабинета на Рурк, който седеше зад бюрото си, а компютърът му усърдно работеше.

— Мисля, че става въпрос за тази сграда — каза му. — Искam списък на обитателите ѝ, за да се заема с изчисляване на вероятностите.

— Вече го правя, скъпа. Мисля, че не си сгрешила, но за всеки случай проверявам и трите сгради.

Ив погледна монитора и видя, че е маркирал постройката, която и тя беше набелязала.

— Мислиш се за голяма работа, а?

— Седни на скута ми и ще разбереш дали съм голяма работа. Предполагам, че се интересуваш от жилища, които са наети за кратък период от време, и то наскоро. — Той отмести поглед от монитора и се втренчи в нея. — Е, справям ли се?

— Престараваш се, драги. Изглежда, държиш да запазиш службата си като цивилен консултант.

— Няма ли да ти е приятно? — Той ѝ направи знак да седне на коленете му и чаровно се усмихна, но Ив се престори, че не забелязва жеста му. — Добре де, отказвам се от допълнителните преимущества на тази длъжност. Ето и данните за процента на вероятност, които са на базата на видимостта, разкриваща се от дадено местоположение. Ако вкараш и информацията за Джулиана от твоите файлове, значително ще стесниш кръга на подозрителните наематели.

— Почакай. — Ив се загледа в списъка от имена на монитора. — Бинго! Фирма „Дейли Енърпрайсис“, собственост на Джъстин Дейли. Това е нашето момиче! — Тя с усилие потисна желанието си веднага да отиде на посочения адрес. — Първо трябва да се уверим, че няма

грешка. Препрати информацията на моя компютър, ако обичаш. Предпочитам съдействието ти да остане в тайна.

— Както кажеш, лейтенант. Но при едно условие — да те придружа, когато отидеш да арестуваш Джулиана. Почакай. — Той вдигна ръка, за да ѝ попречи да възрази. — Колкото и малък да е шансът да я намерим в този апартамент, държа да участвам в акцията по задържането ѝ. Имам зъб на тази жена.

— Не можеш да отмъстиш на всеки, който ме е наранил, докато изпълнявам служебните си задължения.

— Така ли мислиш? — Той вече не говореше шеговито, в гласа му се прокрадваха ледени нотки. — Джулиана Дън се е изправила срещу двама ни с теб, затова съм съпричастен към разследването. Ще бъда с теб, когато я заловиш, независимо къде и кога ще се случи.

— Само не забравяй кой трябва да я арестува. — Тя се върна в кабинета си. — Фийни, в сградата, която набеleyах, има наемателка на име Джъстин Дейли. Информацията е в моя компютър. Направи справка за нея и за фирмата „Дейли Ентърпрайсис“.

— Дамата си избира имена със собствените ѝ инициали — отбеляза ирландецът и побърза да заеме мястото на Макнаб пред компютъра. — Всеки престъпник си има слабост, която ни помага да го вкараме зад решетките.

— Не, аз съм слабостта ѝ, заради която тя ще се провали! — Ив се свърза с управлението по видеотелефона и поиска разрешително за обиск, както и хора за осъществяване на акцията.

След по-малко от час беше в коридора, водещ към помещенията на фирмата „Дейли Ентърпрайсис“. Стълбището и изходите на сградата се охраняваха от полицаи, асансьорите бяха спрени.

Ала дълбоко в сърцето си тя знаеше, че няма да намери Джулиана Дън.

При все това бе длъжна да проведе операцията. Направи знак на хората си да заемат позиция, извади оръжието си и понечи да отключи вратата с разкодиращото устройство, но внезапно се отдръпна.

— Почакайте. Сигурно е разчитала, че ще направя тъкмо това. — Тя се втренчи във вратата и евтината ключалка, сетне приклепна, за да

я разгледа по-внимателно. — Трябват ми микроочила. И скенер за взривни устройства.

— Нима мислиш, че е свързала вратата с бомба? — Фийни сви устни и приклепна до нея. — Досега никога не е използвала експлозиви.

— Докато си в затвора, научаваш много полезни неща.

— Имаш право — кимна ирландецът.

— Забелязваш ли нещо подозрително?

— Ключалката е старомодна и калпава. Като гледам таблото, алармената система е стандартна. Искаш ли да повикаме сапъорите?

— Може би надценявам Джулиана, но не ми се ще хората ми да бъдат разкъсани. — Тя вдигна поглед и видя, че Рурк се приближава.

— Може ли и аз да погледна? — попита той и без да изчака разрешение, сръчно опипа рамката на вратата и таблото. Извади джобния си компютър, въведе специален код, сетне го свърза с таблото, използвайки кабел, тънък като косъм. — Ключалката е свързана с взривно устройство — потвърди.

— Отдръпнете се! Всички да се отдръпнат! — извика Ив и извади комуникатора си: — Изведете цивилните от помещенията в коридора, както и от етажите, намиращи се под и над този.

— Не е необходимо, лейтенант, само ми дай малко време. — Когато тя се обърна, Рурк вече беше разглобил таблото.

— Веднага се махай от тук! — Ив се затича към него, но си наложи да спре. Виждаше го бе как обезврежда много по-сложни устройства, отколкото най-обикновена бомба.

— Ето го — спокойно каза Рурк на Фийни, докато работеше с мънички сребърни инструменти. — Виждаш ли го?

— Да, вече го виждам. Не е по моята специалност, но навремето съм виждал не една и две саморъчно направени бомби.

— Аматорска работа, но доста ефективна. Госпожа Дън щеше да се справи по-добре, ако бе отделила малко повече време, за да добави допълнителни взривни устройства и поне едно резервно. Това е програмирано така, че да се взриви при отваряне на вратата. Доста е елементарно. Разбира се, тя разполага с обезвреждащо устройство, не рискува да си развали маникюра, когато бомбата ѝ откъсне някой и друг пръст.

Той работеше съсредоточено, ръцете му не трепваха; прекъсна само веднъж, за да отметне косата от челото си. Ив видя колко съсредоточено е лицето му, стоманения блясък на очите му.

— Взривното устройство не е много мощно. Хората, намиращи се на метър-два от вратата, нямаше да пострадат. Готово — добави той, прибра инструментите си и се изправи.

Ив не го попита дали е сигурен, че бомбата е обезвредена. Той никога не работеше небрежно. Тя направи знак на хората си да я последват, после си достави удоволствието с ритник да отвори вратата.

Насочи оръжието си към всички ъгли на помещението, огледа се, сетне направи знак на Фийни да отиде в малката баня в съседство с канцеларията.

Помещението беше оскъдно обзаведено — два паянтови стола, очукано бюро. Ала във въздуха се носеше ухание на скъп дамски парфюм. Джулиана беше оставила малкото устройство за комуникации и букет от екзотични цветя.

Ив се приближи до прозореца и надникна навън — отсреща беше прозорчето на собствената ѝ канцелария.

— Разполагала е с устройство за наблюдение. От тук не се вижда добре с невъоръжено око. Очевидно устройството е скъпо, затова госпожата не го е зарязала тук. Започнете да разпитвате съседите! — нареди, без да се обърне. — Дано да научим нещо полезно. Намерете управителя на сградата и го доведете. Трябват ми и всички дискове от охранителните камери, Фийни да се заеме с видеотелефона и устройството за комуникации.

— Лейтенант. — Пийбоди смутено се изкашля. — Намерих това сред цветята.

Подаде на началничката си малък плик, адресиран до Ив Далас. Вътре имаше картичка с текст, написан на ръка, и компютърен диск. Текстът гласеше:

„С най-добри пожелания за скорошно оздравяване.

Джулиана“

— Мръсница! — процеди Ив, преобръщайки диска в ръцете си. — Фийни, освободи хората. — Пиленцето е изхвъркнало от кафеза.

Пийбоди, повикай метачите. — Тя отново обърна диска, после го вкара в компютъра и нареди на машината да се включи.

На екрана се появи лицето на Джулиана — сега беше синеока блондинка и външността ѝ най-много се доближаваше до действителната, особено в сравнение с образите, които беше възприемала, откакто бе подновила убийствата.

— Добро утро, лейтенант. — Говореше с провлечения тексаски акцент, който Ив си спомняше толкова добре. — Предполагам, че когато гледаш този материал, вече ще бъде утро. Колкото и да си издръжлива, едва ли още снощи си се озовала в малкото ми убежище, но никога не съм се съмнявала в способностите ти, затова смятам, че ще бъдеш там преди обяд. Дано да се чувстваш по-добре. И тъй като гледаш посланието ми, следва да предположа, че си обезвредила скромния ми подарък за „добре дошла“. Честно казано, не се постарях да ти подготвя нещо специално, защото идеята ми хрумна в последния момент.

Тя наклони глава и широко се усмихна. Ала Ив се взираше само в очите ѝ. Приличаха на дебел слой лед над бездънна, празна яма.

— Първо искам да споделя с теб удоволствието от повторната ни среща. Често си спомнях за теб по време на... на моята рехабилитация. Толкова ми стана драго, като научих, че си станала лейтенант, а Фийни е бил повишен в капитански чин. Но в интерес на истината с него никога не съм се чувствала свързана като с теб. Нали не отричаш, че между нас имаше нещо особено?

Джулиана се приведе, усмивката ѝ помръкна, изражението ѝ стана сериозно:

— Да, между нас имаше нещо особено и много, много дълбоко. Някаква невидима спойка, някакво взаимно разпознаване. Ако прераждането съществува, може би в предишния си живот сме били сестри. Или пък любовници. Хрумвала ли ти е подобна възможност? Вероятно не е — добави и махна с ръка. — Ти си толкова земна, че едва ли вярваш в задгробния живот. Знаеш ли, твоята прагматичност донякъде е забавна. Питам се дали и съпругът ти е на същото мнение. Между другото, поздравления по случай сватбата ти, макар че съм позакъсняла. Май щастливото събитие беше преди година. Е, времето минава, нали? Но когато си в затвора, то сякаш спира. — Гласът на Джулиана се втвърди като земята в прерията под палещите лъчи на

слънцето. — Задължена съм ти заради тези години, Ив. Знам, че ще ме разбереш, когато говоря за разплата. Така и не разбра какво съм направила и поради каква причина, така и не прояви уважение към стореното от мен. Но разплата е нещо, което разбираш.

— Да — промърмори Ив и машинално докосна наранената си страна. — Имаш право!

— Наблюдавах как седиш в мизерната си канцелария и се трудиш като работлива пчеличка, как заставащ до прозореца, а изражението ти е такова, сякаш престъпленията в целия град тегнат на раменете ти, как кръстосваш тясната кутийка, в която са те заврели. Човек би предположил, че на служителка с чин лейтенант ще бъде осигурено по-прилично работно място. Между другото, прекаляваш с кафето. Вероятно вече знаеш, че те наблюдавах чрез свръхмодерна апаратура, която предпочетох да не ти оставя. Изглежда понякога и аз съм прекалено практична. — Изражението ѝ се смекчи, тя отново се усмихна. — Разполагам с видеозапис на твоя милост, който е с продължителност няколко часа. Забелязвам, че сега се обличаш много по-добре. Още се долавя някаква небрежност, но за разлика от преди дрехите ти са стилни. Сигурна съм, че вкусът ти се е променил под въздействието на Рурк. Хубаво е да си богата, нали? Толкова по-хубаво от... това да си без пари. Питам се дали богатството те е променило, дали дълбоко в теб вече не си покварена от парите. Бъди откровена, миличка. — Джулиана игриво се засмя. — Спокойно можеш да ми се довериш. В края на краищата кой ще те разбере по-добре от мен?

„Говориш прекалено бързо — помисли си Ив. — Май си била самотна, Джулиана, след като в затвора е нямало жена на твоето ниво, с която да си поговориш.“

— Сигурна съм, че той е страхотен в леглото, ако сексът те вълнува. — Джулиана се облегна назад и направи движение, подсказващо, че кръстосва крак върху крак. Настаняваше се по-удобно за интимния разговор с приятелката си Ив Далас.

— Винаги съм смятала чуването за преживяване, което се възхвалява несправедливо и което е унижително и за двамата партньори. Бог знае защо го описват толкова поетично, след като се свежда до това, че жената позволява да проникнат в нея, да я завладеят. А мъжът се забива в нея така, сякаш животът му зависи от секса. Всъщност животът на мъжете, с които се чукам, наистина зависи от

това дали са добри в леглото. Поне за известно време. Да убиваш е много по-вълнуващо, отколкото да правиш секс. Знаеш го, защото и ти си убивала. Да, дълбоко в сърцето си го знаеш. Ще ми се да имаме време и възможност да си поговорим, но знам, че никога няма да се случи. Единственото ти желание е да ми попречиш, да ме върнеш в затвора. Спомняш ли си какво ми каза? Спомняш ли си?

Очите ѝ, сини като лятното небе, гневно заблестяха.

— Че ако зависи от теб, ще ме оставиш да изгния зад решетките. Че би ме оставила затворена в клетка като животно. После ми обърна гръб, сякаш бях някакво нищожество. Но не стана твоето, нали? За сметка на което моето желание се изпълни. Винаги получавам каквото искам. Затова очаквам да проявиш необходимото уважение към мен. — Тя постепенно повишаваше глас, започваше да се задъхва. За миг прекъсна монолога си, дълбоко си пое дъх и приглади косата си, сякаш се мъчеше да се овладее.

— Мислех за теб, когато убих Петибоун и Маутън. Дълги години мислих все за теб. Как ще се почувстваш, като разбереш, че двамата умряха заради теб? Това тревожи ли те, Ив? Предизвиква ли гнева ти? — Джулиана отметна глава и се засмя. — Разплатата ще бъде жестока. Имай предвид, че едва сега започвам. Искam онова, към което винаги съм се стремела — да правя каквото пожелая и да бъда много, много богата. Ти отне от живота ми осем години, седем месеца и осем дни, Ив. Дошло е време да си платиш. Мога и ще го направя, ще хвърлям пред теб труповете на наивни старци. И понеже си ми симпатична, ще ти дам един жокер — хотел „Майл Хай“ в Денвър, апартамент №4020. Човекът се казва Спенсър Кембъл. С теб ще се видим скоро, много скоро.

— Непременно — промърмори Ив, когато екранът потъмня. — Пийбоди свържи ме по видеотелефона с шефа на охраната на този хотел.

Апартаментът беше запазен на името на Джулиет Дарси, която беше пристигнала предишната вечер и беше платила в брой за двудневния си престой.

— Името на убития е Спенсър Кембъл, собственик на консултантската фирма „Кембъл Инвестмънт“. — Ив, която беше

свикала съвещанието в заседателната зала на Централното полицейско управление, показва снимката му на монитора. — Шейсет и една годишен, разведен, бил е разделен и с втората си съпруга. Имал е уговорена делова среща с Джулиет Дарси, която е трябвало да се състои в нейния хотелски апартамент в осем сутринта. Приблизително по същото време аз разбих с ритник вратата на жилището, наето от нея в Ню Йорк. Напоследък е станала много самоуверена. Убила е Кембъл трийсетина минути, преди шефът на охраната да влезе в хотелския апартамент. Джулиана не си е направила труда да се обади на рецепцията. Включила е светлинния надпис „Не влизай“, взела е чантата си и преспокойно е излязла от хотела. Аутопсията ще потвърди, че отровата е била в кафето на Кембъл.

— Отишла е чак до Денвър, за да очисти онзи нещастник. — Фийни прокара пръсти през непокорната си коса. — Защо?

— За да докаже, че може. За нея Кембъл е бил като пешка, която жертваш с лекота. Искала е да ми покаже, че ще продължи да избива невинни хора, където и когато пожелае, докато аз се лутам в лабиринт, опитвайки да я открия. Отново изневерява на обичайните си методи, за да ми докаже, че е непредсказуема.

„И за да не се досетя, че е взела на мушка Рурк — мислено добави Ив. — Продължава да избива хора, които нарича наивни старци. Прави го, за да ме заблуди, да прикрие главната си цел.“

„Умряха заради теб.“

Ив се помъчи да прогони натрапчивия глас и чувството за вина.

— Набелязала е жертвите си още преди да попадне в затвора, а докато е била зад решетките, вероятно е продължила да събира информация и да избира мъже, отговарящи на „стандартите“ ѝ.

— Да, вече знаем, че е проучвала Петибоун и Маутън, като е използвала компютрите в затвора — потвърди Фийни. — Но няма нищичко за този Кембъл или за други потенциални жертви. Нито пък за личните ѝ дела — липсва информация за финансовите ѝ операции и за закупуването на недвижимо имущество, както и за запитвания до пътнически агенции.

— Разбира се, че ще липсва. За тези цели Джулиана е използвала джобния си компютър — процеди Ив и си помисли, че ще съдере кожата на онзи тъпак Милър. — Вероятно само отначало е използвала компютрите в канцеларията на затвора, после се е снабдила с

персонален — по този начин е отпаднал рискът някой да засече информацията. — Тя огледа хората от екипа си, замълча за миг, сетне продължи: — Има пари, и то много. Консултирах се с моя личен финансов експерт, според когото средствата са вложени в номерирани сметки в различни банки. Нямаме нишка, за която да се хванем и да размотаем кълбото. Лупи твърди, че Джулиана се хвалела с апартамента, който притежавала в Ню Йорк. Повторила е същото и когато са я разпитали колегите от Чикаго, но не е могла или не е пожелала да им каже повече. Предполагам, че не знае адреса. Джулиана си е бърбрила с нея, за да убие времето, но едва ли е казала нещо съществено.

— Моите хора проверяват собствениците на наскоро закупени къщи и апартаменти — промърмори Фийни и извади от джоба си пакетче с любимите си бадеми. — Но общо взето си губят времето, тъй като не разполагат с никакви данни за времето, по което е сключена сделката, нито на чие име е купен имотът.

— Сигурна съм, че не пести пари, за да си угажда — отбеляза Ив, като си спомни видеозаписа, свидетелстващ, че Джулиана поддържа външността си и е в отлична физическа форма. — Но тя е хитра лисица и вероятно винаги плаща в брой. Проверихме множество магазини за луксозни стоки, първокласни козметични салони и ресторанти. Но тъй като се намираме в Ню Йорк, който е истинска нирвана за туристите и за хората, които обичат да пазаруват, проучванията ни засега са безплодни. — Тя затвори очи и се помъчи да освободи съзнанието си от напрежението. — Разбира се, не сме се отказали. Цяла бригада полицаи продължават да се обаждат по видеотелефона на различни магазини. Ако имаме късмет, ще разберем откъде е купила червения гащеризон. От досието ѝ в „Докпорт“ знаем колко е висока и колко тежи, което ни помогна да определим номера на дрехите ѝ. Наблегнали сме на издирването на магазина, от който е бил купен червен гащеризон от съответния номер.

— Може да го е взела от Чикаго или от друг град — намеси се Пийбоди. — Освен това по магазините има толкова червени гащеризони, че с лопата да ги ринеш.

— Вярно е. Приличаме на слепци, които опипом търсят пътя. Но съм сигурна, че ако упорстваме, рано или късно ще се доберем до нещо важно. Междувременно ще проверим всички транспортни

средства, които пътуват за и от Денвър. Ще разберем с какво се е придвижвала, но тя вече ще е далеч от този град. Все пак ще разполагаме с някаква информация, която ще прибавим към онова, което вече знаем.

— Тя поема все по-големи рискове — каза Пийбоди. — Съобщава ви за Кембъл, макар че не е знаела със сигурност кога ще проникнете в „наблюдателницата“ ѝ и ще изгледате видеозаписа. Ако не ви беше предупредила, вероятно мъртвецът щеше да бъде открит след няколко часа.

— Рисковете правят победите ѝ още по-стойностни. Тя води война, за да си отмъсти, и няма да бъде удовлетворена, докато не нарани врага. Целта ѝ е само да ме сплаши. Няма намерение да ме убие, но иска да ме заблуди, че аз съм набеязаната жертва. Няма да отнеме живота ми, за да живея във вечни мъки заради загубата на любимия човек. Да, тя иска живота на Рурк. Имаме известно предимство, защото тя не подозира, че знаем истината.

В кантората си в центъра на града Рурк приключи едно съвещание и започна да се подготвя за следващото. Заради срещата с екипа на Ив беше поизостанал с графика. Тази вечер му предстоеше доста работа, но щеше да намери начин да я свърши у дома. Възнамеряваше да бъде неотлъчно до Ив, разбира се, доколкото ангажиментите на двамата го позволяваха. Обади се на секретарката си по вътрешния видеотелефон:

— Каро, моля те, уведоми хората от Риалто, че срещата ни ще се проведе чрез холограмното устройство и я насрочи за деветнайсет и трийсет тази вечер. Ще говоря с тях от домашния си кабинет. Обядът с Фин и Боулър ще се състои в нашия ресторант за висшите служители. Ако обичаш, уведоми лейтенант Далас за тези промени.

— Разбира се, сър. Отвън чака някоя си доктор Майра. Разполагате с десет минути преди началото на следващото съвещание. Ако желаете, ще отпратя посетителката или ще ѝ определя час за посещение.

— Не. — Рурк смръщи вежди, опитвайки се да прецени дали времето ще му стигне. — Ще я приема още сега. Ако представителите

на Бринкстоун дойдат, преди да съм приключил разговора с нея, помоли ги да почакаат.

Той прекъсна връзката, стана и неспокойно закрочи из кабинета си. Нетипично бе за доктор Майра без предупреждение да го посещава в службата му или пък да прекъсва работата му, за да си побъбрят. Самата тя беше много заета, а посещението ѝ означаваше само едно — че има да му каже нещо много важно.

Машинално се приближи до автоготвача и го програмира да приготви любимия ѝ жасминов чай.

Когато Каро почука, той сам отвори вратата и протегна ръка на Майра:

— Радвам се да те видя.

— Не е вярно. — Тя стисна дланта му. — Все пак ти благодаря, че ми отдели малко време. Между другото, гледката, която се разкрива от остъкления коридор, е зашеметяваща.

— Докато минават по него, конкурентите ми имат възможност да си представят какво ги очаква, ако полетят надолу. Благодаря ти, Каро. — Той покани Майра в кабинета, а секретарката безшумно затвори вратата.

— Това помещение... — Психиатърката се огледа, възхищавайки се от прекрасните мебели, красивите картини и статуетки, свръхмодерната комуникационна апаратура. — Определено много ти подхожда — едновременно е елегантно и функционално. Извинявай, знам, че си зает.

— Колкото и да съм зает, винаги съм готов да ти отделя време. Както обикновено предпочиташ чай, нали? Ще ти предложи жасминов — знам, че ти е любимият.

— С удоволствие, благодаря. — Тя не се изненада, че Рурк е запомнил подобна незначителна подробност. Мозъкът му беше като компютър. Седна на мекото канапе и изчака той да се настани до нея. — Няма да ти губя времето с общи приказки.

— Благодаря. Ив ли те помоли да ме посетиш?

— Не, но тя знае за намерението ми да разговарям с теб. Днес не съм я виждала, ала възнамерявам да посетя и нея. Знам какво е претърпяла снощи.

— За щастие скъпата ми съпруга е много издръжлива. Разбира се, в повечето случаи се надценява, но така или иначе бързо се

възстановява. Само да я видиш — цялата е в синини. Главата ѝ за малко е щяла да се спуска като яйце — добре, че е твърда.

— Твърдоглавието ѝ е една от причините, заради която толкова я обичаш.

— Имаш право.

— И все пак се тревожиш. Бракът с ченге е голямо изпитание на търпението. Ив го знае, затова толкова дълго се съпротивляваше на ухажването ти, страхуваше се от любовта си към теб. — Майра хвана ръката му. — Другата причина е баща ѝ. Сподели с мен за посещението ви в Далас.

— Радвам се, че може да поговори с някого за това.

— А ти не можеш. — Майра почувства как напрежението се нагнетява в него. — Рурк, досега винаги си бил откровен с мен. Само аз знам за миналото на Ив, ето защо съм единствената, с която можеш да разговаряш на тези тема.

— Какво да ти кажа? Тя изживява кошмар, не аз.

— Разбира се, че и ти си съпричастен, защото я обичаш.

— Да, обичам я и винаги ще бъда до нея. Ще направя всичко необходимо... но се страхувам, че ще бъде твърде малко. Знам, че като разговаря с теб, тя се разтоварва, и съм ти много благодарен.

— Страхува се за живота ти.

— Страховете ѝ са напразни. — Рурк почувства как гневът се надига в гърдите му и стиска гърлото му като стоманен юмрук. Помъчи се да го прогони, но на негово място остана кървяща рана. — Ти също не бива да се безпокоиш. Все пак благодаря, че намери време да се отбиеш.

Изражението му недвусмислено говореше, че смята посещението за приключено. Маската на учтивостта едва прикриваше гнева му. Майра остави чашата си на масичката и приглади с длани полата на светлосиния си костюм.

— Добре. Извинявай, че прекъснах работата ти. Няма повече да те задържам.

— Да му се не види! — Той скочи на крака. — Какъв е смисълът да се изповядвам пред теб? Няма да ѝ помогне, нали?

Майра отново взе чашата си и спокойно заяви:

— Може би ще помогне на теб.

— Как? — Рурк рязко се обърна, на лицето му беше изписана безпомощна ярост. — Нищо няма да се промени. Нима искаш да чуеш, че стоях до нея и я гледах как страда, как спомените нахлуват в съзнанието ѝ, как се пренася в миналото и отново изживява кошмара? Беше безпомощна, изплашена и изгубена, докато я гледах, и аз изпитах същите чувства. Свикнал съм да преследвам враговете си и пръв да нападам. Но това...

— Това не е враг, на когото да отмъстиш, не и по начина, който познаваш — спокойно каза Майра и си помисли: „Какво ли терзание е за този човек, който не само изглежда, но и мисли като древен воин, да защитава без оръжие онова, което най-много цени?“. — Невъзможно е да бъде променено, нито да бъде предотвратено, защото вече се е случило. То е като хищник, който те дебне, както дебне и нея.

— Понякога нощем тя надава писъци. — Рурк затвори очи. — Друг път само скимти като животинче, което се страхува или изпитва болка. А понякога сънят ѝ е спокоен. Невъзможно ми е да проникна в сънищата ѝ и вместо нея да убия онова чудовище.

Майра усети, че професионалното хладнокръвие я напуска, пометено от вълната и на неговите, и на нейните чувства. Когато отново заговори, гласът ѝ беше задавен от напиралите сълзи:

— Наистина не можеш, но винаги си до нея, когато се събуди. Осъзнаваш ли как се промени животът ѝ, откакто ти влезе в него? Ти ѝ даде смелост да се изправи лице срещу лице с миналото ѝ. И състрадание, което ѝ помогна да приеме твоето минало.

— Зная, че сме постигнали нещо в този живот именно заради желанието ни завинаги да се отърсим от миналото. Вярвам в предопределеното, в съдбата, но вярвам и в това, че ако тя не ти се подчинява, трябва да ѝ поизвиеш ръката. — Усмивката на Майра го накара да се поотпусне. — Знам още, че няма начин да променим вече стореното, но все пак ми се иска да можех да покажа на онзи човек на какво съм способен. — Той сви юмруци, сетне разпери пръстите си.

— Според мен в това няма нищо лошо.

— Така ли мислиш?

— Да, защото често и аз изпитвам същото желание. Не забравяй, и аз я обичам.

Рурк впери поглед във ведрото ѝ лице, в очите ѝ, изразяващи съчувствие и разбиране.

— Да, вярвам ти — промълви.

— Обичам и теб.

Рурк смаяно примигна, като че му беше заговорила на чужд език. Майра се позасмя и се изправи:

— Двамата с нея ставате толкова подозрителни при всяка проява на чувства. Добър човек си, Рурк — добави тя и го целуна по страната.

— Не е вярно.

— Вярно е. Дано да не се свениш да идваш при мен, когато почувстваш необходимост да се разтовариш от тревогите си. А сега ще те оставя да си вършиш работата. Знам, че закъсняваш за важна среща, аз също.

Той я изпрати до вратата и шеговито подхвърли:

— Има ли човек, който е устоял на чара ти?

— Дори да е имало, не е било задълго.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Справяйки се с финес с бюрокрацията, Ив откри фирмата, от която Джулиана беше наела совалка за пътуването си до Денвър и обратно. Според рекламната брошура „Даймънд Експрес“ беше компания, предлагаща най-бързите и най-люксови чартърни полети за континенталните райони на Съединените щати.

Справката обаче показваше, че рекламата не отговаря на истината — компанията беше едва трета в класацията, изпреварваха я двете транспортни фирми, собственост на Рурк.

„На Джулиана не ѝ е стигнала смелостта да прибегне до услугите на някоя от неговите компании“ — помисли си Ив, докато се движеше между совалките и товарните транспортни средства и трамваите, които пътуваха около хангарите на „Даймънд Експрес“.

Главоболието ѝ се беше подновило, сякаш тежък чук блъскаше в тила ѝ, който беше ударила при падането на тротоара. Отчаяно ѝ се искаше да подремне, което означаваше, че непременно трябва да си почине, преди да е припаднала от изтощение.

— Как се казваше пилотът?

— Мейсън Ригс — отговори Пийбоди, обърна глава и крадешком изгледа началничката си. — Добре ли сте, лейтенант? Само не започвайте да ми крещите, моля ви. Питам, защото малко пребледняхте, а лицето ви лъщи от пот.

— Що за нахалство, да ми казваш, че съм била потна! — Ив паркира колата и се надигна, да се погледне в огледалцето за обратно виждане. Мътните да я вземат тази Пийбоди — имаше право. — Какво толкова! Лято е, нормално е хората да се потят. Но щом толкова се интересуваш, ще ти отговоря — не, не се чувствам добре. Давай по-бързо да приключим тук.

— На връщане аз ще шофирам.

Ив, която тъкмо се канеше да слезе, рязко се обърна:

— Какво каза?

— Казах — смело отвърна Пийбоди с риск за живота си, — че на връщане аз ще седна зад волана. Не бива да шофирате в това състояние, освен това обещах на Луиз да ви накарам да си почивате.

Ив свали тъмните очила, които носеше да се предпази от силната светлина, усилваща главоболието ѝ, както и отчасти да скрие обезобразеното си лице. Синината под окото ѝ направи погледа ѝ още по-страховит.

— Да ме накараш ли?

Помощничката ѝ преглътна, но не отстъпи:

— Не ме е страх от вас... защото сте бледа като платно и лицето ви лъщи от пот. Затова ще седна зад волана, като приключим тук. Можете да дръпнете назад седалката и да подремнете... Лейтенант.

— Да ни би да си въобразяваш, че като завършваш всяко изречение с „лейтенант“, ще се спасиш от справедливия ми гняв?

— Може би, но съм по-сигурна, че при сегашното ви здравословно състояние със сигурност ще ви надбягам. — Тя вдигна два пръста. — Колко пръста виждате?

— Два, които ще откъсна и ще натъпча в ушите ти.

— Странно, изявлението ви ме успокои, лейтенант.

Ив въздъхна и слезе от колата. Оглушителният шум, който се чуваше от хангара, сякаш се забиваше като копие в челото ѝ и я пронизваше чак до тила. С надеждата, че няма да ѝ се наложи да влезе там и да рискува главата ѝ да падне, тя направи знак на някаква жена с работен гащеризон в емблемата на „Даймънд“ и изкрещя:

— Търся пилот Ригс. Мейсън Ригс.

— Неговата совалка тъкмо преминава ежеседмичния тест. — Жената посочи с палец към хангара. — Ригс е или там и варди бебето си, или е в помещението за отдих.

— Къде се намира това помещение за отдих?

— Втората врата отляво. Извинете, но достъпът на външни лица е забранен в хангара, и в помещението за отдих. Ако желаете, ще потърся Ригс по пейджъра.

Ив извади значката си:

— Това е пропускът ми. Съгласна ли си?

— Разбира се. — Непознатата вдигна ръце в знак, че се предава. — Не бива да влизате в хангара без предпазители за ушите, иначе ще

нарушите правилата за безопасност. — Тя отвори някакъв кашон и извади два комплекта заглушители. — Без тях е направо убийствено.

— Благодаря. — Ив постави заглушителите и веднага почувства облекчение.

В хангара имаше три совалки, върху които като работни пчели пълзяха механици. Някои работеха, използвайки сложни на вид инструменти, други разговаряха помежду си чрез знаци.

Ив забеляза двама униформени пилоти — мъж и жена — и тръгна към тях. Шумът достигаше до слуха ѝ въпреки заглушителите, долавяше се миризма на керосин, грес и нечий сандвич с кюфтета, приготвени с много подправки.

Като усети миризмата на подправките, стомахът ѝ сякаш се изправи на задните си крака като кученце. Ив имаше особена слабост към кюфтетата.

Тя се приближи до пилота и го потупа по рамото. Беше красив като филмова звезда, карамеловата му кожа, издаваща смесения му произход, бе гладка като кадифе, скулите му бяха изпъкнали. Очите му бяха яркозелени, изпод униформената фуражка се виждаше къдравата му смолисточерна коса.

— Вие ли сте Ригс? — Тя произнесе думите бавно, а когато човекът кимна, му показва значката си и посочи към помещението за почивка.

Ригс изглеждаше озадачен и дори раздразнен, но бързо прекоси хангара, отключи вратата с кодовото си устройство и я отвори. Щом се озоваха в помещението, той измъкна от ушите си предпазители и ги хвърли в един контейнер.

— В момента приключват ремонта на совалката ми. След двайсет минути трябва да премина тестовете за безопасност. Нямам време за губене.

Ив също свали заглушителите. Не беше чула нито думичка от изявлението му, но бе схванала за какво става дума. Ригс вдигна вежди, взирайки се в лицето ѝ:

— Да не би да сте се сблъскали с някоя врата, лейтенант?

— Божичко, писна ми от този банален лаф!

— Не се сърдете, изглежда много болезнено. Е, какво ви води при мен?

— Снощи сте пътували до Денвър, а тази сутрин сте се върнали в Ню Йорк. Интересувам се от Джулиет Дарси.

— Потвърждавам, че наистина пътувах до Денвър и обратно, но нямам право да говоря за клиентите. Политиката на нашата компания е да се спазва професионалната тайна.

— Не ми цитирай правилника, Ригс, иначе има опасност никога повече да не летиш.

— Слушайте, госпожо...

— Не съм никаква госпожа, а ченге и оглавявам полицейско разследване. Снощи клиентката ти е пътувала до Денвър, поръчала си е обилна вечеря в хотелската стая, вероятно е спала като къпана. Тази сутрин е убила в стаята си човек на име Спенсър Кембъл, взела е такси до летището и се е качила на твоята совалка, за да я върнеш в Ню Йорк.

— Тя... наистина ли е убила някого? Госпожица Дарси е убила някого, така ли? Сигурно се шегувате.

— Искаш ли да се убедиш, че не се шегувам? Ще те отведе за разпит в Централното полицейско управление.

— Но тя... Извинете, трябва да седна. — Той се тръсна на креслото, тапицирано в черно. — Страхувам се, че сте допуснали грешка. Госпожица Дарси е много очарователна и възпитана млада дама. Спомена, че отива в Денвър, за да присъства на някакво тържество с благотворителна цел.

Ив безмълвно протегна ръка, а Пийбоди побърза да ѝ подаде снимката на Джулиана Дън.

— Това ли е жената, която се е представила под името Джулиет Дарси?

Фотографията беше свалена от видеоматериала, който бяха намерили в „Дейли Ентърпрайсис“, и отговаряше на снимката, изпратена от службата за охрана на хотела.

— Да, тя е... Господи! — Пилотът свали униформената си фуражка и прокара пръсти през косата си. — Потресен съм! Не съм го очаквал от тази жена.

— И Спенсър Кембъл не го е очаквал. — Ив седна срещу него. — Разкажи ми за пътуването.

След като бе решил да ѝ съдейства, вече не можеше да го спре и лазерно оръжие. Дори повика стюардесата, за да го допълва, в резултат

на което Ив получи най-подробно описание на полета.

— Госпожицата беше много вежлива. — Ригс изпи на един дъх второто си кафе. — Същевременно се държеше и дружелюбно. В дневника на полетите беше отбелязано, че е настояла да пътува сама и на отиване, и на връщане. Като се качи, ми се стори, че отнякъде я познавам. Много знаменитости използват услугите на нашата компания, защото държат да пътуват сами, но не им се пръскат излишни пари за поддържането на частно въздухоплавателно средство.

— Аз пък не мисля, че дамата се държеше любезно — заяви стюардесата на име Лидия и отпи от бутилката с минерална вода. Вече носеше униформата си — морскосин костюм със златни обшивки.

— Каква беше според вас? — поинтересува се Ив.

— Снобка, която си вири носа. Не отричам, че беше вежлива, но когато се обръщаше към мен, тонът ѝ бе като на господарка, която разговаря със слугинята си. На пасажерите от първа класа предлагаме хайвер и шампанско заедно с обичайната порция сирене и плодове. Дамата очевидно остана недоволна от марката на шампанското. Усмихна се, подхвърли, че никога няма да надвием конкуренцията на „Платина“ и „Пет звезди“, ако не променим начина на обслужване.

— Спомнете ли си дали тя разговаря с някого по видеотелефона по време на полета?

— Не, никой не я потърси и тя не се свърза с никого. Когато малко преди приземяването отидох да ѝ поднеса кафе, тя работеше на персоналния си компютър, но го обърна така, че да не видя екранчето... сякаш ме интересуваха нейните си работи. Всеки път се обръщаше към мен по име — Лидия, това, Лидия, онова. Както постъпват хората, когато искат да създадат впечатление, че са приятелски настроени, макар че в повечето случаи ефектът е обратен.

— На мен пък ми се стори много учтива — промърмори Ригс.

— Защото си мъж. — Лидия изрече фразата така, че бе едновременно ласкателна и иронична. Ив реши, че тази жена сигурно е страхотна в професията си.

— Как се държеше по време на полета до Ню Йорк?

— Личеше, че е в приповдигнато настроение. Беше щастлива, лъчезарно се усмихваше. Казах си, че предишната вечер сигурно са я изчукали.

— Лидия!

— О, Мейсън, знам, че и ти си мислеше същото. Дамата пожела обилна закуска — яйца по бенедиктински, кроасани, мармалад, плодове, кафе. Нахрани се до насита, изпи и два коктейла „мимоза“. Слушаше канала за класическа музика и през цялото време лампичката на вратата на кабината светеше, което означаваше, че пасажерката не желае да бъде обезпокоявана. По телевизията предаваха утринните новини, но тя ми нареди да изключа устройството. Дори ми се стори, че се раздразни. Едва сега разбирам причината. Горкичкият човек!

— Когато слезе от совалката, чакаше ли я кола?

— Не, тя се запъти към терминала. Това ми се стори доста странно. — Стюардесата поклати глава. — Снобски като нея обикновено карат шофьорите си да докарат колата близо до мястото за кацане на частните совалки. Но както вече казах, онази жена тръгна към терминала.

„През терминала е излязла навън, откъдето е взела такси, автобус, трамвай, може дори да се качила на проклетото метро. Което означава, че е изчезнала някъде в града“ — помисли си Ив.

— Благодаря за съдействието. Ако си спомните още нещо, обадете ми се в полицейското управление.

— Дано да я заловите. — Лидия съчувствено изглежда насиненото й лице и съчувствено добави: — Много ли ви боли?

Като излязоха от помещението за отдих, Ив разтри врата си, който беше започнал да се схваща от болката.

— Ще се върнем в управлението, ще проверим какво са научили ченгетата от Денвър. След като бъде потвърдено, че убийството е извършено от Дън, и то в друг щат, разследването ще бъде поето от федералните агенти.

— Не бива да им позволим да ни го отнемат.

— Ще ми се да можех да кажа, че съм готова да им го поднеса на тепсия, стига да заловят Джулиана, но ще излъжа. Искам аз да я пипна. — Ив тежко въздъхна. — Разчитам, че на колегите от Денвър ще им бъдат необходими поне няколко дни, докато потвърдят самоличността на престъпницата.

Тя извади от джоба си тъмните очила и си ги сложи. Веднага се почувства по-добре.

— Защо не шофираш ти, Пийбоди? Ще ми се да подремна.

Помощничката ѝ, която едва сдържаше смеха си, седна зад волана и промърмори:

— Да, защо ли да не шофирам?

— Самодоволство ли долавям в изражението ти?

— Да му се не види! — Пийбоди се престори, че намества невидима маска. — Кога се е смъкнала проклетницата?

— По пътя спри пред някой магазин за готови храни. Умирам за сандвич с кюфте. — Ив дръпна назад седалката, затвори очи и веднага се унесе.

В сандвича с кюфте липсваше кюфтето. Между две филии престоял хляб, намазани с ръждивочервен сос, се мъдреха три топчета от неизвестна субстанция, които може би бяха много далечни роднини на семейството на месото. За прикриване на далечната им родствена връзка те бяха поръсени с жилав заместител на сирене и подправени толкова обилно, че хапнеше ли ги човек, езикът му пламваше, сълзи рукаха от очите му, а синусите му се прочистваха.

Така наречените кюфтета бяха едновременно отвратителни и много вкусни. Миризмата им пробуди Ив от дълбокия ѝ сън.

— Взех от най-големите сандвичи и поръчах да го разрежат на две — обясни Пийбоди, докато шофираше с обичайната си предпазливост, която винаги подлудяваше Ив. — Казах си, че по това време сигурно ви се иска да пийнете пепси.

— Какво? Аха. — Съзнанието ѝ бе притъпено, сякаш часове наред беше слушала скучна камерна музика. — Божичко, колко време съм прекарала в дрямка?

— Двайсетина минути. Очаквах да хъркате, но спяхте като заклана. Радостното е, че вече не сте толкова бледа.

— Сигурно е от миризмата на кюфтетата. — Ив отвори тубата, отпи голяма глътка пепси и едва след това се зае да прецени физическото си състояние. Главоболието беше изчезнало, също и странното чувство за безтегловност. — Къде отиваме, Пийбоди, и през кой век ще стигнем, ако шофираш със скоростта на охлюв?

— Спазвам правилника за движение и проявявам уважение и учтивост към другите шофьори. Наистина се радвам, че вече сте по-

добре. Казах си, че така и така сме в центъра, можем да хапнем в Рокфелер плаза. Хем ще си напълним стомасите, хем ще позяпаме провинциалните туристи и ще се попечем на слънчице.

Идеята се стори доста привлекателна на Ив, но все пак за авторитет тя каза:

— И никакво обикаляне на магазините, разбрахме ли се?

— Подобна мисъл не ми е хрумвала вече цяла минута. — Пийбоди премина пешеходната пътека на Петдесето авеню, качи предните колела на тротоара и включи светлинния сигнал, означаващ, че автомобилът е на дежурен полицаи.

— Така ли спазваш правилата за движение?

— Между паркирането и шофирането има голяма разлика, лейтенант. Човек не бива да се вманиачава, нали?

Двете слязоха от колата и си пробиха път сред тълпите от туристи, чиновници, бързаци за обяд, куриери и джебчии. Накрая се добраха до скамейка и седнаха с гръб към ледената пързалка.

Пийбоди раздели поравно купчината хартиени салфетки, които бяха задължителни, тъй като сосът и мазнината неизбежно потичаха по пръстите и чак до китките, сетне подаде на Ив нейната половина от сандвича. Двете се задълбочиха в храненето.

Ив не си спомняше откога не е ползвала обедна почивка и не е консумирала истинска храна. Обикновено изяждаше по някое шоколадче на крак или докато шофираше.

Беше шумно, минувачите се блъскаха по улиците, а температурата очевидно се питаше дали да остане нормална за това време на сезона или да превърне града в пещ. Лъчите на слънцето се отразяваха от витрините на магазините, някакъв човек, който тикаше пред себе си мини павилион за храна, пееше ария от италианска опера.

— От „Травиата“ е — заяви Пийбоди и доволно въздъхна. — Чарлс често ме водеше на опера. Той наистина обича класическата музика. И на мен някои опери ми харесаха, но арията определено звучи по-добре тук, на улицата. На света няма по-хубав град от Ню Йорк. Седиш на открито, похапваш си превъзходен сандвич с кюфте, наблюдаваш парада от интересни хора, а някакъв продавач на соеви наденички пее на италиански.

— Ъхъ — изломоти с пълна уста Ив, докато се опитваше да предпази ризата си от червеникавия сос, който внезапно беше

избликнал от недрата на сандвича.

— Понякога човек забравя да се огледа и да се наслади на гледката. Всеки път е различна и това е най-хубавото. През първите месеци след пристигането ми в Ню Йорк често се разхождах пеш и се радвах на пейзажа, но вече взе да ми омръзва. От колко време сте в този град, лейтенант?

— Не зная. — Ив се намръщи и отново отхапа от сандвича. В деня, в който беше навършила пълнолетие, бе побързала да се отскубне от системата, полагаща грижи за деца без родители. Но веднага се беше записала в полицейската академия — тоест бе заменила един раздел на обществената система с друг. — Предполагам, от дванайсет-тринайсет години.

— Когато човек е от дълго време в този град, престава да забелязва колко е привлекателен.

— Тхъ. — Ив продължаваше да се храни, но следеше с поглед група туристи и младежът на скейтборд, който кръжеше около тях. Забеляза как той сръчно бръкна в задните джобове на двама души, без те дори да го усетят. Портфейлите им като по магия изчезнаха, а младежът направи акробатичен завой и се отдалечи от шумната група.

Ив го изрита в пищяла, при което джебчията грациозно полетя с главата надолу и се просна на тротоара. Претърколи се, но тя го настъпи по шията, като преспокойно продължаваше да отхапва от сандвича си. Изчака погледът му да се проясни, сетне му показва значката си и с палец посочи към униформената Пийбоди:

— Хей, приятел, чудя се дали си тъп или просто си нахален, та крадеш пред очите на две ченгета. Пийбоди, ако обичаш, обискирай този кретен и конфискувай съдържанието на джобовете му.

— Слушам, лейтенант. — Тя сръчно провери джобовете на широкия му панталон, които бяха поне половин дузина, както и трите джоба на ризата му, и намери десет портфейла.

— Двата, които извади от предния му джоб, са на онези хора. — Тя посочи туристите, които, без да подозират какво се е случило с парите им, се снимаха за спомен. — Онзи с кестенявата коса и тъмните очила и русокосият с шапката с емблемата на „Страйкърс“. Спести им потреса и им върни парите, след което повикай патрулна кола да прибере този боклук.

— Слушам, лейтенант. Аз така и не забелязах кога е бръкнал в джобовете им.

Ив облиза от пръстите си червеникавия сос и спокойно отбеляза:

— Всеки човек забелязва различни подробности.

Когато Пийбоди се втурна да предаде портфейлите на собствениците им, джебчията реши да си опита късмета. Но като се размърда, Ив го притисна по-силно с подметката си и в продължение на десет секунди го остави без дъх, за да го предупреди какво го очаква при повторно неподчинение.

— Ах, ти, лошо момче! — възкликна, закани му се с пръст и отпи от тубата с пепси.

— Пусни ме, а? — изхъхри онзи.

— Да те пусна, казваш. Сигурно ще обещаеш никога повече да не влизаш в грях. Хей, приличам ли ти на свещеник?

— Приличаш на гадно ченге!

— Точно така, малкия. — Тя чу как смаяните туристи благодарят на помощничката й. — Аз съм гадно ченге. Какъв прекрасен ден, нали?

— Вече съм в състояние да шофирам — обяви Ив, когато епизодът с джебчията приключи. — Трябва да отида в управлението, преди да е настъпил моментът да се пенсионирам. — Погледна часовника си и добави: — А ти ще трябва да побързаш, ако искаш да арестуващ Морийн Стибс и да я доведеш за разпит.

— Реших да го отложам с един-два дни.

Ив седна зад волана и изпитателно погледна помощничката си:

— Нали каза, че си готова да я изобличиш?

— Така е. Но... в момента вие сте много заета, пък и вчера доста пострадахте. Държа да наблюдавате разпита в случай, че объркам нещо. Затова предпочитам да изчакам, докато здравословното ви състояние се подобри.

— Нищо ми няма на състоянието. Не го използвай като извинение.

Пийбоди усети как стомахът й се сви от страх и нерешително измънка:

— Ами... ако сте сигурна...

— Ти трябва да си сигурна — прекъсна я Ив. — Ако си уверена в себе си, потърси Трухарт. Заподозрените винаги се стряскат при вида на двама униформени полицаи. Обясни му за какво става въпрос, помоли го да те придружи, а след това да застане на пост пред помещението за разпити. Предупреди го да не говори, само да гледа заплашително. Разбира се, доколкото този симпатяга може да гледа заплашително. Изискай от мое име патрулна кола и с нея приберете мадам Стибс.

— Аз ли да шофирам или Трухарт?

— Той да седне зад волана. Кажи му от време на време да отправя безразличен поглед към огледалцето за обратно виждане. Само ти разговаряй със заподозряната. Постарай се колкото е възможно повече да отлагаш момента, в който тя ще поиска да се обади на адвоката си. Кажи ѝ, че първо трябва да ѝ зададеш един-два въпроса, да изясниш това-онова, че си сигурна в съдействието ѝ, тъй като е била приятелка на жертвата, и че тази процедура може да я сближи със съпруга ѝ. Накратко, постарай се да шикалкавиш. А като я доведеш в управлението, започни да я въртиш на шиш.

— Добре, но ще ви помоля за една услуга. Да се намесите, ако забележите, че греша и тя ще се изплъзне.

— Пийбоди...

— Така ще се чувствам много по-уверена — сякаш имам предпазна мрежа.

— Добре. Ако политнеш, ще те хвана.

— Благодаря. — Пийбоди извади комуникатора си, за да се свърже с Трухарт и да го информира за задачата.

Като се върна в канцеларията си, Ив веднага се свърза по видеотелефона с колегата си от Денвър, който разследваше убийството на Кембъл. Детектив Грийн беше опитен полицаи със сприхаво изражение, изглежда, постоянно бе навъсен, от което между веждите му беше прорязана дълбока бръчка.

От пръв поглед допадна на Ив.

— В стаята бъка от отпечатьци — намръщено заяви той. — На камериерката, на техника, който е поправял стерео системата заради оплакването на предпоследните гости, които са били в същата стая —

семейство Джошуа и Рина Хатауей от Синсинати. Пребивавали са в хотела три дни, напуснали са в същия ден, в който нашата приятелка се е регистрирала. Проучихме ги — чисти са. Разбира се, има и отпечатъци на убийтия, които са предимно във всекидневната — върху масичката, вилицата и ножа, чашата за кафе и чинийката, както и върху стъклената чаша с натурален сок. А скъпата Джулиана Дън е оставила навсякъде следи от сръчните си пръстчета. — Той замълча за миг и шумно отпи от кафето си. — Пиколото и служителите на рецепцията я описаха, разполагам и с видеозаписа от охранителните камери. В момента от лабораторията проверяват ДНК на космите, които намерихме в сифона на банята, което ще бъде най-сигурното доказателство за вината ѝ.

— За съжаление доказването на вината ѝ не е най-важното в момента. Първо трябва да я заловим. Свърза ли се с ФБР?

Грийн се поразмърда, презрително изсумтя, отново отпи от кафето си.

— Не виждам смисъл да избързваме — промърмори навъсено.

— Взе ми думите от устата. Имате прекалено много отпечатъци, ще ви отнеме доста време, докато ги „сортирате“, детектив Грийн. Да, сигурна съм, че ще се позабавите, докато се уверите, че става въпрос именно за Джулиана Дън.

— Може би. Случва се и някой колега да забута документацията така, че после я търсим с дни. Вероятно и сега ще се случи същото, ще я търсим минимум четирийсет и осем часа. Ако пък закъсаме с апаратурата, ще ни отнеме минимум три дни. Особено ако се заема с проследяването на другите улики.

— В компютъра на Центъра за борба с престъпността има много данни за Джулиана Дън, но аз ще ти предоставя допълнителна информация. При условие, че се позабавиш с предаването на случая... знаеш на кого, ще ти изпратя най-подробни данни, включително моите записки.

— Предупреждавам те, че чета много бавно. Пък и знаеш, че когато има убийство, федералните искат всичко да им бъде поднесено на тепсия, защо да ги занимавам с излишни подробности? В края на краищата те са много заети хора. Като дойде моментът да се свържа с тях, ще ти се обадя предварително, за да ти дам малко преднина.

— Задължена съм ти.

— Кембъл беше симпатяга, свестен човек. Само я хвани, лейтенант, а ние от Денвър ще ти помогнем така здраво да я заключиш в килията, че никога повече да не се изплъзне.

След като препрати на Грийн данните от компютъра си, Ив стана, приближи се до прозореца и се втренчи в прозореца на отсрещната сграда.

Джулиана бе казала, че разполага с богат видеоматериал за Ив Далас. „Значи си ме наблюдавала — помисли си Ив, но не си прозряла истината за мен. Твърдиш, че в другия си живот сме били сестри, което е пълна глупост! Единственото, което ни свързва, е убийството.“

Тя приседна на перваза и се помъчи да прогони всички мисли, докато наблюдаваше натовареното движение в късчето небе, разкриващо се през прозореца. Край стъклото пропълзя дирижабъл, рекламиращ луксозни апартаменти под наем в Ню Джърси.

Ив си спомни как веднъж заедно с Мейвис бяха отишли на плажа в Джърси и бяха прекарвали двата почивни дни като се наливаха с алкохол и споделяха спомени от миналото. Мейвис за кой ли път разказа как е „работила“ по крайбрежната ивица, премятайки наивниците с примамливи обещания за много големи печалби. Само след две години Ив я беше арестувала за същото престъпление, само че този път Мейвис действаше на Бродуей.

„Това е истинска връзка“ — помисли си тя и неволно се усмихна. Ако някоя жена ѝ беше близка като сестра, то това беше Мейвис.

Мейвис, която сменяше цвета на косата и на очите си по-често, отколкото хлапака сменя бельото си. Джулиана правеше същото, но не за да следва модните тенденции.

А може би преобразяването ѝ бе елемент от присъщото на повечето жени желание — което се струваше необяснимо на Ив — да придобива нова самоличност, да експериментира с външността си. С каква цел? Да привлече вниманието на някой мъж ли? „Може би, може би“ — мислеше си тя, докато се разхождаше в тясното помещение. Но вероятно има и нещо друго, което те удовлетворява след промените. Например да застанеш пред огледалото и да видиш ново, различно лице.

Според Ив промяната на прическата и грима означаваше да насилваш собственото си Аз, но повечето хора изглежда бяха на друго

мнение. Допадаше им да бъдат център на вниманието, да обръщат внимание на външността им.

Колко ли е липсвало това на Джулиана, докато е била в затвора? Едва ли услугите на затворническия фризьорски салон са били по вкуса ѝ.

Дали ще рискува да се отдаде на страстта си към разкрасяване, докато е в Ню Йорк? Може би, но няма да рискува и да посети прочут козметичен салон в града, в който е извършила вече три убийства. И където всички познават лицето ѝ, след като стотици пъти са го виждали на телевизионния екран.

Не, само си губеха времето, като проверяваха местните салони за разкрасяване.

Фризьорите и козметичките винаги забелязват косите, лицата и телата, върху които „работят“. Колко ли пъти е чувала как Мейвис и страховитата Трина обсъждат очите на някоя жена, устните на друга, гърдите на трета?

Ив беше сигурна, че напоследък Джулиана сама боядисва косата си. Бог знае как, но повечето жени умееха да го правят, дори онези, които можеха да си позволят да отидат на фризьор. Почти сигурно е обаче, че суетната госпожица Дън изгаря от желание да се поглези и да посвети на козметични процедури един ден, може би дори два.

Разбира се, ще посети най-добрия салон за разкрасяване.

„Ще отиде в Европа“ — реши Ив. Нямаше да се откажат от проверките в козметичните центрове в Ню Йорк, но бе готова да се обзаложи, че Джулиана ще предпочете Париж или Рим.

Побърза да седне зад бюрото си:

— Компютър, искам списък на най-добрите салони за разкрасяване в целия свят. Интересуват ме първите двайсет... не, петдесет.

Работя...

— Втора задача — открий петте най-престижни компании за превоз на пътници, които осъществяват връзка между Ню Йорк и Европа.

Втората задача приета. Работя...

— Добре, струва си да опитам. — Тя погледна ръчния си часовник и изруга. Сетне нареди на машината: — Когато приключиш, съхрани информацията, прехвърли я на диск и направи разпечатка.

Прието...

Ив беше довольна, че е открила нова нишка за размотаване на кълбото. Проведе още един разговор по видеотелефона и напусна канцеларията, за да спази уговорката си с Пийбоди.

Докато вървеше към помещението за разпит, отново се замисли за методите на Джулиана Дън. Убийството чрез отрова е лично, но и позволява на престъпника да се дистанцира от жертвата. Отровата е традиционното оръжие на жените, които я предпочитат пред ножовете или бухалките.

За Джулиана бе важно да убива, без да се допира до жертвата си. Сексът бе необходимо зло, което вече бе в миналото ѝ.

Ив си спомни думите ѝ, че сексът е унизителен и за двамата участници в половия акт. Проникване. Пробождане.

Не, тя никога няма да използва нож — забиването на острието в плътта твърде много напомняше на секса.

„Още една разлика между нас“ — каза си Ив, преди да успее да прогони ужасяващата мисъл. Почувства как дланите ѝ внезапно се овлажниха и побърза да ги избърше от панталона си. Сякаш чу гласа на Джулиана: „Знаеш го, защото и ти си убивала“.

Напомни си, че не го е направила нито за удоволствие, нито за пари. Ала жестоката истина бе, че за пръв път бе отнела живот, когато беше едва осемгодишна. Дори Джулиана не можеше да се похвали с нещо подобно.

Призля ѝ, тя притисна длани до страните си, потърка челото си.

— Намират се в помещение В.

Мъжкият глас я накара да подскочи. Макнаб я хвана за лакътя и възкликна:

— Извинете, лейтенант. Не исках да ви изплаша. Качих се на ескалатора зад вас и реших, че сте ме забелязали.

— Бях се замислила. Какво правиш тук?

— Ще ми се да видя как се справя Пийбоди. Разбира се, не ѝ казах, за да не се притесни. Мисля да остана десет-петнайсет минути в помещението за наблюдение, става ли? — Той подкупващо се усмихна на Ив. — Нали не възразявате, лейтенант?

— Не. Хей, Макнаб...

— Какво?

Тя понечи да отговори, но се отказа и поклати глава:

— Забрави, не е важно.

Озоваха се в тесен коридор, преминаха край две врати, боядисани в сиво, които водеха към временния арест, и влязоха в помещението за наблюдение.

То беше тясно и приличаше на коридор, едната стена беше заета от специално стъкло, през което можеха незабелязани да наблюдават какво се случва в стаята за разпити. Нямаше столове, осветлението беше оскъдно, миришеше на евтин одеколон с миризма на бор или на средство за почистване. Ив разсеяно си помисли: „Все едно се намираме в борова гора“.

Можеха да изберат друго помещение за наблюдение, където имаше дори автоготвач, тапицирани столове и видеокамера, чрез която се следеше случващото си в стаята за разпит.

Но Ив смяташе, че удобствата разсейват наблюдаващия и предпочиташе старомодното стъкло.

— Да ви донеса ли стол?

Тя разсеяно погледна Макнаб:

— Какво?

— Предложих да ви донеса стол, та да поседнете, ако се уморите.

— Май си въобразяваш, че си отишъл на театър, а?

Той пхна ръце в джобовете си и се навъси:

— Братче, виж какво се случва, като проявиш внимание към някого, дето са го смазали от бой и са му счупили главата!

Ив беше забравила, че лицето ѝ е обезобразено, и подмятането на младежа я подразни.

— Ако ми потрябва стол, сама ще си взема! — Тя забели очи. Намръщената му физиономия ѝ действаше на нервите. — Все пак благодаря за предложението.

Когато Макнаб видя през стъклото, че вратата на помещението за разпит се отвори, лицето му се проясни:

— Ето я и Пийбоди. Покажи им на какво си способна, малката ми!

— Малката ми! — с отвращение повтори Ив и се подготви да гледа представлението.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пийбоди покани Морийн Стибс да седне до паянтовата маса, включи записващото устройство, предложи чаша вода на заподозряната.

„Действа съвсем професионално — одобрително си помисли Ив. — В поведението ѝ няма нищо заплашително. Засега, разбира се.“

Полицай Трой Трухарт стоеше на пост до вратата — младок с незабележително, но симпатично лице, който въпреки усилията си, изглеждаше свиреп колкото кученце от породата кокер шпаньол.

Ив долови колко е нервна помощничката ѝ, видя я неспокойно да поглежда стъклото между двете помещения, докато наливаше вода в чашата.

Изглежда обаче, че униформите на двамата полицаи бяха достатъчни да вдъхнат страхопочитание на Морийн, която тревожно местеше поглед ту към Пийбоди, ту към Трухарт.

„Да, обикновено хората виждат онова, което очакват“ — каза си Ив.

— Все пак не разбирам защо ме доведохте тук. — Морийн отпи глътчица вода като пеперуда, кацнала върху разцъфнало цвете. — Съпругът ми и дъщеричката ми ще се притеснят, ако закъснея.

— Разговорът ще бъде кратък. Благодарим ви за сътрудничеството, госпожо Стибс. Сигурна съм, че и съпругът ви ще оцени помощта, която ни оказвате. Навярно и за двама ви е неприятно, че случаят още не е разрешен.

„Браво, само така! — помисли си Ив. — Приобщи я към случващото се, при всяка възможност споменавай съпруга ѝ.“

Тя пристъпи по близо до стъклото и пхна ръце в джобовете си, наблюдавайки как Пийбоди преповтори показанията, които Морийн беше дала по време на първото разследване, после започна да ѝ задава въпроси за уточняване на някои подробности.

— В нашия отдел не провеждаме разпити — промълви Макнаб, докато неспокойно опипваше обичките на лявото си ухо. — Как се

справя тя, лейтенант?

— Добре. Засега я „подработва“.

Самата Пийбоди съвсем не беше уверена, че се справя, но упорито продължаваше разпита.

— На тези въпроси вече отговорих, и то неведнъж. — Морийн отмести чашата. — Защо ни принуждавате отново да преживяваме този кошмар? Нея отдавна я няма.

— Не произнася думата „мъртва“ — промърмори Ив, — нито пък името на Марша. Явно не може да се насили да ги каже, страхува се да не би да се издаде. Пийбоди трябва да наблегне именно на това.

— Смъртта на Марша сигурно много ви е потресла, госпожо Стибс. С нея сте били големи приятелки.

— Да, да, разбира се. Всички бяха потресени. Но ние съумяхме да загърбим миналото.

— С Марша сте били големи приятелки — повтори Пийбоди. — Приятелки и съседки. И все пак твърдите, че тя никога не се е оплаквала от съпруга си, не е споменавала, че има извънбрачна връзка.

— Съгласете се, че има неща, които дори приятелките не споделят помежду си.

— Ако е таяла тайната в себе си, навярно е била подложена на силен стрес.

— Нямам представа. — Морийн отново взе чашата и отпи от нея. — Никога не съм изневерявала на съпруга си.

— Бракът ви е солиден, непоклатим, така ли?

— Разбира се! Точно така!

— Наложило ви се е да преодолеете сериозно препятствие.

Ръката на заподозряната се разтрепери, водата се изплиска от чашата.

— Моля? — попита тя.

— Говоря за Марша. За вас е била препятствие, нали?

— Не знам за какво намекувате.

— За нищо не намеквам, просто споменавам един факт — че бракът ѝ е бил щастлив. В показанията си споменавате, че Бойд Стибс е обичал Марша и че никога не сте ги видели да се карат или да имат разногласия.

— Вярно е, но...

— Както вие, така и другите свидетели са заявили, че двамата са били предани един на друг, приятно им е било да бъдат заедно, имали са много сходни интереси и много общи приятели.

— Наистина, обаче... така беше преди да се случи каквото и да било.

— Още ли твърдите, госпожо Стибс, че Бойд е обичал първата си съпруга Марша Стибс?

— Да — промълви тя и преглътна. — Да, вярно е.

— Ще потвърдите ли, че доколкото ви е известно от наблюденията ви, Марша Стибс е била предана на Бойд и е била отдадена на брака си?

— Мисля, че повече бе отдадена на професията си. Прекарваше доста време на работното си място, рядко ѝ се случваше да сготви нещо на съпруга си. Той... на него дори му се налагаше да пере.

— Ясно. — Пийбоди стисна устни и кимна. — Значи според вас тя е пренебрегвала съпруга си и не е държала на брака им.

— Не, не твърдя подобно нещо.

— Притисни я! — възкликна Ив в помещението за наблюдение. — Сега е моментът да я притиснеш!

— Какво искате да кажете, госпожо Стибс?

— Че тя не беше толкова свършена, за каквато я мислеха всички. Понякога постъпваше доста егоистично.

— Случвало ли се е Бойд да се оплаче от отношението ѝ?

— Не, той никога не се оплаква. Толкова е добродушен!

— Е, дори на най-добродушния мъж чашата на търпението прелива. — Пийбоди широко се усмихна, сякаш с Морийн бяха приятелки, които си споделят интимни тайни. — Положително е щял да се оплаче, ако е знаел, че съпругата му има извънбрачна връзка.

— Не, не така! — намръщи се Ив и неспокойно запристъпва от крак на крак. — Не се връщай към вече казаното, не ѝ давай възможност да обмисля изказванията си.

— Какво? — Разтревоженият Макнаб я сграбчи за рамото. — Къде сгреши?

— Трябва да злослови по адрес на жертвата, което ще предизвика заподозряната да издаде омразата си към съперницата ѝ. И да натяква, че може би съпругът е извършил убийството. Морийн е обсебена от Бойд Стибс и от свършения свят, който е създала за него.

Пийбоди трябва да подкопае основите на въздушните ѝ кули, нека заподозряната усети как те всеки миг ще рухнат. Твоята приятелка, Макнаб, говори за евентуалната изневяра на Марша, което ще позволи на заподозряната повторно да изгради версията си и дори сама да повярва, че наистина е имало друг мъж.

— Ще се провали ли?

Ив нервно прокара пръсти през косата си:

— Бележи известно отстъпление.

— Може би трябва да се намесите.

— Не, тя ще си възвърне загубената територия.

Петнайсетте минути, за които младежът беше помолил, отдавна бяха изминали, но Ив не го накара да се върне на работното си място. Тя наблюдаваше как Морийн постепенно възвръща самочувствието си, а Пийбоди губи своето. В един момент помощничката ѝ очевидно изпадна в паника и така се втренчи в стъклото, че тя едва сдържа порива си да изтича в помещението за разпит и да продължи разпита на заподозряната.

— Имаш ли нещо за писане? — обърна се към младежа.

— За лист хартия ли питате? — Макнаб за миг отмести поглед от стъклото и се усмихна. — Служителите от компютърния отдел не боравят с хартия и с писалки.

— Дай ми електронния си бележник! — Тя го изтръгна от ръцете му, въведе няколко изречения и забързано нареди: — Отиди в помещението за разпит. За бога, поне веднъж за разнообразие се помъчи да приличаш на ченге. Подай бележника на Трухарт и го помоли да го предаде на полицаи Пийбоди, после напусни. Разбра ли?

— Естествено. — Докато вървеше към вратата, той прочете съобщението, написано от Ив:

„Разбий фантазиите ѝ, обвини съпруга ѝ, накарай я да произнася името на жертвата. Номерът с препятствието е уместен, продължавай да го прилагаш. Наблюдавай ръцете ѝ — когато е нервна, върти брачната си халка.

Далас“

Макнаб широко се усмихна, но преди да почука на вратата на помещението за разпит, се постара да си придаде сериозно изражение.

— Далас го изпраща — прошепна на Трухарт, сетне хвърли към Морийн поглед, който не предвещаваше нищо добро.

— Извинете, полицай Пийбоди. — Трухарт се приближи до масата. — Тази информация току-що постъпи. — Подаде ѝ електронният бележник и се върна на поста си.

След като прочете съобщението, Пийбоди изпита неописуемо облекчение и прилив на енергия. С премерени движения остави бележника на масата и го закри с длани.

— Какво е това? — попита Морийн. — За каква информация става въпрос?

— Не бива да се притеснявате — заяви Пийбоди с тон, който подсказваше тъкмо обратното. — Спомняте ли си, госпожо Стибс, кога помежду ви с господин Стибс възникнаха отношения, които са били повече от приятелски?

— Какво значение има? — Заподозряната изплашено се втрени в електронния бележник. — Ако намекувате, че с него сме имали връзка, преди да бъде свободен...

— Опитвам се да свържа събитията преди и след убийството на Марша. Жената винаги разбира, когато някой мъж проявява интерес към нея. Бойд интересувахе ли се от вас?

— Той никога, ама никога не би нарушил брачната си клетва! За него бракът е нещо свещено, не някакво удобство.

— Както е бил за Марша, нали?

— Тя не оценяваше достойнствата на съпруга си, не подозираше за какво съкровище се е омъжила, но той никога не би я обвинил.

— Обаче вие я обвинявахте.

— Не слагайте в устата ми думи, които не съм изрекла. Казах само, че тя не беше предана на съпруга си, както изглеждаше отстрани.

— А вие, която чрез приятелството си с Марша и с Бойд сте били „вътрешен човек“, сте виждали недостатъците ѝ. Бойд, който ежедневно е имал контакт със съпругата си, също ги е виждал и се е чувствал ужасно, задето Марша нехае за брака им, за щастието му.

— Тя изобщо не забелязваше, че Бойд е нещастен.

— Но вие сте го виждали съвсем ясно, утешавали сте го, когато той е споделял с вас мъката си.

— Не! Не! Никога не съм... той никога не е споделял с мен неприятностите си. Той е... много търпелив. Нито една лоша дума не е казал по адрес на Марша. Никога, чувате ли? А сега е време да се прибирам.

— Нима е бил толкова търпелив, че да си затваря очите пред изневярата на жена си? Да пере и да готви, докато тя кръшка с друг мъж? Не подозирах, че още съществуват светци на този свят. Госпожо Стибс, кажете ми честно не ви ли притеснява мисълта, че сте омъжена за човек, който е уредил да убият първата му съпруга?

— Вие луда ли сте? Бойд никога ни би... неспособен е на подобна низост. Нима наистина го подозирате, че има нещо общо със случилото се? Та той дори не беше в града!

— Служебното пътуване е добро алиби. — Пийбоди се облегна назад и мъдро кимна. — Запитвали ли сте се дали е подозирал за изневярата на съпругата си? Та нали писмата са били на видно място в чекмеджето ѝ, нямало е начин да не забележи очевидните признаци. Да речем, че е потискал гнева си дни, седмици, докато накрая яростта му е изригнала като вулкан. Платил е на някого да отиде в дома му по време на отсъствието му, да строши главата на съпругата му и да хвърли трупа във ваната. После се е върнал ни лук ял, ни лук мирисал и се е превъплътил в ролята на скърбящ съпруг.

— Няма да ви позволя да злословите по негов адрес! Няма да стоя тук и да слушам как го обиждате. — Тя се отблъсна от масата с такава сила, че чашата падна на пода. — Бойд никога не би ѝ причинил зло. Той и на моралния път прави. На света няма по-добър и по-почтен човек от него!

— Почтеният човек е способен на какво ли не, когато открие, че любимата му съпруга се чука с друг мъж в брачното им легло.

— И с пръст не би пипнал Марша, нито пък би позволил другиму да я нарани.

— Може би го е сторил в пристъп на гняв, когато е намерил писмата.

— Невъзможно е! Как да ги намери, когато не са били в чекмеджето? — възкликна Морийн. Очите ѝ бяха ококорени, задъхваше се.

В този момент Пийбоди бе завладяна от ледено спокойствие:

— Наистина писмата не са били там, защото ти си ги написала и си ги пхнала в чекмеджето, след като си я убила! Убила си Марша Стибс, тъй като е възпрепятствала домогванията ти до Бойд — човека, когото ти си желаела с цялото си сърце, а тя е подценявала. Искала си съпруга на Марша, нейния живот и нейния брак, затова си й ги отнела.

— Не! — Морийн притисна длани до страните си и заклати глава. — Не! Не!

— Не го е заслужавала. — Пийбоди вече здраво бе хванала чука и със силни удари разбиваше самообладанието на заподозряната. — За разлика от теб. На Бойд му е трябвала съпруга, която да се грижи за него, не да го пренебрегва като Марша. За разлика от теб, тя изобщо не го е обичала.

— Тя преспокойно можеше да живее без него... не обичаше никого на този свят.

— Кога се изправи срещу нея? Когато Бойд замина на служебно пътуване ли? Каза ли й, че не е достойна за него? Той е заслужавал много по-добра брачна партньорка, нали? Заслужавал е теб!

— Не, престанете. Няма нито миг повече да остана тук. Искам да си отида у дома.

— Питам се дали Марша е започнала да спори с теб, или ти се е присмяла. Не те е взимала насериозно, Бойд също е нямало да те погледне, докато тя не е изчезнала от живота му. Трябвало е да я убиеш, за да започнеш нов живот. Имам ли право, Морийн?

— Не, не! — От очите й рухнаха сълзи. Тя протегна ръце, дланите й бяха сключени, като че се молеше. — Трябва да ми повярвате!

— Разкажи ми всичко от игла до конец. Кажи ми какво се случи вечерта, когато ти отиде в апартамента на Марша.

— Не го направих нарочно! Не го направих нарочно! — Морийн се разрида, отпусна глава на масата и я закри с длани. — Беше нещастен случай. Не исках да стане така. Оттогава направих всичко възможно да компенсирам Бойд заради загубата. Обичам го! Винаги съм го обичала!

Макнаб широко се усмихна и подскочи като обезумял:

— Успя! Пречупи я! Разреша случай, който бе смятан за безнадежден! Трябва да... Божичко, трябва да й поднесе цветя или

някакъв подарък. — Той се втурна към вратата, но преди да излезе, се обърна и попита: — Лейтенант, нали тя се справи добре?

— Да — отговори Ив, без да откъсва поглед от гледката зад стъклото. Видя съчувствието в очите на помощничката си. — Наистина се справи.

Когато най-сетне отведоха Морийн Стибс в ареста, Пийбоди се почувства напълно изцедена. Сякаш я бяха прекарвали през мощна центрофуга, която беше изстискала жизнените ѝ сокове.

Тръгна по коридора към общото помещение и зяпна от изненада, когато родителите ѝ станаха от една скамейка в коридора.

— Какво търсите тук? Нали трябваше да се срещнем в ресторанта и да наваксаме за вчерашната пропусната вечеря?

— Толкова се гордеем с теб! — Майка ѝ обгърна с длани лицето ѝ, и нежно я целуна по челото. — Да, ти си нашата гордост.

— Добре... но защо?

— Ив ни повика. — Майка ѝ се приведе и допря страната си до нейната. — Наблюдавахме те как работиш.

— Разпита ли сте наблюдавали? — ококори се Пийбоди. — Наистина ли?

— Онова, което направи, беше много трудно. — Фийби я притисна още по-силно до себе си.

— Такава ми е работата.

— Професията ти е много трудна. Но е най-подходящата за теб. — Тя лека се отдръпна и се втренчи в дъщеря си. — Когато утре се сбогуваме с теб, на сърцата ни ще бъде много по-леко.

— Утре ли? Не е ли прекалено...

— Време е да си тръгнем от тук, но по този въпрос ще поговорим довечера. Знам, че сега имаш работа.

Сам потупа дъщеря си по рамото и се усмихна до уши:

— Полицай Пийбоди, дългът те зове!

Тя се просълзи, докато ги гледаше как вървят към ескалатора. След миг забрави сълзите си, онемя от изненада, същевременно я напуши смях — от асансьора изскочи Макнаб, който носеше грамаден букет от жълти и бели маргаритки.

— Откъде ги взе?

— Не питай. — Младежът ѝ поднесе букета, сетне наруши взаимното им споразумение, като я притисна в прегръдките си и страстно я целуна пред очите на минаващите по коридора: — Страхотна беше, малката!

— Едва не се издъних.

— Глупости! Накара онази жена да си признае, приключи случай, който дълги години не беше разрешен. Какво повече искаш? — От гордост така се беше надул, че розовите копчета на моравата му риза едва не се скъсаха. — Да знаеш само колко беше сексапилна, докато провеждаше разпита! Предлагам довечера да си поиграем на разпит у дома. — Той вдигна вежди, а златната обичка, прикрепена към дясната, проблесна.

— Наистина ли си наблюдавал какво правя?

— За нищо на света не бих го пропуснал. Щом е важно за теб, значи е важно и за мен.

Тя въздъхна и вдъхна аромата на цветята, които положително Макнаб беше откраднал отнякъде.

— Понякога, приятелю, си много сладък.

— По-късно ще ти дам възможност да усетиш вкуса ми. А сега трябва да изчезвам. Заради теб позакъсах с работата.

Пийбоди притисна до гърдите си грамадния букет и влезе в общото помещение. Беше едновременно смутена и поласкана, когато неколцина детективи я поздравиха за успеха ѝ. Тя си изчерви, но се постара да прикрие смущението си и влезе в канцеларията на Ив.

— Лейтенант...

Ив ѝ направи знак да изчака и продължи да проучва резултатите, които беше получила от своя компютър. Сравнителният анализ на прочутите балнеолечебни центрове бе показал, че предвид психологическия профил на Джулиана е най-вероятно тя да замине за Европа и по-конкретно — за Париж.

— Не знам, не знам! Защо да го прави? Прочут град, прочути медии, прочути ченгета. Защо например не отиде в онази област... Прованс... или пък в града, намиращ се до границата с Швейцария?

Лицето предпочита градската атмосфера, както и лесния достъп до театри, ресторанти и луксозни магазини. Изредените от вас лечебни санаториуми се намират в провинцията и допадат на хора, които обичат пасторалния живот и не проявяват желание за

физически упражнения на открито. „Удовлетворение“ е най-прочутият лечебен център в Париж, разполагащ с прекрасно обзаведен козметичен салон, басейн с минерална вода, специалисти по пластична хирургия, гимнастически салон и зали за подобряване на душевното състояние. Козметичните продукти, предлагани от фирмата, са приготвени от природни съставки и се продават само в центъра. Козметичните процедури са...

— Ако се интересувах от тези подробности, щях да се свържа с рекламния отдел! — прекъсна го Ив. — Как да попадна в този земен рай?

Резервациите за едnodневна процедура или хотелска стая се осъществяват директно с центъра от самия гост, от негов представител или от упълномощена туристическа агенция. Препоръчва се резервациите да се правят шест седмици предварително.

— Шест седмици — промърмори Ив и забарабани с пръсти по бюрото си.

— Да не сте намислили да посетите този прочут парижки балнеосанаториум, лейтенант?

— Разбира се, че ще отида, ако някой ме удари така, че изпадна в безсъзнание, после ме окове и завлече там бездиханния ми труп. Мисля си обаче, че Джулиана ще бъде съблазнена от условията, които се предлагат. В края на краищата трябва да си поотпочине след убийствата, да бъде глезена и да се остави в ръцете на специалистите, които ще ѝ помогнат да изглежда все така млада и красива.

Тя вдигна поглед и видя цветята:

— О, виждам, че Макнаб е изпълнил обещанието си. Откъде ли е отмъкнал този букет?

— Не зная. — Помощничката ѝ разчувствано вдъхна аромата на цветята. — Важна е проявата на внимание, нали? Трогната съм и от вашето внимание, лейтенант. Разрешили сте и на родителите ми да наблюдават работата ми. Знам колко мразите цивилни да присъстват на разпит.

— Заради тях направих изключение.

— Казаха, че се гордеят с мен.

— И с право, защото си способно ченге.

— За мене е много важно да получа признание от тях. И още нещо — най-сърдечни благодарности за указанията, които ми изпратихте. Доста се бях отклонила от правия път. Чувствах, че Морийн ми се изплъзва, но не проумявах къде съм сгрешила.

— Няма страшно, важното е, че се справи. Как се чувстваш?

— Ами... доволна съм. — Ала тя отпусна букета, който притискаше до гърдите си. — Честно казано, домъчня ми за нея. В един миг целият ѝ свят рухна и се разпиля на парченца. Вярвам ѝ, че е станало случайно, че не го е направила нарочно. Събрала е смелост да се изправи срещу Марша, разкрила ѝ е чувствата си към Бойд. Скарали са се, после са си разменили удари, Марша е паднала и си е ударила главата. Когато Морийн е видяла, че съперницата ѝ е мъртва, е изпаднала в паника и се е опитала да прикрие следите.

— Не тъгувай за нея — ще ѝ повдигнат обвинение в непредумишлено убийство, въпреки че е имало умисъл, и то какъв.

— Лейтенант!

— Вярвам, че за минута-две наистина е изпаднала в паника и е била потресена от случилото се. Но как е постъпила после? Повикала ли е помощ? Може би Марша Стибс е щяла да бъде спасена, ако своевременно е получила медицинска помощ. Но Морийн решава да се възползва от възможността. Не само прикрива престъплението, но предприема и допълнителни стъпки. Подхвърля фалшиви доказателства, уличаващи мъртвата в извънбрачна връзка, като причинява на съпруга на тази жена — в когото уж е лудо влюбена — неописуеми терзания, обричайки го непрекъснато да се пита дали жена му наистина го е лъгала, дали му е изневерявала и го е предала. Очернила е паметта на мъртвата, накарала е всички да мислят за нея като за прелюбодейка, за да печели време, да проправи пътя си към сърцето на Бойд и след време да заеме нейното място.

Ив поклати глава и добави:

— Не я съжалявай. По-редно е да съжалиш Марша Стибс, чийто живот е бил отнет само защото е притежавала нещо, което съперницата ѝ е желала.

— Знам, че имате право, лейтенант, но ми трябва малко време, докато го възприема.

— Пийбоди, по време на разпита ти защитаваше Марша Стибс. Свърши много добре работата си.

Лицето на помощничката ѝ се проясни, напуснаха я съмненията, които я терзаеха.

— Благодаря, лейтенант.

— Отиди си вкъщи и се изтупай за довечера.

— Дежурството ми още не е свършило.

— Не може да бъде! Освобождавам те цял час по-рано, а ти си готова да спориш.

— Напротив, много съм ви признателна, лейтенант. — Пийбоди измъкна от букета една жълта маргаритка и я подаде на началничката си.

— Хубава работа, полицай. Не очаквах от вас да препредавате откраднатата собственост. — Ив развеселено се усмихна, сетне се обърна да включи видеотелефонът на бюрото си, който звънеше.

— Лейтенант. — Лицето на Уитни изпълни екрана. — Събери хората от екипа си. Чакам ви след петнайсет минути в моя кабинет.

— Слушам, сър. Съжалявам, Пийбоди. — Ив се изправи. — Да ти върна ли цветето?

Ив знаеше, че за петнайсетте минути, с които разполага, няма да приключи анализирането на информацията относно ваканцията на Джулиана Дън и да се увери, че интуицията не я е подвела. Докато вървеше към кабинета на командира, тя мислено преповтаряше речта, която възнамеряваше да изнесе, за да го убеди в правотата на предположението си.

Ала като влезе и видя Рурк, забрави аргументите си.

Съпругът ѝ се беше настанил на едно от креслата пред бюрото на командира и очевидно се чувстваше като у дома. Погледите им за миг се срещнаха и тя проумя, че каквото и да се крие зад тези спокойни сини очи, изобщо няма да ѝ хареса.

— Лейтенант! — Уитни ѝ кимна да се приближи. — Полицай Пийбоди, съобщиха ми, че днес сте разнищили един от старите случаи и че по време на разпита заподозряната е направила пълни самопризнания.

— Да, сър. Става въпрос за убийството на Марша Стибс.

— Браво на теб.

— Благодаря, сър. Всъщност лейтенант Далас...

— Имаше пълно доверие в способността на полицай Пийбоди да проведе ново разследване и да приключи неразрешения случай — побърза да я прекъсна Ив. — Доверието ми беше оправдано, сър. Полицай Пийбоди разнищи случая предимно през свободното си време, докато ми помагаше и активно участваше в екипа за разследване на убийствата, извършени от Джулиана Дън. Във връзка с добрата ѝ работа в досието ѝ е вписана похвала.

— Браво — повтори командирът. Пийбоди пък от изненада буквално беше онемяла. На вратата се почука, Уитни се провикна „Влез“ и кимна на новодошлите: — Фийни, Макнаб.

— Поздравявам те — прошепна ирландецът на Пийбоди, намигна ѝ и леко я потупа по рамото. — Здравей, Рурк. — Той бръкна в джоба си и разтърси пликчето с вечните захаросани бадеми. Интуицията му подсказваше, че ще се случи нещо, и то интересно.

— Джулиана Дън — произнесе Уитни и за миг замълча, като се взираше в подчинените си. — Извършила е три убийства в този град. И четвърто в друг, въпреки че от денвърската полиция засега... се колебаят да го потвърдят. — Той леко се усмихна и многозначително изглежда Ив. — Джулиана Дън е отговорна и за тежкото нараняване на полицейски служител.

— Командир Уитни...

Той само присви очи, при което Ив предпочете да прекрати протестите си.

— Радвам се, че по щастливо стечение на обстоятелствата бързо си се възстановила, лейтенант. Но това са неумолимите факти, които медиите вече разгласяват и на които нашият отдел трябва да даде отпор. Двамина от убитите са известни личности с големи връзки. Родствениците на Уолтър Петибоун и на Хенри Маутън се обадиха и на мен, и на началника Тибъл. Настояват за незабавни отговори. За правосъдие.

— Ще го получат, сър. Хората от екипа ми неуморно работят по всички възможни улики. До края на дежурството ще ви изпратя рапорт с най-новата информация за напредъка на разследването.

— Лейтенант! — Уитни се облегна назад. — Признай, че сте попаднали в задънена улица.

— Разследването се провежда в няколко насоки — с престорено спокойствие обясни тя, преглъщайки гнева, който се надигна в гърдите

й. — Позволете да ви поправа, сър — не сме попаднали в задънена улица, но работим по няколко версии. Много добре знаете, че резултатите невинаги се постигат бързо. Не е лесно да се служи на правосъдието.

— Ако тази жена беше останала зад решетките, нямаше да има разследване! — сопна се Фийни, който приличаше на разгневен териер. — Веднъж я вкарахме в затвора, но разни тъпацы, изпълнени със съчувствие към престъпницата, я пуснаха на свобода, за да убива отново. Това също е неоспорим факт. Навремето именно Далас я залови и не е зле медиите, вие, сър, и господин началникът на полицията да не го забравяте. — Ив сложи ръка на рамото му, но Фийни я отблъсна и макар че тя не произнесе нито дума, нервно й изкрещя: — И не ми казвай да се успокоя!

— Добре съм запознат с фактите от миналото — спокойно заяви Уитни. — Началникът Тибъл също ги знае. Обещавам, че ще бъдат напомнени и на медиите. Но онова е история, сега сме изправени пред ново предизвикателство — Джулиана Дън е на свобода. Предизвикала те е — обърна се той към Ив. — Убеден съм, че ще продължава да го прави. Вероятно ще се съ согласиш с мен, лейтенант, че тя се е върнала в Ню Йорк и е продължила да убива, за да ти отмъсти. „Работата“ ѝ тук е атака лично срещу теб.

— Признавам, сър, че въпросното лице ми има зъб. Джулиана Дън обича „професията“ си, но като убива в нашия град, все едно ме приканва на двубой.

— Не проявява интерес към хората, които е убила, нито пък е свързана с тях. Ето защо твоето разследване изглежда изправено пред провал.

— Едва ли ще я проследим и заловим, ако разберем коя е следващата ѝ жертва — заяви Ив, в тила ѝ сякаш се заби нажежен шиш. — Предпочитам да се съсредоточим върху навиците на заподозряната — как живее, работи и се забавлява. Тя не обича да се лишава от удобствата и лукса, които смята, че заслужава, и от които е била лишена по време на деветгодишния ѝ престой в затвора. В момента анализирам данни, които ще подкрепят новата ми теория.

— С интерес ще се запозная с рапорта ти, но междувременно да се върнем малко назад. — Уитни допря един до друг върховете на пръстите си. — Процентът на вероятност, изчислен от компютъра,

противоречи на становището на доктор Майра и на ръководителката на разследването относно една от потенциалните мишени на престъпницата. След като се запознах с наличната информация, стигнах до заключението, че именно тази личност поначало е била главната цел на Джулиана Дън. Съдействието на въпросното лице ще помогне за по-бързото ѝ залавяне и приключване на разследването.

Болката в тила ѝ се усили и запулсира в слепоочията ѝ.

— Съдействието на цивилни...

— Често води до забележителни резултати — прекъсна я Уитни.
— Особено когато цивилният владее... особени умения в определени области.

— Разрешете да поговорим насаме, сър.

— Не разрешавам!

— Командир Уитни. — Рурк проговори за първи път, мекият му тон контрастираше с нарастващото напрежение в кабинета. — Може ли да кажа нещо и аз? Рано или късно Джулиана ще стигне до мен, Ив. Ако я накараме да побърза, ще имаме предимство, освен това вероятно ще спасим поне един човешки живот.

— Не съм съгласна да използваме цивилни като примамка — отсече тя, без да откъсва поглед от командира. — Независимо кой е цивилният. Като ръководител на това разследване имам право да откажа прилагането на тактика, която според мен ще изложи на ненужен риск хората от екипа ми или цивилните.

— Като твой командир имам правото да отхвърля отказа ти, да ти заповядам да приложиш избраната от мен тактика или да те отстраня от разследването.

Този път беше ред на Фийни да сграбчи Ив за рамото. Рурк побърза да се изправи.

— Джак — обърна се към Уитни. Сега тонът му не беше толкова мек. Пристъпи между командира и Ив и застана така, че тя нямаше друг избор, освен да го погледне в лицето. — С Джулиана ще си размените ролите. Досега тя диктуваше положението, но вече ще можеш да я привлечеш в капана, който ще заложиш, където и когато решиш. Това първо. Второ, не възнамерявам да седя със скръстени ръце и да чакам кога дамата ще реши да ме очисти. Моля те за помощ и ти предлагам моята.

„Никак не е чудно, че винаги получава каквото пожелае — помисли си тя. — Отначало сломява съпротивата на опонентите си чрез логични аргументи, после... чрез какъвто метод намери за добре.“

Ала тя не беше компания, която да бъде погълната от неговия могъщ концерн, не се страхуваше от заплахите му.

— Нито искаш, нито предлагаш помощ! И не ме баламосвай, че ми даваш възможност да владее положението, защото ми отнемаш именно нея.

— Зависи от гледната точка.

— Очевидно нашите гледни точки се различават. Седни, ако обичаш, още не командваш тук.

В очите му проблесна нещо застрашително, което още повече разпали гнева на Ив. Тя пристъпи към съпруга си, но Фийни отново я сграбчи за рамото, а Уитни се изправи.

— Спокойно, малката — промълви ирландецът.

— Лейтенант Далас! — Гласът на командира изплющя като камшик. — Тук не му е мястото да уреждате съпружеските си противоречия!

— Напротив, вие сам превърнахте кабинета си в бойно поле, като ни противопоставихте един на друг. Устроихте ми клопка, направихте ме за смях пред членовете на екипа ми.

Уитни понечи да възрази, но се отказа и така стисна устни, че заприличаха на тънка линия.

— Разбрах намека. Хората ти са свободни! — отсече след секунда.

— Предпочитам да останат, сър. Приключването на този разговор насаме е безполезен жест.

— Много си твърдоглава, лейтенант, още малко и ще прекрачиш границата.

— Да, сър, не отричам, че съм твърдоглава. Но именно вие прекрачихте границата. Аз прекалено много уважавам и вас, и институцията, която представлявате.

Уитни дълбоко си пое дъх и се помъчи да се овладее.

— Нима намекваш, че проявявам неуважение към теб и към работата ти?

— Зависи... — Тя враждебно изглежда Рурк. — Зависи от гледната точка.

— Да речем, че гледаш на положението обективно, не през призмата на несправедливия си гняв, какво е мнението ти за моята версия?

— Имам основание да вярвам, че Джулиана Дън се намира извън страната или че съвсем скоро ще напусне Ню Йорк. Ако ми разрешите да проследя тази версия, предполагам, че до няколко часа ще ви съобща къде се намира тя или закъде възнамерява да отпътува.

— На какво се основава увереността ти?

— На интуицията ми и на факта, че добре познавам характера и начина на мислене на заподозряната — спокойно каза Ив и мислено добави: „Сега е моментът! Действай решително!“. — Джулиана преди всичко е жена, в която е вродена необходимостта да поддържа външността си чрез най-скъпата козметика и най-съвременните процедури. Известно време тя беше много заета с изпълнението на плана си. Дошъл е моментът да помисли за отдих. Известно ми е, че в миналото между две убийства си е взимала кратка „отпуска“, която е прекарвала в курорти, предлагащи първокласни лечебни и козметични центрове. Това се нарича модел на поведение. Този път набързо е свършила работата си, пък и не бива да забравяме, че дълго време е била в затвора. Вероятно изгаря от желание да се погрижи за външността си, да си отпочине, отново да се зареди с енергия. Най-вероятно ще предпочете да отиде в курортно селище с минерални извори, където ще събере сили за... — За миг тя замълча, сетне изрече ужасните думи: — За да убие човека, който поначало е бил главната ѝ мишена. Да, сигурна съм, че ще се разкраси и ще се подготви внимателно, преди да отнеме живота му. Според компютъра правдоподобността на тази версия е приблизително деветдесет процента. Джулиана Дън не се е променила, сър. Дълбоко в себе си изобщо не се е променила.

— Ако допуснем, че теорията ти е правилна, как да разберем къде е отишла или закъде ще отпътува? Само в този град има бог знае колко салони за разкрасяване.

— Излишно е да я издирваме тук. За нея разкрасяването е един вид почивка. Едва ли ще рискува да попадне на консултантка в козметичен салон, която е виждала лицето ѝ по телевизията. Най-вероятно ще замине за някой провинциален курорт, където

репортерите от медиите не проявяват толкова голямо внимание към убийствата в Ню Йорк.

Тя внимателно наблюдаваше лицето на командира. Изражението му ѝ подсказа, че е съгласен с теорията ѝ.

— Вече стесних кръга на вероятните салони за разкрояване, балнеокурорти и така нататък. Ще започна с онези, върху които е най-вероятно да падне изборът на Джулиана.

— Добре, направи го. Но проследяването на тази версия не ни пречи да се подготвим за друг вариант. Ако успееш да я откриеш и да я арестуващ, толкова по-добре. Ала провали ли се планът ти, ще заложим капана. Седни, лейтенант. И слушай внимателно.

Уитни се обърна към Рурк и кимна.

ДЕВЕТАНАЙСЕТА ГЛАВА

— След три дни ще има бал с благотворителна цел — събиране на средства за микробуси с медицинско оборудване за болницата на улица „Канал“ — започна Рурк. — Мисля, че доктор Димато вече ти го е съобщила, лейтенант.

— Да, спомена нещо подобно.

— Приех поканата още преди няколко седмици — всеки, който се интересува от мен, ще знае, че ще присъствам. Приемът ще бъде в една от балните зали на хотел „Гранд Риджънси“. Който, по една случайност, е моя собственост.

— Ще падна от изненада! — иронично подхвърли Ив. Гласът ѝ беше като отровен мед. — Буквално съм поразена от новината.

— И още нещо — хотелът официално е закупен от един от филиалите на моя концерн, което означава, че трудно може да се проследи кой е действителният собственик. Разбира се, всичко е съвсем законно и в държавната хазна влизат задължителните данъци и такси — добави той с усмивка. — Все пак при бегло, пък и при позадълбочено проучване името ми ще остане в тайна, иначе Джулиана би се поколебала да се срещне с мен на моя територия, така да се каже. Има и още едно предимство — познавам като петте пръста на ръката си системата за сигурност и мога да я приспособя към настоящата ситуация.

За миг той замълча и не се изненада, когато Ив дори не опита да му възрази.

— В допълнение от отдела за връзки с обществеността на моя концерн току-що съобщиха на медиите, че не само ще присъствам на празненството, но ще направя щедро дарение. Сумата ще бъде толкова голяма, че в продължение на няколко дни ще се коментира в медиите.

Ив се вбеси, като осъзна, че сега той владее положението. Не само бе надвил в спора, но на практика беше иззел функциите ѝ.

— Джулиана вече със сигурност знае, че ще присъствам на обществена проява, където ще бъда заобиколен от много хора и от

многоброен обслужващ персонал и където храната и напитките ще бъдат в изобилие. Знае още, че и съпругата ми ще ме придружава. Едва ли ще ѝ се удаде по-добра възможност да се добере до мен и тя няма да я пропусне. Предполагам, че дори да нямаше тази информация, тя е възнамерявала да осъществи плановете си именно по време на бала.

— Не сме сигурни — промърмори Ив, макар че вече се беше досетила за тази възможност и търсеше начини да отклони поканата. — Ако днес научи за намерението ти да присъстваш на благотворителното празненство, няма да има достатъчно време да се внедри сред обслужващия персонал, нито пък да се преобрази до неузнаваемост, за не бъде забелязана сред гостите. Ние също не разполагаме с достатъчно време — добави тя — да проучим охранителната система и да усилим мерките за сигурност, за да гарантираме безопасността на присъстващите. Не забравяй, че ти няма да си единственият богаташ сред поканените. Планът ти излага на риск живота на много хора.

Рурк само сви рамене — жестът му красноречиво подсказваше, че аргументите ѝ са неоснователни, и я вбеси още повече, което вероятно бе и целта му.

— Празненството ще се състои независимо дали присъствам или не. Ако Джулиана е решила да убие още някого, преди да се захване с мен, то животът на някого от присъстващите вече е в опасност. Има и една тънкость — дори наистина да е набеleyзала друга жертва, тя няма да устои на изкушението да ме очисти пред очите ти. Джулиана Дън не се интересува от мен, лейтенант. Теб иска да нарани. Аз съм само средството, с което ще ти отмъсти. Нима мислиш, че ще ѝ позволя да ме използва за тази или за каквато и да било друга цел?

— Лейтенант. — Уитни наруши напрегнатата тишина. — Според теб Дън подозира ли, че знаеш за намерението ѝ да убие Рурк?

— Не чета мислите ѝ...

— Лейтенант! — прекъсна я командирът и в гласа му се прокрадваха ледени нотки. — Отговори на въпроса.

Чувството ѝ за дисциплина победи в битката с гнева ѝ.

— Не, сър. Рурк не отговаря на „стандарта“ ѝ относно жертвите, за който тя благоволи да ме осведоми. Няма основание да подозира, че се тревожи за него и ще предприема допълнителни мерки за охраната

му. Тя уважава способностите ми, но е убедена, че вървя само по следата, която е оставила, за да ме заблуди.

— Погрижи се представлението да се състои, Далас. — Уитни отново се изправи. — Обмислете всички възможности, поставете се да запустите всички пролуки и накрая щракнете капана. Ще ви предоставя всичко необходимо — и хора, и екипировка. Утре отново ще обсъдим плана. Утре — натърти той, предугаждайки желанието ѝ да запротестира. — Когато духовете се поуспокоят. Знай, че те уважавам заради силния ти характер и способностите ти, въпреки че понякога си много избухлива. Свободни сте.

Ив само кимна — страхуваше се, че ако проговори, ще каже нещо, за което после ще съжалява — и излезе.

Пийбоди се втурна след нея, но не посмя да я доближи, като видя гневната ѝ физиономия.

— Не стой на огневата линия. — Рурк сложи ръка на рамото ѝ. — Не теб, а мен лейтенант Далас иска да разкъса на парченца, но има опасност ти да пострадаш. Не си разваляй деня, който до този момент беше много успешен за теб.

— Според мен напълно си го заслужаваш — смело каза Пийбоди. — Малко ли ѝ беше онова, което ѝ се случи вчера, та си решил да добавиш още?

За огромна изненада на Рурк младата жена се обърна кръгом и замарширува по коридора. Той почувства, как гневът му, който досега тлееше в гърдите му, се възпламенява като буен огън. Последва съпругата си, настигна я тъкмо когато тя влизаше в канцеларията си и с крак препречи вратата, преди тя да я хлопне под носа му.

— Махай се! Разкарай се! — извика Ив. Грабна някакви дискове и ги пхна в чантата си. — Това все още е моето работно място!

— Нека да поговорим.

— Няма за какво да разговарям с теб! — Преметна чантата през рамо и отблъсна Рурк, когато той препречи пътя ѝ.

— Скандал ли искаш? Прекрасно, тъкмо съм в настроение. Но ще го проведем на неутрална територия.

— Да, бе! Коя ли ще бъде тази неутрална територия, след като притежаваш целия град?

— Във всеки случай няма да разговаряме тук, лейтенант, освен ако искаш две дузини ченгета да станат свидетели на свадата между

теб и съпруга ти. Не че ме е грижа, но ти ще съжаляваш, когато си възвърнеш здравия разум.

— Разумът ми си е на мястото! — За да докаже твърдението си, тя понижи глас: — Да се махаме от тук, приятелче!

— Дадено.

Повече не си проговориха, но когато се качиха на асансьора, заплашителното им мълчание накара двете ченгета в кабината машинално да се отдръпнат. На влизане в гаража Ив го изпревари и го удари през пръстите, когато той посегна да отвори вратата откъм мястото на шофьора.

— Аз ще карам — спокойно каза той. — Очите ти са налети с кръв, няма да виждаш платното.

Ив си каза, че трябва да прояви търпение и да изчака удобен момент за отмъщението си. Заобиколи колата и безмълвно се тръсна на предната седалка.

Рурк се изкушаваше да натисне педала за газта докрай, но не го стори. Нищо чудно скъпата му съпруга да се опита да го арестува, задето е нарушил правилата за движение, помисли си кисело. Няма да се хване в капана ѝ, ще изчака удобния момент да я нападне. Макар да се стараяше да се овладее, бруталният му начин на шофиране караше водачите на другите превозни средства да отбиват вляво и да му правят път. При други обстоятелства тя щеше да се възхити от уменията му, но сега то само подсили негодуванието ѝ.

Рурк спря близо до Сентръл Парк, слезе от колата и затръшна вратата.

— Е, това е неутрална територия. Паркът не е мой.

— Сигурно те гризе отвътре, задето още не си го купил.

— Драга Ив, не ти влиза в работата какво притежавам и какво възнамерявам да купя.

— Полицейската ми значка е нещо, което никога няма да притежаваш!

— Притрябвала ми е проклетата ти значка! — Той прекоси тротоара и тръгна към затревената площ.

— Когато упражняваш власт над нещо, все едно го притежаваш.

— Не възнамерявам да се намесвам в работата ти, нито пък да те контролирам.

— Късничко си се сетил, приятел — преди малко направи и едното, и другото.

— За бога, Ив, нищо не си разбрала! Събери си ума и се постарай да разсъждаваш трезво, не под влияние на проклетите ти гордост и упорство, които те карат да приемаш всичко като атака срещу теб. Мислиш ли, че Уитни щеше да възприеме моя план, ако не вярваше, че е единственият начин да попречим на Джулиана да убива? Та нали именно това е главната ти цел?

— Не ме учи каква е главната ми цел! — Тя забодде пръст в гърдите му. — Не ме учи как да си върша работата. Упражнявах тази професия още по времето, когато ти си се занимавал с контрабанда. Не си човекът, който ще ми каже каква е целта на работата ми!

Тя се отдалечи с бързи крачки. „Проклетата й гордост и инат!“ — помисли си Рурк, докато се взираше в гърба ѝ. Внезапно Ив се обърна:

— Мразя да действат зад гърба ми, приятелче! С какво право се обръщаш към моя командир, пъхаш си носа в ръководеното от мен разследване и оспорваш авторитета ми пред моите подчинени? Признай, че ако някой ти беше погодил същия номер, главата му вече щеше да ти е поднесена на поднос!

Рурк понечи да ѝ отвърне в същия дух, но преглътна гордостта си и промърмори:

— Положението е доста смущаващо.

— Смущаващо ли? Как не те е...

— Смущаващо е — прекъсна я Рурк, — защото имаш право. Признавам, че ми е неприятно, когато се окажеш права, а аз съм допуснал грешка. Приеми най-искрените ми извинения.

— Да ти кажа ли къде да завреш извиненията си?

— Благодаря за предложението. — Раздразнението му припламна с нова сила — яд го беше и на себе си, и на нея. Седна на една скамейка и продължи: — Съжалявам за метода, който използвах, и съм напълно искрен. Не прецених как намесата ми ще се отрази върху теб, а трябваше да обмисля и този аспект.

— Защо да си мъчиш мозъка с обмисляне? Хрумнала ти е гениална идея и си решил да наведиш добрия ти приятел Джак.

— Ако бях споделил плана си с теб, щеше ли да ми обърнеш внимание? Спести ми духовитостите си, лейтенант, и двамата знаем,

че на мига щеше да го отхвърлиш. Аз пък щях да опитам да ти противореча и щяхме да влезем в спор.

— Докато стане твоето, нали?

— Докато се вразумиш достатъчно и проумееш, че не съм толкова глупав да позволя на някаква си откачена уличница да ме убие. Не съм вчерашен, Ив.

— Що за израз е това?

Той се позасмя:

— Като ми задаваш подобни въпроси, ме караш да се чувствам като невеж ирландец. Каква ли е причината? Седни до мен. Доста си пребледняла...

— Няма да ми диктуваш какво да правя! — сопна се тя.

Този път Рурк не успя да потисне раздразнението си.

— Писна ми от ината ти! — възкликна, скочи на крака, приближи се до Ив, ловко избягвайки острия ѝ лакът, и я вдигна на ръце. — Да стоиш мирна! — Тръсна я на скамейката и добави: — И двамата знаем, че ако не беше контузена, нямаше толкова лесно да ми се дадеш. А сега ме изслушай. — Продължаваше да стиска дланите ѝ и усети как тя трепери от гняв и от претърпяното унижение. — Ако след това прецениш, че заслужавам да ме удариш, няма да се съпротивлявам. Онова, което казах пред Уитни, е самата истина, но сгреших, че първо не се обърнах към теб. Сигурно щяхме да се скараме, но нямаше да бъде пред очите на нежелани свидетели. Съжалявам за стореното и те моля да ми простиш, но не се отричам от казаното.

Стисна дланите ѝ още по-силно, докато тя престана да се съпротивлява.

— Моля те да ми съдействаш и ти предлагам моята помощ. Джулиана иска да ти причини болка. Всеки път, когато хвърля труп пред теб, сякаш ще реже късче по късче от плътта ти. Ще се помъчи да те накара да се чувстваш виновна заради смъртта на невинни хора.

— Не съм сигурна, че...

— Не възразявай. Дълбоко в сърцето си осъзнаваш, че имам право. Знам какво ти причини с проклетия си видео филм. Искане да те довърши чрез мен. Ала тя не те познава. Не знае какво те мотивира, не знае какво е да обичаш някого. Ако по чудо успее да се добере до мен, ти няма да рухнеш, да се предадеш. Ще я преследваш ако ще и до края

на света, ще я измъкнеш от миша дупка. А накрая, скъпа моя, жива ще я изядеш. — Той целуна пръстите ѝ, свити в юмрук. — Ако искаш да знаеш, и аз бих сторил същото за теб.

— Е, сега вече се успокоих.

— Наистина ли?

Безгрижният тон на Рурк я накара неволно да се усмихне. И да заяви:

— Било каквото било. Този път боят ти се размина. Само ме пусни и замълчи за малко.

Рурк освободи хватката си, нежно прокара пръст по наранената ѝ страна. Изправи се и се отдалечи, подчинявайки се на желанието ѝ да остане сама.

Ив дори не помръдна. Гневът беше изцедил силите ѝ, умората сякаш проникваше чак до костите ѝ. Внезапно осъзна, че отчасти чувството ѝ за слабост е предизвикано от страх. От ужасяващата представа как Рурк рухва на пода пред нея, вкопчва се в гърлото си, борейки се за глътка въздух, и животът го напуска. А Джулиана наблюдава отстрани и злорадо се усмихва.

„Поддадох се на внушенията ѝ! — помисли си. — Позволих на Джулиана да посее семената на страха и на вината, да ме накара да се усъмня в силите си. Позволих им да израснат в буйни плевели, вместо да ги изтръгна заедно с корените.“

Страхът, чувството за вина, неувереността ѝ пречеха да работи пълноценно.

А Рурк първо бе посегнал да изкорени бурените.

Постъпката му я беше вбесила, но не ѝ се случваше за пръв път. В миналото бяха влизали в безброй словесни и физически схватки, същото ги очакваше и в бъдеще. Така бяха устроени. Може би в това имаше нещо налудничаво, но не бяха в състояние да го променят.

Трябваше да се примирят с факта, че не са буйни и сприхави.

Не само Рурк, но и тя беше сгрешила. Като ченге трябваше да обмисли възможността да използва съпруга си като примамка.

„Любовта помрачава разума“ — каза си.

Рурк се върна, подаде ѝ туба с пепси и пликче с мазни пържени картофи и седна до нея, без да пророни нито дума.

— Първо ще ти кажа, че се гордея с работата си и ми е неприятно, когато се намесват в нея. — Ив бръкна в пликчето и солта

полепна по пръстите ѝ. Тя едва се сдържа да не се размекне при мисълта, че съпругът ѝ никога не забравя допълнително да посоли пържените ѝ картопки. — Второ, когато най-малко го очакваш, ще изпратя съобщение до ръководителите на отдели в твоята компания, с което ще ги осведомя, че под елегантните си костюми носиш дамско бельо.

— Колко си жестока!

— Ще бъдеш принуден да се съблечеш по време на общото събрание, за да докажеш, че обвинението е долна лъжа, а моето отмъщение ще бъде пълно. — Едва сега тя го погледна. — Джулиана Дън не е само... откачена уличница, както ти я нарече. Умна е и е обсебена от идеята си. Не я подценявай.

— Не подценявам нито нея, нито теб, Ив. Но смятам, че напоследък ти самата бе започнала да се съмняваш в способностите си.

— Имаш право, макар че ми е неприятно да ми го натякваш. Е, разбрахме се. Трябва да се прибера вкъщи. Имам прекалено много задачи, а времето е прекалено недостатъчно.

Отначало поработи заедно с Рурк. Задълбочено проучиха информацията за системата за охрана на хотела и за организацията на светското празненство, която той вече беше изготвил. Тя обсипваше Рурк с въпроси, а съпругът ѝ отговаряше с лекотата на човек, който познава собствения си хотел като петте пръста на ръката си.

За разлика от хотел „Палас“, „Риджънси“ не приличаше на замък, издигащ се в центъра на града. Беше по-голям, по-модерен, в него не отсядаха богаташи от модното общество, а бизнесмени от горните ешелони на средната класа.

Петдесет и шест от шейсет и осемте му етажа бяха заети от стаите и апартаментите за гостите. На другите бяха разположени луксозно обзаведени служебни помещения, магазини, ресторанти, клубове, зали за конференции и бални зали.

На седмия етаж имаше скромен бар-ресторант и плувен басейн с подвижен покрив, който се вдигаше при хубаво време. Последните два етажа се заемаха от осем луксозни апартамента, достъпът до които се осигуряваше само чрез асансьори, фитнес клубът на четвъртия етаж

беше за гостите на хотела и за онези с членска карта. Влизането и излизането от хотела се осъществяваше чрез специални кодови карти.

Балните зали се намираха на деветия и на десетия етаж, в тях можеше да се влезе и чрез външния ескалатор, който опасваше сградата. Благотворителното празненство щеше да се състои в „Залата с терасата“, която бе получила названието си от просторната тераса, покрита с керамични плочки.

— Входовете и изходите са прекалено много — промърмори Ив.

— Съвсем нормално е за един хотел. Не се тревожи, всички ще бъдат строго охранявани. Навсякъде са монтирани и камери, чрез които се осъществява непрекъснато наблюдение.

— Не е вярно — в стаите и апартаментите за гостите няма камери.

— А ти би ли отседнала в хотел, в който непрекъснато те следи камера? Ще държим под око всички асансьори и коридори, ако е необходимо, ще поставим допълнителни монитори. Предполагам, че Джулиана ще избере ролята на сервитьорка или на дама, поканена на празненството, и няма да се регистрира като гостенка на хотела. Като приключи „работата си“, ще иска час по-скоро да напусне сградата, не да се заключи в някоя стая.

— Съгласна съм, но все пак някой трябва да следи хората, които през тези дни отсядат в „Риджънси“. Следващата ни работа е да устроим временни командни пунктове, които да са в непосредствена близост до залата.

— Дадено.

— Хората от охраната ще преминат пълен инструктаж, но предпочитам останалите членове на персонала и гостите на празненството да не бъдат информирани за акцията. По този начин се намалява вероятността Джулиана да подуши, че ѝ подготвяме капан.

— И на Луиз ли няма да кажем?

Ив се замисли, претегляйки плюсовете и минусите.

— Не, няма. Ще внедрим ченгета сред гостите, сервитьорите, дори сред твоите хора, отговарящи за охраната на хотела. Едва ли някой ще се осмели да ти противоречи, ако увеличиш броя на обслужващия персонал.

— Едва ли — усмихна се Рурк.

— Трябва да осигурим охраната и на другите мероприятия, които ще се провеждат в хотела през същата вечер — две конференции и едно сватбено тържество. Джулиана ще се опита да се изплъзне, като се престори на участничка в конференцията или приятелка на младоженците.

— Не бери грижа, ще се погрижим този път да не ти се изплъзне. Извинявай, скъпа, но след няколко минути имам съвещание чрез холограмен мост. Налага се да го проведе, вече два пъти го отлагам.

— Разбира се. Ще се постарая да се оправя и без теб.

— Ив!

— Да, какво има?

Той се наведе и я целуна по челото:

— Разговорът ни още не е приключил.

— Не злоупотребявай с търпението ми. Вече почти ти бях простила.

Рурк леко се усмихна:

— И аз, задето изпрати Майра при мен.

Ив не го погледна, но сякаш се вкамени.

— Не съм я молила да те посети.

— Знаеш ли, преди малко се досетих, че си я изпратила да поговори с мен, защото се тревожиш за душевното ми състояние. Знаела си, че пътуването до Далас ме е наранило повече, отколкото дори самият аз осъзнавам. Благодаря ти.

— Няма защо.

— Сигурно ще ме помислиш за дребнав, ако изтъкна, че като си я изпратила при мен, ти си действала зад гърба ми.

Тя извърна поглед към него:

— Слава богу, че не си дребнав.

— Нали? — Той се приведе още повече, страстно я целуна по устните и излезе.

— Последната дума пак беше негова! — гневно промърмори Ив, отметна косата си и се съсредоточи върху информацията за европейските курорти и въздухоплавателните компании. Все още имаше възможност да спечели битката, без да излага на опасност Рурк.

След около час отново изпита раздразнение и чувство за безсилие. Получила беше информация само от управителите на два курорта. Останалите настояваха, че професионалната етика им

забранява да дават сведения за гостите си. Същият отговор беше получила и от администрациите на частните въздухоплавателни компании.

Знаеше, че рано или късно ще получи международно разрешително за достъп до информацията. Съдията, към който се беше обърнала, бе проявил разбиране, пък и случаят, по който тя работеше, бе доста шумял, но процедурата щеше да отнеме много време.

„Още едно преимущество за Джулиана — помисли си. — На нея не ѝ се налага да преодолява бюрократични препятствия.“

Тя неспокойно закрачи напред-назад, като все поглеждаше часовника си и процепа на компютъра, опитвайки да внуши на документа да се появи по-бързо.

— Май си позакъсала без мен, лейтенант.

Тя се обърна и видя, че Рурк се обляга на вратата между двата кабинета. Очите му блестяха, изглеждаше ужасно самодоволен.

— Струва ми се, че някой не си е губил времето — подхвърли тя.

— Имаш право, скъпа. Резултатът от съвещанието е много удовлетворителен. А ти докъде стигна?

— До обичайните бюрократични препятствия. — Ив намръщено се втрени в компютъра. — Чакам да ми изпратят един документ.

— От какво естество?

— От юридическо. Необходимо ми е разрешение за достъп до най-елементарна информация. Представи си, онези чужденци отказват съдействие на полицейски служител. Управителите на шикозните санаториуми и салони за разкрасяване сякаш пазят военна тайна, не имената на разни дебелани, дето се нуждаят от козметична хирургия.

— О, само това ли било?

— Не! — отсече Ив и прокара длани по страните си. — И на мен ми хрумна същата мисъл, но отговорът ми е отрицателен. Няма да ти позволя да нарушиш закона, защото не съм сигурна в предположението си.

— Забелязах, че отдели прекалено много време и енергия за проучването на това предположение. Интуицията никога не ти е изневерила.

— Сигурна съм, че Джулиана ще го направи, ако не сега, то много скоро. Искане да се поглези, да се погрижи за външността си, но е твърде рисковано да посети козметичен салон в Ню Йорк. Да, това

ще ѝ бъде наградата, преди да се заеме с теб. Имала е възможност да се разкраси, докато е била в Денвър, но не я е използвала. Очевидно ѝ се иска да посети по-престижен салон, намиращ се някъде, където тя ще се чувства в безопасност. Затова смятам, че ще отиде във Франция, в Италия или някъде другаде на стария континент. Не и на друга планета — това ѝ се струва прекалено новобогаташко.

— Ще получиш ли въпросното разрешително?

— Разбира се, но Бог знае кога. Въпрос на протокол, политика и прочие глупости.

— Има ли значение дали ще събереш информацията сега, или когато получиш разрешителното?

— Разбира се. Ако предварително получа сведенията, ще наруша закона — промълви тя.

„А след по-малко от три дни жената, която преследвам, вероятно ще се опита да убие съпруга ми — помисли си. — Ще убие един непознат, към когото не изпитва омраза, само за да докаже, че не признава законите и принципите, които защитавам. Ще го убие, защото жадува за отмъщение.“

— Знам, че ти е трудно, че си раздвоена между дълга и чувствата. Искат ти се да вярваш, че има ясна граница между черното и бялото, между добродетелните и престъпниците. Но и на двама ни е известно, че във всеки закон има вратички, през които можеш да се промъкнеш.

Думите му сломираха упорството на Ив и тя му позволи да я преведе през поредната вратичка:

— Както винаги Джулиана ще използва собствените си инициали. Сигурно мисли, че по този начин не губи идентичността си. Списъкът на курортите и прочутите салони за разкрояване, които са подредени според процента на вероятност тя да ги посети, вече е зареден в компютъра ми.

— Добре, хайде да я намерим — Рурк седна зад бюрото и навъркавите на снежнобялата си риза. — И не изпитвай угризения на съвестта — просто малко изпреварваме събитията.

Ив си каза, че по-късно ще мисли по този въпрос.

— Търсим резервация, която е направена вчера за някоя от следващите четири седмици. Страхувам се да не съм сгрешила в

предположението си. Може би Джулиана е решила да се отдаде на заслужена почивка, след като спечели войната.

— Добре, ще проверим резервациите за един месец напред. Хм, забелязвам, че на първо място си поставила парижкия салон „Удовлетворение“. Цените там са безбожни, но персоналът е опитен. През последните две години интересът към този салон поспадна, модните дами вече не го посещават.

— Сигурно затова не си го купил.

— Скъпа моя, ако салонът ми принадлежеше, никога нямаше да загуби престижа си. Справката ще ми отнеме една-две минути? Искаш ли кафе?

— Да, май една чаша ще ми дойде добре.

— На мен също.

Ив схвана намека му и покорно тръгна към кухнята. Като се върна с две големи чаши ароматно кафе, Рурк вече преглеждаше списъка.

— Забелязвам две жени с инициали Д.Д., но те са направили резервации за двама души.

— Джулиана ще пътува сама. Няма познати, нито приятели. За нея хората са само оръдия.

— Добре, да преминем към следващия обект.

Откриха две имена, които предизвикаха подозрението на Ив и тя нареди на компютъра да проведе стандартното проучване. Приведе се над рамото на Рурк и се загледа в информацията на екрана, въпреки че компютърът вече я четеше.

— Не, тези са чисти — промърмори разочаровано. — Документите им са редовни. Богаташи, които са готови да платят мило и драго за масажи и какви ли не още глезотии.

— Някои хора твърдят, че след престой в курорт с минерални бани, предлагащи лечебен масаж, се чувстват като преродени.

— На някои хора им допада да скубят с пинсети косъмчетата, които стърчат от носа им. Разни хора, разни идеали.

Той извърна глава и устните им едва не се допряха.

— Толкова ми е приятно да работим заедно, лейтенант.

— Защо?

— Един Бог знае. Кой е следващият обект?

Той проникна незаконно в компютрите на още два курорта, преди видеотелефонът да сигнализира за пристигането на съобщение. Ив грабна разпечатката на разрешителното и изпъна рамене:

— Сега ще продължим както аз знам.

— Моят метод е много по-забавен.

— Освободи стола ми, приятелче. Твой ред е да донесеш кафе.

Нейният метод предлагаше друга форма на забавление — да изкара извън кожата им чиновниците, отговарящи за резервациите в няколко курорта, намиращи се в различни европейски страни. Въпросните чиновници увъртаха, оплакваха се, твърдяха, че нямат право да съобщават имената на гостите. С всяка изминала минута настроението на Ив се повишаваше.

— Хич не ме е грижа дали вашият курорт се посещава от хора, които изпитват сексуално удоволствие от клизми с метални шишове. Изпратете ми списъка с имената им, за което имам необходимото разрешение, в противен случай ще си имате неприятности с международния съд.

— Клизми с метален шиш ли? — промърмори Рурк след секунди, когато списъкът пристигна.

— Бог знае какви процедури правят на тези места, но нищо чудно на някого да му скимне и за такава клизма. Да му се не види, отново ударих на камък! — Тя стана и започна да се разхожда. — Губя си времето, вместо да се заема с подготовката на екипа, който ще охранява балната зала.

— Остават още няколко обекта.

— Малка е вероятността да открием там Джулиана. Може би си въобразявам, че съм разгадала плановете ѝ, за да улесня живота си.

— Скъпа, дори да изкараш специален курс, пак няма да научиш как да улесняваш живота си. Според компютъра има малка вероятност да съм сред набеязаните жертви на Джулиана, но ти не му се довери, нали? Повярвай на интуицията си, Ив. В края на краищата ти добре познаваш тази жена. Не се разколебавай толкова лесно.

— Притеснява ме фактът, че се доверявам на шестото си чувство вместо на фактите.

— Щом веднъж си започнала, карай докрай. Погледни списъка — кое място ти се струва най-вероятно?

Ив отново се приведе към компютъра:

— Този обект набелязах от самото начало, но компютърът го отхвърли, тъй като не отговаря на обичайния стил на Джулиана.

— Добър избор, там е много приятно. А ти защо се спря на него?

— Първо, защото е най-скъп, второ, представлява историческа забележителност — разположен е сред имение, което някога е принадлежало на някакъв граф. — Тя подозрително го изглежда. — Да не би да е твоя собственост?

— Притежавам само петдесет и един процента. — Рурк се усмихна. — Интересуват ли те повече подробности?

— Хмм, вероятността тя да е там е много малка. Джулиана още не иска да бъде твърде близо до теб. От друга страна... — Ив присви очи и се замисли. — От друга страна може би изпитва тръпка. Ще отскочи до там за ден-два, а докато си почива и я разкрасяват, ще си мисли как ще убие човека, притежаващ курорта. Да видим какво ще покаже справка.

Чиновничката, отговаряща за резервациите, прояви типичната за италианците неотзивчивост към ченгето от Ню Йорк.

— Можете ли изобщо да четете? — вбесено попита Ив. — Разрешителното е написано на няколко езика, между които и вашият.

Младата чиновничка, която беше красива като филмова звезда, изглеждаше изнервена:

— Вече го прочетох, сеньорина.

— Не съм никаква сеньорина, а лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Разследвам поредица от убийства. Знаете ли, че в момента при вас може би е отседнала престъпница? Как ли ще реагират другите ви гости, ако научат новината?

— Във „Вила ди Лаго“ стриктно спазваме правилото да не разгласяваме имената на нашите посетители.

— И аз стриктно спазвам разпоредбите. — Тя удари с лакът Рурк, за да му попречи да застане в обсега на видеотелефона. Този път нямаше да се възползва от връзките му. — Особено тези на международното право. Интересуват ли ви наказанията за отказване на информация при представяне на международно разрешително?

— Не, сеньорина лейтенант. Не съм упълномощена да ви дам подобни сведения. Предпочитам да се обърнете към началничката ми.

— Добре. Само че побързайте.

— Щеше да стане по-бързо, ако ми беше разрешила да се намеся — изтъкна Рурк.

— Казах ти, че вече ще работим по моя метод. Защо чашата ми е празна?

Той послушно ѝ наля кафето, което беше останало в каната.

— Лейтенант Далас. — На екрана се появи лицето на друга жена. Беше малко по-възрастна от заместничката си, но също много красива. — Аз съм София Винченти и отговарям за резервациите. Извинете, че се наложи да изчакате, разберете, но моята помощничка само изпълнява задълженията си, придържайки се към вътрешните разпоредби. Гостите ни не обичат да бъдат обезпокоявани.

— Мисля, че би трябвало да ги предпазите и от възможността да се озоват в минералния басейн заедно с убийца.

— Да, лейтенант — кисело се усмихна София Винченти. — Разбира се, ще ви окажем съдействие, след като разполагате със съответното разрешително. Ще ми съобщите ли името на жената, която търсите, за да не поставим в неудобно положение другите гости?

— Не зная под какво име се е регистрирала, но във всеки случай инициалите са Д.Д.

— Един момент, ако обичате... Лейтенант, имаме резервации от трима души с тези инициали, и то за периода от време, който ви интересува. Джустина Д'Анджело ще пристигне следващата седмица. Познавам я лично, защото често ни гостува.

— Колко годишна е?

— Лейтенант, темата е много деликатна.

— Хайде, изплюйте камъчето.

— От десет години насам твърди, че е на петдесет.

— Не ме интересува. Коя е другата?

— Джен Дру. Очакваме я в края на месеца. За пръв път ни посещава. Изчакайте един момент, ще изтегля данните от нейния файл.

— Друго си е, когато ти сътрудничат — промърмори Ив, облегна се назад и отпи от кафето си.

— Лейтенант, госпожица Дру е дала адрес в Копенхаген. Запазила си е апартамент за десет дни, през последните дни очаква и приятеля си.

— Ще помоля моя... помощник да я проучи, докато ме информирате за третата гостенка с инициали Д.Д.

— Казва се Джоузефин Дорчестър и също ще ни гостува за пръв път. Пристигна снощи и ще остане само един ден.

Ив усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Приведе се към монитора и попита:

— Откъде е пристигнала?

— Дала е адрес в град в щата Тексас. Наела е най-хубавия апартамент. Бях дежурна, когато тя пристигна. Много е симпатична и очарователна.

— Около трийсетгодишна, с атлетично телосложение, висока около метър и шейсет.

— Да, но откъде...

— Изчакайте. — Ив изключи видеотелефона и извика на Рурк, който беше в своя кабинет: — Джоузефин Дорчестър от Тексас. Трябва ми снимката ѝ от картата ѝ за самоличност. Тя е! — промърмори. — Сигурна съм, че е тя!

Рурк забързано се върна при нея:

— Погледни на стенния монитор. Откри я, лейтенант!

Ив се взираше във фотографията на Джулиана, която още беше с руса коса и сини очи.

— Здравей, Джулиана! — прошепна, сетне включи видеотелефона. — Ето какво, сеньорина Винченти, слушайте внимателно.

След петнайсет минути тя отново кипеше от гняв, докато отправяше заплаха след заплаха към представителя на италианската полиция:

— Не ме интересува колко е часът, нито колко време ще ви отнеме да стигнете дотам! Пет пари не давам, че не ви достигат хора!

— Лейтенант, нямам право да предприема каквото и да било без разрешение, а дори и тогава ще е необходимо малко повече време. Положението е много деликатно. Жената, която издирвате, има американско поданство. Нямаме право да арестуваме гражданка на Съединените щати по молба на офицер от щатската полиция, и то отправена по видеотелефона.

— След по-малко от час ще имате всички необходими документи. През това време можете да изминете разстоянието до

хотела и да я арестувате, щом получите разрешението.

— Това противоречи на правилника. — Мургавият италианец, който имаше обло лице, широко се усмихна. — Тук не е като в Америка.

— Разбрах го и без да ми го кажеш — промълви тя. — Стойте на телефона. Отново ще ви се обадя. — Ив прекъсна връзката и се обърна към съпруга си: — За колко време ще стигнем до там?

— Като знам колко тромаво се задейства бюрократичният апарат, със сигурност ще пристигнем в курорта по-бързо от италианския ти колега.

— Да тръгваме. Докато пътуваме към летището, ще уведомя командира.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

„Истинско удоволствие е да я наблюдаваш“ — помисли си Рурк и отпи от брендито си, докато най-бързата совалка, която той притежаваше, с шеметна скорост летеше над Атлантическия океан.

Ив използваше слушалки, за да бъдат свободни ръцете ѝ да държи чашата с кафе, бележника си или втори видеотелефон, когато провежда два разговора едновременно. Разхождаше се напред-назад по тясната пътека между седалките, издаваше заповеди, преценяваше информацията, ругаеше всеки, който поставяше препятствие по пътя ѝ към набеязаната цел.

Няколко пъти разговаря с Фийни и с командира, проведе разговор и с някакъв консултант, чиито уши сигурно щяха да кървят до края на живота му, с капитана от италианската полиция, който всеки път се усмихваше и показваше празните си ръце. Обади се и на адвокат — специалист по международно право, като най-безмилостно го събуди и го въвлече в скандала.

— Нямате достъп до централната база данни, така ли? — изкрещя на италианския си колега при следващото ѝ обаждане. — Какво означава това?

— Случват се технически повреди, лейтенант. След час-два всичко ще бъде наред.

— Ще пропилееш цели два часа! Още сега можеш да получиш устно разрешение или пък да ти го изпратят по електронната поща.

— Законът изисква да получа разпечатка с подпис и печат.

— Ей сега ще ти кажа какво изисква моят закон, амиго. Ако ми попречиш да заловя тази жена, ще изпържа топките ти за закуска. — Тя прекъсна връзката и ритна най-близката седалка.

— Вече изминахме повече от половината път — опита се да я успокои Рурк. — Направи всичко възможно и изплаши до смърт куп дребни бюрократи. Седни, отпусни се, опитай да поспиш.

— Не ми се спи!

— Все пак седни. — Той я хвана заръката и я придърпа на седалката до себе си. — Успокой топката, лейтенант. Дори ти не можеш да промениш законите на физиката и да направиш така, че да стигнем по-бързо до Италия. — Прегърна Ив и я накара да отпусне глава на рамото му.

— Трябва да се свържа с командира и да му съобща най-новата информация.

— Ще му се обадиш, когато се приземим. Затвори очи и си представи изражението на Джулиана, когато влезеш в апартамента ѝ. Представи си и колко италиански задници ти предстои да изриташ.

— Аха. — Ив се прозина. — С нетърпение очаквам този миг. — Все още разсъждавайки над приятната перспектива, тя се унесе в неспокоен сън.

— Реактивен хеликоптер! — Ив намръщено се взираше в малката машина, в чиято кабина се побираха само четири души. — Защо не ме предупреди, че последния етап от пътуването ще изминем с реактивен хеликоптер?

— Защото изобщо нямаше да мигнеш. — Рурк седна на пилотското кресло. — Пътуването ще ни отнеме осем минути. Ако се наложи да пътуваме по местните шосета, да преодоляваме задръстванията, да пълзим по стръмните хълмове, да заобиколим езерото...

— Добре, добре — прекъсна го Ив и дълбоко си пое въздух. — Все от нещо ще се умира.

— Ще се постарая да не приема забележката ти като оскърбление относно способностите ми като пилот. Закопчай предпазния колан, лейтенант.

— Веднага, иска ли питане. — Тя щракна закопчалката, два пъти провери здравината на колана. — Знаеш колко мразя реактивните самолети.

— Знам, но не проумявам причината. — Щом получи разрешение за излитане, Рурк издигна машината вертикално, при което стомахът на Ив направи първото от множеството стилни преобръщания.

— Намали скоростта!

— Извинявай, каза ли нещо? — Той гръмко се засмя, а хеликоптерът се насочи като стрела в небето, набраздено с розови ивици.

— Нима си въобразяваш, че е смешно? — Тя се вкопчи в страничните облегалки. — Проклет садист!

— Изглежда, всички мъже сме такива по природа. Господи, погледни небето!

— Какво? Какво има? — Ужасът от някакво потресаващо природно бедствие измести вродения ѝ страх от височините.

— Нищо, скъпа, успокой се. Гледката е прекрасна, нали? Не всеки ден се случва да наблюдаваш как се сипва зората над италианските Алпи. Предлагам, когато ни останат няколко свободни дни да ги прекараме тук.

— Супер! Съгласна съм да отидем където и до било, само да е на твърда земя. Няма да поглеждам надолу. Няма да поглеждам надолу. Няма да поглеждам надолу. — И макар да си го повтаряше като молитва, тя все пак сведе поглед. Веднага ѝ се зави свят, стомахът ѝ направи ново предно превъртане. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! Още ли не сме пристигнали?

— Скоро ще бъдем там. Погледни езерото! Гледката не е за изпускане. Първите лъчи на слънцето позлатяват безбрежната водна шир...

Вместо да предизвика възхитата ѝ, поетичното му описание я накара да си представи аварийно кацане посред езерото.

— Това ли е така нареченият курорт?

— Да.

От въздуха се виждаха розовите и белите каменни сгради в старинното имение, тревни площи и градини, басейни и фонтани, които блестяха като скъпоценни камъни. Ала Ив не забелязваше прекрасната гледка — за нея това само означаваше край на пътуването.

— Слава богу, че онзи тъпак капитан Джиамано е тръгнал насам — промърмори тя. — С нетърпение очаквам да приключим работата тук, че да му прегриза гърлото.

— Това не ти е Америка — подхвърли Рурк, подражавайки на италианския полицаи.

Тя му се ухили:

— Знаеш ли, че си готин, Рурк?

— Запомни какво си казала, че после да не се отметнеш. — Натисна някакъв бутон и машината стремглаво полетя надолу. Рурк се изсмя, като чу ужасения писък на съпругата си, и се приземи в центъра на площадката. — Чувствам се толкова жив!

— Ако зависеше от мен, нямаше дълго да се радваш на живота си. Мразя те!

— Знам, но скоро ще ти мине. — Той изключи двигателите и добави: — Усещаш ли уханието във въздуха? Още се долавя ароматът на жасмина, който нощем разцъфва.

Ив скочи на земята, опитвайки да запази някакво подобие на достойнство, сетне се приведе и зачака замайването ѝ да премине.

— Вие ли сте лейтенант Далас?

Ив се изправи едва когато чу стъпки и видя черни елегантни обувки. За щастие прилошаването ѝ донякъде беше преминало.

— Да, аз съм. А вие сигурно сте сеньорина Винченти.

— Да. Да не би да ви е зле, лейтенант?

— Нищо ми няма. — Тя изпъна рамене. — Просто се бях задъхала. Къде е капитан Джиамано?

— Още не е пристигнал, но ние дословно изпълнихме указанията ви. След нашия разговор незабавно се свързах с охраната, един от хората ни застана пред вратата на сеньорина Дън. Нито за миг не е напуснал поста си и твърди, че никой не е влизал или излизал от стаята.

— Добре. Няма да чакам местните ченгета, а ще арестувам Джулиана, без да се вдигне излишен шум.

— Много ще ви бъдем признателни. Нали разбирате... — Тя безпомощно разпери ръце — ... не искаме да тревожим гостите. — Подаде ръка на Рурк и добави: — Сеньор, радвам се, че отново ни посещавате... въпреки обстоятелствата. Надявам се двамата с лейтенанта да се обръщате към мен, когато ви е необходимо нещо. Винаги съм на ваше разположение.

— Справихте се блестящо с положението, сеньорина. Няма да го забравя.

— Предупредете хората от охраната, че отивам да задържа Джулиана Дън — заяви Ив. — Нека завардят коридора и да се постараят да държат на разстояние другите гости. Никой от персонала

да не се качва на този етаж, докато арестувам заподозряната и я заключа на сигурно място. После заедно с Джиамано ще оформим документацията по екстрадирането ѝ.

— За целта наредих да освободят едно служебно помещение на първия етаж. Да ви придружа ли до апартамента на заподозряната?

Ив не знаеше дали да тълкува предложението като проява на смелост или на любезност, но във всеки случай жената заслужаваше възхищение. Държеше се спокойно и се отнасяше с Ив като със знаменитост, която е дошла да прекара два спокойни дни в прекрасното имение.

— Не е необходимо, благодаря. Само ни покажете къде е асансьорът. Трябва ми и картата за разкодиране на ключалката на вратата.

— Нося и двете карти. — Докато вървяха към входната врата, намираща се откъм красивото езеро, служителката обясни: — Препоръчваме на гостите, когато са в стаите си да активират нощното заключващо устройство и алармата. Вратите на апартаментите се отварят само отвътре или с втора кодова карта в случай, че възникне спешен случай. — Тя извади две карти от джоба на елегантното си сако. — Бялата, на която е отпечатана нашата емблема, е за стандартните ключалки. Червената е за системата, която се включва нощем.

— Ясно. — Преминаха под арка, обвита с пълзящи растения, от които се разнасяше аромат на ванилия. Двойната стъклена врата, върху която беше гравирано изображение на вилата, широко се отвори, когато се приближиха.

Прекошиха просторно и стилно обзаведено помещение, наситено с ярки цветове; слънчевите лъчи проникваха като разтопено злато през сводестите прозорци и се отразяваха от крушовидните кристали, украсяващи полилея, който наподобяваше на торта на няколко етажа. Отвъд прозорците се простираше каменна тераса, мъж и жена в бели роби се разхождаха, хванати под ръка.

— Заведението си го бива — одобрително отбеляза Ив, а сеньорина Винченти се усмихна:

— Гордеем се с прекрасната вила. Може би някой ден ще ни гостувате не по работа, а за да си починете. Животът ежедневно ни

подлага на стрес, всеки от нас се нуждае от островче на спокойствието... А, ето го и Бартели, който е шеф на охраната.

— Лейтенант. — Новодошлият дълбоко се поклони. — Сър. — Той кимна на Рурк. — Желаете ли да ви придружа?

Тя критично го огледа. Беше висок, едър и изглеждаше в отлична форма.

— Благодаря, с удоволствие — отвърна.

— Мой служител охранява стаята — заобяснява той, докато преминаваха през фоайето, изградено на две нива, с подове и колони от розов мрамор. Широко стълбище спираловидно се виеше нагоре, после се разклоняваше наляво и надясно. — Освен това, след вашето обаждане наредих да наблюдават коридора на този етаж.

— Има ли начин заподозряната да напусне хотела, без да мине по коридора?

Бартели кисело се усмихна:

— Само ако скочи от терасата, което не е препоръчително, защото се намираме на четвъртия етаж.

— Изпратете някого от хората си навън... за всеки случай.

— Както желаете. — Той извади малък комуникатор и предаде нареждането, сетне тримата се качиха на асансьора.

— Погрижете се всички цивилни да останат в стаите си. Стига да може, Джулиана Дън ще окаже съпротива, ще побегне, ще вземе заложник.

— Безопасността на нашите гости е от първостепенно значение. Ще се погрижим никой да не пострада.

Вратата на асансьора се отвори, Ив машинално посегна към бластера си. Видя човека от охраната, който седеше пред двойната врата и отпиваше от кафето си.

Шефът му изкомандва нещо, при което човекът скочи на крака и заговори като картечница.

— Не е опитала да излезе — преведе Бартели. — Никой не е пожелал да влезе при нея. Двама гости са излезли от стаите си — едната се намира в съседство, другата — в дъното на коридора. За удобство на нашите посетители фитнес клубът и басейните работят денонощно.

— Помислили сте за всичко. А сега се отдръпнете. — Тя отмести стола, на който досега седеше човекът от охраната, и пхна в процепа

първата карта. — Къде е спалнята?

— Вляво, като се мине под арката. Намира се на около четири метра от външната врата.

— Какво има вдясно?

— Малка всекидневна.

Ив пъкна втората карта и нареди на Рурк:

— Ти тръгваш вдясно!

Безшумно отвори вратата, извади бластера си и застана на прага на всекидневната. Помещението тънеше в полумрак, щорите на прозорците бяха спуснати. Не се чуваше нито звук.

— Стой до вратата — прошепна тя на Бартели и пристъпи навътре.

Отначало обувките ѝ сякаш затънаха в разкошния старовремски килим, сетне подметките ѝ тихо зачаткаха по теракотени плочки. Бързо премина под арката и влезе в тъмната спалня. Усети уханието на цветя, и специфична женска миризма, ала и тук цареше гробна тишина. Тя заповяда на осветлението да се включи на най-високата степен.

Беше насочила бластера си към леглото, а когато осветлението се включи, тя се увери в онова, което интуицията вече ѝ беше подсказала. Леглото беше празно. На облегалката на един стол беше праметната рокля от някаква прозрачна черна материя, на пода бяха захвърлени елегантни черни обувки. На тоалетката масичка имаше четка с посребрена дръжка и кристално шишенце с парфюм. Върху огледалото с елегантни букви, изрисувани с убийствено алено червило, бяха написани две думи: „Чао, Ив“.

— Не е побягнала само защото внезапно е почувствала необходимост да подиша чист въздух. Някой я е предупредил, че съм по петите ѝ. — Тя изгледа служителката, отговаряща за резервациите. Очите ѝ така горяха, че биха разтопили и камък.

— Лейтенант Далас, уверявам ви, че не съм разговаряла с никого, освен с вас и с хората, на които ме упълномощихте да предам съобщението ви. — Тя се втренчи в „посланието“, изписано на огледалото. — Нямам обяснение за случилото се.

— Очевидно тя е предвидила ходовете ви. — Капитан Джиаmano, който най-сетне беше пристигнал, придружаван от още трима полицаи, безпомощно разпери ръце. — Веднага след обаждането ви поставихме охрана пред вратата на стаята ѝ. В

коридора са монтирани и видеокамери. Няма начин заподозряната незабелязано да профучи покрай тях — не е призрак, нали така?

— Не, не е префучала като призрак, а преспокойно е минала по коридора. — Ив се обърна към компютъра в спалнята и му нареди отново да пусне видеозаписа, който току-що бяха изгледали. Ето, вижте.

Човекът пред вратата седеше на стола и клюмаше. Цифрите, изписани в долния край на монитора показваха 4:56. Вратата на съседната стая се отвори, излезе жена, която носеше една от хотелските бели роби, сламена шапка, украсена с пъстро шалче, и голяма плажна чанта. Лицето ѝ беше засенчено от широката периферия на шапката ѝ. Тя каза „добро утро“ на охранителя пред вратата и тръгна към асансьора.

— Но това не е нейната стая — възрази Джиамано. — Двата апартамента не са свързани с врата, лейтенант, уверете се сама.

В продължение на десет секунди тя се взира в него, като се питаше как е възможно да е толкова глупав. Сетне се обърна, изтича във всекидневната и гневно отвори вратата към терасата.

Тримата колебливо я последваха, като учудено я зяпаха. Тя се засили, пробяга през терасата, отскочи от каменния парапет и се озова на терасата на съседния апартамент.

Тя пренебрегна острата болка в глезените си и пристъпи към вратата.

— Може би ще се изненадате, сеньор Джиамано, но вратата не е заключена. — Тя надникна в апартамента, отстъпи и затвори вратата. — А в леглото двама души хъркат като заклани.

— Заклани ли? Убийство ли е извършено?

— Спят дълбоко, тъпа...

— Лейтенант! — Рурк се намеси тъкмо навреме да прекъсне гневната ѝ тирада, която вероятно поне за десетилетие напред щеше да развали приятелските отношения между Италия и Съединените щати. — Лейтенант Далас смята, че някой е предупредил заподозряната и тя е избягала по начина, който току-що видяхме на видеозаписа. Напуснала е хотела, вероятно и страната, преди да пристигнем.

— Знаеш ли какво ще спаси спаружените ти топки, Джиамано? — Ив се облегна на парапета. — Тя е избягала дълго преди да благоволиш да си размърдаш тлъстия задник, за да помогнеш на

колежка. Сега ще открием как е разбрала за посещението ми. — Отиваме в твоя кабинет — обърна се тя към жената от регистратурата, без да спазва учтивата форма на обръщение. — Веднага!

Прекрачи от терасата в апартамента, мина край леглото, на което мъжът и жената блажено продължаваха да спят, и излезе в коридора.

Отказа да пие кафе, което подсказа на Рурк, че гневът ѝ приближава точката на запалване. Очите на сеньорина Винченти също проблясваха като заострените върхове на стрели. Двете жени си размениха отровни погледи, изчаквайки коя първа ще прояви слабост и ще отстъпи, докато италианският полицаи се преструваше на обиден, а шефът на охраната преглеждаше видеозаписите от охранителните камери.

— Отива при басейна — намръщено промълви той, докато наблюдаваше как тя излиза от апартамента, качва се на асансьора, после прекосява „Градинската стая“, намираща се до централното фоайе, и излиза край басейна. На записа от външните камери се виждаше как Джулиана постепенно ускорява ход, отклонява се по една градинска пътека. И изчезва.

— Приемете извиненията ми, лейтенант Далас. Трябваше да го предвидя.

— За сметка на това тя е предвидила посещението ни и е офейкала, като е зарязала повечето си вещи.

— Разговарях с вас — настоя Винченти, — с капитан Джиамано и със сеньор Бартели. С никого другиго.

Тя скръсти ръце и се подготви за битка с Ив. В този момент вратата се отвори и в стаята влезе млада жена. Носеше поднос с кана с кафе и кексчета.

— Я чакай! — Ив я сграбчи за рамото, при което жената едва не изпусна подноса. — С теб говорих отначало.

— Да, това е заместничката ми Елена, която прехвърли разговора на мен.

— Спомням си. — Само един поглед към изражението на помощничката бе достатъчен на Ив да отгатне истината. — Известно ли ти е какво е наказанието за възпрепятстване на правосъдието, Елена?

— Mi scusi? Не разбирам...

— Не се прави на ударена! Знам, че говориш английски! Седни!

— Лейтенант, не разрешавам да тормозите служителите ни. Елена не би помогнала на престъпник. Тя е... — Винченти млъкна, без да довърши мисълта си. И тя бе разбрала истината по изражението на заместничката си.

— Maledizione! — изруга и продължи да говори на италиански, заливайки Елена с порой от гневни думи. Помощничката ѝ седна на един стол и се разрида.

Шефът на охраната също закрещя на момичето, последва го и полицаят, от глъчката ушите на Ив забучаха. Размахваха се ръце, ронеха се сълзи. Искаше ѝ се да им изкрещи да млъкнат, дори се запита дали да не стреля в тавана, но Рурк взе нещата в свои ръце.

— Basta! — извика повелително, а Ив се ококори, когато той продължи да говори на италиански.

— Моля да ме извините. — С очевидно усилие Винченти се овладя. — Поведението ми беше непростимо, лейтенант Далас. Елена, разкажи на лейтенанта какво си направила. И говори на английски, ако обичаш.

— Тя каза... сеньора каза, че нужна моя помощ. — Тя безпомощно стискаше длани, сълзите продължаваха да капят върху тях. — Неин мъж бие я. Той много лош, но много могъщ човек в Щатите. Трябвало да запазя в тайна. Сеньорина Винченти...

— После ще си поговорим насаме. Продължавай!

Елена сведе глава още по-ниско.

— Дошла тук да спаси себе, да бъде спокойна, но знаела, че той намери нея и върне у дома. Щял прати полицайка от Ню Йорк. Полиция там много корумпирана, прави каквото той каже.

— Нима? — процеди Ив. Тонът ѝ беше толкова заплашителен, че Рурк побърза да сложи ръка на рамото ѝ.

— Така казала мен, сеньора. — Елена умоляващо я изглежда. — Аз повярвала, станало много мъчно за нея. Тя много мила жена, казва ми, че приличам на нейна сестричка, дето умряла много малка. Беше толкова тъжна и смела!

„О, да! — с отвращение си помисли Ив. — От пръв поглед е разбрала каква кръгла глупачка си!“

— Помолила ме само, ако тази полицайка Далас... ако вие обади във вила, аз предупреди нея. — Сълзите ѝ отново рукохна. — Това даде на нея време да избяга, преди вие дойдете да я заведете при онзи лош човек. Тя не каза на мен да лъжа, само дам ѝ малък шанс. Като се обадохте на сеньорина Винченти, аз телефонира на мадам в апартамента и казва тя да бяга много бързо. Отначало не повярва на онова, дето вие казали за нея, после вече много късно. Отначало аз повярва на нея... Ще ме арестуват ли? — Елена отново избухна в ридания. — Ще отида в затвор ли?

— Господи! — Ив се извърна, защото ѝ прилягаше от жалката гледка. Девојката беше лековерна глупачка — от онези, които Джулиана манипулираше най-умело. — Махнете я от очите ми! Нека си върви вкъщи. Приключих с нея.

— Можем да я обвиним в... — подхвана Джаамано.

— Какъв е смисълът? — прекъсна го Ив и го изгледа накриво. — Тя просто се е хванала на лъжата на една изпечена мошеничка. Дори да я тикнем зад решетките, няма да заловим Джулиана.

— Незабавно ще бъде уволнена. — Винченти наля кафе, след като ридаещата Елена изтича навън.

— Това изобщо не ме засяга — отсече Ив.

— Мисля, че младата дама получи добър урок — намеси се Рурк. — Държа да я оставите на работа, сеньорина. С изпитателен срок, разбира се. — Той отпи от кафето си. — Служители, които получават подобен суров урок, в повечето случаи стават най-съвестните работници.

— Както желаете, сър. Лейтенант Далас, не намирам думи, с които да изразя съжалението си по повод на... — Тя сякаш вложи цялото си възмущение в една-едничка дума: — Слабоумието на моята заместничка, заради което не успяхте да заловите опасна престъпница. Елена е млада и наивна, но това не извинява постъпката ѝ. Не оправдава и мен. Поемам пълната отговорност за провала на вашата мисия, тъй като не съумях да ви окажа необходимата помощ. Елена е моя подчинена, ето защо... — Тя извърна поглед към Рурк. — Приемете оставката ми, сър. Ако желаете, ще остана на работа известно време, за да обуча заместничка.

— Не съм поискал оставката ви и няма да я приема, сеньорина Винченти. Оставям на вас да прецените какви дисциплинарни мерки

да предприемете относно вашата помощничка.

— Бивша помощничка — с леден тон заяви Винченти. — Ще бъде преназначена на друга длъжност и няма да има контакт с гостите.

— Добре. Както вече казах, оставям всичко във вашите способни ръце. — Той хвана дланите ѝ, тихо ѝ заговори на италиански и я накара отново да се усмихне.

— Много сте любезен, сър. Лейтенант, ако мога да помогна с нещо, изцяло съм на ваше разположение.

— Тя не е напуснала пеш страната, ето защо първата ни задача е да се обадим на всички транспортни компании. Разбира се, няма надежда да я заловим, но ще се придържаме към процедурата и ще направим всичко възможно да разберем накъде се е отправила. Удобно ли е да използвам служебния ви кабинет?

— Разбира се.

— Нахвърлих се върху вас, без да го заслужавате — промърмори Ив.

— Да, така е.

— Извинете. — Ив ѝ подаде ръка. — Обаче ми хареса какво конско прочетохте на помощничката ви. Възхищавам се от хора, които умеят да сложат виновниците на мястото им.

— Благодаря. — Винченти стисна дланта ѝ. — Повярвайте, още не съм я сложила на мястото ѝ.

Джулиана беше прекосила швейцарската граница с кола под наем, която вероятно беше наела, използвайки джобния си компютър. Шофьорът на автомобила заяви, че пътничката го чакала на алеята до портала на парка, заобикалящ вилата. Била облечена със синя плажна рокля, която вероятно е носела под дългата бяла роба.

От този момент нататък следите на бегълката се губеха. Ив се свърза с безброй пътнотранспортни компании, с летища и агенции за отдаване на коли под наем, но не откри пътничка, отговаряща на описанието на Джулиана.

— Може би вече е в Ню Йорк. — Ив закопча предпазния колан, подготвяйки се за излитане, и затвори очи, когато совалката се плъзна по пистата.

— Твърде е вероятно.

— Както се случва напоследък, тя отново ме изпревари. След като преглътне яда си, задето ѝ провалих почивката, тя ще се почувства на седмото небе. Излязла е невредима от поредната битка и ме е оставила да ѝ дишам праха.

— Оказа се, че я познаваш много добре, което ти позволява да предвиждаш действията ѝ. Този път ѝ помогна късметът, лейтенант. Разбира се, не пренебрегвам ролята му в много начинания, но повече съм склонен да заложа на ума и упорството.

— Съгласна съм, но все пак и мъничко трябва да ти върви. Знаеш ли какво, ще се опитам да подремна.

— Добре, имаш нужда от почивка. Аз пък ще поработя. — Той натисна някакъв бутон на страничната облегалка, отмести масичката и приближи към себе си компютъра, монтиран на специален плот.

— Защо не си ми казал, че говориш италиански?

— Моля? О, за италианския ли питаш? Не го говоря съвършено, но се справям по време на деловите срещи и разговорите с подчинените. Разбира се, знам повечето цветисти ругатни и думите, свързани със секса.

Ив чуваше тракането на клавишите — съпругът ѝ беше изключил гласовата команда на компютъра и работеше с клавиатурата.

— Всичко на италиански ми звучи като сексуално предизвикателство или като цветиста ругатня. Хайде, кажи нещо на този език.

— Silenzio!

— Това го разбирам. Искам да чуя нещо от репертоара със сексуалните предизвикателства.

Рурк се обърна към нея. Очите ѝ още бяха затворени, но тя леко се усмихваше. „Изглежда, ѝ е минал ядът — помисли си той — и е готова да «презареди акумулатора си». По един или по друг начин.“

Изключи компютъра и натисна лостчето, за да отмести плота. Приведе се към Ив, зашепна ѝ нежно на италиански, докато прокарваше пръсти по бедрото ѝ.

— Да, изглежда доста еротично. — Тя отвори едното си око. — Какво означава?

— Страхувам се, че част от смисъла ще се изгуби при превода. Искаш ли да ти покажа нагледно?

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джулиана с гръм и трясък влезе в къщата си в Ню Йорк и небрежно захвърли пътническата си чанта. Дългите часове на пътуването или по-точно на бягството ѝ, не бяха охладили гнева ѝ, но го бяха превърнали в зъл дух, запушен в бутилка. Едва сега, когато беше сама и никой не я наблюдаваше, тя извади тапата.

Сграбчи първото, което ѝ попадна пред очите — висока ваза от фин английски порцелан — и я запрати към стената, заедно с букета от бели рози. Трясъкът отекна в тишината и вместо да се успокои, Джулиана изпадна в разрушителен бяс. Хвърли на пода няколко лампи, счупи старинно огледало, като го замери с кристално яйце, до неузнаваемост стъпка белите рози.

Преобръщаше столове и масички, без да я е грижа за безценните предмети, които се разпиляха на килима или се счупиха при падането си на дървения под, докато антрето и всекидневната заприличаха на военна зона.

Накрая тя се просна на дивана, безпомощно заудря с юмруци възглавниците и се разрида като малко дете.

Толкова отдавна мечтаеше да прекара няколко спокойни дни в италианския замък. Бог ѝ е свидетел, че почивката ѝ беше жизнено необходима. Беше капнала от умора, до гуша ѝ беше дошло сама да боядисва косата си, да се лишава от услугите на козметички и маникюристи.

А онази мръсница Далас бе провалила заслужената ѝ почивка. Отгоре на всичко ѝ се наложи да остави в хотелската стая новата си рокля и скъпите си обувки, както и още няколко елегантни тоалети. Да не говорим, че се бе лишила от лечебните процедури — например вана с водорасли и кални бани.

Да, онази кучка ще си плати за всичко, което ѝ причини.

Тя подсмъркна и легна по гръб. Ако онази малка глупачка не я беше предупредила за „посещението“ на Ив, този път със сигурност щеше да попадне в ръцете на полицията. Какъв позор!

Все пак най-лошото не се беше случило. За да се успокои, Джулиана затвори очи и започна равномерно да вдишва и да издишва, както се бе научила в затвора. Избегнала бе най-лошото, защото винаги беше подготвена, винаги беше една крачка пред проклетото ченге. И този път Ив Далас бе загубила поредната битка във войната, която отново се водеше помежду им.

Мисълта ѝ подейства успокояващо, тя дори се поусмихна. Каква минавка за почитаемата Далас — да бие толкова път само да разбере, че пиленцето отново е изхвъркнало от кафеза. Тя мислено се поздрави за оригиналното съобщение върху огледалото. Да, шегата си я биваше.

Завърнала се бе в Ню Йорк, за да се подготви за поредната битка с Ив Далас. Не бива да се разстройва и да се гневи само защото проклетата полицайка се е оказала умела съперница.

„Дори толкова умела — помисли си тя, — че трябва да предприема известно отстъпление. Временно, разбира се.“ Последната схватка я беше поизнервила. При все това обаче...

Преживяването беше толкова вълнуващо! Кръвта, която пулсира в слепоочията ѝ, приливът на адреналин! Ах, как ѝ липсваха през дългите години в затвора! Единственият начин да увенчае делото си, бе да довърши започнатото.

Завинаги да унищожи Ив Далас.

Да я унищожи, като използва единствената ѝ слабост. Като убие човека, когото съперницата ѝ лудо обича. В допълнение щеше да остане в историята като жената, която е отнела живота на недосегаемия Рурк.

Внезапно ѝ хрумна, че всъщност животът е прекрасен. Тя победоносно разпери ръце, огледа дланите си и се понамръщи, като видя, че си е счупила един нокът.

Ив прокара късите си нокти, които никога не лакираше, по тока на черната официална обувка.

— Под натиска на един човек, чието име няма да споменавам, италианските колеги се съгласиха да ни предоставят личните вещи, които намерихме в хотелския апартамент на Джулиана. Личи си, че обувките са съвсем нови — подметките дори не са издраскани. Изработката е италианска, но изписаният номер е според

американските стандарти. Моят експерт в тази област — тя за миг извърна поглед към Рурк — твърди, че най-вероятно тя ги е купила от Ню Йорк, преди да замине за Италия.

Ив подхвърли обувката на Макнаб:

— Дано да разбереш откъде ги е купила... въпреки че не знам за какво ще ни послужи подобна информация.

— Госпожата има малки стъпала.

— Да, тя е една изящна убийца на мъже. Както вече сте разбрали, ще се съсредоточим върху голямото светско събитие в хотел „Риджънси“. Фийни, ти отговаряш за електрониката — наблюдение, охрана и прочие. Командирът обеща да ни осигури достатъчно хора за успешното осъществяване на операцията. Не забравяй, че Джулиана не бива да те види, защото те познава. Ако забележи, че присъстваш на тузарския бал, ще си подвие опашката и отново ще ни се изплъзне.

— Жалко. Обикновено на подобни празненства храната и пиячката са супер.

— Бъди спокоен, ще те нахранят, въпреки че няма да бъдеш в залата. Пийбоди, ти също няма да бъдеш сред гостите. Нищо чудно Джулиана да познае и теб. Проучила ме е подробно, виждала е и снимка на доверената ми помощничка. Ще работиш в командния пункт, който ще устроим в някое от съседните помещения.

— И не си въобразявай, че ще се храниш от моята чиния — предупреди я ирландецът.

— Макнаб, с теб ще рискуваме. Ще се наконтиш с вечерно облекло и ще се движиш сред гостите.

— Супер!

— Ако Джулиана наистина възнамерява да използва благотворителния бал, за да убие поредната си жертва, най-вероятно отново ще се промъкне в залата като сервитьорка или камериерка. Така ще остане незабелязана, ще има възможност да се доближи до мишената си и да свърши мръсната си работа.

— Тази „мишена“ както я наричаш, си има собствено име.

Тя погледна Рурк в очите:

— Знаем как се казваш. Джулиана също знае името ти. Знае още, че си строго охраняван и че притежаваш силно развито шесто чувство, че ще бъдеш предпазлив. Но е сигурна, че не подозираш намеренията й. Предполага, че няма да си нащрек, когато си заобиколен от толкова

много хора от твоето общество, сред които се чувстваш като риба във вода. — „Ще разговаряш учтиво, както само ти умееш, ще се усмихваш чаровно — мислено добави тя, — докато моите нерви се опъват като струни.“ — Джулиана не знае или не е сигурна дали съм предусетила, че ти си следващата ѝ мишена. В края на краищата мъжете, които отрови в Ню Йорк, приличат на предишните ѝ жертви. Ти не отговаряш на „стандартите“ ѝ, което тя смята за свое предимство. Ще се опита да пусне отровата в питието ти или да я постави в храната, която ще ти поднесе. Ето защо няма да близваш нито храна, нито алкохол. Нищичко, ясно ли е?

— Очертава се дълга нощ. И аз имам едно условие, лейтенант.

— И какво е то?

— Може би все пак тя е решила да убие теб или и двамата ни. — Рурк наклони глава — изражението на Ив му подсказа, че и на нея е хрумнала същата мисъл. — Затова и ти не посягай към храната или към алкохола.

— Дадено. Медиите вече се вкопчиха в кокала, който им подхвърлихме. Непрекъснато споменават тлъстия чек, който Рурк щял да връчи на Луиз Димато. Образно казано, вратата е отворена за Джулиана и тя ще се възползва от възможността. — Ив задълбочено бе обмислила теорията си и знаеше, че предвижданията ѝ ще се сбъднат. — Да, няма да я пропусне. Днес бях на косъм да я заловя, провалих почивката ѝ в Италия. Джулиана мрази да я хързулват. Сигурно е бясна, но случилото се я е амбицирало още повече. Същото се отнася и за мен. Вбесена съм и съм амбицирана този път да я вкарам зад решетките.

Тя млъкна и огледа лицата на присъстващите, за да разбере дали са схванали намека ѝ, че настоява сама да се пребори с Джулиана Дън.

— Фийни, ти ще подбереш хората, които ще участват в акцията. Ще го обсъдим след огледа на залата. След трийсет минути отново ще се съберем в кабинета на шефа на охраната. Имаш ли някакви въпроси?

— Засега нямам. — Ирландецът се изправи. — Но след огледа на терена сигурно ще възникнат доста питання.

— Да ги отложим дотогава. Пийбоди, ти тръгваш с Фийни и Макнаб. Аз ще превозя цивилния.

— Който си има собствено име! — Едва сдържайки раздразнението си, Рурк също стана. — Лейтенант, имаш ли малко свободно време? Семейство Пийбоди искат да се сбогуват, преди да си заминат.

— Да, разбира се. А с вас ще се видим след трийсет минути — напомни тя на сътрудниците и излезе заедно с Рурк.

— Опитваш се ме обезличиш, като говориш за мен като за предмет. — Той спря на горната площадка на стълбището и хвана под ръка Ив. — Подобно отношение не ми допада.

— Много съжалявам. Когато тази история приключи и Джулиана вече е зад решетките, за наказание ще произнеса петстотин пъти името ти. — Видя гневните пламъчета в очите му, забеляза как лицето му се изпъна от гняв, и изсъска: — Дай ми възможност, за бога! Дай ми възможност и разбери, че действам по единствения начин, който познавам.

— Разбирам. Но и на теб трябва да ти е ясно, че в тази операция двамата с теб участваме на равна нога. Няма да позволя да ме приравняват с неодушевен предмет, Ив, дори на теб няма да го разреша. — Стисна дланта ѝ, сетне добави: — Разполагаше с цяла година, за да го разбереш.

„Година ли? — мислеше си тя, докато слизаше по стъпалата. — И за сто години няма да разбере всички аспекти на брачния живот.“

Съпрузите Пийбоди седяха на канапето в преддверието и се заливаха от смях. Като видя Ив, Сам веднага се изправи:

— Ето те и теб. Бояхме се, че няма да ти остане време да се сбогуваме и да ти изкажем нашата благодарност, че ни позволи да те опознаем. Че с Рурк ни приехте под покрива си.

— Винаги сте добре дошли в дома ни. — Рурк протегна ръка. — Надяваме се отново да ни гостувате.

— На драго сърце ще се възползваме от поканата. — Фийби се обърна към Ив и се втренчи в нея, като отново предизвика необяснимото ѝ потръпване. — А ти, Ив, ще ни приемеш ли отново?

— Разбира се. Тъж... вратата винаги е отворена за вас.

Фийби се засмя, спусна се към нея, обгърна с длани лицето ѝ и я разцелува. Кафявите ѝ очи закачливо проблесваха.

— Още си раздвоена по отношение на двама ни със Сам.

— Не съм веща по въпроса за семейните корени, но все пак мога да преценя, че корените на Дилия са солидни.

Фийби беше едновременно изненадана и поласкана:

— Много ти благодаря. Направи ни най-хубавия прощален подарък. Пази се... доколкото е възможно, разбира се — добави и се отдръпна. — Винаги ще бъдеш в мислите ни.

— Скъпа, справи се блестящо — промърмори Рурк, когато излязоха и тръгнаха към колата.

— В края на краищата не съм слабоумна! — Тя нервно отвори вратата на колата, но осъзна, че отново се плъзва по наклонената плоскост. Потисна раздразнението си и се втренчи в Рурк, който се беше изправил от другата страна на автомобила и също я наблюдаваше. — Хей, какво ще кажеш от днес да те наричам Рурк Цивилния? Нещо като титла, нали разбираш?

— Само толкова ли? Предлагам да прибавиш още нещо и да ме наричаш Страшният и всемогъщ цивилен Рурк. Внушително е, нали?

Ив се усмихна, пресегна се и хвана ръката му:

— Ще си помисля по въпроса.

През дните, предшествващи благотворителния бал, Ив беше обсебена от мисълта за акцията. Дори насън можеше да начертае подробен план на помещенията в хотел „Риджънси“. Беше разговаряла поотделно с всекиго от хората на Рурк. По-точно ги беше въртяла на шиш, както се оплака той по време на поредния им разгорещен спор относно методите за осъществяване на операцията.

Проучила ги беше и до девето коляно и макар да се поуспокои и се впечатли от това колко внимателно съпругът ѝ беше подбрал служителите си, предпочете да си спести похвалите.

Спеше неспокойно, често се събуждаше с чувството, че е пропуснала най-важната подробност. Онази подробност, която ще ѝ попречи да залови Джулиана.

Усещаше, че е станала прекалено сприхава, държеше се грубо с всички и пиеше кафе след кафе.

Стигна се дори дотам, че да не понася самата себе си, но неотстъпно вървеше към набелязаната цел.

Настъпи нощта преди операцията. Ив стоеше в кабинета си и се взираше в стенния монитор, на който се виждаше балната зала. Толкова се беше съсредоточила, че дори не забеляза как Галахад се промуши между краката ѝ. За хиляден път преценяваше вариантите, колебаеше се дали в последния момент да не внесе известни промени в разположението на хората, които щяха да бъдат в залата.

Внезапно мониторът потъмня и тя се изплаши, че от напрежение нещо се е случило със зрението ѝ.

— Достатъчно! — Рурк пристъпи зад нея. — Толкова добре познаваш хотела, че можеш да му изработиш точен макет.

— Колкото и хитроумен да е капанът, винаги има начин да бъде заобиколен. А Джулиана е специалистка по изплъзването. Трябва още веднъж да обмисля нещата.

— Не! Не! — повтори той и хвана ръцете ѝ. — Двамата с теб временно ще забравим какво ни предстои. Ще се порадваме един на друг. Честита годишнина от сватбата.

— Не съм я забравила — гузно заяви тя. — Мислех си дали да не отложим отпразнуването ѝ, след като изпитанието ни свърши. След като напълно се успокоим. — Тя кисело се усмихна и добави: — Дрънкам врили-некипели. Кога ли в ада ще се възцари пълно спокойствие? Но повярвай, че не съм забравила годишнината ни.

— Радвам се. Аз също. — Той погледна Галахад, който продължаваше да се умилква около Ив.

— Риба тон ли ще хапнем?

— Пъстърва.

— О! Ела, искам да ти покажа нещо.

— Изненадана съм, че изобщо ми говориш. През последните няколко дни не бях на ниво.

— Меко казано.

— Добре де, приемам упрека ти, но и ти не беше олицетворение на любезността — заяви Ив, като се качиха на асансьора.

— Вярно е. И аз като теб мразя да подценяват и да оспорват решенията ми. Да сключим примирие, а?

— Идеята ми допада. Между другото, къде ме водиш?

— В миналото — отговори Рурк, а когато вратата на асансьора се отвори, той отново хвана под ръка Ив и я поведе към холограмната

зала. Отведе я в центъра на помещението и нареди на компютъра: — Включи обозначената програма.

Мракът внезапно заблещука, изпълни се с цветове и с форми. Ив усети промяната във въздуха — нежна и уханна топлина, в която се долавяше намек за дъжд. Чу как дъждовните капки бият по стъклата на прозорците, които постепенно се оформиха сред мрака, по балкона, на който се излизаше през широко отворените остъклени врати.

Неописуемата красота я обгърна и постепенно придоби очертания.

— Това е хотелът в Париж — прошепна тя, — в който прекарахме първата ни брачна нощ. Спомням си, че валеше дъжд. — Тя пристъпи към отворените френски прозорци, протегна ръка навън и почувства влажната целувка върху дланта си. — Беше влажно и задушно, но аз настоях да отвориш остъклените врати, за да чувам шума на дъждовните капки. Стоях точно тук и... и бях лудо влюбена в теб. — Гласът ѝ се разтрепери, тя се обърна и погледна съпруга си. — Не предполагах, че след една година ще те обичам още повече. — Прокара длани по страните си, за да избърше сълзите си. — Да му се не види, знаел си, че ще се размекна!

— Да, наистина стоеше тук. — Рурк пристъпи към нея. — Мислех си, че си олицетворение на мечтите ми, че си всичко, което желая. Оттогава измина година, но сега мисля, че си нещо повече от сбъдната мечта.

Ив се хвърли в прегръдките му и обви ръце около шията му. Двамата неволно се засмяха, когато той машинално отстъпи назад, за да запази равновесие.

— Трябваше да бъда подготвен — промълви, приближавайки устни до нейните. — Та нали направи същото и преди година?

— Вярно е. Направих и още нещо. — Тя сведе глава и лекичко го ухапа по шията. — После тръгнахме към спалнята, като взаимно се събличахме.

— Предлагам да спазим традицията. — Рурк рязко вдигна ризата ѝ, която се разцепи на гърба.

Ив заразкопчава неговата риза, но загуби търпение и така рязко я дръпна, че копчетата се разхвърчаха. Тя докосна гърдите му и прошепна:

— После...

— Почакай, спомних си всичко! — Той се обърна, притисна я до стената и докато страстно я целуваше, смъкна панталона ѝ.

— Ботушите — задъхано промълви Ив. — Тогава не носех ботуши.

— Ще импровизираме.

Тя се помъчи да свали тежките ботуши, както и жалките останки от дрехите си.

Вече не чуваше барабаненето на дъждовните капки. Звукът се заглушаваше от бученето на кръвта в ушите ѝ. Допирът на ръцете му беше груб, настойчив; пробягваха по тялото ѝ с варварско чувство за собственост, докато ѝ се стори, че плътта ѝ надава писък.

Все така притискайки я до стената, я отведе до кулминацията — брутална, заслепяваща кулминация, от която краката ѝ се подкосиха. Устните му се притискаха до нейните и поглъщаха виковете ѝ, сякаш се опиваха от тях.

Страстта ѝ беше като гореща вълна, която я заля. Тя се вкопчи в Рурк и го придърпа на пода.

Плътта се сливаше с плът, задоволявайки една потребност, на мястото на която мигом изникваше друга.

За Рурк околният свят престана да съществува. Съществуваше само Ив. Обожаваше капчиците пот, които овлажняваха кожата ѝ под изблика на страстите, гъвкавото ѝ тяло, което се извиваше и се мятеше в ръцете му. Вкусът ѝ изпълни устата му, нахлу в кръвта му като силен наркотик, обещаващ да го отведе до ръба на лудостта.

Жадно впи устни в гърдата ѝ и усети как сърцето ѝ лудо бие под ненаситните му устни. „Моя си — помисли си както през онази нощ в Париж. — Моя!“

Накара я да застане на колене, дъхът му беше накъсан като дрехите им. Очите ѝ бяха потъмнели от страстта, но погледът ѝ издаваше, че тя ясно си дава сметка за случващото се. Тялото му трептеше като опъната тетива, като че всеки миг стрелата щеше да излети и да намери целта.

Ив го сграбчи за косата.

— Още! — прошепна и отново го привлече към себе си.

Просна се върху него, за да го има целия. Тялото ѝ беше тресавище от болка и наслада, завладяно от усещания, които не ѝ

позволяваха да разбере къде свършва болката и започва насладата. А от сливането на двете усещания се получаваше трето — неутолим глад.

Наслаждаваше се на мускулестото му тяло, на устните му на поет, на широките му плещи на древен воин. Докосваше го навсякъде, а в съзнанието ѝ трептеше същата мисъл като през онази нощ в Париж: „Мой е! Мой!“.

Рурк я положи по гръб и без да откъсва от нея невероятните си сини очи, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Силно и дълбоко. И остана в нея, докато тя стигна докрай.

— Има и още! — Задъхваше се, белите му дробове свистяха; удоволствието едва не го заслепи, когато плътта ѝ сякаш го стисна като юмрук. — Още и за двама ни!

Ив се надигна да го посрещне, обви го с бедрата си, отвърщайки на тласъка с тласък. А когато необходимостта за удовлетворение стана неудържима и като копие прониза съзнанието му, сърцето му и слабините му, той ѝ се отдаде.

Положи глава върху гърдите ѝ и си каза, че едва ли има по-хубава възглавница, на която един мъж да отпусне глава. Сърцето на Ив още лудо препускаше... а може би той чуваше ударите на собственото си сърце. Устата му беше пресъхнала, ала той се запита дали през идните една-две години ще събере сили да стане и да утоли жаждата си.

— Спомних си още нещо — прошепна Ив.

— Ммм...

— И през онази нощ не стигнахме до леглото веднага.

— Да, струва ми се, че първия път те имах на масата в трапезарията.

— Не, беше тъкмо обратното. После ти ме облада във ваната.

— Имаш право. Едва след това се озовахме в леглото, където продължихме да се любим. Добре, че успяхме да хапнем и да пийнем по чаша шампанско, преди набързо да разчистим масата.

— Хм, изведнъж осъзнах колко съм гладна. — Ив лениво прокара пръсти през косата му. — Предлагам да хапнем на пода. Страхувам се, че не мога да помръдна — краката ми са се парализирали.

Рурк се изкиска, игриво я ухапа по шията, сетне вдигна глава:

— Достоеен край на една добра и забележителна година. Хайде, ставай, ще ти помогна.

— Наистина ли можем да похапнем тук?

— Разбира се. Вече съм го уредил. — Той се изправи, после ѝ помогна да стане. — Имай малко търпение.

— Рурк, благодаря ти за прекрасния подарък.

Той се усмихна, приближи се до стената и набра някакъв код:

— Нощта едва сега започва, скъпа.

Вратата на асансьора се отвори и някакъв дроид, който удивително приличаше на французин, вкара в залата количка на колелца. Ив машинално закри с длани гърдите и слабините си. Съпругът ѝ избухна в смях:

— Не предполагам, че си толкова старомодна! Ей сега ще ти донеса халат.

— За пръв път виждам дроид в нашия дом.

— Казах си, че може би ще ти бъде неприятно Съмърсет да сервира вечерята. Заповядай.

Подаде ѝ дрехата, която беше изработена от черна прозрачна материя и изобщо не приличаше на халат. Ив се намръщи, което отново го накара да се разсмее:

— И аз имам годишнина от сватбата, нали? — Той също облече халат, който не беше прозрачен като нейния, после наля шампанско и ѝ подаде чашата: — За първата годишнина и за всички, които ни предстоят.

Дроидът излезе, подчинявайки се на жеста на Рурк. Ив забеляза, че менюто, избрано от съпруга ѝ, е също като онова през първата им брачна нощ — вкусни омари, крехки телешки медальони с пикантен сос, блестящи хълмчета от хайвер.

Пламъчетата на свещите примигваха, музиката на дъжда се смеси с нежна мелодия, изпълнявана от флейти и цигулки.

— Наистина не бях забравила празника ни.

— Зная.

— Чувствам се виновна, задето си казах, че можем да го отложим. Рурк! — Тя хвана ръката му. — Искам да знаеш, че не бих променила нито едно от събитията, които се случиха, откакто те срещнах. Въпреки че понякога ме вбесяваш.

Той поклати глава:

— Ти си най-забележителната жена, която познавам.

— Не се занасяй! — засмя се Ив и понечи да се отдръпне, но той още по-здраво стисна ръката ѝ.

— Смела, умна, изкусителна, забавна и отдадена на професията си жена, която понякога ми лази по нервите. Жена със сложен характер и със златно сърце. Сексапилна, изненадващо нежна, жестока като змия. Трогателно неуверена във външността си и способностите си и инатлива като муле. Обожавам и слабостите, и качествата ти, Ив. Самото ти съществуване ме подлудява от щастие.

Сякаш стоманен юмрук я стисна за гърлото, очите ѝ се насълзиха, но тя успя да се усмихне:

— Ласкаеш ме само защото ти се иска отново да се любим.

— Признавам, че ми хрумна подобна мисъл. Имам подарък за теб. — Той извади две сребърни кутийки от джоба на халата си.

— Два подаръка ли? — Лицето ѝ помръкна. — Два подаръка ли се полагат при годишнина от сватбата? Да му се не види, когато хората сключват брак, трябва да им раздават наръчници с инструкции.

— Успокой се — промърмори той и мислено повтори: „Подлудяваш ме от щастие“. — Подаръците са два, защото до известна степен са свързани.

Ив свъси вежди, позамисли се и отсече:

— Значи на практика подаръкът е един! Слава богу, камък ми падна от сърцето.

Взе кутийката, която той ѝ подаде, и я отвори. Отвътре проблеснаха обици — разноцветни скъпоценни камъни в сребърен обков.

— Знам, че не си падаш по бижутата и че ме обвиняваш, задето непрекъснато ти купувам по някоя дрънкулка. — Рурк отпи от виното си, без да откъсва поглед от съпругата си. — Тези обици са малко по-различни и смятам, че ще ти харесат.

— Прекрасни са. — Ив извади едната от кутийката и тъй като усещаше, че Рурк я наблюдава, побърза да си я сложи.

— Приличат на езически украшения.

— Предположих, че ще ти отиват, и се оказах прав. Почакай, аз ще ти ги сложа. — Стана, заобиколи масата и сам прикрепи обиците. — Но смятам, че историята им ще ти допадне още повече. Някога са принадлежали на Грейни Ни Майли — името е странно като повечето ирландски имена. Била е вожд на нейното племе във време, по което е

било немислимо жена да заема тази длъжност. Известна е била и с прякора Кралицата на океаните, защото е притежавала блестящи умения на мореплавател. И така...

Рурк отново седна и се загледа в съпругата си, като си мислеше колко ѝ прилягат новите обици. А когато отново подхвана разказа си, едва ли разбра, че в гласа му се прокрадна лек ирландски акцент. Но Ив го долови.

— Предвождала е своето племе, била е и смел воин, и кралица... Живяла е през шестнайсети век — епохата на насилие и жестокост — в страна, в която насилието е ежедневие. Прочута със смелостта си била тази Грейни. Животът ѝ бил изпълнен с победи и трагедии, но тя останала непоколебима. Замъкът, който е издигнала на скалите край брега на западния остров, още съществува. От тази стратегическа позиция или от някоя от крепостите, с които се била сдобила, Грейни отбивала попълнозновенията на чуждите орди. Отстоявала принципите си. Защищавала хората от своето племе.

— Отвърщала е на ритника с ритник — засмя се Ив.

— Именно. — Сравнението накара Рурк да се усмихне. — Между двете ви има голяма прилика, затова си казах, че ще се зарадваш на тези обици.

— Наистина ще ги нося с радост.

— Ето и вторият подарък.

Тя отвори другата сребърна кутийка. Вътре имаше сребърен медальон, върху който беше гравирана фигура на мъж.

— Кой е този човек?

— Свети Джуд, който е покровител на полицаите.

— Шегуваш ли се? За пръв път чувам, че ченгетата имат светец-покровител.

— Да, Свети Джуд, който е и покровител на загубените каузи.

Ив вдигна украшението срещу светлината и се засмя:

— Застраховаш се, а?

— Надявам се.

— Значи подаръците са нещо като... талисмани за късмет. — Тя си сложи медальона. — Знаеш ли, идеята ми допада. Вчера самият ти спомена, че съм умна и упорита. Ако талисманите ми донесат и късмет, ще ми върви като по вода. — Изправи се, приближи се до

съпруга си и го целуна. — Благодаря. Този път дрънкулките са изключителни.

— За теб съм готов на всичко. А сега ако искаш да разчистим масата...

— Не бързай толкова, шампионе. Не само ти можеш да раздаваш подаръци. Отивам да взема твоя.

Тя изтича навън — очевидно беше забравила, че носи прозрачен халат. Рурк се усмихна, отново си наля шампанско и си помисли, че е в интерес на физическото здраве и на двамата, ако тя не срещне Съмърсет.

Тъй като съпругата му се върна бързо и не изглеждаше разгневена, той реши, че опасната среща е била избегната. Ив му подаде нещо, опаковано в обикновена хартия.

Ако се съди по формата и по размерите това беше снимка или картина. Рурк знаеше, че съпругата му не се интересува от изкуство, затова любопитството му се възбуди.

Разкъса опаковката — пакетът наистина съдържаше картина — двамата с Ив стояха пред арката от цветя, където се бе състояла брачната им церемония. Държаха се за ръце и не откъсваха погледи един от друг. Пръстените — символ на брачните клетви, които щяха да изрекат — проблясваха под лъчите на слънцето.

Този момент никога нямаше да се заличи от паметта на Рурк. Както и мигът, в който двамата за пръв път се бяха целунали като съпруг и съпруга.

— Картината е прекрасна.

— Използвах диска със записа от нашата сватба. Този момент ми е най-скъп, затова направих разпечатка на кадъра и я дадох на един художник, когото Мейвис ми препоръча. Истински художник е, не като онези, които умеят да рисуват само по голи тела. Ти сигурно познаваш много по-известни творци, но...

Ив млъкна по средата на изречението, като видя вълнението на Рурк, зашеметения му поглед. Трудно бе да го зашеметиш дори с метална бухалка, което означаваше, че може би подаръкът наистина му е допаднал.

— Изглежда наистина ти харесва — плахо подхвърли тя.

— Това е най-прекрасният подарък, който някога съм получавал. Скъпа Ив, и на мен този момент ми е много скъп. — Той се изправи и

внимателно остави рисунката на масата. Прегърна Ив и притисна страната си до нейната с такава нежност, че от щастие сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите. — Благодаря ти.

— Няма защо. — Тя щастливо въздъхна и се притисна до него. — Честита годишнина. Ще изпия още една чаша шампанско, после ще разчистя масата.

Рурк нежно приглади косата ѝ:

— Дадено.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По принцип Ив нехаеше за модните тенденции в облеклото, но грижливо подбра тоалета, който щеше да носи по време на операцията. Вече беше под напрежение не само в прекия, но и в преносния смисъл.

Беше напрегната като струна, но знаеше, че трябва да се успокои, преди да напусне дома си. Фийни вече бе прикрепил към гърдите ѝ предавателя, слушалката беше скрита в ухото ѝ.

Тя застана гола пред огледалото, критично се втренчи в изображението си, но не забеляза голяма разлика в цвета на кожата между гърдите си, където бе прикрепен микрофонът.

Всъщност това едва ли имаше значение, тъй като тоалетът прикриваше тялото ѝ.

И слава богу, защото синините още не бяха съвсем изчезнали. „Можеше да е по-зле“ — помисли си тя и докосна бедрото си. Вече почти не усещаше болка, освен при преумора, когато забравяше, че трябва да поседне.

Ами лицето? Обърна глава и размърда долната си челюст. Драскотините почти не се забелязваха, но все пак в противоречие с принципите си тя реши да сложи още малко фондъотен, за да ги прикрие.

Заниманието ѝ отне десетина минути, като най-много се забави с нанасянето на червилото. „Защо ли го слагам, като не ми отива?“ — запита се и се върна в спалнята да се облече.

Беше избрала гащеризон, изработен от черен плат, украсен със сребърни нишки. Моделът на дрехата не я интересуваше, но материята задължително трябваше да бъде еластична. Кобурът с бластера ѝ беше отзад на кръста ѝ и се прикриваше от декоративен сребрист колан, осигурен от Леонардо. В последния момент го беше помолила да избере аксесоарите към облеклото ѝ, които да изпълняват двойка цел. Добродушният исполин мълниеносно беше изпълнил задачата, при това коланът изглеждаше много стилиен.

Тъй като не беше свикнала да носи бластера си отзад, тя няколко пъти го извади и го прибра в кобура, докато отработи движението.

Доволно кимна, пхна резервното оръжие в кобура, прикрепен към глезена ѝ, а към другия си глезен прикрепил калъфа с острия нож. Накрая обу меки черни ботуши и отново се огледа. Реши, че изглежда сносно, приклепна и мълниеносно извади двете резервни оръжия.

— Страхотна картинка си, лейтенант. — Рурк влезе в спалнята. Ризата му още беше разкопчана, виждаха се устройствата, които Фийни беше прикрепил и към неговото тяло. — Забелязвам, че се въоръжена до зъби.

— Още не съм. — Тя се изправи, взе от масичката белезниците, прикрепил ги към колана си.

— Трябваше да сложиш ботуши с висок ток и да носиш камшик, та да те помислят за садомазохистка — промърмори Рурк, след като критично я огледа. — Но само с тия белезници... сигурно ще сплашиш гостите на приема.

— Не бой се, няма да се виждат. — Тя облече сако, ушито от същата еластична материя, което стигаше до коленете ѝ.

Рурк критично я огледа, после ѝ направи знак да се обърне. Тя забели очи, но се подчини. Широкото сако леко се разтвори, разкривайки прилепналия гащеризон, който очертаваше формите ѝ, но белезниците и бластера останаха скрити.

— Идеално — одобрително кимна той и прокара пръсти по синините на страната ѝ, които тя се бе опитала да прикрие с грим. — Ще ми се обаче да не си толкова неспокойна.

— Не съм! — Ив си сложи медальона с крушовидния диамант, който навремето Рурк ѝ беше подарил, сложи си и талисмана с образа на Свети Джуд. — Ето, светецът ще ме пази. Ако пък някоя мръсница реши да причини зло на съпруга ми, направо ще я застрелям и туйто!

— Скъпа, трогнат съм.

Докато се мъчеше да сложи новите си обици, тя срещна погледа му в огледалото и насила се усмихна:

— Сигурно не си предполагал, че съм такава сантиментална глупачка. Няма ли да облечеш костюм?

— Ще намеря нещо подходящо, че да не посрамя съпругата си, която е издокарана по последната дума на модата.

Ив го проследи с поглед, а той се приближи до дрешника си, в който имаше повече дрехи и обувки, отколкото в голям универсален магазин.

— Предавателят ти включен ли е?

— Не. Фийни провери дали работи, после го настрои на изчакване. Каза, че не желае да чува какво си говорим в спалнята.

— Добре. Слушай, знам какво си намислил, но искам да не взимаш оръжие.

Рурк избра един тъмносин костюм, сетне попита:

— Това заповед ли е, лейтенант?

— Не ми се прави на голяма клечка, приятел. Представи си, че вземеш някое оръжие от твоята колекция и се наложи да го използваш, знаеш ли в каква каша ще се забъркаме?

— Бъди спокойна, винаги сам оправям кашите си.

— Млъкни. Не взимай оръжие от колекцията си. Ще ти дам едно от моите.

Рурк, който се готвеше да облече ризата си, изненадано се обърна:

— Наистина ли?

— Тибъл се съгласи да получиш временно разрешително, което важи само за тази вечер. — Тя издърпа чекмеджето и извади малка електрошокова палка. — Не е смъртоносно, но ще свърши добра работа при самозащита.

— Засрами се, самата ти си въоръжена до зъби!

— За разлика от теб, аз съм ченге. Ако обичаш, не ми прави сцени на засегнато мъжко самочувствие. Знам, че можеш да се защитаващ, но този път ще играем по моите правила. Всичко трябва да бъде съвсем законно, та Джулиана да не може да го използва пред съда и отново да се измъкне между капките. Нарушиш ли закона, все едно ѝ подаваш оръжие. — Изражението на Рурк ѝ подсказа намерението му да ѝ възрази, затова поклати глава и побърза да добави: — Моля те, направи го заради мен.

Той не успя да сдържи гневното си възклицание, но все пак протегна ръка за електрошоковата палка:

— Играеш нечестно, лейтенант, но все пак ще се подчиня.

— Благодаря ти.

Фактът, че съпругата му използваше думи като „моля“ и „благодаря“, вместо да се разгневи и да му заповяда да се подчини, подсказа на Рурк, че тя е опитва да прикрие безпокойството си.

— Престани да се тревожиш — каза ѝ нежно. — Предвидила си всички възможности.

— Съмнявам се. — Тя отвори елегантната си чантичка, в която вече беше сложила значката си, резервния комуникатор и още едно оръжие. — Винаги се случва нещо непредвидено. Но тази вечер Джулиана ще присъства на благотворителния бал. Знам го, интуицията ми го подсказва. След няколко часа ще приключа с тази история.

— Теренът е чист. Засега няма и следа от заподозряната. Започвам следващата обиколка. Между другото, ролцата с пълнеж от варени яйца са супер.

Гласът на Фийни, който прозвуча в слушалката на Ив, ѝ подежда като струя свеж въздух след отегчителните разговори в балната зала.

— Прието — промълви тя, предостави на Рурк задължението да води светски разговори и на свой ред обиколи залата.

Детективите, които беше избрала, по нищо не се различаваха от другите гости. Дори Макнаб, който според стандартите си бе облечен доста „консервативно“ в сапфирено синьо и ярко жълто, не се набиваше на очи. Никой не би предположил, че в залата има ченгета, освен ако не бе предупреден за присъствието им.

Издаваха ги само очите. Студени, зорки, бдителни... дори когато предрешените детективи се смееха на някоя шега или разказваха забавен анекдот, дори когато си взимаха от ордъоврите или отпиваха от чашите с минерална вода.

В залата присъстваха хиляда двеста трийсет и осем души, двайсетима от които носеха под дрехите си радиопредаватели. Десетина държаха под наблюдение фойето и коридорите около залата, както и хората от персонала, шестима следяха мониторите в командния пункт.

Вечерята скоро щеше да бъде поднесена, но Джулиана още не се беше появила.

— Не бива да оставяме най-щедрите ни дарители на сух режим — заяви Луиз, която незабелязано беше се приближила. Изглеждаше неземно красива в сребристата си рокля. Повика един сервитьор, взе от подноса две чаши с шампанско и ги подаде на Ив и на Рурк. — Вече получихте официалните ми благодарности за щедрото дарение, но още веднъж искам да изразя признателността си.

— За нас е удоволствие да помогнем за осъществяването на благородната ти идея. — Рурк се наведе и я целуна по страната. — Ослепителна си, както винаги. Здравей, Чарлс. Радвам се да те видя.

— Добър вечер, Рурк. Лейтенант, изглеждате фантастично. Като сексапилен боец, ако изобщо съществува подобно понятие. — Той прегърна Луиз през кръста. — В случай, че някога поведе война, искам вие да предвождате моята армия. Страхувахме се, че нещо ви е попречило да присъствате на бала. Дилия ми каза колко сте заета с преследването на Джулиана.

„Накъде ли отива светът? — за пореден път се запита Ив. — Един професионален компаньон прегръща елегантната блондинка, в която очевидно е влюбен, и преспокойно разговаря за брюнетката, с която излиза месеци наред, а тази невъзможна ситуация не прави впечатление на никого!“

Да не говорим, че брюнетката, с която беше ходил, и младежът, с когото тя се чукаше сега, чуваха всяка негова дума през микрофона на подслушвателното устройство.

Според Ив човешките взаимоотношения и без това бяха прекалено сложни, а като се прибавеше и полицейската работа, нещата съвсем излизаха извън контрол.

— Винаги плащам дълговете си — обяви тя, като изпод око погледна Луиз.

Младата лекарка се засмя:

— Мисля, че сме квит, след като дарихте на болницата чек за един милион.

— Парите са негови. — Ив кимна към Рурк. — Между другото, празненството го бива.

— Благодаря. След като ти го казваш, приемам го като похвала. Ще се постареем да сведем до минимум досадните речи по време на вечерята, после започва веселата част с танците. Но преди да подкараме стадото към масите, ще открадна за малко съпруга ти.

Ив пристъпи по близо до Рурк:

— Предпочитам да не ми го отнемаш. Напоследък свикнах с него.

— Не бой се, ще ти го върна невредим. Кметът настоява да поговори с него. Вече му обещах...

— Разбира се. — Рурк остави на масичката чашата, от която не беше отпил, и прокара длан по гърба на Ив: — Политиците трябва да бъдат ухажвани.

— И още как! Чарлс, ще позабавляваш ли Далас за няколко минути?

Ив едва потисна желанието си да се вкопчи в рамото на съпруга си и да му попречи да се отдалечи от нея. Разбира се, той умееше да се отбранява, но откакто бяха влезли в хотела, не се отделяше от нея. Неприятно ѝ беше дори за миг да го изгуби от полезрението си. Проследи го с поглед, докато той прекосяваше залата заедно с Луиз.

— Имам съобщение за вас, лейтенант.

— Моля? Какво съобщение?

— От Мария Санчес. — Той развеселено се усмихна. — Каза да ви предам, че сте върхът и че за ченге сте сваятна кучка. — Чарлс отпи от шампанското си и добави: — Предполагам, че това е комплимент.

— Който по-скоро е за теб. Обзалагам се, че не са я чукали така, откакто е в затвора, и че няма да има подобно изживяване дори като излезе на свобода.

— Да речем, че ако някога ми се наложи, ще я потърся за препоръка. Всъщност тя е интересна жена с още по-интересна житейска философия.

— Така ли? И в какво се изразява въпросната философия?

— Скапанияците са готови да те прецакат, затова се постарай да ги изпревариш.

— Девиз, който е достоен да бъде извезан на калъфа на възглавничка. — В този момент Рурк изчезна от погледа ѝ, а стомахът ѝ се сви на топка. — Извинявай, не виждам Луиз. Какъв цвят е роклята ѝ?

— Наблюдавам го, Далас. — Гласът на Фийни прозвуча в слушалката ѝ. — Намира се в обхвата на видеокамерата, Кармайкъл и Ръск се приближават до него.

— Роклята ѝ е сребриста — отвърна Чарлс и изненадано се втренчи в Ив, която никога досега не беше проявявала интерес към нечий тоалет. — Луиз изглежда така, сякаш е обгърната от лунни лъчи.

— Много си хлътнал по нея, а?

— Вярно е. Никога досега не съм бил толкова щастлив. Знаете ли какво означава да срещнеш човек, който те приема с всичките ти слабости и въпреки тях е готов да те дари с любов?

Тя продължи да търси с поглед Рурк и след като най-послед го видя, се поотпусна и отговори на въпроса на Чарлс:

— Да, знам.

— Любовете те преобразява, прави те някак... пълноценен. Е, достатъчно философствах. — Той пристъпи към нея и за миг препречи полезрението ѝ. — Обиците ви са фантастични, лейтенант! — Докосна едната, а шумът отекна в слушалката на Ив толкова силно, като че бяха ударили гонг. — Старинни ли са?

— Да. — Тя отстъпи встрани и отново се загледа в Рурк. — Принадлежали са на една жена, която е била... воин.

— Много ви отиват. Какво има? — Той докосна страната ѝ и се помъчи да привлече погледа ѝ. — Изглеждате като на тръни.

— Тези светски събития ме изнервят. Погледни, гостите тръгнаха към масите. Хайде да потърсим нашите партньори.

— Няма начин да ги загубим, защото сме на една и съща маса с вас и Рурк. — Той сложи ръка на рамото ѝ и се изненада, като почувства колко е напрегната. — Наистина сте изнервена.

Ив осъзна, че ако не го удари, няма да се отърве от него. Щеше да привлече вниманието към себе си и ако с лакти си пробиеше път през множеството. Но нещо ѝ подсказваше, че незабавно трябва да се добере до съпруга си.

— Искам да кажа нещо на Рурк, ала не го виждам.

Тонът ѝ беше толкова тревожен, че накара Чарлс изпитателно да я погледне:

— Лейтенант, кажете ми какво става?

— Рурк е вдясно от теб, на около пет-шест метра — прозвуча гласът на Фийни. — Хората са се струпали около него, но Кармайкъл и Ръск го наблюдават.

— Какво има, лейтенант? — настойчиво повтори Чарлс.

— После ще ти кажа! — изсъска тя и се втурна надясно, подтиквана от интуицията си. Нямаше логика, нито причина, само първично усещане, че съпругът ѝ е в опасност. За миг го зърна сред елегантно облечените гости, окичени със скъпи бижута. Той учтиво се усмихваше и разговаряше с някаква светска дама, кльоцава като скелет. Видя как детектив Кармайкъл бе изблъскана встрани от двама господа в смокинги, които явно се бяха натряскали до козирката с безплатните коктейли. Забеляза как колежката ѝ побърза да се върне на първоначалната си позиция.

Чу как оркестърът подхвана бърза насечена мелодия. Чу смехове, гласове, които нашепваха последните клюки, потракването на токчета и тътрене на крака, когато повечето гости се отправиха към масите.

Видя как Луиз се обърна и заговори с някого, препречвайки пътя на Ръск.

В този миг зърна Джулиана.

Мигът беше кратък като удар на сърцето и дълъг като век.

Джулиана носеше бяло сако и бял панталон като другите сервитьорки. Сега косата ѝ беше светлокестенява, късо подстриганите къдрици обрамчваха лицето ѝ като ореол. Беше грижливо гримирана така, че да изглежда безлична и незабележима сред тълпата.

Приличаше на дроид, поради което никой не ѝ обърна внимание, докато си пробиваше път към Рурк.

Носеше само една чаша с шампанско.

Вдигна глава и погледна Рурк в очите. Онова, което прочете в погледа му, сякаш я удовлетвори, защото устните ѝ се разтегнаха в лека усмивка.

— Забелязах заподозряната. — Гласът на Ив беше заглушен от шума, освен това се намираше на голямо разстояние, но Джулиана сякаш го чу. Извърна глава и се втренчи в Ив.

Раздвижиха се едновременно — Ив се втурна напред, Джулиана заотстъпва назад. Ив изпита удовлетворение, като видя гневното изражение на съперницата си, преди тя да се скрие сред множеството гости.

— Заподозряната носи униформа на сервитьорка. Кестенява коса, кафяви очи, придвижва се към западния изход на залата — предаде Фийни.

Ив продължаваше да тича, докато разговаряше с него, като грубо изтласкваше от пътя си изумените гости. Рязко кривна надясно и се сблъска с един сервитьор, който се ококори от изненада. За миг видя как Джулиана подаде чашата на някакъв мъж на средна възраст, сетне хукна надолу по спираловидната стълба. След нея хората падаха като кегли.

— Изплъзва се! — изкрещя Ив. — Обградете я от позиции осем и десет! Веднага!

Хвърли се към човека, който тъкмо се канеше да отпие от шампанското. Чашата отхвъркна от ръката му и се счупи на пода, а течността изпръска костюма му.

— Какво си въобразявате... — Разгневеният мъж я сграбчи за рамото и тя бе принудена да го настъпи с всичка сила, за да се изтръгне от хватката му. Докато тичаше към стълбището си помисли, че непознатият дълго ще куца, но ще бъде жив.

— Влезе ей там, лейтенант! — Едно от ченгетата, които тичаха редом с нея, посочи двойната врата. — Не можех да стрелям, за да не пострада някой цивилен. Сега обаче тя е в капан. Няма начин да напусне хотела, освен ако не скочи от десетия етаж.

— Тя ще намери начин. — Без да се поколебае, Ив насочи бластера си към вратата и с един изстрел разби ключалките.

Експлозията избухна след секунда. Вълната от нагорещен въздух като юмрук удари Ив и я отхвърли на около два метра. Тя се преметна назад, бластерът се изплъзна от ръката ѝ като че беше мокър сапун. Гласовете в слушалките ѝ замлъкнаха.

От стаята изригваше задушлив дим, от който очите ѝ сълзяха. Чу ужасяващото прашене на разгарящи се пламъци и виковете на хората, които се впуснаха в панически бяг.

Ив извади резервния си бластер от кобура, който беше прикрепен към глезена ѝ, но като видя, че един от колегите ѝ лежи на пода в безсъзнание, а от главата му тече кръв, извика:

— Ранен полицаи! Ранен полицаи! — повтори, надявайки се, че микрофонът още работи. — Изпратете линейка, противопожарна кола и сапъори! Ще продължа преследването на заподозряната.

Приведе се, отскочи и се втурна сред кълбата дим.

В този миг Джулиана се хвърли върху гърба ѝ, като я удряше с юмруци, хапеше я и я драскаше.

Противопожарната система се беше включила, от тавана бликаше вода, вентилаторите се въртяха, свиреха сирени. Ала двете жени, вкопчени една в друга като диви животни, не ги чуваха.

Ив изпусна и втория бластер — поне така щеше да отбележи в рапорта си — и изпита ненаказано удоволствие, като заби юмрук в плътта на Джулиана.

Усети вкуса и миризмата на кръв, които сякаш удвоиха силите ѝ.

Когато се изправи срещу Джулиана, която също бе успяла да се изправи и дебнеше удобен момент да се нахвърли върху нея, съзнанието ѝ беше свършено избистрено.

— Този път сгреси, Джулиана — изсъска. С крайчеца на окото си видя как Рурк тичешком влезе в стаята, следван от Макнаб, и побърза да им изкрещи: — Отдръпнете се! Отдръпнете се! Тя е само моя!

— Лейтенант, отдръпнете се — извика в отговор Макнаб и насочи бластера си към Джулиана, но Рурк блъсна ръката му:

— Остави я да довърши започнатото.

— Ти се провали, Далас! Размекна се заради някакъв си мъж! Мислех те за по-умна! — Изведнъж тя се обърна, вдигна крак и на косъм не улучи Ив в лицето. — И той е като другите. Ще се отърве от теб, когато му писнеш. Вече е започнал да чука други жени, да си пъха в тях оная работа, щом му се предостави възможност. Прави същото като другите! Същото като другите!

Ив се изправи и без да откъсва поглед от лицето на Джулиана, съблече разкъсаното си сако. В очите на съперницата ѝ проблеснаха зли пламъчета; тя кимна и също свали горната си дреха.

— Ще ти смачкам фасона! — процеди Ив. — Хайде, само ми ела!

— Не позволявай на никого да влезе тук, Иан. — Рурк се наведе да вземе захвърления бластер, докато двете съпернички продължаваха да се удрят и да се ритат. — Някой може да пострада.

— Братче, страхотен женски тупаник!

Рурк само вдигна вежда, но не откъсна очи от съпругата си:

— И този някой ще бъдеш ти, ако лейтенант Далас те чуе. Тя трябва да го направи — промълви и потръпна, сякаш усети удара, когато Джулиана с всичка сила изрита Ив в гърдите.

Ала Ив не почувства нищо. Машинално отстъпи назад, завъртя се и финтира с тяло, ала съзнанието ѝ не регистрира болката. Изпита само удовлетворение от пращането на кости, когато юмрукът ѝ улучи лицето на съперницата ѝ.

— Счупих ти шибания нос! Хайде, няма ли да ми отмъстиш?

Кръв се лееше от лицето на Джулиана и помрачаваше красотата ѝ. И тя като Ив се задъхваше, но нямаше намерение да се предаде. Изкрещя и се нахвърли върху нея.

От силата на удара двете се блъснаха във френския прозорец към терасата. Полетяха късчета стъкло и тресчици. Рурк изскочи на терасата в мига, в който двете жени, които продължаваха яростно да се драскат и да се хапят, прелетяха над ниския парапет.

— Господи! — Примрял от ужас, той изтича до парапета и видя, че Ив и Джулиана са паднали върху транспортната платформа, намираща се два етажа по-долу, и все още са вкопчени една в друга като любовници.

— Играта загрубя — промълви Макнаб. — Някой трябва да я прекрати, но няма да съм аз.

Ала Рурк не го чу, защото вече се прехвърляше през перилото.

— Откачени! — Макнаб пхна бластера си в кобура и се подготви да скочи след Рурк. — Всички сме откачени.

Платформата вибрираше под мятащите се тела. Цивилните граждани, които по нещастно стечение на обстоятелствата се бяха озовали там, побързаха да слязат и се разбягаха като плъхове от потъващ кораб.

Коприненото бюстие, което Джулиана носеше под униформата си, бе разкъсано и окървавено, силните лампи осветяваха разголените ѝ гърди. Тя отскочи и изрита съперницата си по рамото, сетне замахна да я удари с юмрук.

Ив избягна удара, приведе се и чу шумното свистене на въздуха, когато нанесе удар в корема на Джулиана.

— В затвора си се калила, но нямаш уличната закалка, кучко! — За доказателство тя блъсна с лакът долната ѝ челюст и я принуди да отметне глава. — Да видим колко време ще ти остане за тренировки, когато втори път те вкарам в пандиза!

— Няма да се върна там! — Джулиана вече удряше напосоки, но с подновени сили. Успя да преодолее вдигнатата ръка на Ив и заби

нокти в страната ѝ.

Видя полицаите, които тичаха към платформата, зад гърба си чу виковете и тропот на тичащи крака. Испита нечовешка болка, каквато никога досега не бе усещала, и горчиво прокле себе си, защото се бе оставила да я хванат в капан, прокле и Ив, защото я беше надхитрила.

„Ала войната не беше свършила. Не можеше да свърши. Отстъпвай!“ — нареди ѝ разумът. Тя се подчини, скочи и се озова в открития ресторант.

Посетителите ококорени наблюдаваха какво се случва на платформата. Неколцина ужасено изкрещяха, когато окървавената жена с лице, опушено от дима, се приземи сред елегантните маси със стъклени плотове, върху които бяха поставени запалени свещи.

Две жени и един мъж припаднаха, когато втора жена — също така окървавена и с разкъсани дрехи — също се озова в ресторанта, сграбчи съперницата си и я запрати към количката с десертите.

Неколцина гости на ресторанта паднаха в басейна и закрещяха, водата се разплиска.

Джулиана се оказа впримчена между ченгетата, които нахлуха в ресторанта, и онези, които стояха на платформата, затова се съсредоточи върху най-върлия си враг. Грабна бутилка със скъпо мерло и я счупи, като я удари в една маса, сетне насочи назъбения край към Ив; капки вино обсипаха пода като алена кръв.

— Ще те убия — каза съвсем спокойно, макар че сълзите ѝ бликаха и се стичаха на вадички върху мръсното ѝ лице.

— Не стреляй! — извика Ив, като видя, че един полицаи се прицелва в Джулиана. — Не стреляй! Аз ръководя тази акция! Аз ще задържа заподозряната! — Тя усети, че Рурк застана зад нея и изръмжа: — Моя е!

— Тогава я довърши — прошепна ѝ той. — Прекалено дълго се занимава с нея.

— Да видим дали ти стиска, Джулиана, да прережеш гърлото ми. Действай, какво чакаш? Но знай, че ще бъде отвратително, гнусно. Не е като да отровиш някой нещастник и да офейкаш. — Докато говореше, тя кръжеше около убийцата, преценявайки следващите си ходове. — Е, страхуваш ли се да очистиш някого, като го гледаш в очите?

Джулиана ядно изкрещя и се хвърли върху нея. Ив дори не помръдна, сякаш смъртната заплаха бе като вледеняващ поток, нахлуващ във вените ѝ. Подскочи, стрелна напред единия си крак, после другия, улучвайки Джулиана право в лицето. Отровителката политна назад, строполи се върху една от масите. Стъкленият плот се счупи и тя се просна на земята сред дъжд от стъкълца.

— Основно правило в ръкопашния бой! — Ив се наведе, хвана я за косата и ѝ изправи на крака. — Краката са по-дълги от ръцете. — Наведе се и шепнешком добави: — Не биваше да се захващаш с онова, което е мое. Това е най-голямата ти грешка.

Въпреки че отровителката още беше замаяна от падането, устните ѝ се разтегнаха в злобна гримаса:

— Пак ще се върна и този път ще убия и двама ви.

— Не храни напразни надежди. С теб е свършено. А сега ще ти прочета правата, които гласят, че имаш право да мълчиш. — Ив ѝ нанесе зашеметяващо кроше и Джулиана изгуби съзнание. Преобърна я, щракна ѝ белезниците и се изправи. — Пийбоди!

— Тук съм, лейтенант.

— Погрижи се затворничката да бъде запозната с правата си, да бъде отведена в ареста и да ѝ бъде оказана медицинска помощ.

— Да, непременно. Лейтенант!

Ив извърна глава и изплю кръвта, която се беше събрала в устата ѝ:

— Какво?

— Само искам да ви кажа, че вие сте моят идеал.

Ив се изсмя, докуцука до един стол и седна. Започваше да чувства болка, която скоро щеше да се усили и да стане нетърпима.

— Разкарай тази мръсница, за да започнат разчистването. Щом се приведа в приличен вид, ще дойда в управлението, за да напиша рапорта си.

— Ще дойде чак утре сутринта — намеси се Рурк. Взе от една маса голяма бутилка с вода, която още беше запечатана, отвори я и я подаде на съпругата си.

— Чакайте ме след два часа! — отсече тя и жадно пи направо от бутилката.

Пийбоди реши, че е по-безопасно да не се намесва тъкмо в тази битка.

— Съжалявам, че направихме такива поразии в хубавия ти хотел — промърмори Ив.

— Признавам, че когато се захванеш с нещо, правиш го както трябва — засмя се Рурк. Взе стол и седна пред нея. Лицето ѝ беше окървавено и мръсно, кокалчетата на пръстите ѝ — изранени и подути. На рамото ѝ зееше рана, която се нуждаеше от няколко шева. Той извади носната си кърпа и с помощта на ленена салфетка надве-натри превърза раната. — Да му се не види — подхвърли, — къде е хубавата ми съпруга? Ти обезобрази и нея.

— Аз съм виновна, не издържах на изкушението да си поиграя с нея като котка с мишка.

— Добре си поиграхте, особено когато паднахте от десетия етаж.

— Е, това наистина не влизаше в плановете, но общо взето се справих добре... — Изведнъж тя се вкамени, думите замряха на устните ѝ. Гащеризонът ѝ беше раздран чак до чатала ѝ, скъсаният плат едва прикриваше гърдите ѝ. Крачолът също беше разцепен до бедрото.

— Божичко! — изстена и се помъчи да прикрие гърдите си. — Трябваше да ми кажеш, че съм полугола!

— Когато човек наблюдава бой между жени, дълбоко в душата си се надява, че те взаимно ще разкъсат дрехите си. — Все пак той стана и я наметна със самото си. — Предоставям ти право на избор, скъпа. Здравен център, болница или стая в този хотел, където ще бъдеш под грижите на Луиз.

— Няма да...

— Няма да спориш с мен по този въпрос. Искала си да я заловиш с голи ръце, иначе щеше да използваш оръжието си.

— Изпуснах го, когато...

— Ножът още е в ботуша ти — прекъсна я Рурк и стисна ръката ѝ. — Напиши каквото искаш в официалния рапорт, но мен не лъжи. Стори онова, което смяташе за необходимо, и аз не оспорвам решението ти. Щях да постъпя по същия начин, ако те бяха нападнали заради мен.

— Добре.

— Направи необходимото, а пък аз не ти попречих. Знаеш ли какво ми струваше да не се намеся?

Тя сведе глава и подритна счупените стъклъца:

— Не!

— Сега аз ще направя необходимото, а ти няма да ми пречиш. Е, какво избираш?

— Луиз, разбира се. — Тя се усмихна въпреки болката. — Макар че тя сигурно ме мрази, задето провалих благотворителния ѝ бал.

— Явно си невежа по тези въпроси. Драмата, която се разигра по време на празненството, е най-добрата реклама, която не може да се купи с пари. Ако Луиз още не го осъзнава, не е зле да ѝ го намекнеш.

— Брей, много си умен. — Тя отметна косата от челото му. — Обичам те. Знаеш, че не го казвам често, но сега ми се прииска.

— А пък на мен винаги ми се иска да го чувам. Дай да ти помогна да станеш.

Ив хвана ръката му и се надигна, но заскърца със зъби и едва сподави стона си.

— Добре де, май се надцених — промърмори, а като предугади намерението му, махна с ръка и добави: — Да не си посмял да ме носиш, иначе ще стана за смях пред колегите. Подобни изпълнения развалят репутацията.

— Мисля, че репутацията ти няма да пострада особено след случилото се тази вечер. — Той я взе в прегръдките си, като се мъчеше да не ѝ причини още повече болка. — Ако пък случайно някой повдигне въпрос, обвини в мекушавост разтревожения цивилен.

— Съгласна съм. — Болката вече галопираше през тялото ѝ като стадо бизони. — Ще обвиня моя съпруг.

— Я, могла си да казваш думичките „моя съпруг“.

— Вече не ми е толкова трудно да ги изричам. Знаеш ли, това е доста нестандартно начало на втората годишнина от сватбата ни.

— Бракът явно се отразява добре и на двама ни — промълви Рурк.

Изнесе на ръце от бойното поле своята жена-воин. Мислеше си как ли ще му отмъсти, когато разбере, че е наредил да ѝ дадат силно болкоуспокояващо, за да спи непробудно чак до сутринта.

Издание:

Нора Робъртс. Завръщане в смъртта

ИК „Златорогъ“, София, 2001

Редактор: Розия Самуилова

ISBN: 954-437-104-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.